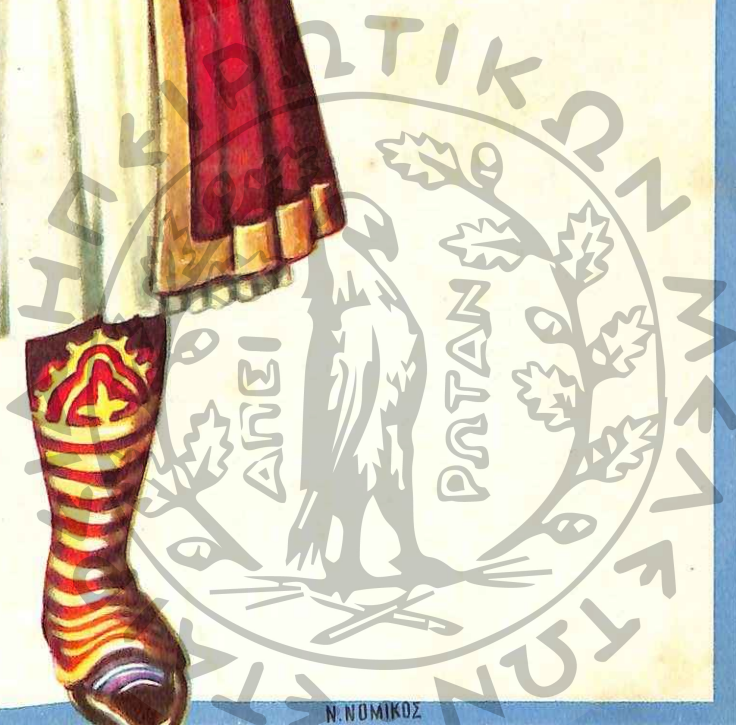
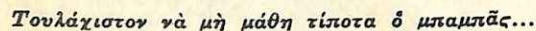

1963 1

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

N. NOMICOS

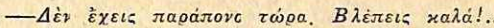
αλλους η ψυχροτητα του. Αν κρινω, κυριε, απο τον αριθμο των ανθρωπων που με φλερτάρουν, φαίνεται οτι ειμαι γυναικα ενδιαφερουσα. Χτυπω με το πρωτο στο ματι. Ουτε σε μορφωσι υστερω. Λένε ακομα οτι ειμαι εξυπνη. Καταλαβαινε

ἡ γυναῖκα ἔμενε ἀπόλυτα πιστή.
Θερμός τώρα, πού κρατοῦσε ἀποδεί-
ξεις τῆς ἀπιστίας της στο χέρι.
Ἀνεξήγητο μυστήριο ὁ ἄνθρωπος.
Δεύτερη τώρα περίοδος στη ζωὴ
τοῦ ἀνθρώπου. Δεύτερος μῆνας

τὸ γράμμα τῆς κυρίας δείχνει
ναῖκα μὲ ἀνεπτυγμένο τὸ φιλότιμό
καὶ τὴν εὐαισθησίαν. Ἡ ὑποτροπὴ
θὰ τῆς εἶναι ὀδυνηρὴ.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄	ΣΕΛ. 1
Τὸ ἱστορικὸ δημολόγημα καὶ οἱ διάφοροι ὑποψήφιοι	
ΗΡΩΪΔΕΣ ΤΟΥ 1921	» 6
Σάββαινα, ἡ Σπαρτιάτισσα καὶ ἡ καπετὰν Περιστερά	
ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΥΣΗΤΗΡΟΙ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ	» 9
Μιά Ἀμερικανίδα μητέρα ἐξολογείται τὰ σφάλματά της καὶ δίνει πολυτίμες συμβουλὲς στὶς ἄλλες μητέρες	
ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ· ΑΝΕΜΟΣ ΑΛΛΑΓΗΣ...	» 11
Ἡ ἐπανάστασις τῆς Συρίας καὶ τὸ μέλλον	
ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΦΑΛΑΚΡΕΣ!...	» 20
Οἱ εἰδικὲς σημαίνουν συναγερμό, γιὰτὶ τὰ γυναῖκεῖα μαλλιά βρίσκονται σὲ κίνδυνο!	
Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ	» 22
Ἡ βλαβερὴ ἐπίδρασις τοὺς ἐπεκτείνεται καὶ στοὺς ἀπογόνους	
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΕΡΙΝΙΔΑΣ	» 32
Ὁ τραγουδιστὴς καὶ συνθέτης τῆς διπλοπεννιάς	
ΚΩΣΤΑΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ	» 33
Ὁ ερασιτέχνης... ἀεροπόρος!	
Η ΟΞΕΙΑ ΛΑΡΥΓΓΟΤΡΑΧΕΙΔΟΒΡΟΧΙΤΙΣ	» 36
Μιά κερανοβόλος ἀρρώστια τῶν μαζῶν	
ΤΑ ΣΧΗΜΕΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ ΤΟ ΔΙΑΒΗΤΗ!	» 37
Φαγάρια καὶ παχυσαρκία κινδυνεύουν περισσότερο	
Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΙΤΗ	» 38
Λησμονημένες ἱστορίες	
ΑΒΑ ΚΑΡΝΤΝΕΡ, Ο ΘΑΛΥΚΟΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ	» 44
Ἡ γυναῖκα τῆς νύχτας, ποὺ ζῇ μόνο γιὰ τὸν ἐρῶτα	
ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ	» 46
Πέθανε πᾶμπόνηος κι' ἡ γυναῖκα τοῦ ἔγινε ὑπέρβεια	
ΔΥΟ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΕΣ, ΕΝΑΣ ΠΛΑΝΟΣ...	» 56
25 Μαρτίου 1941 — 25 Μαρτίου 1942	
Ο ΓΡΙΒΟΠΩΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ	» 57
Τὸ παλληκάρι μὲ τὸ... γέουσινο πείσμα	
ΚΑΤΑΠΑΝΚΤΙΚΑ ΡΕΚΟΡ ΤΗΣ ΦΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ	» 60
Στὰ ὅρια τοῦ ἀπθανόντος καὶ τοῦ ἀπίστευτου	
ΑΝΘΙΣΤΙΚΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ	» 63
Ἡ γενικὴ γαυρὴ τοῦ 1963. — Νεωτερισμοὶ στὰ τα- γιέρ* — Τὰ μαντὰ τῆς μόδας. — Χρώματα καὶ ὑφά- σματα. — Καπέλλα καὶ παπούτσι. — Τὰ κουμπιά. — Ἡ παιδικὴ μόδα, κλπ.	
ΚΟΥΦΙΑΣ Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ	» 73
Ἀπὸ τίς τραγωδίες τῶν Φιλικῶν	
Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΖΑΧΟΥ ΦΟΒΙΖΕΙ	» 78
ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ	» 80
Τὴ σύζυγο τοῦ περφόρου ἐγκληματῆα δικηγόρου τῆς Γενέτης καὶ τὴν «Πουμπὲ» τῆς φιλενάδας τῆς	

Η αντίπαλος χωρίς πρόσωπο

ΤΟ διαμέρισμα ήταν μεγάλο, φωτεινό και επιπλωμένο στην τέλεια.

Η Ντόρα, η παλιά φίλη της οικοδέσποινας, τα κτύπησε όλα με θαυμασμό.

Πόσο χαίρομαι, αγαπητή μου Φρανσί, που σε βρίσκω τόσο ευτυχισμένη, έπειτα από τόσα χρόνια που είχαμε να ιδωθούμε, είπε ξαφνικά. Ήσεν, βέβαια, πώς ο άντρας σου είχε προοδεύσει, αλλά δε φανταζόμουν πως η επιτυχία του ήταν τόσο μεγάλη και πρό παντός τόσο γρήγορη...

Αυτό είναι αλήθεια, συμφώνησε η Φρανσί. Ο Ζεράρ πάλι περνούσε περισσότερο από κάθε προσδοκία. Αλλά αν ήξερες έπειτα από πόσους κόπους, πόσες στερήσεις και πόσες θυσίες έφτασε στην επιτυχία!

Παράσσε, βέβαια, από μεγάλες δυσκολίες, είπε η Ντόρα. Μα τώρα όλα αυτά είναι μακριά. Ουμμάσαι την εποχή που μένατε σε κείνο το διαμερίσματάκι με τα δυο δωμάτια και που το ένα απ' αυτά ο άντρας σου το χρησιμοποίησε για γραφείο του...

Η Φρανσί αναστέναξε. Το μικρό διαμέρισμα με τα δυο δωμάτια και τα λιγοστά επίπλα! είπε. Προσπαθώ να μην το θυμάμαι πια...

Υπέφερες πολύ εκεί; ρώτησε η Ντόρα.

Και βέβαια υπέφερα, απάντησε η Φρανσί. Αλλά δεν είναι αυτός ο λόγος που δε θέλω να το θυμάμαι... Πρέπει να ξέρεις πως σ' αυτό το φτωχό διαμέρισμα γνώρισα τη μεγαλύτερη ευτυχία, μια ευτυχία που δε θα τη χάσω ποτέ πια.

Η Ντόρα κούταζε έκπληκτη τη φίλη της.

Δε σε καταλαβαίνω, είπε. Δεν είσαι, λοιπόν, ευτυχισμένη; Η Φρανσί έμεινε κάμποσες

στιγμές σιωπηλή.

Θα σου αφηγηθώ την ιστορία μου, αν μπορώ να δώσω αυτό τ' όνομα στη λύπη μου, είπε έπειτα. Από πέντε χρόνια, αλλάσαμε ζωή. Ο άντρας μου είναι τώρα ένας ξεκουρασμένος αρχιτέκτων. Αλλά με την επιτυχία του πέταξε μακριά και η ευτυχία μας...

Ο Ζεράρ έγινε ο πολυσχολος σύζυγος, ο σύζυγος φάντασμα, που γυρίζει στο σπίτι μόνο για να αλλάξει ρούχα και να κοιμηθεί ή για να ανακοινώσει πως θα πάρη το αεροπλάνο για να τρέξη εδώ ή εκεί. Τι υπέροχη ζωή, έ;... Κατάλαβα τη μεταβολή έπειτα από τους πρώτους μήνες. Όσο μεγαλύτερη ήταν η επιτυχία μας, τόσο ο άντρας μου κι' εγώ απομακρυνόμασταν ο ένας από τον άλλον...

Και δεν αντέδρασε; Τί μπορούσα να κάνω; Φώναξα, έκλαψα, σέρθηκα στα πόδια του. Αλλά η απάντησή ήταν στερεότυπη... Ο άντρας μου δε μπορούσε να ακούει «γυναικεια τολυγίες». Αυτό μου φώναζε κατάμουτρα σε κάθε διαμαρτυρία μου. Αν εργαζόταν τόσο πολύ, τόκανε για το μέλλον το δικό μου και των παιδιών μας.

Έχεις, τουλάχιστον, το Σαββατοκύριακο...

Η Φρανσί γέλασε νευρικά. Είναι αλήθεια ότι κάνω με κάπου κάπου μικροεξδρομές, απάντησε. Αλλά νομίζεις ότι έχω τότε τον άντρα μου δικό μου; Φροντίζει πάντα να δίνει ραντεβού στα μέρη που πηγαίνω με ανθρώπους από τον κύκλο του Μιλούν δηλ την ώρα για υποθέσεις, αδιαφορώντας για την παρουσία μας. Άλλοτε ο άντρας μου μας αφίνει κάπου και τρέχει για να βοηθί τους φίλους του, δηλαδή τους συνεργάτες του... Κά-

νομε επίσης στο σπίτι μας δεξιώσεις. Αλλά όλες έχουν ένα σκοπό: να δώσουν στον άντρα μου την ευκαιρία να κουβεντιάσει μέσα σε μια ατμόσφαιρα έγκαρδιότητας μ' έναν ύπουρο ή ένα επιχειρηματία. Το ίδιο γίνεται κι' όταν πηγαίνω κάπου. Δε βγαίνω για να διασκεδάσω, αλλά για να μπορέσω ο άντρας μου να κουβεντιάσει καλλίτερα μια δουλειά του. Είναι φοβερό.

Συγχωρέσε με, αγαπημένη μου Φρανσί, είπε η Ντόρα. Μια γυναίκα πρέπει να τ' σκέφτεται όλα... Μήπως υπάρχει κάποια άλλη ανάμεσα σε σένα και στον άντρα σου;

Το σκέφτηκα κι' αυτό, απάντησε η Φρανσί. Τον παρακολούθησα, τον κατασκόπευσα, έμεινα ώρες ολόκληρες κρυμμένη κοντά στην είσοδο του γραφείου του, άλλαξα τη φωνή μου για να του τηλεφωνήσω... Τίποτα!

Αυτό είναι πολύ περίεργο. Έχασα κάποτε μια παράξενη ιδέα. Παραποίησα το γράφισμά μου και του έγραψα ένα φλογερό ερωτικό γράμμα. Του έγραφα ότι ήμουν μια πελάτισσά του, που δε μάντευε ποτέ τα αισθήματά της και του έδινε ραντεβού σ' ένα νυχτερινό κέντρο...

Και ήρθε στο ραντεβού; Όχι. Ήρθε στο σπίτι να-ρίς, για να με πάρη να πωμε να φάμε μαζί με μερικούς φίλους του.

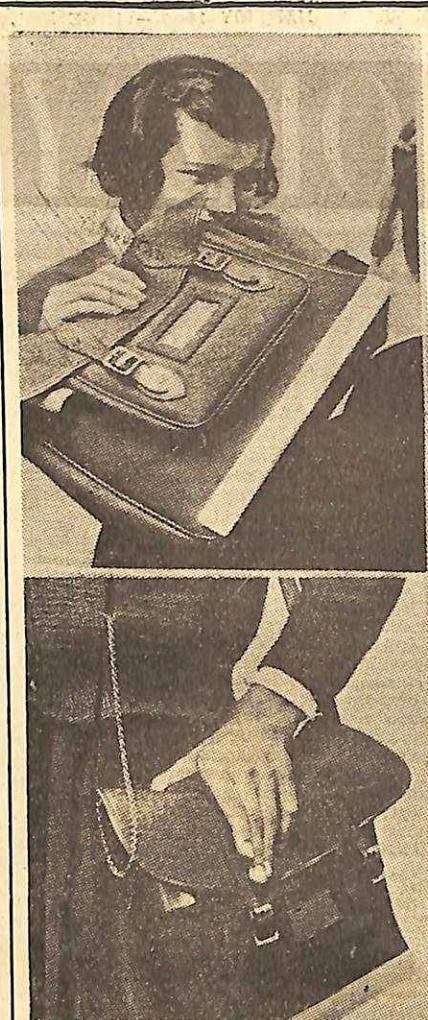
Πρέπει, λοιπόν, να είσαι ευχαριστημένη; Άκουσε...

Την άλλη μέρα, τακτοποιώντας τα ρούχα του, βρήκα το ερωτικό γράμμα της ανώστατης... δηλαδή το δικό μου. Προσπαθήκα τότε ότι είχα θυμώσει κι' αρχισα να κλαίω... Ο Ζεράρ ξεκαρδίστηκε στα γέλια. «Αυτή που μουβάλει αυτό το γράμμα θα τρέπει να είναι κάποια τρελή», μου είπε. Σε βεβαίω ότι διασκεδάσα πολύ διαβάζοντάς το... Τί περιπάθεια, τί μεγάλες και άδαιες φράσεις! Θα πρέπει να μην έχη κανείς να κάνει τίποτ' άλλο, για να δίνει τόση σημασία στην αγάπη... Είχα την εντύπωση πως το πάτωμα έφειγε κάτω από τα πόδια μου. Εκείνη που περιελάτρε ο άντρας μου ήμουν εγώ, τα αισθήματά μου, η απελπισμένη κραυγή της αγάπης μου... Ξεσπασα, ξαφνικά, σε λυγούς, που, αυτή τη φορά, δεν ήταν προσποιητοί, αλλά αληθινοί. Ο άντρας μου ήρθε τότε κοντά μου και με χάιδεψε τα μαλλιά. «Δεν καταλαβαίνω γιατί κλαίς, μου είπε. Νομίζεις, λοιπόν, πως έχω τον καιρό για να συλλογίζομαι την αγάπη; Το γελοίο αυτό αίσθημα δε μ' απασχολεί πια».

Έχεις, τουλάχιστον, τη βεβαιότητα ότι ο άντρας σου δε σε προδίδει, είπε η Ντόρα. Η Φρανσί έμεινε μερικές στιγμές συλλογισμένη. Έπειτα απάντησε: Κι' όμως, θα προτιμούσα χίλιες φορές να με προδίκε μια άλλη γυναίκα, με μια γυναίκα που να έχω σάρκα και οστά. Γιατί αυτή τη γυναίκα, κι' αν ακόμη ήταν πιο θά και πιο μορφή από α θα μπορούσα να τη συναντηθώ, να την πολεμήσω. Αλλά η αντίπαλός μου, που μου πήρε τον άντρα μου, είναι η δουλειά του. Η αντίπαλος αυτή δεν έχει πρόσωπο, δεν έχει όνομα, δε μπορεί να τη βρω σ' ένα ορισμένο μέρος για να της χάσω τα νύχια μου μέσα στο λαιμό της. Γιατί βρίσκεται παντού και πουθενά. Κυλάει μέσα στο αίμα του Ζεράρ, είναι ζυμωμένη με τα κύτταρά του, απασχολεί όλη τη σκέψη του...

Δεν έχεις, όμως, να φοβηθής τίς άλλες γυναίκες... Όχι, δεν έχω να τις φοβηθώ. Καμιά δε μπορεί να μου πάρη τον άντρα μου. Κι' όμως, ο Ζεράρ είναι χυμένος για μένα. Και για πάντα!

ΙΖΑ ΜΟΝΤΑΡΕΛΛΙ

ΤΣΑΝΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ένας Λονδρέζος, ο Γουόλτερ Τζέσσουπ, έχει δυο κόρες 14 και 16 χρόνων, που πηγαίνουν στο σχολείο, και σκέφτηκε να τις προστατέψη από τις επιβουβές εναντίον νεαρών κοριτσιών, που αείθνηκαν πολύ τώρα τελευταία στο Λονδίνο. Τις έφοδισε λοιπόν με ειδικές τσάντες, που κατασκευάσε ο ίδιος. Έχει ένα σπουδαίο όπλο αμυνής, τοποθέτησε στο πλάι μια μικρή σειρήνα, που λειτουργεί με μπαταρία και τίτεται σε λειτουργία μόλις τραβήξη κανείς απότομα την τσάντα.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΟΥΡΥΒΟΥ

Η άμυνα κατά του θορύβου άσπασχε. Όλο και περισσότερο τον άνημπο. Στο Λονδίνο έγινε πρό ήμερών το πρώτο παγκόσμιο συνέδριο κατά του θορύβου, κατά τη διάρκεια των εργασιών του οποίου επεδείχθησαν και τα ακουστικά, που ελέπτε στη φωτογραφία μας. Τα «ακουστικά» αυτά, όχι μόνο δεν μεταδίδουν κανένα ήχο, αλλά απομονώνουν τελείως την άκοη και επιτρέπουν στο άτομο, που τα φορεί να ζή μέσα σε απόλυτη ησυχία, σ' ένα θορύβος κι' αν γίνεται γύρω του.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α'

ΜΕΤΑ την επανάστασι της 10-11 Οκτωβρίου 1821, που ανέτρεψε την πρώτη δυναστεία, την κυβέρνηση της χώρας ανέλαβε μία τριανδρία από το Βούλαρο, τον Κανάρη και το Ρούφο. Συγχρόνως συνεκλήθη Έθνική Συνέλευσις «προς συνταξίν της πολιτείας και έκλογον ήγεμόνος», σύμφωνα με την προκήρυξι των επαναστατών της 10ης Οκτωβρίου.

Μία από τις κύριες αποστολές της Έθνοσυνελεύσεως, που συνηλθε για πρώτη φορά στις 10 Δεκεμβρίου 1822, ήταν η εκλογή του νέου ήγεμόνα της Ελλάδος. Ζήτημα δημοκρατίας δεν είχε τεθεί ούτε απ' αυτούς τους ζωρότερους επαναστάτες του Οκτωβρίου, που αρχηγούς τους ήταν ο Έπαμεινώνδας Δεληγιώργης. Η αγγλική πολιτική, ωστόσο, βλέποντας τις δημοκρατικές τάσεις του ελληνικού λαού, ροθήκε μπως η Έθνοσυνέλευσις παρεκκλίνη από την αρχική γραμμή και ακολουθήσει τελικά το δρόμο της δημοκρατίας. Ακόμη περισσότερο ροθήθηκε η αγγλική πολιτική μπως ο νέος ήγεμόνας ήταν ρωσόφιλος. Και υπήρχε ο υποψήφιος: Ο ανήπιος του αυτοκράτορα της Ρωσίας Αλεξάνδρου Β', μέγας δούκας Ευγένιος Λάιχτεμπεργ, που ήταν και ορθόδοξος το θρήσκευμα. Είχε γίνει συζητησι γι' αυτόν, από την εποχή ακόμη που ο Όθων ήταν στο θρόνο. Τον είχαν σκεφθεί για διάδοχο του Όθωνα, όταν διαπιστώθηκε η ατεκνία των πρώτων βασιλέων.

Στην εκλογή του Λάιχτεμπεργ ήταν σύμφωνη και η Γαλλία. Ο Ευγένιος ήταν πρόσωπο εσαίρετικά άρεστό στον αυτοκράτορα Ναπολέοντα Γ', με τον οποίο και συγγένευε.

Για ν' αποφυγή κυρίως της εκλογής του Λάιχτεμπεργ, η αγγλική κυβέρνηση έστειλε στην Αθήνα και έκτακτο απεσταλμένο της βασιλίσσας Βικτωρίας, τον σερ Έρικο Έλλιοτ. Τον χρησιμοποίησε σε ειδικές λεπτές αποστολές, στις οποίες ο Έλλιοτ είχε σημειώσει πολλές επιτυχίες. Αυτή τη φορά ο έκτακτος απεσταλμένος της Βικτωρίας, εκτός από τις διπλωματικές του ικανότητες, έφερε μαζί του και κάτι βετικώτερο: την παραχώρησι της Επτανήσου στην Ελλάδα εκ μέρους της Αγγλίας.

★

Ο Έλλιοτ έφτασε στην Αθήνα στις 11 Δεκεμβρίου 1822 και άνεκρίνασε στην προσωρινή κυβέρνηση τους όρους της εκχωρήσεως της Επτανήσου. Δύο ήταν οι σημαντικότεροι: Η Ελλάδα να μην επιτεθή εναντίον των γειτόνων της, δηλαδή της Τουρκίας και ο μέλλων βασιλιάς της Ελλάδος να είναι πρόσωπο «κατά του οποίου δεν θα είναι δυνατός να εγερθώσιν εύλογοι παρατηρήσεις». Μ' άλλους λόγους να είναι φίλος της Αγγλίας και πρό παντός όχι ο Λάιχτεμπεργ.

Οι Έλληνες κατάλαβαν το νόημα της αγγλικής ενέργειας. Και με τον ένθυσιασμό, που τους κατέλαβε με την παραχώρησι της Επτανήσου, αποφάσισαν να εκλέξουν βασιλιά τους, όχι πια αγγλόφιλο πρίγκιπα, αλλά το δευτερότοκο γυνί της βασιλίσσας Βικτωρίας, Αλφρέδο. Στο μεταξύ η προσωρινή κυβέρνηση με τα ψηφίσματα της 19 και 23 Νοεμβρίου 1822 είχε προκηρύξει δημοψήφισμα για το νέο ήγεμόνα. Ο πληθυσμός της Ελλάδος ήταν τότε 1.100.000. Ήψφισαν 221.118 και επί πλέον ψήφισαν 19.583 πολίτες Έλληνες του εξωτερικού. Από το σύνολο των 240.701 ψηφοφόρων ο Αλφρέδος πήρε 230.016, ο Λάιχτεμπεργ 2.400, ο Αλέξανδρος της Ρωσίας 1841, ο Νικόλαος της Ρωσίας 1811 και άλλοι πρίγκιπες λιγότερες ψήφους. Μεταξύ των τελευταίων ήταν και ο πρίγκιπας της Δανιμαρκίας Γουλιέλμος — Γεώργιος (ο κατόπιν βασιλιάς της Ελλάδος Γεώργιος Α'), που είχε λάβει μόνο 6 ψήφους!

Μεταξύ των υποψηφίων για το θρόνο της Ελλάδος ήταν και ο αρχιδούκας της Αυστρίας Μαξιμιλιανός, που έγινε κατόπιν (1864-1867) αυτοκράτορας του Μεξικού και βρήκε εκεί τραγικό θάνατο. Τον Μαξιμιλιανό δεν τον είχε προτείνει κανένας, αλλά μόνος του έβαλε υποψηφιότητα. Ο αυτοκράτορας της Αυστρίας Φραγκίσκος Ιωσήφ έστειλε και τον ναύαρχο Τεγετώφ, με μίσια αυστριακή στόλου, για να βολιδοσκοπήσει την κατάσταση. Αλλά ο ναύαρχος συμπόλεψε την αυστριακή κυβέρνηση ν' αποσύρη την υποψηφιότητα του Μαξιμιλιανού «ένεκα της αποστολής του ελληνικού λαού εναντίον των Αυστριακών, μετά το θάνατο του πρωτομάρτυρος Ρήγα Φερραίου».

Και, πραγματικά, κανένας δε ψήφισε το Μαξιμιλιανό.

Το ιστορικό δημοψήφισμα και οι διάφοροι υποψήφιοι

Ο βασιλεύς Γεώργιος Α'.

Από το δημοψήφισμα αποκλείστηκαν και οι Βαυαροί πρίγκιπες, οι νόμιμοι διάδοχοι του Όθωνα. Λίγο πριν από το δημοψήφισμα είχε έρθει από το Παρίσι ο τελευταίος πρωθυπουργός του Όθωνα Κολοκοτρώνης. Έπειδή δε διαδόθηκε τότε ότι είχε κατεβή στην Ελλάδα με χρήματα για να υποστηρίξη την υποψηφιότητα Βαυαρών πρίγκιπα, η προσωρινή κυβέρνηση έσπευσε να τον εξορίση και να τον ξαναστείλη στο εξωτερικό.

★

Η εκλογή όμως του Αλφρέδου δεν ήταν δυνατό να γίνει δεκτή από την Αγγλία, η οποία ήταν δεσμευμένη απέναντι της Γαλλίας και της Ρωσίας με πρόσφατη συμφωνία, που απέκλειε τον ελληνικό θρόνο σε μέλη των βασιλικών οικογενειών των τριών Δυνάμεων.

Τη συμφωνία αυτή την είχαν ανακοινώσει, την 1 Δεκεμβρίου 1822 και πριν από το δημοψήφισμα, οι πρέσβεις των τριών δυνάμεων, Σκαρλετ της Αγγλίας, Βλουδωφ της Ρωσίας και Βομερ της Γαλλίας, στον πρόεδρο της προσωρινής κυβερνήσεως Βούλαρη.

Ωστόσο στη συνεδρίαση της Έθνοσυνελεύσεως της 22 Ιανουαρίου 1823 έγινε δεκτό με μεγάλο ενθουσιασμό το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας, που ανέκρινε τον Αλφρέδο βασιλιά της Ελλάδος. Ο έκτακτος όμως απεσταλμένος της Αγγλίας σ'ε Έλλιοτ, αφού εξέφρασε την ευγνωμοσύνη της βασιλικής οικογενείας της Αγγλίας για την εκλογή, είδοποίησε συγχρόνως ότι η βασιλίσσα Βικτωρία δε μπορούσε να τη δεχτεί «δεσμευομένη από τις διπλωματικές υποχρεώσεις του στέμματος αυτής».

Ο Έλλιοτ πρότεινε τότε στην προσωρινή κυβέρνηση αυτή του Αλφρέδου, το Γερμανό Ερνέστο του Σάξ Κοβούργου Γκότα, ο οποίος όμως δε δέχτηκε την εκλογή. Η αγγλική διπλωματία, που είχε αναλάβει την έρευναι του ήγεμόνα, πρόσφερε διάδοχικά το ελληνικό στέμμα σε διάφορους πρίγκιπες γερμανικών κρατιδίων: στους Λαίνγκεν, Χοενλόε, Φερδινάνδο της Βαϊμάρης, που δεν τ' δέχθηκαν επίσης, και τέλος στο νεαρό πρίγκιπα Γουλιέλμο — Γεώργιο της Δανίας.

Ο Γεώργιος δεν είχε ακόμα συμπληρώσει το 18ο έτος της ηλικίας του. Ήταν γυνίς του επί-

δου διαδόχου της Δανίας, του κατόπιν βασιλιά Χριστιανού Θ'. Η τύχη βοήθησε το Χριστιανό να βρεθί διάδοχος του δανικού θρόνου. Ήταν μακρινός συγγενής του βασιλιά της Δανίας Φρειδερίκου Ζ', ο οποίος όμως ήταν άτεκνος. Έπίσης άτεκνοι ήταν και ο γέροντας βίος του Φρειδερίκου και διάδοχος του δανικού θρόνου Φερδινάνδος. Κι' επειδή δεν υπήρχε άλλος στενός συγγενής εξ αρρενωπότητας, διαλέσαν τον πατέρα του Γεωργίου για επίδοχο διάδοχο, που είχε παντρευτή την πρώτη έδεσδελφη του βασιλιά της Δανίας.

Το 1863 πέθαναν, σχεδόν συγχρόνως, ο βασιλιάς της Δανίας, Φρειδερίκος και ο διάδοχος Φερδινάνδος. Κι' έτσι ο Χριστιανός βρέθηκε στο δανικό θρόνο.

★

Στην εκλογή του Γεωργίου συνετέλεσε ο γάμος της μεγαλειετης αδελφής του Αλεξάνδρας με τον πρίγκιπα της Ουαλλίας και διάδοχο του αγγλικού θρόνου Έδουάρδο. Ο τότε πρωθυπουργός της Αγγλίας Πάλμερστον σκέφτηκε το νεαρό Γεώργιο, για τον οποίο υπήρχαν καλές πληροφορίες κι' επί πλέον η προοπτική ότι γ' ακολουθούσε αγγλική πολιτική και λόγω του γάμου της αδελφής του και γιατί η δανική αυλή ήταν ανέκαθεν αγγλόφιλη. Κι' εκείνο που ενδιέφερε κυρίως την αγγλική πολιτική ήταν να έχη το βασιλιά της Ελλάδος «του χεριού της».

Έχει γραφί ότι, στους γάμους της Αλεξάνδρας με τον Έδουάρδο, ο Πάλμερστον γνώρισε το νεαρό Γεώργιο. Θαύμασε την «ευφύια του» και του είπε άμείως: «Υψηλότερα, σ'ας προσφέρω ένα θρόνο!» Αυτά όμως είναι μάλλον παραμύθια, γιατί οι πρώτες ειδήσεις για την εκλογή του Γεωργίου έφτασαν στην Αθήνα από της 15 Φεβρουαρίου και ο γάμος της αδελφής του έγινε στις 28 Φεβρουαρίου και πού τότε πήγε για πρώτη φορά στην Αγγλία ο Γεώργιος. Πιθανώτερο είναι πως άμα συζητήθηκε το συνοικισιο Αλεξάνδρας — Έδουάρδου η αγγλική διπλωματία τον σκέφθηκε για το θρόνο της Ελλάδος.

Η επίσημη αγγελία της εκλογής του Γεωργίου έγινε στην Έθνοσυνέλευσι την 18 Μαρτίου 1823. Ο πρωθυπουργός Ζ. Βάλδης άναγγελε ότι οι τρεις ενεργητές Δυνάμεις πρότειναν για βασιλιά της Ελλάδος τον πρίγκιπα Γουλιέλμο — Γεώργιο της Δανιμαρκίας και ζήτησε από τους πληρεξουσίους: «όπως δι' ομόφωνου ψήφου και δι' ανατάσεως κατελύη η βασιλική δυναστεία, ούτω δι' ομόφωνου ψήφου και δι' ανατάσεως εκλέγηι ο πρίγκιπς Γεώργιος ως βασιλεύς της Ελλάδος».

Οι πληρεξουσίοι όρθοι φώναξαν: «Ζήτω ο Γεώργιος Χριστιανός, ο συσταγματικός βασιλεύς των Ελλήνων!» και η Έθνοσυνέλευσι με ψήφισμα τον «ανήρκεσε παμψηφεί ως συσταγματικό βασιλέα των Ελλήνων υπό το όνομα Γεώργιος Α'».

Κατόπιν ο Βάλδης, σύμφωνα με τα πρακτικά της Βουλής, «έπελε το έγκώμιο του νέου βασιλέως».

Ακολούθησε έπειτα δοξολογία στο μητροπολιτικό ναό, η πόλι σηματοδοτήθηκε και ο λαός πανηγύρισε την εκλογή, ενώ η μουσική της φρουράς γυρίζει στους δρόμους παίζοντας χαρμόσινα εμβατήρια.

Ο λαός, που πανηγύριζε, δεν έχασε και την αγγλική προσέβα. Και μαζεύτηκε μπροστά από αυτή με ζητωκραυγές. Ο Έλλιοτ βγήκε στο μπαλκόνι και προσφώνησε τα πλήθη. Η Έθνοσυνέλευσι στη συνεδρίαση της 20 Μαρτίου ψήφισε παμψηφεί ευχαριστήρια ψηφισμα προς τη Μεγάλη Βρετανία για την παραχώρησι των Ιονίων Νήσων και την ευχή όπως το ταχύτερο «είη την αδελφήν Επτανήσων συννηυμένην μετά της ελευθέρας Ελλάδος».

Στη συνεδρίαση της 24ης Μαρτίου η Έθνοσυνέλευσι εξέλεξε μία επιτροπή, από τον Κωνσταντίνο Κανάρη, που τότε με ειδικό νόμο είχε πάρει το βαθμό του ναύαρχου, το Θρασύβουλο Ζαΐμη και το Δημήτριο Γρίβα, για να πάη στην Κοπεγχάγη και να προσφέρει το στέμμα στο Γεώργιο Α'.

Η επιτροπή, λοιπόν, υπό την προεδρία του Κανάρη, αφού πλαισιώθηκε με ανάλογο επίπλετο, ξεκίνησε από την Αθήνα στις 25 Μαρτίου και έφτασε στη δανική πρωτεύουσα στις 13 Απριλίου, όπου και προσέφερε το ελληνικό στέμμα στο Γεώργιο Α'.

ΕΠΙΛΗ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΑΓΑΘΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

«Αδοξος δράσις

Έν έπετείω Έθνική κι' έν θψει παρελάσεως έπιθυμώ προώθησιν της φλογεράς μου δράσεως φανδραϊκών πηλίκιον έφορέσαν ευθύς και ούτω πλέον καταστάς φανδάρος συμπαθής μετέβην εις το Ζάππειον αναζητών τας λύσεις διά ποικίλας τοιγαρούν και λαύρους κατακτήσεις. Φορών τούτέστιν πομπωδώς το ένδοξον πηλίκιον και διαθέτων σνν αύτώ δεινόν γοητίλκιον, ημβάνίζον περιπαθώς τας Δίδας τας μαργιόλας έτοιμους ονν έρωτικώς ν' αρχίσω καραμβόλας. Έφ' ω ίδων νεάνιδα εκ των σπουδαίων όντων θαυμάζουσιν τους φανδάρεις, εκ των παρελαινόντων ταχέως την έπιλευρίσιν με γόητος το ύψος και βλέπων ταύτην σθεναρώς και πυθμενοκορύφως.

—Πρός τί καυτών, ανέκραξαν, τους φανδάρεις τους άλλους; και δεν θαυμάζεις έμαυτών τον σ'αίλδοντα εκ κάλλους; Και δείχνων το λ.λίκιον, ττ' είπον (κομπορηματική)

—Κι' εγώ τυγχάνω φανδάρεις και δι.

Πλήν αύτη με ήτένισεν ευθύς με μορ- (φασμόν)

κι' ενώ εγώ άνέμενον την έκφρασιν τιμών και δι την αναφανήσιν ζητωκραυγών (και «ούρα!»)

Εκείνη μοι άπ'άντησεν: «Τί θές, βρέ,

Έφ' ω κ' άνεχώρησον, φαγών το ρε- (ζελίκιον)

και ψιθυρίζων κατηφώς: «Μηδέν εις τό... (πηλίκιον!»)

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΙΖΑ ΜΟΝΤΑΡΕΛΛΙ

Σάββαινα ή Σπαρτιάτισσα

ΑΝΑΜΕΣΑ στις έξιες ήρωίδες της Έλληνικής Έπανάστασης, τῆς Μπουμπουλίνης, τῆς Μαντῆς, τῆς ἀνάντης Σουλιάτισσας Μάσας, Φώτος καὶ Χαΐδου καὶ τόσες ἄλλες, πού μᾶς ἔδωσαν ἀπείρα δειγματοὶ ἡρωϊσμοῦ καὶ φιλοπατρίας, συγκαταλέγεται κι' ἡ Σπαρτιάτισσα Σάββαινα.

Πρὶν γράψωμὲ λίγα λόγια γιὰ τὴν ἡρωϊκὴ αὐτὴ ψυχὴ, διαβάστε μιά συγκινητικὴ ἀναφορά, πού εἶχε στείλει ἡ Σάββαινα στὴν Ἑθνικὴ Συνέλευσι τῶν Ἑλλήνων:

«Κύριοι Πληρεξούσιοι, «Τὸ στάδιον τῆς πολεμικῆς δόξης εἶναι, βέβαια, κατὰ φυσικὸν λόγον, μόνον διὰ τοὺς ἀνδρας. Ὅταν ὅμως εἶναι λόγος περὶ σωτηρίας τῆς Πατρίδος, ὅταν ὅλη σχεδὸν ἡ φύσις συντρέχει πρὸς ὑπερασπισμὸν τῆς αἰ γυναικὲς τῆς Ἑλλάδος ἔδειξαν πάντα ὅτι ἔχουν κροδίαν νὰ κινδυνεύουν συναγωνιζόμεναι ὡς οἱ ἄνδρες, ἡμποροῦν δὲ ἀφελθῶν μεγάλως εἰς τὰς πλέον δυνάμεις περιστάσεις.

«Εἰμαι γυναίκα, χήρα, Κύριοι, ἔγω καὶ ἀνῆλικα ὄρφανα. Τοῦτο δὲν μ' ἐμπόδισε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἱεροῦ πολέμου νὰ πιάσω τὰ ὅπλα καὶ νὰ κινήσω μὲ τοὺς πρωταγωνιστὰς διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἔθνους καὶ πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν ἀσχιῶν στρατιωτῶν Ἑλλήνων.

«Ἐστάθηκα πρῶτον εἰς τὰς ἐκστρατείας τοῦ ἀσέβητου Κυριακούλη Μαυρομιχάλη, ἔπειτα καὶ ἄλλων ἀρχηγῶν εἰς διάφορα μέρη, ὡς τὴν Εὐρώπην, τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα, εἰς τὸ Βαλτικόν, εἰς τὰ Τρίκορφα, εἰς τὸν Ἀλμυρὸν κ.λπ.

«Πόσον δὲ ἐκπίασα εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος, καὶ ποῖαν ἀπόλαυσιν εἶχα τότε, μαρτυροῦν καὶ τὰ ἀποδεικτικά μου, μὲ τὰ ὅποια ἀβέλησαν νὰ μὲ τιμῶσιν ὁ ἴδιος ὁ Κυριακούλης καὶ ὁ στρατηγὸς Διονύσιος Μουρτζίνος καὶ ἄλλοι διάφοροι, δύνανται καὶ πληροφορῶν καὶ μαρτυρήσων ὅσοι τῶν ἐδῶ Πληρεξουσίων μὲ εἶδαν εἰς τὰ στρατεύματα.

«Ἐν τούτῳ παρουσιάζομαι διὰ τοῦ παρόντος εἰς τὴν Σεβαστὴν ὁμῆγριν διὰ νὰ σᾶς παρακαλέσω, Κύριοι, ἂν τὸ στοχάζεσθε δικαίον καὶ πρέπον, νὰ λάβετε καὶ περὶ ἐμοῦ πρόνοιαν τινὰ, ἀναθέτοντες εἰς τὸν κοινὸν πατέρα μας, τὸν Κυβερνήτην, τὴν ἐκτέλεσιν τῆς αἰ-

τήσεώς μου, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω θέλετε ἀποδεχθῆ εὐμενῶς. Μένω μὲ τὸ προσήκον σέβας Σάββαινα σπαρτιάτισσα.

«Ἀργὸς 3 Αὐγούστου 1829»

Στὴν ἀναφορά αὐτὴ τῆς Σάββαινας, ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς Συνελεύσεως, ἀπεφάνθη:

«Ἐπειδὴ εἶναι ἀξίον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ν' ἀνταμείβῃ τοιαύτας χωριστὰς πρὸς τὴν Πατρίδα ἀφοσιώσεις, ν' ἀναγνωσθῇ ἡ Ἀναφορά ὁλόκληρος ἐπὶ Συνελεύσεως, ἢ ἀποφασίσῃ αὐτὴ ἡ ἴδια τὰ ὀφειλόμενα ἐπαθλὰ».

Τὸ ὄνομά της, ἄγνωστο σχεδὸν ὁτὴ νῆα γενεά, ἀντιχεῖ μὲ εὐγνωμοσύνη στὸν ἱερὸ ἐκεῖνο χωρὶ τῆς πρώτης μεγάλης ἑλληνικῆς μάχης τοῦ Βαλτικέου, «Ἦταν περίπου σαράντα χρόνων, μελαχροινὴ, συμπαγῆς, μὲ φῶς ἀρρενωπὸ, μὲ φωνὴν ὁρμητικὴν, μὲ παράστημα στρατιώτη.

Ἡ ἡρωϊκὴ τῆς ψυχὴ εἶχε αὐθόρμητα καταλάβει ὅτι ἀπὸ τὴν τύχη τῆς πρώτης ἐκείνης τακτικῆς καὶ ἐκ τοῦ συστάδην μάχης (12-13 Μαΐου 1821) ἦλθαν ἀντὶ τῆς οἱ Ἑλλήνες θάρρος, γὰ τὴν ἐξασφαλίσαν τὸν ἀνίσου ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν.

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει ἂν ἡ ἡρωῖδα αὐτὴ χειρίζετο καλὰ τὸ ἔγχος ἢ ἂν ἐσκότωσε πολλοὺς ἐχθρούς. Μᾶς λέει ὅμως ὅτι ἂν ἡ φωτιά ἄρχισε ἀπὸ ὅλους συγχρόνως τοὺς ἑλληνικοὺς προμαχῶνες, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ θάρρος καὶ τὴν ἡρωϊκὴ αὐταπάρνησιν τῆς Σπαρτιάτισσας αὐτῆς κόρης.

Ἡ Σάββαινα, πού τὸ θαρρυστικὸ τῆς ὀνομα ἦταν Σταυριανὰ, μόνη ἀνέμει σε τόσους ἀνδρες, εἶχε τὴν τόλμη, ἀψηφώντας τὶς σφαῖρες, πού ἐπεφταν ἀπὸ παντοῦ σὰν βροχὴ, νὰ μεταφέρῃ ἀπὸ προμαχῶνα σὲ προμαχῶνα τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν παράτασιν τῆς μάχης πολεμοφόδια.

Τὸ ἡρωϊκὸ παραδειγματὶ τῆς δὲν κατέφερε, ὥστόσο, νὰ πείσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνδρες, πού πολεμοῦσαν ἐκεῖ, νὰ ἐκείσῃ, στὴ θέα τῆς, τῆ ζωῇ του σ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον.

«Ὅσοι ἦταν γύρω ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνη, τὸ Μαυρομιχάλη καὶ τὸν Πλαπούτῃ, δὲ μποροῦσαν νὰ πιστέψουν ὅτι μιά γυναίκα θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ τόσο θάρρος καὶ νὰ σώζεται τόσο παράξενα ἀπὸ ἕνα σαρὸ σφαῖρες, πού ἐπεφταν ἀκατάπαυστα γύρω της. Νωμίαν, μ' ὅλη τὴν ἀποκρίση ὅτι μὲ τὸ πρόσχημα τῆς χωρικῆς ἐκείνης

ΗΡΩΪΔΕΣ

κρύβονταν ἡ Παναγία, ἡ ὁποία κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ προστατέψῃ τὰ ἑλληνικὰ ὅπλα κατὰ τὸν ἀσπίτην.

Ἡ ἴδια αὐτὴ ἡ Σταυριανὰ εἶναι ἡ Σάββαινα ἡ Σπαρτιάτισσα, τῆς ὁποίας τὶς ὑπηρεσίες γιὰ τὴν πατρίδα ἀναγνώρισε ἡ Δ' Ἑθνικὴ Συνέλευσι τῶν Ἑλλήνων καὶ ἀντάμειψε ὁ κυβερνήτης Καποδίστριας.

Στὴν πρώτη δεκαετία, μετὰ τὴν ναυπλιακὴ ἐπανάστασι, οἱ μαθητὲς τοῦ Γυμνασίου, πού βρισκόταν στὴν πλατεία τῶν Τριῶν Ναυάρχων, ἐβλεποντο περιέργου νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ τῶν Τσακασιάνων μιά γριὰ ἀδύνατη, ρυτίδωμένη, μὰ γεμάτη ζωτάνια.

Ἡ ἐξοδος τῆς οἰκίας Τσακασιάνων, πού βρισκόταν πλάι ἀκριβῶς στὸ Γυμνάσιον, ἦταν πλατεία καὶ μεγάλη. Τὸ μέρος ἐκεῖνο οἱ μαθητὲς τοῦ χρησιμοποιοῦσαν γι' ἀποκρυφὸ καπνιστήριον τὶς ὥρες τῶν διαλειμάτων τους.

Ὅσοι, λοιπόν, γυμνασιόπαιδες κατέφευαν ἐκεῖ γιὰ νὰ καπνίσουν, πρόσεχαν νὰ μὴν τοὺς δοῦν οἱ καθηγητὲς τοὺς καὶ πῶς πολὺ ἡ κυρὰ Σάββαινα, πού ὅταν τύχαινε νὰ συλλάβῃ ἐπ' αὐτοφῶρον κανένα ἀπ' αὐτοὺς νὰ καπνίζῃ, δὲ δίσταζε νὰ τοὺς καταφέρῃ στὴν πλάτη ἕνα χτύπημα μὲ τὴ χοντρὴ μαγκούρα της.

Ἡ κατοικία τῆς κυρᾶς Σάββαινας ἦταν ὅλο-ὅλο ἕνα ἰσόγειο δωμάτιο. Κι' εἶχε δυὸ παράθυρα στὸ δρόμο, ἀπ' ὅπου εὐκόλως μποροῦσε κανεὶς νὰ δῇ τὸ ἐσωτερικὸ του, ἂν ἀνέβαινε μιά μεγάλη πέτρα, πού βρισκόταν μπρὸς στὴν πόρτα τῶν σταυλῶν τοῦ γεροστιαστοῦ Γεωργίου Μ. Ἀντανόπουλου. Ἐνα χαμηλὸ κρεβάτι στρωμένον μὲ μάλλινην στρατιωτικὴν κυβέρτα, ἀπὸ ἐκείνης πού κατασκευάζαν ἐπὶ Ὀθωνος οἱ κατὰ τοὺς τοὺς Παλαμῆδου, ἕνα μικρὸν τραπεζάκι καὶ δυὸ-τρία σκαμνιά ἦταν τὰ μόνα ἐπιπλὰ τῆς μυστηριώδους κατοικίας τῆς κυρᾶς Σάββαινας.

Κι' ὅμως πάνω ἀπὸ τὸ πενιχρὸ κρεβάτι τῆς ἔβλεπε κανεὶς κρεμασμένα στὸν τοίχον διάφορα ὅπλα, ἀπὸ ἐκεῖνα τοῦ Ἀγῶνα, ἐνῶ στὴ μέ-

«Ἀψηφώντας τὶς σφαῖρες, ἡ Σάββαινα μετέφερε ἀπὸ προμαχῶνα σὲ προμαχῶνα τὰ ἀναγκαῖα πολεμοφόδια.

ση φειγυράριζε ἕνα γυμνὸ σπαθὶ μὲ σπασμένη λεπίδα.

Ἡ γριὰ Σάββαινα, γιὰ τὴν ὁποία οἱ γυναῖκες μετὰ τὸν πόλεμον αὐτοὶ ἀκόμη οἱ μαθητὲς διηγούνταν πολλὰς ἀπίθανες ἱστορίες, καθόταν μόνη της στὸ ἰσόγειο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τσακασιάνου.

Δὲ δεχόταν ποτὲ κανέναν ἐπισκέπτη καὶ περνοῦσε κάποιος μυστηριώδης τῆ ζωῇ της. Οἱ δυὸ τῆς γιοιοί, μὲ τὸ ἐπώνυμο τοῦ Σάββα, πού ὑπερπετοῦσαν ὡς τεχνίτες στὸ ὅπλο-στάσιο τοῦ Ναυπλίου, ἦταν παντρεμένοι καὶ ἔμεναν σὲ δικά τους σπιτία.

Σύμφωνα μὲ τὸ θρύλο, πού ἐπικρατοῦσε τότε, ἡ Σταυριανὰ καταγόταν ἀπὸ ἕνα χωριὸ τῆς Λακωνίας καὶ εἶχε παντρευτῇ κάποιον Σάββα, ἀνώνυμον ἐπανόμιον, πού εἶχε ἀπαγχονιστῇ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν στὸ Μυστρά τὶς πρώτες μέρες τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης.

Κι' ἡ νεαρὴ χήρα, ἀπὸ ἐκδίκισιν, ἀκολούθησε τὸν Κυριακούλη Μαυρομιχάλη καὶ ἄλλους ἀρχαγχοὺς τῆς Λακωνίας σ' ὅλες τὶς περιπέτειες τῶν πρώτων χρόνων τῆς Ἐπανάστασης, πολεμώντας γενναία στὸ πλεῖστον τοὺς καὶ κάνοντας

χύσαμε τὸ αἷμα μας, νὰ σᾶς φτιάξουμε αὐτὸ τὸ ρημαδιακὸ, γιὰ ν' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας, καὶ σεις δὲν ξέρετε τί κάνετε!...

Τὴν ὁργὴ τῆς κυρᾶς Σάββαινας μόνον ὁ τότε γυμνασιάρχης Β. Λελάκης μποροῦσε νὰ καταπραῖνι μὲ τὸ εὐγενικὸ καὶ μετριοφύλο, πού τὸν χαρακτηρίζε, λέγοντας καὶ ἐναλόντως τῆς:

— «Ἦσυχασε, κυρὰ Σάββαινα κι' ἐγὼ θὰ τιμωρῶσιν τὸν ἀχρεῖο!...

Ἡ κυρὰ Σάββαινα ἂν καὶ δὲν εἶχε λόγο ἐξαιρετικῆς συμπάθειας πρὸς τὴν κυβερνήσιν τοῦ βασιλικοῦ Ὀθωνος, πού πραγματικὰ στάθηκε γι' αὐτὴν ἀστυργὴ, ὥστόσο δὲν ἔπαυε νὰ καταφέρῃ ἐναντίον ἐκείνων πού ἔφερναν ἐμπόδια στὸ ἔργο της.

Ἡ Καπετὰν Περιστέρη

ΛΙΓΑ χρόνια ἔπειτα ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 21, πού κατέληξε στὴν ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος, μιά καινούργια ἐπανάστασι ξέσπασε στὴ Δυτικὴ Μακεδονία. Ὁλόκληρη ἡ Δυτικὴ Μακεδονία, καὶ κυρίως ἡ Λαϊφίστα, τὰ Γρεβενὰ κι' ἡ Βέροια εἶχαν γίγει τότε πεδίο κλεφτοπόλεμου. Ἀνταρτικὰ σώματα εἶχαν σχηματιστῇ μὲ ἐμπειροὺς ἀρχαγχοὺς κι' ἐξακολουθοῦσαν τὸ μεγάλο ἔργο τῶν ἡρώων τοῦ

σει τὸν καπετὰν Σπανὸ. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε τὰ παλληκάρια πού ἦταν μαζί του. Κι' ἐνῶ ἔτοιμαζε ὅτι χρειαζότανε γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ περισσότερον, μιλοῦσε συγχρόνως μαζί τους.

— Δὲ φοβᾶσαι πού μένεις μόνη σου ἐδῶ στὸ σπῆτι; τῇ ρώτησε ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια, ὅταν εἶχαν καθίσει στὸ τραπέζι κι' ἔτρωγαν.

Ἡ Περιστέρη ἀπάντησε ὅτι δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ φέδος. Συγχρόνως πρόσεξε πῶς πολὺ τὸ νῆο πού τῆς μιλοῦσε. Ἡ ἀρρενωπὴ τοῦ φυσιογνωμίας τῇ γοήτεψε. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μ' ἐκεῖνον μαζί της. Κι' ὅταν τὸ πρῶτὴ τῆς ἄλλης ἡμέρας, πρὶν φανῇ ἀκόμα καλὰ - καλὰ ἡ μέρα, ὁ Κράκας μὲ τὰ παλληκάρια τοῦ ἀποχαιρέτησαν τὴν Περιστέρη, τὸ χερί της μὲ τὸ χερί τοῦ θυροφρου νῆο σφίχτηκαν κάπως περισσότερον...

Πέρασε κάμποσος καιρὸς ἀπὸ τότε. Στὶς βροχερὲς ὁμοίς κι' ἀφύγανες νύχτες, ὁ Κράκας γλιστροῦσε κάπου - κάπου μὲ τὸ σῶμα του ὡς τὸ πατρικὸ τοῦ σπῆτι, στὴ Γεράνεια γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ καὶ νὰ ξαναβῇ τὴν αὐτὴν ἀναζητῶντας κινδύνους καὶ περιπέτειες. Καὶ σ' αὐτὸ τὸ μετὰ τὸ αἶσθημα, πού εἶχαν νοιώσει στὴν ἀρχὴ ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἡ Περιστέρη καὶ ὁ θυροφρος λεβέντης, δυνάμουν, ἔγινε πάθος δυνατό. Ἡ ἀτρόμητὴ κόρη τῆς Σιάτιστας στενοχωριότανε τώρα, πού ἔμενε μόνη στὸ σπῆτι. Ἡ σκέψις τῆς ἦταν πάντα μαζί μὲ τὸν

διο βράδυ φόρεσε μιά ἀπὸ τὶς ἀνταρτικὲς φορεσιές τοῦ Κράκα, ἀρματώθηκε καὶ τράβηξε γιὰ τὸ λημέρι τοῦ ἀδελφοῦ της, στὰ βουνά.

— Θάμει μαζί σου πιά στὴ φωτιά καὶ στὸ θάνατο! εἶπε στὸν ἀγαπημένο της, ὅταν ἔφτασε κοντὰ του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἄρχισε γιὰ τὴν Περιστέρη καινούργια ζωὴ. Ἐλαβε μέρος σὲ πολλὰς μάχες καὶ συμπλοκὰς καὶ πολέμησε μὲ παλληκάρια, σὰν ἄντρας. Σιγὰ - σιγὰ μάλιστα ἄρχισε ν' ἀποκτὰ φήμη. Οἱ ἐχθροί, πού εἶχαν ἀκούσει πολλὰς φορὲς τὸ ὄνομά της, τὴ φοβόντουσαν καὶ τὴ θαύμαζαν συγχρόνως.

Μὰ τὸ ἀστέρι τῆς Περιστερᾶς μεσουράνησε, ὅταν ὁ ἀδελφὸς της ἔπεσε θύμα τῆς πονηρίας τῶν ἐχθρῶν. Ἐνας ἀνάσιος χωρικός τὸν πρόδωσε καὶ οἱ κατακτητὲς τὸν ἐπίσταν αἰχμάλωτο. Καὶ ὅχι μόνον θανάτωσαν, ἔπειτα ἀπὸ φρίκην βασανιστήρια, μὰ καὶ ἀφ' οὗ τὸν σκότωσαν, ἔξελκισαν σὲ λωρίδες τὸ δέρμα του καὶ πέταξαν τὶς σάρκες του στὰ σκυλιὰ καὶ στὰ ὄρνια!...

Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ Κράκα λυπήσε κατάκαρδα ὅλους τοὺς Ἑλλήνες τῆς περιοχῆς. Μὰ τὴν Περιστέρη τὴν ἔκανε σωστὴ τίγρι, θηρία ἀνήμερο. Τὸ ἀνάρτικο σῶμα τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἔμενε πιά ἀκέφαλο καὶ τὰ παλληκάρια, πού τὸ ἀποτελοῦσαν, ἀνάθεσαν σ' αὐτὴν τὴν ἀρχηγία. Ἀπὸ τότε ἡ Περιστέρη πρόσθεσε τὸ ἀξίωμα τοῦ καπετάνιου στὸ ὄνομά της.

Τὸ πρῶτο πού εἶχε νὰ κάνῃ πιά ἡ ἡρωϊκὴ κόρη τῆς Σιάτιστας ἦταν νὰ ἐκδικήσῃ τὸν ἀδικο χαμὸ τοῦ ἀδελφοῦ της. Καὶ πραγματικὰ δὲν πέρασαν πολλὰς μέρες καὶ ἡ Καπετὰν Περιστέρη τὸ πέτυχε. Τιμώρησε παραδειγματικὰ τὸν προδότη καὶ τοὺς φονιάδες τοῦ Κράκα.

Καὶ τότε πιά ἄρχισε τὸ λαμπρὸ στάδιό της. Κανένας ἐχθρὸς δὲ μπορούσε πιά νὰ κοιμᾶται ἡσυχῶς. Γενναία, πολυμήχανη, ἀποφασιστικὴ ἡ ἡρωῖδα αὐτὴ τρομοκρατοῦσε γιὰ πολὺ καιρὸ, σ' ἑκατοντάδες χιλιόμετρα τριγύρω στὴ Σιάτιστα τοὺς κατακτητὲς. Μὰ σὲ μιά μάχη ἔχασε τὸν ἀγαπημένο της. Τὸ παλληκάρι πού λάτρευε σκοτώθηκε. Κι' ἡ Περιστέρη ἔγινε τότε ἀκόμη πῶς σκληρὴ. Οἱ ἐχθροὶ φοβόντουσαν κι' ὅταν ἀκόμη ἀκούγαν νὰ προφερέται

τὸ ὄνομά της. Στὸ τέλος, ὁ ἐχθρὸς ἀναγκάστηκε νὰ συνηκολούθησεν μαζί της. Τῆς ἔδωσαν ἀμνηστία, μὲ τὸν ὅρον νὰ καθήσῃ πιά ἡσυχῇ. Ἐτοί, ἡ Περιστέρη γύρισε στὴ Σιάτιστα τὴν παραμονὴ ἀκριβῶς τοῦ Ἑωγγελισμοῦ.

Κανένας, φυσικὰ, δὲν ἤξερε τὸν ἐρχομὸ της, ὅταν ἀφῆκε ἕνας πυροβολισμὸς, ἀκούστηκε στὴν ἀγορὰ τῆς πολιτείας. Οἱ κάτοικοι βῆκαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ σπιτία τους νὰ μάθουν τί συμβαίνει. Εἶδαν τότε τὴν Περιστέρη νὰ στέκῃ κρατώντας στὰ χερία τὸ ὅπλο της, πού κανίτζε ἀκόμη. Πλάι της, ἔστεικε ἕνας στρατιώτης τοῦ κατακτητῆ, πού τὴν κούταξε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Δὲ μοῦ δίνεις δὲ ντουφέκι σου, καμμένε; πού εἶχε πῇ ἡ Περιστέρη, ὅταν, μετὰ τὴν χορηγίαν τῆς ἀμνηστίας, ἔφτασαν στὴν πλατεία.

— Τί τὸ θέλεις; τῇ ρώτησε ἐκεῖνος.

— Νὰ ρίξω μιά στὸν ἀέρα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Περιστέρη. Ἐτοί, γιὰ νὰ μᾶθῃ ἡ Σιάτιστα πὼς ἦρθε!

Κι' ἔτσι ἔπεσε ὁ πανηγυρικὸς ἐκεῖνος πυροβολισμὸς! Οἱ κάτοικοι μαζεύτηκαν ἀμέσως γύρω της. Μὰ ἐκείνη, μ' ἕνα πῆδημα, πέρασε τὸ κατώφλι τῆς μητροπόλεως καὶ βρέθηκε, σὰ νάπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἐμπρὸς στὸν τότε μητροπολίτη. Ὁ ἀγαθὸς ἱερότατος τὴν εὐλόγησε καὶ, τὴν ἄλλη μέρα, ἔδωκε ἕνα λόγο γιὰ τὸ ἐθνικοῦς ἀγῶνα, γιὰ τὸ γυρισμὸ τῆς Σιάτιστας.

Ἀπὸ τότε ἡ Περιστέρη ζοῦσε ἡσυχὰ στὸ σπῆτικόν της. Μονάχα πού τῆς ἄρσε νὰ στολίζῃ τὸ στήθος της μὲ χρυσὰ γιορτανάρια καὶ μὲ ἀρμάδες ἀπὸ φλουρία καὶ νὰ διασχίζῃ τὴν πόλιν εἰς γιορτασμένες μέρες, σὰν ἕνα ζωντανὸ ὄραμα λεβεντίας.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν ἄρσαν καθόλου στοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὴν ἐξοντώσουν. Ἐσφηνά, μιά νύχτα, περικύκλωσαν τὸ σπῆτι της. Μὰ ὅταν μπῆκαν στὸ τέλος καὶ ἔφωσαν ἕνα-ἕνα τὰ δωμάτια, δὲ βρῆκαν ἐκεῖ μιά ψυχὴ. Ἡ Περιστέρη τοὺς εἶχε μωριαστῇ καὶ εἶχε φύγει. Πηδώντας ἀπὸ μάντρα σὲ μάντρα ἔφτασε ἐξῶ ἀπὸ τὴν πολιτεία καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, γρήγορ σὰ ζαρκαδι, ἔφυγε γιὰ τὴ Θεσσαλία.

Κι' ἐκεῖ εἶχε τὸ πῶς πεζὸ τέλος: Παντρεύτηκε!...

ΤΟΥ 1821

ἐκκρίνεα. Τὸ κέντρο ὅμως ὅλης τῆς κινήσεως ἦταν ἡ Σιάτιστα. Αὐτὴ ἦταν τὸ ὁρμητήριο τῶν ἐπανάστα- τῶν, καθὼς καὶ ἡ ἀποθήκη μὲ τὶς ζωτροφές καὶ τὰ πολεμοφόδια τους. Τὰ κορίτσια τῆς Σιάτιστας εἶχαν κεντρήσει μὲ χρυσάφι τὴ σημαία πού θὰ ὑψωνόταν στὴν πόλιν τὴν ἡμέρα τοῦ λυτρωμοῦ ἀπὸ τὸ ἐχθρικό ζυγὸ. Ἡ σημαία αὐτὴ φυλαγόταν στὴ Μητρόπολιν.

Ἡ Σιάτιστα εἶχε δώσει καὶ πολλὰ παλληκάρια τῆς στοὺς ἀρχηγούς τοῦ κινήματος, ὅπως τὸν καπετὰν Λεωνίδα, τὸ Νταβέλη καὶ τὸ Σπανὸ. Ἀνάμεσα στὰ παλληκάρια τῆς ἦταν καὶ κάποιος Κράκας ἀπὸ τὴ Γεράνεια, πού εἶχε ἀκολουθήσει τὸν καπετὰν Σπανὸ κι' εἶχε πολεμήσει σὲ πολλὰς μάχες μαζί του.

Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς κι' ὁ Καπετὰν Σπανὸς σκοτώθηκε. Τότε τὸ ἀνταρτικὸ τὸ σῶμα μοιράστηκε σὲ μικρότερα. Σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἀρχηγὸς ἔγινε ὁ Κράκας μὲ δεκαπέντε παλληκάρια. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, μιά βροχερὴ νύχτα, ὁ Κράκας μὲ τὰ παλληκάρια του ἔφτασε στὴ Γεράνεια, στὴν πατρίδα του. Κι' οἱ γενναῖοι ἀντάρτες τράβηξαν σιωπηλοί, καὶ δίχως θόρυβο, στὸ σπῆτι τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Ὁ καπετάνιος χτύπησε τὴν πόρτα. Σὲ λίγο ἕνα φῶς ἔλαμψε στὸ παράθυρο καὶ μιά φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα:

— Ποιὸς εἶναι τέτοια ὥρα;

— Περιστέρη, ἀνοίξε, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀδελφός σου, ἀπάντησε ὁ Κράκας.

Ἡ νέα γνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ ἀνοίξε. Ὁ Κράκας μὲ τὰ παλληκάρια του μπῆκαν τότε νὰ τοὺς ἐτοιμάξῃ νὰ φανῇ. Ἦταν μιά πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα, δεκαοχτὸ χρόνων μόλις, μὰ μεγαλόσωμη καὶ δυνατὴ. Δὲν εἶχε ξαναδῇ τὸν ἀδελφὸ της ἀπὸ τότε πού εἶχε ἀκολουθή-

— Θάμει μαζί σου πιά στὴ φωτιά καὶ στὸ θάνατο! εἶπε στὸν ἀγαπημένο της.

«ΚΑΙ Η ΒΑΡΚΑ ΓΥΡΙΣΕ ΜΟΝΗ...»

ΤΑ γράμματα, που ξέρω, δεν είναι πολλά. Στ' άπομακρο νησιώτικο χωριό μου, είναι μετρημένες στα δαχτυλά ο κοπέλλες, που οι γονιοί τους αποφασίζουν να τις προχωρήσουν πέρα από το δημοτικό κι' αυτό τις πιά πολλές φορές, εκείνοι που δεν έχουν αγορά για να τ' σπουδάσουν. Μα' εγώ, έχω δυο αδέρφια, που προχωρήσαν στα γράμματα και πήγαν στην Αθήνα και σπουδασαν, ο ένας μηχανικός κι' ο άλλος καπετάνιος στα καράδια. Έτσι, έμεινα στο χωριό, να υφαινω την προικία μου στον άρραλειό και να κεντά πλάσι στο παράθυρο.

Αγνάντευα τη θάλασσα κι' άρχισα να φτιάχνω όνειρα, όπως όλες οι κοπέλλες, που μεγαλώνουν στα νησιώτικα χωριά. Και τα όνειρά μου είχαν πάντα τα ίδια χαλάζια μάτια, τα ίδια ξανθά μαλλιά, το ίδιο όμορφο αντρικό πρόσωπο. Τα μάτια, τα μαλλιά, το πρόσωπο του Στρατή...

Ο Στρατής ήταν φίλος με το δεύτερο αδελφό μου, τον Κώστα και τις πιά πολλές ώρες της ημέρας βρίσκονταν μαζί στην ακρογιαλιά, στις βάρκες ή στην αυλή του σπιτιού. Πολλές φορές, μικρότερη εγώ, πήγαινα κοντά τους, κύταζα τα παιχνίδια τους και νομίζω πως ήταν από τότε, που τα όνειρά μου άρχισαν να παίρνουν τη μορφή του Στρατή. Εκείνος, με πρόσεξε κάπως άργότερα, όταν είχα γείνει δώδεκα χρόνων κι' εκείνος ήτανε κάπου δεκαπέντε.

Τότε, ο Κώστας πήγαινε πιά στο Γυμνάσιο στην πολιτεία του νησιού. Ο Στρατής δεν είχε μπόρεσει να συνεχίσει κι' εκείνος τό σχολείο μ' όλο που τόθελε πολύ. Ο πατέρας του ήταν πρίν από χρόνια πλούσιος καπετάνιος, μα τα δυο καίκια του είχανε βουλιάξει κι' είχε χάσει ολόκληρο το βίος του.

Μιά μέρα, θυμάμαι, ήμουνα δεν ήμουνα δώδεκα χρόνων, τον συνάντησα στην ακρογιαλιά.

— Ξέρεις Στρατή; του φώναξα χαρούμενα. Ο Κώστας έρχεται σε μια βδομάδα, για το καλοκαίρι.

Εκείνος γύρισε και με κύταξε χαμογελώντας.

— Το ξέρω, μου είπε.

— Υστερα, με κύταξε κάμποσο αμίλητος, παραξενεμένος.

— Το ξέρεις πως γίνθηκε όμορφη; Αννούλα; μούπε υστερα σοβάρ.

Είχα γίνει κατακόκκινη, ενώ η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή.

— Ξέρεις τί συλλογίζομαι πρίν έρθης; μου είπε εκείνος σε λίγο.

Βασάνισα το μυαλό μου να βρω ένα όνομα για την καινούργια βάρκα μου, μα τώρα το βρήκα. Θα τη βαφτίσω «Αννούλα»!

Εδώσε στη βάρκα του τ' όνομά μου. Μα πέρασαν ακόμη τρία χρόνια, πρίν μιλήσουμε ο ένας στον άλλο για την άγαντη, που σιγάκι-γιε στις καρδιές μας.

Ένα σούρουπο γυρίζα βιαστικά στο χωριό από ένα μονοπάτι του κήπου, κρατώντας μια άγκαλιά άργιολούλουδα, όταν ξαφνικά, σε μία στροφή, έπιασα πάνω σε κάποιον. Άφισα μια τρομαγμένη φωνή και τα λουλούδια σκόρπισαν από τα χέρια μου. Μου χρεστίστηκε μία στιγμή για να καταλάβω πως εκείνος ο άντρας, που με τη βιασύνη μου είχα πείσει στην άγκαλιά του, δεν ήταν άλλος από το Στρατή.

— Έτσι, χωρίς να το καταλάβω, είχαμε βρεθεί άγκαλιασμένοι. Ο Στρατής μ' έσφιξε στο στήθος του κι' εγώ ακούμπησα το κεφάλι μου στον ώμο του εύχισμένη, καθώς άκουγα τη φωνή του να μου λέει:

— Σ', αγαπάω 'Αννούλα.

— Κι', εγώ σ' αγαπάω, Στρατή, του ψιθύρισα.

Μα εκείνη τη στιγμή, σαν ένα άπαιστο μήνυμα της φθορεής μοι-

Έτσι, χωρίς να το καταλάβουμε, είχαμε βρεθεί άγκαλιασμένοι...

ρας, από κάποιο ραδιόφωνο του χωριού, κομματιαστά, από την απόστασι, έφτασαν στ' αυτιά μας τα λόγια εκείνου του θλιμένου τραγουδιού:

«...και η βάρκα γύρισε μόνη δίχως μέσα τον ψαρά...».

Από τότε, συναντιόμαστε συχνό πιά από βράχια, κοντά στη θάλασσα, αλλάζουμε δειλά φιλιό και δρκους και κάνουμε όνειρα.

— Θάρχουμε να σε ζητήσω τώρα από τον πατέρα σου, Αννούλα, μου λέγε ο Στρατής, μα ξέρω πως δεν πρέπει. Είμαι πολύ φτωχός κι' οι γονιοί σου θάχουνε άλλος δυο - τρία χρόνια σκληρά, θα μαζέψω λεφτά και θα γυρίσω. Και τότε, θα μπορώ να πάω στον πατέρα σου με το κεφάλι ψηλά. Μα θα μπόρεσης να με περιμένεις για τόσο καιρό, Αννούλα;

— Θα σε περιμένω για όλη τη ζωή, αν χρειαστεί, άγαπήμενέ μου, του απάντησα.

Ήμουν πιά δεκαεφτά χρόνων. Απο δυο χρόνια, ενώ και ο Στρατής κρατούσαμε κρυφά απ' όλους το γλυκό μυστικό της αγάπης μας. Όπως κάθε καλοκαίρι, έτσι κι' εκείνη τη χρονιά, το χωριό μας είχε γεμίσει από ένοους.

— Καλλίτερα, μου λέγε ο Στρατής. Αυτοί οι πρωτευουσάνοι τρελαίνονται για βάρκαδες και για φρέσκα ψάρια. Έτσι, θα καταφέρω να οικονομίσω τα λεφτά, που μου χρειάζονται για να πάω στο Αυστραλ.

Από εκεί θα μπαρκάσω

Ένα τραγούδι - Μιά ιστορία

εύκολότερα. Λογάριαζε πως θάφευγε τον Ο κτώριο, μα τα δελήματα της μοίρας ήταν άλλα.

πίσω μου. Δεν κατάλαβα ότι με είχε ακολουθήσει, παρά μονάχα όταν μ' έπιασε από το χέρι και μ' άναγκαζε να σταματήσω και να γυρίσω πρὸς το μέρος του. Τὸ πρόσωπό του ήταν μουσκεμένο στὸν ιδρώτα, κατάχλωμο.

— Αννούλα, αγάπη μου... συγχώρεσέ με... Ήταν μία στιγμή τρέλας!...

— Τολμάς, του φώναξα, τολμάς να μου ζητάς συγγνώμη ύστερ' απ' αυτό;

— Αννούλα, ψιθύρισε εκείνος παρακλητικά. Άκουσέ με. Προσπάθησε να με καταλάβεις.

— Δέ θέλω ν' ακούσω τίποτα. Σε μισώ! Είσαι ένας προδότης, ένας επίορκος. Δέ θέλω να σε ξαναδώ ποτέ πιά! Χτές το βράδυ, ο καπετάν Άντωνής με ζήτησε από τον πατέρα μου για το γιό του το Σωτήρη, που σπουδάζει μηχανικός. Είπα όχι. Άρνήθηκα για την αγάπη σου. Μα τώρα, μόλις θα φτάσω στο σπίτι, θα πω στον πατέρα μου ότι άλλαξα γνώμη, ότι δέχομαι να παντρευτώ το Σωτήρη.

— Όχι, Αννούλα, δέ θα το κάνεις αυτό! μου φώναξε απελπισμένα ο Στρατής.

— Σε μισώ, σε συχαίνωμαι, του φώναξα.

Κι' έφυγα τρέχοντας.

Εκείνο το ίδιο βράδυ, όταν οι βάρκες άρχισαν να φεύγουν για το ψάρεμα, η θάλασσα ήταν ησυχή, άκμυνητη σαν καθρέφτης.

Κρυμμένη πίσω από τις χαμλωμένες γρίλλες, κύταζα τη βάρκα του Στρατή, που απομακρυνόταν άργα-άργα. Κάθε τόσο, εκείνος γύριζε το κεφάλι πρὸς το μέρος του σπιτιού μου, σά να ζήτουσε να με δει. Όταν ξάφνου...

από το ραδιόφωνο ενός μικρού παρθαλάσιου κέντρου, έφτασαν στ' αυτιά μου τα λόγια εκείνου του τραγουδιού:

«...και η βάρκα γύρισε μόνη δίχως μέσα τον ψαρά...».

Τινάχτηκε κι' ανατρίχισα ολόκληρη. Εκείνη τη στιγμή θυμήθηκα ότι εκείνο το ίδιο τραγούδι, εκείνα τα ίδια λόγια, τα είχα ακούσει πρίν από δυο χρόνια, σε μία άλλη στιγμή, όταν ο Στρατής μ' έσφιγγε για πρώτη φορά στην άγκαλιά του. Ένα φοβερό προσέθηκα να δάγκωσε την καρδιά μου, θάβει να τρέξω, να φωνάξω το Στρατή, να του πω πως τον συγχωρούσα. Μα δέ μπορούσα... Η βάρκα του Στρατή απομακρυνόταν γρήγορα, γινόταν ένα σημάδιό όλο και πιά μικρό...

Η τρικυμία ξέσπασε δυο ώρες άργότερα. Η θάλασσα έγινε ξαφνικά γκριζή και τα κύματα σηκώθηκαν βροντά άγριμένα. Οι παρόδωκες άρχισαν να γυρίζουν βιαστικά στην ακρογιαλιά. Γύρισαν όλες η μία ύστερ' από την άλλη και μονάχα μία δέ γύρισε, η «Αννούλα», η βάρκα του Στρατή. Εκείνο το τραγούδι, που είχα ακούσει πρίν από λίγες ώρες σαν προμήνυμα της συμφοράς, μιλούσε για τη βάρκα του πνιγμένου ψαρά, που ξαναγύριζε ολόμυνη στ' ακρογιαλιά. Μα από το χαμό του Στρατή δεν ξαναγύρισε ούτε η βάρκα. Χάθηκε κι' εκείνη μαζί του.

Έτσι, απόμεινα μονάχη, με την καρδιά νεκρή. Τα μάτια μου άγναντευουν αδιάκοπα τη θάλασσα και τα χείλια μου ψιθύριζαν τρέμοντα:

— Θα σε περιμένω, Στρατή. Θα σε περιμένω ολόκληρη τη ζωή, μέχρι το θάνατό...

Στο χωριό με νομίζουν για τρελή. Μα έσεις, έσεις που τώρα ξέρετε την ιστορία μου, καταλαβαίνετε πως δέν είν' έτσι. Όχι, δέν είμαι τρελή. Είμαι μονάχα πεθαμμένη, μία πεθαμμένη που περπατάει σαν... ο Στρατής!

Χωρίς να το θέλω έβγαλα μία κραυγή, κάτι σαν ούρλιασμα πηγαμένου ζώου κι' άρχισα να ξαναβουβίζω τρέχοντας το μονοπάτι.

Δέν άκουσα το Στρατή να τρέχει

ΑΝΝΟΥΛΑ

(Επιμέλεια Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΗ)

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Τέλης ξαναβρίσκει δουλειά με πολύ μικρό μισθό στο γραφείο του Νάμπια και ζητάει επίσημα τη Ρίτα από τη μητέρα της. Δέ μπορούν όμως ακόμη να παντρευτούν, γιατί τους βασανίζει η φτώχεια. Στο μεταξύ, ο Μίμης Γεωργόπουλος προτείνει στη Ρίτα να πάνε στο Παρίσι κι' εκεί να την παντρευτεί. Έπειτα, να μείνουν ακόμη μερικούς μήνες για να γεννήση η Ρίτα και να μεγαλώση λίγο το παιδί και να ξαναγυρίσουν ύστερα στην Αθήνα. Ο Γεωργόπουλος είναι πρόθυμος να υιοθετήση το παιδί, και να του δώση τ' όνομά του. Όλα αυτά η Ρίτα τα φανερώνει καθαρά στον Τέλη, προσθέτοντας ότι πρέπει να δώση την απάντησή της μέσα σε όχτω ημέρες. Κατόπιν ο Γεωργόπουλος θ' άραδωνιστή την κοπέλλα, που του προτείνουν οι γονείς του. Ο Τέλης τότε της υπόσχεται ότι μπορεί να κερδίση πολλά λεφτά, φτάνει εκείνη να μη τον ρωτήση ποτέ με ποιά τρόπο. Αποφασίζουν, λοιπόν, να παντρευτούν και το άνακοινώνουν στη μητέρα της Ρίτας.

«Μίμης Γεωργόπουλος - Αθήνα Λουκιδίου, ήραδωνισθήσαν».

Διάβασε ο Τέλης, ξαναδιάβαζε την άγγελία, κι' η καρδιά του φτερούγιζε από χαρά. Ποτέ δέν είχε αισθανεί τόση ευχαρίστησι, διαβάζοντας τ' άραιότερο μυθιστόρημα, όσο τώρα, που διάβαζε αυτές τις λίγες λέξεις.

Βρισκόταν στο εργοστάσιό,στη δουλειά του, κι' είχε βρή κάποια εφημερίδα, ξεχασμένη στο τραπέζι του θυρωρείου, μία άπογευματινή εφημερίδα. Τα μάτια του είχαν πέσει σε μαγνητισμένα σ' αυτή την άγγελία.

Δέ με γέλασε! Μου είπε την αλήθεια. Αφού αυτό ήταν αληθινό, κι' όλα τα άλλα, που μου είπε ήταν αλήθεια.

Σαν κύμα ανέδθηκε η αγάπη μέσα στην καρδιά του. Θα ήθελε να την έχη κοντά του τώρα τη Ρίτα, να την πνίξη στα φιλιό.

Η έβδομάδα αυτή είχε περάσει όλο χαρά. Είχε κερδίσει κάμποσα στα χαρτιά κι' άρεκέτα από τις καινούργιες δουλειές, που του είχε προμηθεύσει ο Ντίμης.

Της είχε δώσει αρκετά χαρτονομίσματα κι' είχε δει τα μάτια της ν' αστράφουν. Είχε δει συγχαίρια, για ένα δευτερόλεπτο, μακίω, αλλά η άνησυχία και το άρωματικό έρωσαν γρήγορα, σά να πέρασε ένα άόρατο σφουγγάρι στο δροσερό της πρόσωπο και τάβυσε, άφινοντας μόνο τη γαρά.

Τάβαζε σ' ένα κουμπιράκι η Ρίτα. Μόλις θα μαζέονταν άρεκέτα, θ' άγόραζε το κρεβάτι. Αυτό ήταν τ' όνειρό της, ν' άγοράση το κρεβάτι και τα στρώματά. Από κεί και πέρα όταν θα είχε αυτή τη βάση, αίσιοδοξούσε, ότι θα τα οικονομούσε και τ' άλλα.

Δέν είχε δώσει πάλι δεκάρα της Μάνιας κι' ένοιωσε τύψεις γι' αυτό.

— Τόσα λεφτά και πάλι δέ φτάνουν, συλλογιόταν. Πρέπει να

ΣΤΟ ΖΥΤΟ ΤΗΣ ΦΤΩΧΕΙΑΣ

περάσουν πολλά λεφτά στα χέρια μου αυτή την έβδομάδα, πολλά. Πρέπει άπαραιτήτως να δώσω και της Μάνιας.

Λές κι' η άνησυχία του έγινε μαγνητικό κύμα κι' επικοινωνήσε με το Ντίμη, λίγο πρίν από τα μεσάνυχτα, είδε ο Τέλης το φίλο του να ξεπροβάλλη.

— Γειά σου!

— Καλώς τον, έκανε με χαρά ο Τέλης. Πώς αυτό;

— Τέλη... «Ήρθε να σου πώ... Τη Δευτέρα το βράδυ έχουμε μία σπουδαία δουλειά... Φτάνει να το λήη η καρδιά σου».

— Η καρδιά μου το λέει... αν ένοιξη, ότι πρέπει ναχώ θάρρος... Η καρδιά μου όμως έχει πάντα τύψεις... Το ξέρεις...

— Αν μ' άρχισης με τη Χρηστομάθεια, να σωπαίνω...

— Όχι! Λέγε...

— Τη Δευτέρα το βράδυ, κατά τα μεσάνυχτα, οι δυο μας θα πάρουμε μία βάρκα και θα ξαναρχτούμε... Ξέρω εγώ τα κατὰ τούτα!

— Και τί θα κάνουμε;

— Θα πάμε να παραλάβουμε κάτι ρολόγια...

— Ρολόγια;

— Δέν καταλαβαίνεις τώρα;...

Ρολόγια... Άν πετύχη η δουλειά, θα μπούμε κάμποσα χιλιαρικάκια στην τσέπη του καθεδού μας.

— Μίλα καλά, Ντίμη...

— Άμ' πώς;... Εμείς θα ριψοκινδυνεύουμε τη ζωή μας...

— Ο Τέλης χλώμισε.

— Όχι δά! Δέν είναι σωστό να διακινδυνεύουμε τη ζωή μας.

— Άκου τον! Έκανε ο Ντίμης, άνάδοντας. Άκου το παλληκάρι!

— Μα δέν είναι μόνο ο φόβος μη μάς σκοτώσουν! Άν μάς πιάσουν, θα ρεζιλεύουμε... Θα πάμε φυλακή...

— Ο σκοπός είναι να μη μάς πιάσουν... Άν μάς πιάσουν, κλάψα Χωράλαμπε...

— Γιατί, λοιπόν, να κάνουμε μία τέτοια δουλειά; Καλά πάμε ως τώρα...

— Τί κάνουμε ως τώρα; άποκρίθηκε ο Ντίμης, περιφρονητικά... Μικροδουλείες!

— Έχουμε όμως και μικρούς κινδύνους...

— Είμαστε τα τρίτα, τα τέταρτα χέρια ως τώρα. Παίρνουμε από άλλους τα λαθραία, τα διαχετεύουμε αλλού, δέν είναι έτσι; Είμαστε δυο κρικοί μίας άλυσδας. Αυτή τη φορά όμως θέμασε έμεις τα κύρια πρόσωπα, κι' έ-

τσι τα περισσότερα κέρδη θα είναι δικά μας!

— Έμεινε ο Τέλης συλλογισμένος.

— Δέ σ' άρέσει; ρώτησε άνυπόμονα ο φίλος του.

— Δέ μ' άρέσει διόλου.

— Όπως άγαπάει ο κύριος... είπε ο Ντίμης είρωνικά. Στο πρότευνα έσένα, επειδή ξέρω πόσο άγωνιάς να κερδίσης λεφτά...

— Ντίμη... Πρέπει να κερδίσω...

— Άλλά να κάθεται εδώ στο θυρωρείο, δέν είν' έτσι; Και τα λεφτά να κυλήσουν, σά χρυσό ποτάμι, και ναρόδουνε να σε βρούνει! Αυτό, φίλε μου, γίνεται μόνο στα παραμύθια, παραμύθια μάλιστα για πολύ μικρά παιδιά...

— Ο Τέλης έμεινε συλλογισμένος. Όσο το σκεφτόταν, τόσο τόδρισκε φοβερό. Άλλά συγχρόνως τόσο τόδρισκε εξ ίσου φοβερό ν' άφήση να του ξεφύγη η εύκαιρία ναχή πολλά κέρδη.

— Μπορώ να το σκεφθώ; ρώτησε.

Κούνησε ο Ντίμης το κεφάλι του άρνητικά:

— Άποκλείεται... Σήμερα είναι Παρασκευή. Άν δέ θέλεις έσύ, πρέπει να κυττάς με βρω άλλο σύντροφο. Μόνος δέ μπορώ να την κάνω αυτή τη δουλειά.

— Έμεινε πολλή ώρα συλλογισμένος ακόμα ο Τέλης. Στο τέλος, κούνησε άρνητικά το κεφάλι του:

— Όχι, όχι, Ντίμη...

— Ο Ντίμης έγινε μαύρος.

— Σ' ευχαριστώ! Έγώ σε βοηθήσα όσο μπόρεσα... Έσύ όμως μ' άφηνεις σε μία τέτοια στιγμή...

— Μα έσύ είπες, ότι θα βρής άλλους...

— Ναι, δέ σου λέω... Ξέρω εγώ όμως, αν μπορώ να τους έχω εμπιστοσύνη; Σε σένα μόνο έχω εμπιστοσύνη.

— Ήταν αυτά τα λόγια, που τον έπεισαν τον Τέλη; Ήταν το φιλικό, ίκετεύτικό ύφος του Ντίμη;

— Αφού το θέτεις έτσι το ζήτημα... άναστεύαζε.

Τα μάτια του Ντίμη άστράψαν.

— Δέχσοαι λοιπόν;

— Έχουμε πιθανότητες να πετύχουμε;

— Ένενηντα τοίς εκατό! φώναζε ο άλλος, μ' ένθουσιασμό. Κουτός είσαι;... Ένοιωα σου, τ' άγαπάω κι' εγώ το τομάρι μου...

— Πώς θα γίνη, λοιπόν;

— Θα συναντηθούμε στις εννιά το βράδυ... Περνώ και σε παίρνω από το σπίτι σου. Κι' από κεί είναι δική σου δουλειά...

ΑΠΟ ΤΟΥ ΧΑΡΟΥ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ

Η νύχτα ήταν ζεστή και θαμνή. Όλη την ημέρα ο ήλιος είχε πυρπολήσει τη γή, είχε μεταβάλει τη θάλασσα σε μία επιφάνεια μεταλλική, θοαρή. Και τώρα τα μεσάνυχτα, οι άτμοι ανέβαιναν από το νερό, γίνονταν γάζες σκοτεινές και πυγνές.

— Περιόπιση βραδιά για τη

Ο Σταμάτης κι' ο Τρηγόρης

(Ο Τρηγόρης κι' ο Σταμάτης, σε στιγμές που τεμπελιάζουν κριτικάρονε τα πάντα και τους πάντες σχολιάζουν...)

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

— Οι γυναίκες που πιστεύουν στα κλειδέματα της μόδας και τα τόσα της καπρίτσια παίρνουν πάντα κατά πόδας, εμφανίζονται στα κέντρα και σε δρόμους και σκακάρια, με δερματίνες ζακέτες και με... πέτσινα σακκάκια!

★

— Ήγουν πάμπολλες γυναίκες γαλανές και μαυρομάτες, ύψηλόμενες, κοντούλες, τσιλιδίδες και γεμάτες, τάλ... δερματίνα σακκάκια προτιμούν, όρρα - κοφτά και οι περισσότερές τους... πετσόκοβονται γι' αυτά!

ΤΡΗΓΟΡΗΣ

— Έχω, πράγματι, προσέξει, στην τρελή μας έποχη, πως το πέτσινο σακκάκι πανταχού κυριαρχεί και μ' αυτή τη νέα μόδα και τη φάμπρικα τη νέα κι' οι μικρέμποροι ακόμα την... «πεταώνουν» γενναία!

★

Δυστυχώς όμως, έκεινο που τονώνει το εμπόριο, ...πετσοκάρει τους συζύγους τους καλούς και ταλαίφωδους.

Διά το πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

δουλειά μας!... Έλεγε και ξανάλεγε ο Ντίμης.

Είχαν ξανοιχτή οι δυο τους, από μια ερμητική ακρογιαλιά, κοντά στο Σούνιο.

Ο Ντίμης έκανε κουπί. Είχε μηχανή ή βάρκα τους, αλλά δεν τη χρησιμοποιούσαν, γι' αυτό να μην κάνουν θόρυβο...

Η θάλασσα ήταν έρημη. Πέρα μόγο έδλεπαν μία σειρά από γιγρί, φαντασματένιους φρουρούς, θαρρείς, μέσα στη θάλασσα.

Η καρδιά του Τέλη χτυπούσε να σπάσει. Κάθε λεπτό της ώρας, που περνούσε, του φαινόταν σ' αυτό να φαινόταν τον κίνδυνο πιο κοντά...

— Πού είναι; Γιατί δε φαίνονται;...

Ο Ντίμης γελούσε:

— Υπομονή! Δε γίνονται έτσι εύκολα αυτά... Έξ' άλλου, γιατί ανησυχείς; Τι φοβάσαι τώρα;

— Άν μας τσακώσουν;

— Πώς μπορούμε να μας τσακώσουν; Τώρα μη φοβάσαι! Και να μας τσακώσουν, τί θα βρούμε; Μία βάρκα άδεια... Δικαιώμα μας είναι να ρωμαντζάρουμε κι' αυτή τη ζέστη... Δε μπορεί κανείς να μας πει τίποτα. Από την ώρα που θα πάρουμε το έμπρομα, τότε να φοβάσαι!...

— Θάθελα να τέλειωνε αυτή η δουλειά... αναστέναζε ο Τέλης. Πέρασε ακόμα πολλή ώρα. Ο Τέλης αισθανόταν τα γόνατά του να τρέμουν. Τό είχε κιόλας μετανοιώσει. Θάθελε να πη του φίλου του να γυρίσουν πίσω, αλλά ντροπέταν. Όταν όμως έφθασε μία η ώρα, κι' ακόμα δεν είχε φανή η βάρκα, που περίμεναν, δε βίασε:

— Ντίμη, παρακάλεσε, άς γυρίσουμε! Κάτι θα συνέβη και δεν έρχονται!...

Τούρριζε ο Ντίμης μία θυμωμένη ματιά.

— Να γυρίσουμε; Δεν είσαι στα καλά σου, Τέλη! Και νάρθουν και να μη βρούμε κανένα; Να τους τσακώσω πάρα πέρα το περιπολικό, να τους πάρουμε δηλαδή στο λαίμο μας;

— Άν μας τσακώση όμως έ-μεις;...

— Σου εξήγησα. Και να μας τσακώσουν, τί θα βρούμε; Με ποιά βάσι θα μας πιάσουν;

— Θά μας θεωρήσουν υπο-πτους.

Κούνησε ο Ντίμης το κεφάλι του:

— Άλλοίμονο άν έχωναν μέ-σα όλους τους όπτοππους! Τότε δε θα χωρούσαν οι φυλακές του κράτους...

— Ντίμη... Είναι φριχτό αυτό που κάνουμε! Είμαστε εγκληματίες, το ξέρεις;

Γέλασε ο Ντίμης:

— Μην υπερφανεύσαι τόσο! Δεν είσαι εγκληματίας... Τι πρό-κειται να κάνης; Να σκοτώσης; Δεν έχουμε ούτε μία σφεντόνα ά-πάνω μας...

— Κλέβουμε! Κι' ή κλεψιά εί-ναι εγκλημα...

— Χά, σά! γέλασε ο Ντίμης. 'Η συνείδησή σου είναι ένα περι-εργο υποκείμενο... Ένα παράξε-νο ζώο, θάθελα να σου πώ. Καμ-μιά φορά, κοιμάται μακάρινα, πέ-φτει σε νάρκη... Τότε το θεωρείς πολύ φυσικό να κλέβης στα χω-τιά, να διοχετεύεις λαθρεμπόριο, κλπ. κλπ. Άλλοτε πάλι ξυπνάει και τρέμει σαν το λαγό, που στή-νει τα μεγάλα του αυτιά μην ά-κούση καμμία πατημασιά στο ά-σος... 'Αχ, κακομοίρη μου, Τέ-λη... 'Άσε τις φιλοσοφίες! Τώρα δ-τι και να κάνουμε, στον παρά-δεισο δεν πρόκειται να πάμε...

— Έχουμε φορτώσει αρκετά το σα-κούλακι μας, ένοιωσά σου... 'Όποτε, μην κυττάς πίσω... Κυττά μπρο-στά... Μία και δε μπορούσαμε να κερδίσουμε τίμια μία γωνία εύ-τυχίας στη ζωή... και μία και δεν

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΧΩΡΙΣ ΤΙΜΟΝΙ

Μία άμερικανική βιομηχανία αυτοκινήτων παρουσίασε σε μία τελευ-ταία έκθεση, στο Νηπρόϊτ, μία νέα δημιουργία της χωρίς... τιμόνι. Στο αυτόκινητο αυτό, που βρίσκεται στο στάδιο των δοκιμών, όλα λειτουργούν αυτόματα και παρουσιάζουν αξιόλογες καινοτομίες. Τά φρένα και οι ταχυτήτες έχουν αντικαταστήσει με μικρούς δίσκους. Οι καινοτομίες επεκτείνονται ακόμα και στην καρροζερι, το άνω μέρος, της οποίας είναι από κρύσταλλο. Για το νέο αυτό τροχοφόρο, ή τρο-χαία θα πρέπει να δημιουργηθή νέες πινακίδες με την επιγραφή «Προ-σοχή, ευθραστον».

είχαμε τον ήρωισμό να δεχθούμε τη μοίρα μας, το καλύτερο που-χουμε να κάνουμε, είναι να τρα-διήσουμε μπροστά!...

— Ντίμη... σε παρακαλώ... Έλα να γυρίσουμε... 'Επί τέλους, δε θέλω!...

— 'Ορίστε... έκανε ο Ντίμης ειρωνικά, δείχνοντας τη σκοτεινή επιφάνεια της θάλασσας. 'Ο δρό-μος είναι άνοιχτός κι' ένοιωσά σου, δεν πρόκειται να πάσης καμμία πνευμονία... Κολύμπια...

— Εκείνη τη στιγμή σαν ν' ά-κούστηκε από μακριά ο βόμβος μίας μηχανής. 'Ο Ντίμης σταμά-τησε τη φράση του στη μέση κι' έστρεψε αυτή:

— Έρχονται!... είπε, και τα μάτια του άστραψαν μέσα στο σκοτάδι. 'Αντε, Τέλη... Τώρα που θα γλυκαθής με το πρώτο κέρ-δος, θα με παρακαλές να σε ξα-ναπάρω μαζί μου!...

Μέσα στο μισοσκόταδο της κα-λοκαιρινής βραδυάς, σε λίγο, κά-τι ξεχώρισε στην επιφάνεια του νερού. Μία βενζίνα, που προχω-ρούσε, χωρίς φώτα.

— Αυτοί είναι!... είπε ο Ντί-μης, χαρούμενος.

Μετά λίγα λεπτά της ώρας, μία βενζίνα ζύγωσε, σ' ά φαντασμα. Είχαν συνηθίσει, φαίνεται, αυτοί οι άνθρωποι στα σκοτάδια!...

— Καλησπέρα, Ντίμη... είπε κάποιος σιγά. 'Ετοιμος;...

— 'Ετοιμος!... αποκρίθηκε ο νέος.

— Έσκυψε ο άντρας, που είχε μιλήσει, και πήρε από το βάθος της βενζίνας ένα κουτί. 'Ενα κου-τί αρκετά μεγάλο, που δε φαί-νόταν όμως βαρύ... Τάδωσε του Ντίμη.

— Μόνο αυτό;... ρώτησε ο Ντίμης.

— Δε μπορούσαμε να βγάλου-με τίποτ' άλλο... 'Υπάρχει κι' άλ-λο έμπρομα, αλλά ήταν αδύνα-τον... Μας είχαν ζώσει, καταλα-βαίνεις...

— Πότε, λοιπόν;

— Θά σου μιλήσουμε, ένοιωσά σου... Έσύ κυττά να τα ξεφορ-τώθης αυτά όσο γίνεται πιο γρή-γορα... Θέλουμε παράδες...

— 'Ενοιωσά σου!... είπε γελών-τας ο Ντίμης.

Την άλλη στιγμή όμως το γέ-λιο του πάγωσε στα χείλη του.

— Άφανα, ή θάλασσα φωτίστη-κε, λές και μέσα από την επι-φάνεια του νερού είχε ξεπροβά-λει κάποιο χέρι φωτεινό... Ένα πελώριο, γιγάντιο χέρι, που ά-πλώθηκε προς το μέρος τους, τους τούλιξε... Το φως ενός προβολέα έπεφτε άλύπητα άπάνω τους.

— Μας πήραν είδησι, τραύλι-σε ο Ντίμης, χλωμιάζοντας.

— Τί είναι;... ρώτησε ο Τέ-λης, πανικόβλητος.

— Το περιπολικό, δε βλέ-πεις;...

Μία μηχανή άκούστηκε. 'Η θά-λασσα άναδεδίχτηκε...

— Στή θάλασσα!... φώναξε βροχιά εκείνος, που είχε δώσει το πακέτο του Ντίμη.

— Δίστασε εκείνος:

— Άμαρτία! είπε με από-γνωση.

Μία βλαστήμια ξέφυγε από τα χείλη του άλλου.

— Πέτα το! φώναξε βραχνά, άγρια. Πέτα το... Θέλεις δηλαδή να μάς κώσης;...

Βογγώντας, πέταξε ο Ντίμης το κουτί στο νερό.

— Τώρα κυττάχτε να ξεφύγε-τε!... είπε ο άλλος.

Κι' έβαλε μπροστά τη μηχανή, με ήλιγγιωδή ταχύτητα.

— Θά μας τσακώσουν έμάς... είπε ο Τέλης, κλαίγοντας σχεδόν.

— Έβαλε κι' ο Ντίμης τη μηχανή της βάρκας τους μπροστά. Το περιπολικό είχε ζυγώσει και για μία στιγμή φάνηκε να διστάζει.

— Έπειτα στράφηκε προς τα έξω, κυνηγώντας τη βενζινάκατο, που άπομακρυνόταν, με μεγάλη ταχύ-τητα.

— 'Ισως να γλυτώσουμε έμεις... είπε ο Ντίμης.

— 'Η δική τους ή μηχανή ήταν χύδην! Πάντως όμως, κάθε μέ-τρο που περνούσαν, έκανε τις έλ-πίδες τους ν' άναπτέρωνονται!...

— Άν μας τσακώσουν τί θα κάνουμε; ρώτησε ο Τέλης, τρέ-μοντας σύγκομος.

— Τώρα δεν έχουμε τίποτα το ένοχο άπάνω μας... 'Αλλά, τώρα μάς πήραν είδησι. Κατά-λαβαν. Δε θα πιστέψουν, άν τους πούμε, ότι ρωμαντζάρουμε...

— Τί θα πούμε, λοιπόν;

Δίστασε ο Ντίμης. Φαινόταν κι' αυτός πολύ ταραγμένος. Το περιπολικό όμως εξακολουθούσε να κυνηγά την άλλη βάρκα.

— Σώπα! ψιθύρισε με σφιγ-μένα δόντια. 'Εμάς μάς άφησε. Δίνει περισσότερη σημασία ν' ά-νακαλύψει από πού ήρθαν τα λα-θραία.

Δεν πρόφθασε να τελειώσει τη ερώση του κι' ο προβολέας του περιπολικού έπεσε άλύπητα άπά-νω τους.

— Χαθήκαμε! είπε ο Ντίμης. Φαίνεται πώς τους άλλους τους έχασαν, δεν έχουν έλπίδα να τους φτάσουν... Εκείνη ή μηχανή εί-ναι πολύ δυνατή... Τώρα θα μάς κυνηγήσουν έμάς...

— Ντίμη! φώναξε ο Τέλης ά-γρια. Δε θέλω να μάς πιάσουν. Έλεγε, τί μπορούμε να κάνουμε;...

— Θά προσπαθήσουμε να τους ξεφύγουμε...

Κι' άν δεν τα καταφέ-ρουμε;...

— Ξέρεις καλό κολύμπι, Τέλη;

— Τότε, όταν με δής έμένα να πέφτω στη θάλασσα, να κάνης το ίδιο!...

— Και πού θα πάμε;

— Ξέρω έγώ τα κατατόπια...

— Δε θά μάς δούνε;...

Δεν άποκρίθηκε ο Ντίμης. Με μάτια άγρια παρακολουθούσε τη δέση του φωτός, που τους τύ-λιγε, που τους κυνηγούσε.

— Άπόστασι, όσο πήγαμε και μικραίνε... 'Ο Ντίμης είχε άνα-πτύξει όση ταχύτητα ήταν δυνα-τόν ν' άναπτύξει... 'Υπήρχε πιθα-νότητα να προλάβουν να φτάσουν στη στεριά, ύπρχε όμως και πι-θανότητα να μη προλάβουν!...

— 'Η άκτή ζύγωνε... Πέδικα, βρά-χια... μία άγκαλιά άνοιχτή... θαρ-ρείς, που τους περιμένε... Τάχα όμως θα ήταν μία στοργική άγκα-λιά, που τους περιέμενε για να τους σώση, ή μία σκληρή άγκα-λιά, που δεν ήθελε τίποτ' άλλο παρά να τους άφανίστη;...

Στο μέρος εκείνο ήταν χίλιοι μικροί κόλποι, χίλια βράχια, σά δαντέλλα. Με μία επιδέξια κινή-ση, έστριψε ο Ντίμης το τιμόνι, άνάγκασε το μικρό σκάφος να στρίψει. 'Η βάρκα βρέθηκε για μία στιγμή πίσω από ένα βρά-χο. 'Ο βράχος δηλαδή βρισκόταν τώρα άνάμεσα στη βάρκα τους και στο περιπολικό.

— Τώρα! φώναξε ο Ντίμης. Καί, πριν προφτάση ο Τέλης να καταλάβη καλά-καλά το σκο-πό του, πήδησε στη θάλασσα. Χωρίς δεύτερη σκέψη, πήδησε κι' αυτός στο νερό.

— Γλυτώσαμε!... αναστέναζε ο Ντίμης.

— Όχι δά, ακόμα... είπε ο Τέλης, τρέμοντας από το κρύο νερό κι' από την ταραχή του.

— Γλυτώσαμε, άκου που σου λέω... Το περιπολικό δεν πήρε είδησι, ότι πήδησαμε στο νερό... Μας έκρυβε ο βράχος. Θά πα-ρακολουθούνε τώρα τη βάρκα μας, που τρβάει στην τύχη!...

— Άσε τους να την παρακολουθούνε... Άντε, κουράγιο... Γρήγορα! Μό-νο να πατήσουμε το πόδι μας στη στεριά, και μη φοβάσαι!...

— 'Ο φόβος κι' ή άπελπισία έδι-ναν και στον Τέλη δύναμη. 'Η ά-πόστασι άς τη στεριά δεν ήταν μεγάλη. Κι' όμως του φάνηκε ά-τέλειωτη. Κάποτε, επί τέλους, πά-τησαν το πόδι τους στη γη. 'Ο Τέλης ένοιωσε πώς ήταν έτοιμος να λιποθυμήση!...

— Γρήγορα! του φώναξε ο Ντίμης. 'Ελα! Συρτά!... Μη ση-κώθης δίδου!

— Πού θά πάμε;

— Έδώ, πίσω άπ' αυτό το ύψωμα, είναι ένα σπιτί... ένα φι-λικό μας σπιτί... καταλαβαίνεις; 'Εκεί θά πηγαίναμε όπωσδήποτε ν' άφίσωμε το έμπόρεμα προ-

σωρίνα... 'Ελα... Συρτά-συρτά!...

Τα ρούχα του σχίζονταν στα βράχια και στ' άγκάθια, τα χέ-ρια του μάτωναν. 'Ετσι, μπου-σουλώνοντας, έφθασαν σ' ένα μι-κρό, χαμηλό σπιτάκι.

Τότε γύρισαν πίσω, κύτταξαν κατά τη θάλασσα. Το περιπολι-κό είχε φτάσει στη βάρκα τους.

— Καλή διασκέδασι! τους φώ-ναζε.

— Τί θα γίνη; ρώτησε ο Τέ-λης φοβισμένος ακόμα. Δε θά κά-νουν άνακρίσεις; Δε θά ρωτήσουν τίους είναι ή βάρκα;

— Πώς δε θά ρωτήσουν;...

— Τότε, λοιπόν, τί θα γίνη;

(Είχαν πάρει τη βάρκα από κείνη την παραλία. Μία βάρκα δεμένη, που φαίνεται άδέσποτη).

— 'Ο κύρ-Σταμάτης θά πη, ότι του την έκλεψαν τη βάρκα. 'Ενοιωσά σου, έχομε λάδει τα μέ-τρα μας... 'Ο κύρ-Σταμάτης είναι ένας άγαθός γεροντάκος. Άλλά κι' έξυπνος... Δεν είναι ή πρώτη φορά, που άνακατεύεται σε τέ-τοιες δουλειές και πάντα ξεφεύ-γει!...

— Θά πη, ότι είχε δέσει, ό-πως πάντα, τη βάρκα του εκεί και δεν ξέρεi τί έγινε... Δεν κά-θεται βάρδια δη νύχτα να φυλάη τη βάρκα του. Πάντως, ένοιωσά σου! Στά μαρτύρια να τον βά-λουν, δεν πρόκειται να μάς κα-ταδώση!...

— Έξ' άλλου, έσύ δεν κιν-δυνεύεις δίδου, Τέλη, ένοιωσά σου! Κανείς δεν ξέρεi τ' όνομά σου. Δεν τόχω πη σε κανένα. Όυτε ο μπάρμπα Σταμάτης το ξέρεi, ούτε κι' εδω τώρα που θά πάμε.

— 'Εμένα με ξέρουν... Έσύ δεν έ-χεις να πής ποιός είσαι!...

Χτύπησε ο Ντίμης την πόρτα σιγανά. Την άλλη στιγμή μία κο-πέλλα τους άνοιξε. Μία πολύ ό-μορφη κοπέλλα, που φορούσε ένα μακρύ νυχτικό, λές κι' είχε ση-κωθεί από το κρεβάτι.

— Γειά σου, Τασούλα! είπε ο Ντίμης.

— Γειά σου, Ντίμη...

— 'Η κοπέλλα τον κύτταξε στα χέρια.

— Είναι ο άδελφός σου έδώ; ρώτησε ο Ντίμης.

Μία μικρή πόρτα άνοιξε κι' έ-νας νέος παρουσιάστηκε, με μά-τια άνήσυχια.

— Γκίνιες! είπε ο Ντίμης.

Καί, με λίγα λόγια, τους διη-γήθηκε τί είχε συμβή. 'Η κοπέλ-λα χτύπησε στα χέρια της με ά-πελπισία.

— Κρίμα! Κρίμα!

— Γρήγορα, είπε ο άδελφός της — Παντελή τον λέγανε. Γρή-γορα... Να σάς δώσουμε ένα ρούχο, να φύγετε, για καλό και για κακό.

Τους έδωσαν από ένα ρούχο στεγνό κι' ο Παντελής βγήκε και κύτταξε έξω προσεκτικά.

— Έν τάξει, τους είπε. 'Εχε-τε άμεί;...

— Φυσικά, έκανε ο Ντίμης.

— Άντε, καληνύχτα! Κι' άλ-λη φορά, καλύτερη τύχη!...

— Φέρε αύριο τα ρούχα μας, είπε ο Ντίμης. Στο σπιτί μου, ξέρεις!...

— Ένοιωσά σου! αποκρίθηκε ο Παντελής.

Προχώρησαν μερικά βήματα. 'Εκει, παρέει, είχαν άφίσει το αυτόκινητο. Ένα παλιό ταξί, που το είχε δανειστή ο Ντίμης.

— Όταν έβαλαν μπροστά τη μη-χανή, ο Ντίμης γέλασε:

— Μουφάρδε γρουσουζιά... Πρώ-τη φορά παθαίνουμε τέτοια νίλα!...

Κρύος ιδρώς στάλαζε ακόμα στο μέτωπο του Τέλη κι' ήταν χλωμός σά φάντασμα.

— Στάλεγα, βόγγηξε, στο-λεγα!... Θά προτιμούσα να πε-θάνω, παρά να ζήσω μετά μία τέτοια ντροπή... ψιθύρισε ακόμη ταραγμένος ο Τέλης.

Επίκαιροι θύλακες

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Καινούργια μέτρα έλήφθησαν για τή λεωφορεία, που του κοινού κατάντησαν σωστή ταλαιπωρία και πρέπει τή καθένα τους νά έχη, έδώ και πέρα, συστήματα για θερμανσι και καθαρόν άέρα!...

★

Καγγάζει, με τή δική του, ο κόσμος έπομένως, διότι στή όχηματα πηγαίνει πασιώνμενος κι' οι φίλτατοι άρμόδιοι μιλούν ιδιαιτέρως γι' άερισμού συστήματα και πλάνα του... άερος!

«Ο ΚΟΣΜΟΣ ΑΛΛΑΞΕ...»

Άνέφερε ο Τύπος μας κι' άνέγραψε πολλάκις, πώς τή φουμπωλ παρήτησε και ο Δινοβυλάκης, γι' αυτό τή παρουσίαστηκε μεγάλη εύκαιρία, νά ντυφευθή μιάν όμορφη και ζάπλουτη κυρία!...

★

Νά γίνη, άπεφάσισε, πλουσιώτατος γαμπρός και δόξες έγκατέλειψε και κλή παραχώρημα, γι' αυτό και πρέπει, φίλοι μου, νά λέμε έδώ κι' έμπρός: «Τήν δόξαν πλείστοι έμίσησαν, αλλά ουδείς τή χορήμα!»

«ΦΥΛΑΚΑ ΠΟΥ ΦΥΛΑΓΕΣ...»

Δυό φίλοι νυχτοφύλακες κι' άλόγιστοι κοιμάτι, μιάν άποθήκη φύλαγαν με ρουχισμό γεμάτη, αλλά κι' οι δυό τους φρόντιζαν τόν ρουχισμό νά κλέβουν και τήν ζωή κατάφεραν να τήν καλοδολεύουν!

★

Τό «φύλαγε τή ρούχα σου» όπ' όρι τους θά είχε, νά ρούχα ιδιόκτητα ουδέποτε πετύχανε κι' αντί νά καταφύγουν σε ράφτη ή σε «δοσά», τή ξένα ρούχα φύλαγαν νά νάχουν τά... μισά!

ΣΤΟ ΒΡΟΝΤΟ

Έκτός άπ' τ' άλλα μέτρα μας τ' άθροά κι' άλληπάλληλα και μέτρα για τόν... θόρυβο λαμβάνονται κατάλληλα που θάχουν, λέει, άπόλυτη και πλήρη έπιτυχία κι' οι 'Αθηναίοι, σύντομα, θά βρούνε ήσυχία!

★

Όσοτσο τέτοιαν μέριμνα κανείς δεν τήν εξαίρει, διότι ο πολύπαθος ο συμπολίτης ξέρεi, πώς συνεχώς στο 'Άστυ μας ο σματάς έντεινεται κι' άπλώς και μόνον «θόρυβος» περι θορύβους γίνεται!

ΚΑΗΜΟΙ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΣ

Όγκαν άνομαζόταν κάποια «ντιζέ» Τουρκάλα, που έντελώς άνήφης τή κορφή τή μεγάλη και για μανανιά έδουζήσε στήν Δέσπον τόν λιμένα, με τολμηρή εμφάνισι και κάλλη γυνωμείνα!

★

Εξάφεις, ήγουν, έννοιωσε τή λαύρα γανουμάκι και πυροκαγίες έφροντίζε σε κόμο και κοσμάκη, έφ' ό κι' οι πιο θεομάρμοι που τήν... Όγκαν ευπάνιζαν, έπ' άρεκτον έμουγκρίζαν, για νά μην πούμε... όγκανίζαν!

ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΗΣ... ΤΥΧΗΣ

Είς δίκην παραπέμπεται ταχέως ο Σχιζόμενος και με τή δικαστήρια θά βγη περιπλεγμένος, διότι τή λαχείο του μετέτρεψε δόντως κι' έπήγε για τήν εισπραξι τού κέρδους επειγόντως!

★

Για λύπη και συμπάθεια είναι, όντως, ο καυμένος και μεμψεσαι τήν άδικη τήν τύχη του μοιραία, διότι τήν «επάτησε» ο άμοιρος Σχιζόμενος, τήν ώρα που έπήγαγε να «παλαστή» άρσά!

«ΑΝΩ ΠΟΤΑΜΩΝ...»

Θά γίνουν, όπως λέγεται, μελέτες και προγράμματα, καθώς και τ' άπαράτητα και σκεπτικά πειράματα, που πρόκειται τού βίου μας τή μέλλον νά ονυμίσουν και ποταμούς με... πέστροφες και ψάρια θά γεμίσουν!

★

Άλλ' όσπου νά γεμίσουν με ψάρια οι... ποταμοί μας, και νά εξασφαλίσουμε τή μέλλονσαν άκμή μας, άπ' τίς πολλές στερήσεις μας θά έχουμε άποκάμει και θά φωνάξουμε όλοι μας: «Μας πήρε τή ποτάμη!»

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΗΣ ΜΑΝΙΑΣ

Η Λεμονιά φαινόταν δέκα χρό-νια πιο νέα. Είχε φορέσει τή «κα-λό της» τή φόρεμα, είχε χτενίσει καλά τή μαλλιά της, κι' είχε πά-ρει ύψος «κυρίας». Είχε σκοτωθή κι' αυτή τή δουλειά όλο τόν τελευταίο καρό, για νά οικονομί-ση κάτι, νά βοηθήση ν' άγορα-στούνε τή προικία τής Μανίας.

Όλη ή οικογένεια δούλευε για τή λίγα φτωχικά αυτά προικία. 'Ο Τέλης είχε συνεισφέρει, φυσικά, τή περισσότερα, αλλά κι' ή ίδια ή κοπέλλα δε σήκωνε τή κεφαλή από τή πλέξιμο. 'Ο Γιώργος Θε-νούλας, ο άρραβωνιστικός της, φρόντιζε πάντα με τή μέσα του νά τής βρή μία θέσι στην Τρά-πέζα, αλλά δεν ήταν εύκολο κι' άποσπότησε θά περνούσε καιρός, όσπου νά τή καταφέρει. Στο μεταξύ όμως άνυπομονούσε ν' ά-ναγγείλουν τους άρραβώνες. Οι γονείς του δεν έδλεπαν με πολύ καλό μάτι αυτό τή γάμο, όχι για τίποτ' άλλο, αλλά έπειδή φιλο-δοξούσαν νά πάρη ο γιός τους μία κοπέλλα, άν όχι πολύφερνη, τουλάχιστον με αρκετή προικου-λά. 'Η Καίτη όμως άγαπούσε τή Μανία σαν άδελφή και βοηθήσε τόν άδελφό της ήθικα νά πετύχη τή συγκατάθεσι τών γονιών. Έ-τσι, μόλις μάγεψε ή Μανία τή λίγα προικία, που ήταν άπαραί-τητα για ν' άνοίξουν τόν νοικοκυ-ριό τους, άποφάσισαν νά κάνουν τούς έπίσημους άρραβώνες.

Έπειδή τή σπιτί τής κοπέλ-λας ήταν πολύ στενόχωρο και πι-λύ φτωχικό, οι άρραβώνες ένι-ναν στο σπιτί τού γαμπρού, που δεν ήταν κανένα γαμπρό, αλλά όπωσδήποτε διέθετε ένα εύπαρου-σιαστο σαλόνι κι' είχε κάποια ά-πλοχωρία.

Τώρα μόλις γνώριζαν οι γονείς τού γαμπρού τή γιγασία. Τό άπλό της ύψος, ή καλωσύνη πούλαμπε στα μάτια της, ή ευγένεια, που ήταν διάχυτη στή μορφή της, πα-ρά τή ταπεινή της επάγγελμα, παρά τή βασανισμένη ζωή που εί-χε περάσει, τους κατέκτησε άμέ-σως όλους. Κοντά στή Μανία, έ-γινε άμέσως αυτή τή κέντρο κι' ο Γιώργος είπε με συγκίνησι κά-ποια στιγμή στην άρραβωνιαστι-κία του:

— 'Η γιαγιά έδωσε, μου φαί-νεται, τήν τελευταία κλή, άγά-πη μου! Κύττα τους όικούς μου πώς τή μιλάς. Σά να είναι καμ-μιά πριγκίπισσα!

Κάθονταν οι ήλικιωμένοι σε μία γωνία και κανόνιζαν για τή μέλ-λον των παιδιών.

— Πότε λογαριάζετε για τή γάμο, κυρία Ραγκλή; ρώτησε ο πατέρας τού Γιώργου, με σεβά-σμο τή γεροντίσση.

ΛΙΓΟ μετά τις έξι το πρωί, ο ραδιοφωνικός σταθμός της Δαμασκού άρχισε να μεταδίδει το «Άλλαχού Ακμπάρ», τον ύμνο των Αιγυπτίων επαναστατών, που είχε απαγορευθεί, μετά την απόσπασι, εδώ και δυο χρόνια σχεδόν, της Συρίας από την Αίγυπτο...

Ήταν η πρώτη επίσημη αναγγελία της επανάστασης της Συρίας, βρήκε αντίστροφη, εντελώς αναίμακτη, πήρε την εξουσία.

Ο πρωθυπουργός Καλέντ "Ελ Αλνιμ με τη γυναίκα του και τις δυο κόρες του, κατέφυγε στην τουρκική πρεσβεία της Δαμασκού και το επαναστατικό συμβούλιο, έδρασε έναν κορπό, που ήτανε ώριμος...

Από το 1945, που τερματίστηκε στη Συρία το γαλλικό προτεκτοράτο — που άφησε, βέβαια, βαθείς μορφωτικές και πολιτιστικές ρίζες — είναι η όγδοη επανάσταση που ξεσπάει στη χώρα αυτή.

Αλλ' αυτή τη φορά η μεταβολή δεν είναι μόνο στην επιφάνεια της πολιτικής ζωής της Συρίας — μία επιφάνεια, που γρήγορα μπορεί να δώσει τη θέση της σε μία άλλη — αλλά πολύ βαθιά, εκεί ακριβώς, που χτυπάει η καρδιά των μεγάλων μεταβολών...

23 ΙΟΥΛΙΟΥ 1952

Η δραματική, αλλά και γόνιμη αυτή ιστορία για όλη τη Μέση Ανατολή, αρχίζει ουσιαστικά τα μεσάνυχτα μιας ζεστής καιροκαίριας νύχτας, στο Κάιρο.

Στις 23 Ιουλίου 1952, μέσα στη βαρεία υπερθερμασμένη νύχτα της πρωτεύουσας της Αιγύπτου, που κανένας άνεμος δεν έρχεται να δροσίσει το τσουρουφλισμένο της πρόσωπο, μερικά τάνκ, με λίγους αποφασισμένους πατριώτες, ξεκινάνε από την Ήλιούπολη και, σε μερικές ώρες, ρίχνουν το βασιλιά Φαρούκ... Ο αρχηγός της επανάστασης — ο ουσιαστικός αρχηγός — είναι ένας νέος συνταγματάρχης, ο Νασσέρ... Αντίπαλός του δεν είναι μόνο ο Φαρούκ, ένας τεράστιος όγκος κράτος, που ασχολείται με τη ληστεία του δημοσίου χρήματος και τα σκοτεινά και αηδιαστικά όργια...

Η επανάσταση θέλει να απελευθερώσει την Αίγυπτο από τα δεσμά του ιμπεριαλισμού και να χειραφετήσει το φελλάχο από την προαιώνια πείνα και δυστυχία...

Όλη η καινούργια ιστορία της συχνά αινιγματικής Μέσης Ανατολής, αρχίζει τη βραδυά αυτή του Ιουλίου, στο Κάιρο. Ο πρόλογος γραφτηκε και τα κεφάλαια αρχίζουν...

«Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ»

Κάθε μέρα, ο Αχμέντ Σαϊντ, ο έκφωνητής της «Φωνής των Αράβων», φαλακρός, με παχιά χείλη και είρωνικό χαμόγελο, στέλνει από το ραδιόφωνο σ' όλη τη Μέση Ανατολή, το μήνυμά της νασσερικής ιδεολογίας.

Από τον Ατλαντικό, μέχρι τον Περσικό Κόλπο, δεν υπάρχει παρά μία εθνότητα Αράβων, μία θρησκεία Αράβων, χωρίς μίση ή μίσος σε διάφορα, συχνά αλληλομισούμενα κράτη. Η ώρα της αραβικής ενότητας έφτασε, διακηρύσσει συνεχώς ο Αχμέντ Σαϊντ...

Η επανάσταση της Συρίας έρχεται μόλις ένα μήνα μετά την επανάσταση του Ιράκ, αφού προηγήθηκε, βέβαια, η επανάσταση της Υεμένης...

Ο νέος πρωθυπουργός της Συρίας Μπιτάρ (στη μέση) και οι συνεργάτες του.

Για πρώτη φορά, έπειτα από πολλές αμφιταλαντεύσεις — μετά την αποφασιστική νύχτα του Ιουλίου 1952 στο Κάιρο — το δεινό της ενότητας των Αράβων ξεφεύγει από την περιοχή του δεινρού και της χίμαιρας και αρχίζει να γίνεται πραγματικότητα...

συγκροτούν μια δημοσπονδιακή Ένωση...

Η έλωση της δημοσπονδιακής ένωσης — και όχι της συγχώνευσης — δείχνει την πολιτική ωριμότητα, τη ρεαλιστική δύναμη και τη βαθειά σύνεση των Αράβων ηγετών των ενδιαφερομένων Δυνάμεων.

Στη Μέση Ανατολή, ο άνεμος

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ:

Η επανάσταση της Συρίας και το μέλλον

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ

Αίγυπτος, Ιράκ, Συρία — και πιθανότατα θ' ακολουθήσουν σε λίγο η Αλγερία και η Υεμένη —

της αλλαγής φυσάει παντοδύναμος. Η νέα Αραβική Ομοσπονδία αποτελεί μια καινούργια υπολογιστική δύναμη, που τα πρώτα της κεφάλαια γράφτηκαν πριν

κό ρόλο και στην επανάστασή του Ιράκ, που, έπειτα από τις δυσκολίες των πρώτων ημερών, κατόρθωσε, επιτυχώς, να σφυγίσει μια συμφωνία με τους Κούρδους, να ισχυροποιήσει τη θέση της.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΜΠΕΛΛΑ

Αλλά, στο παρασκήνιο, στο κρυφό παρασκήνιο των τελευταίων επαναστατικών γεγονότων, για πρώτη φορά, έπαιξε ένα αποφασιστικό ρόλο και η ανεξάρτητη Αλγερία.

Στο Αλγέρι, τον περασμένο Νοέμβριο, άρχισαν οι πρώτες επαφές, που βοήθησαν πολύ στις καινούργιες εξελίξεις. Ανάμεσα στους ξένους καλεσμένους, που δέχτηκε ο πρωθυπουργός Μπέν Μπέλλα, για τον εορτασμό της επέτειου της εκρήξεως της αλγερινής επανάστασης, ήτανε κι' ο Μισέλ Αφλάκ, ο συνεσταλμένος καθηγητής της ιστορίας και θεωρητικός του κόμματος της Αναγεννήσεως, αλλά και ο συνταγματάρχης Σαράιτ...

Οι δυο σημαντικοί θριαμβευτές δεν έδειχναν τότε ιδιαίτερη συμπάθεια ο ένας προς το άλλο. Πάτως, συναντήθηκαν και συμφώνησαν να ενώσουν τις δυνάμεις τους, για την επιτυχία των κοινών σκοπών τους.

Ο Μισέλ Αφλάκ είναι ένας άρρηκτος, ένας άγνους ιδεολόγος... Ο Σαράιτ είναι ένας οργανω-

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

ένα μήνα στο Ιράκ και τώρα στη Συρία.

ΣΑΡΑΪΤ ΚΑΙ ΑΦΛΑΚ

Οι δυο πραγματικοί θριαμβευτές της επανάστασης της Συρίας, βρίσκονται και κινούνται στα παρασκήνια, ενώ οι προβολείς φωτίζουν μόνο το προσκήνιο των τελευταίων γεγονότων...

Ο ένας είχε καταφύγει στο Κάιρο κι' ο άλλος στη Βηρυττό. Ο συνταγματάρχης Σαράιτ ήτανε ο αρχηγός του δεύτερου γραφείου του συριακού στρατού, γεγονός, που του έδωσε την ευκαιρία να απλώσει τους ιστούς μιας θαυμάσια οργανωμένης μυστικής υπηρεσίας...

Μετά την άποτυχία της πρώτης ενώσεως της Αιγύπτου με τη Συρία, ο Σαράιτ κατέφυγε στο Κάιρο κι' από εκεί τραβούσε τα μυστικά νήματα, που ώδηγησαν στην επανάστασή του.

Ο δεύτερος θριαμβευτής είναι ένας συνεσταλμένος καθηγητής της ιστορίας — ο ίδιος έχει σπουδάσει στο Πανεπιστήμιο των Παρισίων — ο Μισέλ Αφλάκ, αρχηγός του κόμματος της Αναγεννήσεως, του Μπάας, που έδωσε το πολιτικό και κοινωνικό υπόβαθρο στην επανάστασή του.

Σ' ένα δωμάτιο του ξενοδοχείου «Πλάζα» της Βηρυττού, έμαθε ο Αφλάκ τη νίκη των ιδεών του... Το «Μπάας», το κόμμα της Αναγεννήσεως, έπαιξε αποφασιστι-

κής, ένας άνθρωπος των παρásokτων.

Η ένωση των προσπαθειών τους ήταν πραγματικά εκρηκτική, γιατί ώδηγησε και στην επανάστασή του Ιράκ και στην επανάστασή της Συρίας, ενώ αύριο μπορεί οι θρόνοι της Σαουδικής Αραβίας και της Ιορδανίας να κινδυνεύουν σοβαρά...

Ο νέος πρωθυπουργός της Συρίας, Σαλάχ "Ελ Μπιτάρ, είναι προσωπικός φίλος του Νασσέρ και εκφράζει τις πολιτικές δυνάμεις του κόμματος της Αναγεννήσεως, που οι κατευθύνσεις του είναι καθαρά σοσιαλιστικές. Ένας σοσιαλισμός, βέβαια, μέσα στα αραβικά πλαίσια.

ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

Η δημοσπονδιακή Ένωση των τριών αραβικών Δυνάμεων, προκάλεσε και μια αμερικανική δήλωση, που τονίζει, ότι η Ούάσιγκτον δε διαφωνεί με την καινούργια αυτή πραγματικότητα της Μέσης Ανατολής...

Η δήλωση είναι πολύ σημαντική και αποτελεί αναμφισβήτητη μια διπλωματική επιτυχία για την αραβική ένότητα.

Αλλά, ειδικότερα στην Ιορδανία, στη Σαουδαραβία και στο Ισραήλ, ζωηρές ανησυχίες κυριαρχούν στα παρασκήνια της εθνικής και πολιτικής ζωής...

Το Κάιρο υποστηρίζει, ότι η περίοδος των μοναρχιών στη Μέση Ανατολή έφτασε ή ώρα να τελειώσει... Οι κυβερνήσεις αυτών των χωρών — Ιορδανία, Σαουδική Αραβία — χωρίζονται, τονίζει το Κάιρο με ένα αγεφύρωτο χάσμα από το λαό.

Πρόκειται στην ουσία τους για

Χάρτης της Μέσης Ανατολής.

υπερπλούτων Αράβων και των εκτομωμένων των απόκληρων, διαρκώς μεγαλώνει. Κι' οι απόκληροι αποκτούν όλο και μεγαλύτερη κοινωνική συνείδηση...

Οι πολιτικές, βέβαια, αντιθέσεις σκεπάζουν μόνο τεχνητά τις κοινωνικές διεκδικήσεις...

Κι' η επιτυχία του Νασσέρ και του κόμματος της Αναγεννήσεως έχει τις ρίζες της και στην κοινωνική αυτή αναταραχή, που επιδέχεται τη διοχετεύει μέσα στα πλαίσια της αραβικής ενότητας

Ανεμος Αλλαγής

αποικιακά καθεστώτα, που αποτελούν μια τρομερή ανθρωπογραφία στις νέες εξελίξεις της Μέσης Ανατολής, με τη συνεχή ώριση των δυτικών Δυνάμεων.

Είναι αναμφισβήτητο, ότι οι διακρίσεις αυτές του Καίρου, μετά μάλιστα την επιτυχία των επαναστάσεων του Ιράκ και της Συρίας, κερδίζουν διαρκώς έδαφος παντού και δημιουργούν μια εκρηκτική κατάσταση σ' όλη τη Μέση Ανατολή.

ΎΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ

Σ' όλη τη Μέση Ανατολή είναι ακόμα γεγονός, ότι σιγοβράζει μια κοινωνική επανάσταση...

Το χάσμα μεταξύ των λίγων

και του αραβικού σοσιαλισμού...

Για την ώρα, η προσοχή της μεγάλης μάζας των αραβικών λαών συγκεντρώνεται στον αγώνα για την απελευθέρωση — σύμφωνα με τη νασσερική ορολογία — από τα δεσμά του ιμπεριαλισμού.

Αλλά το θέμα των κοινωνικών και οικονομικών μεταρρυθμίσεων μένει παντοδύναμο και θα εκδηλωθεί με τρόπο ορμητικό, μόλις εδραιωθεί μια ισορροπία στις αραβικές χώρες...

Η Αραβική Ομοσπονδία θα πρέπει να βαδίσει σε ριζικές μεταρρυθμίσεις το ταχύτερο, πριν να είναι πολύ αργά.

Το παράδειγμα το δίνει, άλλωστε, το ίδιο το Κάιρο, που είναι το επίκεντρο της καινούργιας μοίρας των αραβικών λαών.

Σαράιτ ο νυστροπώδης

Μ' αυτές τις προοπτικές, ο άνεμος της αλλαγής, που πνέει στη Μέση Ανατολή, θα δυναμώσει στο άμεσο μέλλον.

Βρισκόμαστε στα πρόθυρα νέων αποφασιστικών εξελίξεων, που ίσως δώσουν νέα μορφή σε όλη τη

Μέση Ανατολή.

«ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΕ ΘΕΕ...»

Στο Κάιρο κινούνται οι «Κυβερνήσεις των εξορίστων», έτοιμες να γυρίσουν στις «απελευθερωμένες» πατρίδες τους, δηλαδή στην Ιορδανία και στη Σαουδική Αραβία.

Ο ήλιος της αραβικής εθνότητας αρχίζει να φωτίζει με τις ζεστές του ακτίδες όλη τη Μέση Ανατολή...

Σίγουρα, τα εμπόδια, εσωτερικά και εξωτερικά, είναι πολλά. Υπάρχουν πολλές διαφορές απόψεων μεταξύ των Αράβων ηγετών...

Αλλ' έπειτα από πολλές αμφιταλαντεύσεις στη διεθνή πολιτική, με την επανάστασι μάλιστα της Συρίας, εμφανίζεται μια καινούργια δύναμη: Η Αραβική Ομοσπονδία...

«Παντοδύναμη Θεέ, μοναδική σύμμαχε των καταπιεσμένων και καταδωκομένων...», η αρχή του επίσημου ύμνου της Αιγύπτου του Νασσέρ, άπτηχε επίσημα και στο Ιράκ, στην Αλγερία, στην Υεμένη, στη Συρία.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Ο ΗΡΩΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΚΟΥΡΑΙΝΑΣ

Η στάσι της Γκούραινας, μόλις έμαθε τον πραγματικό θάνατο του συζύγου της, ήταν πραγματικά ήρωική.

— Τώρα τον κλαίτε; φώναξε σε μία στιγμή σ' εκείνους, που στεκόνησαν γύρω από το λείψανο και θρηνησάν. Τόσο γρήγορα ξεχνάτε τα φαρμάκια, που τον ποτιάζετε... Για το χατήρι το δικό σας γυρίσε όλη τη νύχτα, αγρυπνώντας να μη φύγετε. Έσεις έγινατε αίτια να σκοτωθεί. Αν όμως τώρα μετανοήσατε σ' αλήθεια, σιλέστε καλά το Κάστρο (της Ακροπόλεως) και σταθείτε πιστοί στον αγώνα. Απ' όλη τη Ρωμηνία, αυτό μονάχα μάς μείνει, κι' αφού σκοτώθηκε ο άντρας μου, θα πορεύω έχω τ' άρματα του και θα πάω στη θέση του να πολεμήσω!...

Έπειτα τους έδωσε όλους να ορκιστούν πάνω σ' ένα εικόνισμα, ότι θα τηρήσουν τα λόγια της και γύρισε στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν ο νεκρός, σαν αληθινή Σπαρτιάτισσα!

Διαδήλωση στη Δαμασκό.

Αράβες ηγέτες προσεύχονται.

78

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Καθημερινώς νέοι καταναλωταί γαλακτος στρέφονται προς τό ΓΑΛΛΙΚΟ ΓΑΛΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ "ΚΟΥΪ'Κ-ΛΕ," ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ Διότι είναι...

● **ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ** εις ποιότητα, γευσιν και ἄρωμα. Περιέχει όλες τις βιταμίνες του πλέον ἐκλεκτοῦ γαλακτος.

● **ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΑ.** "Ένα κουτί 300 γραμ. που στοιχίζει μόνον 8ρχ. 17,60 δίδει 15 μεγάλα ποτήρια ὑπέροχο γάλα. Κάντε και σεις τό λογαριασμό σας και θα πεισθῆτε.

● **ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΑ.** Διότι ἔχετε στή στιγμή και κάθε στιγμή ἕνα λαχταριστό γάλα γιά ρόφημα, παρασκευῆν φαγητῶν, γλυκισμάτων, κρεμών, παγωτῶν κ.λπ. Διαλύεται ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ σέ ΧΛΙΑΡΟ ΝΕΡΟ.—Τρεῖς κουταλιές "ΚΟΥΪ'Κ-ΛΕ," σ' ἕνα ποτήρι, ρίχνετε κατόπιν νερό χλιαρό και τό γάλα σας εἶναι ἔτοιμο.

Χρησιμοποιεῖστε ἀπό αὔριο τό γάλα ἐνσταντανέ «ΚΟΥΪ'Κ-ΛΕ». Θα ἐνδουσιασθῆτε! Καί μιὰ συμβουλή: Συστήσατέ το στοὺς συγγενεῖς και φίλους σας. Θα σᾶς εὐγνωμονοῦν.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

FRANCE-LAIT

πού ἀποτελεῖ ΕΓΓΥΗΞΙΝ ΑΓΝΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ Γεν. Ἀντιπρ.: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ. Αἰόλου 78, Ἀθήναι, τηλ. 226.383

**ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΕΠΙΜΟΝΩΣ ΚΟΥΪ'Κ-ΛΕ**

χι, γιά νά χαλαρώση τὰ νεύρα και νά προκαλέση μιὰ πιό ζωηρή κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ὑστερα, κάνει ἕνα δεύτερο μασάζ στό τριχωτό δέρμα, μέ μιὰ κρέμα, μέ βάσι τὸ μεδούλι κι' ὕστερα τὴν ξεβάζει μέ ἕνα ὑγρό, ποὺ κατασκευάζεται ἀπὸ διάφορα βότανα. Κατόπιν πλένει προσεχτικὰ τὰ μαλλιά μέ ἕνα ἐκλεκτὸ σαμπουάν. Ὅλη αὐτὴ ἡ θεραπεία κρατᾷ περίπου μισή ὥρα και θὰ μπορούσαμε νά ἀναφέρουμε δυνάμιστα διαστίμων γυναικῶν και ἀνδρῶν, ποὺ ἔσωσαν μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο τὰ μαλλιά τους.

Ὁ Φερνάν Ὀμπρὺ ἔχει τὸ δικό του σύστημα, ποὺ συνίσταται, πρὶν ἀπ' ὅλα, σ' ἕνα καλὸ λούσιμο μέ ἕνα σαμπουάν, ἀντὺλογο μέ τὴ φύσιν τῶν μαλλιῶν. Δηλαδή, μέ βάσι τὸ αὐγὸ ἢ τὸ μεδούλι, ἂν εἶναι ξηρά, μέ βάσι φυτῆς, ἂν εἶναι λιπαρά. Ὑστερα κάνει ἕνα μασάζ τοῦ τριχωτοῦ δέρματος μέ τὰ χεῖρα και μιὰ ἐπαλειψὶ μέ σπορέλαιο. Τελειώνει μ' ἕνα κατὰπλασμα ἀπὸ βότανα.

**ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΚΟΜΜΩΤΗΣ
ΓΙΑ ΟΛΕΣ**

Καὶ ἐμεῖς τί λέμε γιά ὅλ' αὐτά; Ἐμεῖς, ἔχουμε, βέβαια, ἰδέες ἐντελῶς δικές μας. Ἐχουμε παρατηρήσει, π. χ., ὅτι τὸ καλοκαίρι, ὅταν βρισκόμαστε στὴν ἐξοχή, τὰ μαλλιά μας ὑπομένουν ἀδιαφορτικὰ τὸ καθημερινὸ πλύσιμο, ἐνῶ, ὅταν βρισκόμαστε στὴν πόλιν, πολλές φορές δὲν ἀνέχονται οὔτε τὸ κανονικὸ λούσιμο, κάθε ἑπτὰ μέρες.

Αὐτὸ εξαρτᾶται, βέβαια, ἀπὸ τὴ γενικὴ κατάστασι τῆς ὑγείας, μέ τὴν ὁποία τὰ μαλλιά ἔχουν ἀμείωσι σχέσι.

Ἄν ἔχετε μαλλιά ξηρά, μὴν τὰ πλένετε περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορά τὴν ἑβδομάδα (ἰδίως στὴν περίπτωση, ποὺ θὰ διαπιστώσετε, ὅτι χρειάζονται δύο μέ τρεῖς μέρες γιά νά συνέλθουν) και μὴν τὰ σαμπουνίζετε περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορά.

Ἄν, ἀντίθετα, τὰ μαλλιά σας εἶναι τόσο λιπαρά, ὥστε δύο, τρεῖς μέρες μετὰ τὸ λούσιμο, νά λαδώνουν και νά κολλοῦν σέ ἀνταισθητικὲς τούφες, τότε μὴν τὰ ἐγκαταλείπετε στὴ διάθεσιν τοῦ σμήγματος. Κάνετε μιὰ μικρὴ θυσία και πηγαίνετε στὸν κομμωτῆ.

Υπάρχουν τόσες διαφορετικὲς περιπτώσεις ὅσοι και οἱ τύποι τῶν μαλλιῶν και γιά τὴν κάθε μιὰ χρειάζεται μιὰ ξεχωριστὴ θεραπεία.

ΜΙΑ ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἡ μοναδικὴ γενικὴ συμβουλή γιά ὅλες τῖς γυναῖκες, ποὺ ἐνδιαφέρονται νά διατηρήσουν τὰ μαλλιά τους πυκνά και ὑγιή, εἶναι ἡ ἀκόλουθη: Ἐμπιστευθετε τὴν περιποίησιν τῶν μαλλιῶν σας (βάψιμο, περμανάντ, χτένισμα, κόψιμο) σ' ἕνα καλὸ κομμωτῆ.

Ὁ καλὸς κομμωτῆς θα ξέρη νά συνεχίσῃ τὴν θεραπεία τοῦ δερματολόγου και, στὶς περισσότερες περιπτώσεις, νά προλάβῃ κάθε ἀτυχῆμα, ὥστε νά μὴ φθάσετε σὸ σημεῖο νά χρειαστῆτε τὴν ἐπέμβασι ἐνὸς γιατροῦ. Ὁ καλὸς κομμωτῆς θα ξέρη νά σας συστήσῃ τὸ σαμπουάν, ποὺ εἶναι κατὰλλιν γιά τὰ δικά σας μαλλιά και νά χρησιμοποιήσῃ γι' αὐτὰ βαφές και τύπους περμανάντ, ποὺ νά μὴν ὑπάρχῃ φόβος νά τὰ βλάψουν.

Συμβουλευθετε τον. Εἶναι ὁ μόνος καλὸς πρόπος γιά νά προστατέψετε αὐτὸ τὸ σπουδαῖο στοιχείο τῆς γυναικεῖας ὀμορφίας.

Ἡ γυναῖκα ποὺ θέλει νά διατηρήσῃ τὰ μαλλιά της πυκνά και ὑγιή, πρέπει νά τὰ ἐμπιστεύεται σ' ἕνα καλὸ κομμωτῆ.

Προσπαθήστε νά μὴ ὑπερδεύετε πολὺ τὰ μαλλιά σας, καθὼς τὰ λούετε. Τὸ ἀπαλὸ μασάζ βοηθάει, γιά νά γίνεται πιό ζωηρὴ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Ἄν οἱ ἄντρες γίνονται φαλακροί, δὲ φταίει γι' αὐτὸ τὸ λούσιμο. Εἶναι ἐπειδὴ ἡ τρίχα, ποὺ δὲν ποτίζεται καλὰ ἀπὸ τὰ ἀποφόρα ἀγγεῖα, καταλύνει νά ἀπονεκρωθῇ και νά πέσῃ. Μὴν ἀνησυχῆστε, ὅμως, ἂν βρῆτε πᾶνω σὸ φῶρεμά σας μερικὲς τρίχες. Μπορεῖ νά εἰσθε λίγο κομρασμένη ἢ μπορεῖ νά πρόκειται μόνον γιά τὴν ἐποχὴ, ποὺ τὰ μαλλιά ἔχουν τὴν τάσι νά πέφτουν σάν... τὰ φύλλα, δηλαδή τὸ φθινόπωρο.

Γι' αὐτὸ, θὰ φτάσῃ νά ζητήσετε ἀπὸ τὸν κομμωτῆ σας νά ψεκάσῃ τὰ μαλλιά σας μέ μιὰ δυναμωτικὴ λοσιόν. Συνήθως, ὅλοι οἱ καλοὶ κομμωτῆς ἔχουν μιὰ ἐμπειρικὴ συνταγὴ, γιά νά καταπολεμοῦν τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν.

**ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ
ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ ΚΟΜΜΩΤΩΝ**

Ὁ Ζᾶκ Ντεσσάνς χρησιμοποίησε τὸ οὐδέτερο «ἐννέ». Πρόκειται γιά μιὰ σκόνη, ποὺ δυναμώνει τὰ μαλλιά, χωρὶς νά τὰ βάφῃ, ἀφοῦ πρῶτα διατελλεῖ τοὺς πόρους τοῦ δέρματος. Τὴ βάζετε σὸ τριχωτό δέρμα μιὰ φορά κάθε ὀχτὼ μέρες, γιά ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προστατευτικὴν ἐπίδρασιν τοῦ, τὸ «ἐννέ» ἔχει τὴν ἰδιότητα νά ἀφαιρῇ τὸ λίπος ἀπὸ τὰ μαλλιά, ποὺ πάσχουν ἀπὸ σημηματῶροια και νά κάη τὶς τρίχες πιό στιλπνές.

Ἡ Ἐλίζαμπεθ Ἀρντεν ἀνοίξε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ σὸ Παρίσι μιὰ κλινικὴ τῶν μαλλιῶν, ἐφαδισμένη μέ μιὰ συσκευὴ τηλεοράσεως μέ μικροσκόπιο. Ἀφαιρεῖται μιὰ τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς πελάτισσας, ποὺ πάσχει ἀπὸ τριχόπτωση και, χωρὶς στίς ἀκτίνες Χ και στὴ μεγέθυνσιν τῆς τρίχας, ὁ εἰδικὸς, μπορεῖ νά δῇ (ὅπως μπορεῖ νά δῇ και ἡ ἴδια ἡ ἀσθενὴς) ἂν εἶναι σπασμένη ἀπὸ μιὰ κακὴ περμανάντ, ἂν ἔχῃ πάθει ἀσφυξία ἀπὸ τὸ σμήγμα, κλπ. Αὐτὴ ἡ διάγνωσις ἐπιτρέπει στὸν εἰδικὸ νά ἐφαρμόσῃ τὴν πιό κατὰλληλὴν θεραπεία.

Στὶς ἀδελφές Καριττά, ἡ θεραπεία, μέ τὴν ὁποία καταπολεμεῖ τὴν τριχόπτωση ἢ τὸν Μόντ, ἡ εἰδικὸς τοῦ οἴκου, εἶναι ἕνα πραγματικὸ «μυστικὸ τοῦ κράτους». Ἡ Μάντ, ἀρχίζει νά κάνει ἕνα μασάζ στὸν αὐχένα, στοὺς ὤμους και στὴ ρά-

Τώρα, ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα διατηρεῖ τὰ μαλλιά της πάντα κοντὰ και κανεὶς δὲ μπορεῖ νά φαντασθῇ, βλέποντάς τὴν, ὅτι, πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ, ἀπειλήθηκε ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἀτυχήματα, ποὺ εἶναι δυνατόν νά συμβοῦν σέ μιὰ γυναῖκα: τὴ φαλακρά.

**ΠΩΣ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ
Η ΠΤΩΣΙ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ;**

Εἶναι προτιμότερο, φυσικὰ, νά προλάβῃ κανεὶς τὸ κακὸ προτοῦ νά ἀρχίσῃ. Νά, π. χ. πῶς θεραπεύει τὴ σημηματῶροια ἕνας ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τοῦ συνεδρίου, ποὺ συζητήσαν μέ τοὺς δημοσιογράφους:

«Ἐγώ — εἶπε — φροντίζω νά ἐνισχύσω πρῶτα τὴ γενικὴ κατάστασι μέ φάρμακα, ποὺ ἔχουν γιά βάσι τὴ βιταμίνη Β, τὴ βιταμίνη C, τὸ ασβέστιο και τὸ θείο. Ὑστερα, σέ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις, κάνω τοπικὲς ἐνέσεις κορτιζόνης. Συμβουλεύω συγχρόνως τὶς ἀσθενεῖς μου νά ἀποφύγουν τὰ πολὺ ζωηρά βουρτσίσματα, τὰ δυνατὰ τοπικά μασάζ, τὰ «κρεπαρίσματα» τῶν μαλλιῶν, τὰ πολὺ ἀποξηραντικὰ σαμπουάν και τὶς τοπικὲς λοσιόν, ποὺ μπορούν νά ἐρεθίσουν τὸ δέρμα. Δυστυχῶς, ἡ θεραπεία τῆς σημηματῶροιας, δὲ δίνει ἀμέσως ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Μόνον ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἐπίμονη θεραπεία (μέ πολλὴ ὑπόμονη) μπορεῖ νά ἐρῇ ἡ ἐπιτυχία».

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙ

Τὶ πρέπει νά κάνει μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔχει χρησιμοποίησιν φάρμακα, μέ βάσι ἀνδρικοῦ ὁρμόνου και βλέπει, ὅτι τὰ μαλλιά της ἀσπρίζουν νά πέφτουν;

Οἱ κόρες, μέ βάσι τὶς ἀντρικὲς ὁρμόνες, μπορεῖ νά γίνου αἰτίς γιά τὴν πτῶσιν τῶν μαλλιῶν. Ἡ γυναῖκα, ποὺ θὰ τὸ ἀντιλήφῃ, θὰ πρέπει νά στεινωθῇ ἀμέσως τὶς ὁρμόνες και νά συμβο-

λευτῇ τὸν γιατρό.

Πολλὲς γυναῖκες ἀκολουθοῦν, μέ δικὴ τους πρωτοβουλία, παραίετες κόρες ἀδυνατίσματος, μέ ἀκόμη πιό παραέξανα καὶ μυστηριώδη φάρμακα, ποὺ παίρνουν ἀπὸ τὸ στόμα και ποὺ εἶναι ἱκανὰ νά τοὺς δημιουργήσουν ἀκόμη και μιὰ διατοραχὴ ἀδενικῇ, νευρικῇ ἢ ψυχικῇ, ὑπευθύν, πολλές φορές, γιά τὴν πτῶσιν τῶν μαλλιῶν.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, τὸ κλύ-ερό θα εἶναι νά τὰ σταματήσουν ὅλα και νά καταφύγουν ἀμέσως σὸν γιατρό. Ἐκεῖνος θα ξέρη νά τὶς συμβουλεύσῃ, γιά νά ξαναβροῦν τὴν ὀργανικὴ ἰσορροπία τους και νά σωθοῦν ἀπὸ τὴ φαλακρά.

ΤΟ ΣΥΧΝΟ ΛΟΥΣΙΜΟ

Πολλὲς φορές, ἀκούμε νά λέγεται, ὅτι τὸ συχνὸ λούσιμο μπορεῖ νά προκαλέσῃ τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν. Ἡ γνώμη τοῦ εἰδικοῦ πάντως σ' αὐτὸ εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

«Πλένετε τὰ μαλλιά σας ὅσες φορές θέλετε, ἀλλὰ μάθετε νά τὰ πλένετε καλὰ και νά κάνετε σωστά τὴν ἐκλογὴ τῶν σαμπουάν, ποὺ εἶναι κατὰλληλα γιά τὸν τύπο τῶν μαλλιῶν σας. Ζητᾶτε τὴ συμβουλή ἐνὸς καλοῦ κομμωτῆ. Μὴν κάνετε πολὺ βίαιο μασάζ σὸ τριχωτό δέρμα, ἀλλὰ πολὺ μαλακὸ και ἀπαλὸ μέ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων (ποτέ μέ τὰ νύχια).

Φτάνει νά χρησιμοποιήσετε βιαστικά μιὰ κακὴ χτένα γιά νά κατastreψετε τὰ μαλλιά σας...

Τὰ μαλλιά εἶναι πολὺ εὐαίσθητα, φτάνει νά διαλέξετε μιὰ κακὴ χτένα και νά τὴ χρησιμοποιήσετε βιαστικά, γιά νά τὰ σπάσετε. Φτάνει νά τὰ τυλίξετε στὰ μπυγκουντὶ πολὺ σφιχτὰ, νά τὰ βουρτσίζετε ἀντίθετα ἀπὸ τὴ φυσικὴ γραμμὴ τους (ἔτσι, γιά νά διαλέξετε ἕνα καινούργιο χτένισμα), νά τὰ τραβήξετε πολὺ, γιά νά κάνετε μιὰ ὥρα ἀλογουρά ἢ ἕνα θυμασίο κότσο, νά τὰ κρεπάρετε, σέ σημείο, ποὺ νά μὴν μπορῆτε νά χρησιμοποιήσετε ὕστερα τὴ χτένα, χωρὶς νά ἀφίνετε μικρὲς κραυγὲς πόνου, νά χρησιμοποιήσετε «σεσουάρ» πολὺ ζεστό, νά ἐπιχειρήσετε νά τὰ βάψετε μόνες σας, γιά νά τὰ κατastreψετε σχεδὸν ἀνεπανόρθωτα. Μά, ὅλα αὐτὰ, οἱ γυναῖκες δὲν τὰ ξέρουν ἢ προσποιούνται, ὅτι δὲν τὰ ξέρουν.

**ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΜΒΗ
ΚΑΙ ΣΕ ΣΑΣ**

Προσοχή! Ἄν τὰ μαλλιά σας πέφτουν πολὺ, ἔχετε μόνον δύο πράγματα νά κάνετε: Μιὰ αὐστηρὴ ἐξέτασι στὴ συνειδήσιν σας και μιὰ ἐπίσκεψιν σ' ἕνα καλὸ δερματολόγο.

Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐρευνητῆς τοῦ ζητήματος, διηγήθηκε στοὺς δημοσιογράφους τὴν περίπτωσιν μιᾶς γυναίκας, ποὺ ἔφτασε μιὰ μέρα σὸν ἱατρεῖο του, ἀπελπισμένη, και τοῦ ἔδειξε, κλαίγοντας, τὰ μαλλιά της, ποὺ εἶχαν ἀραιώσει ἀφάνταστα.

Ἐνα χρόνον ἀργότερα, ἡ γυναῖκα αὐτὴ, ἀφοῦ ὑποβλήθηκε στίς κατάλληλες θεραπείες, εἶχε ἀποκτήσῃ και πάλιν ὅλα της τὰ μαλλιά. Τὸ μικρὸ δόγμα αὐτῆς τῆς γυναίκας εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ πῆρε ἕνα φάρμακο ἐ-

**Οἱ εἰδικοὶ σημαίνουν συναγεμνό: Τὰ γυναίκα
κεῖα μαλλιά βρίσκονται σὲ μεγάλο κίνδυνο!**

νω στὸν ἄλλο, προσπαθώντας ὕστερα ἀπὸ τὴ δουλειὰ τοῦ γραφείου, νά φροντίσουν τὸ σπιτί, νά νά περιποιηθοῦν τὰ παιδιὰ και τὸ σύζυγό τους, ὅλα θέλουν, μέ κάθε τρόπο, νά διατηρηθοῦν ὀμορφες, κομψές και νέες.

Δὲ διατάζουν μπροστὰ σέ τίποτα. Κόυρες ἀδυνατίσματος, θεραπείες μέ βάσι ἀνδρικοῦ ὁρμόνου (πού, ὅπως ἔχει ἀποδειχθῇ, δὲν ἀποκλείεται νά γίνου αἰτία γιά νά ἐμφανισθῇ ἕνα ἀσχημὸ χνούδι και νά πέσουν τὰ μαλλιά), ἐκνευρισμοί, ποὺ ἔχουν σάν ἐπακόλουθο τὶς αὐπνίες και τὶς ἀτέλειωτες ἀνσυχίες. Ὅλα αὐτὰ, ὅπως εἶναι φυσικὸ, ἔχουν σάν ἀποτέλεσμα μιὰ ἀσχημὴ ὑγεία και ἐξαντλημένα νεύρα. Καὶ — πράγμα ποὺ ἔχει ἀποδειχθῇ ἐπιστημονικά — ἡ γυναῖκα, ποὺ χάνει τὰ μαλλιά της, εἶναι γενικά ἕνας τύπος ἰδιαίτερα νευρικός.

Ὁ δεύτερος κατηγορούμενος.

Ἀνήκει κι' αὐτὸς στὰ πλαίσια τῆς μοντέρνας ζωῆς. Γιατὶ οἱ σύγχρονες γυναῖκες, γιά νά μποροῦν νά εἶναι χαριτωμένες και γιά νά προσπαθοῦν νά τὰ κάνουν ὅλα βιαστικά, δὲ διατάζουν νά θυσιάσουν τὰ μαλλιά τους.

ΑΠΟ τὶς δέκα γυναῖκες, ποὺ πηγαίνουν σὸν δερματολόγο, γιά νά τοῦ ζητήσουν μιὰ συμβουλή, σχετικὴ μέ τὰ μαλλιά τους, οἱ ὀχτὼ, τοῦ λέγε: «Φοβάμαι, ὅτι θὰ γίνω φαλακρὴ». Καὶ ἴσως εἶναι ἀλήθεια.

Απὸ τὸ 1939, οἱ γυναῖκες ἔχουν ἀρχίσει νά χάνουν ὅλο και περισσότερο τὰ μαλλιά τους. Ἀλλοτε, τὰ ἔχοναν πολὺ σπάνια και μόνον ἀπὸ ὀρισμένες αἰτίες: μολυσματικὲς ἀρρώστειες, τῦφο, ἐγκυμοσύνη. Τώρα ἡ πτῶσιν τῶν μαλλιῶν φαίνεται νά ἔχῃ γίνῃ ἡ ἀρρώστεια τῆς μόδας.

Τὸ θέμα αὐτὸ συζητήθηκε, μάλιστα, σ' ἕνα συνέδριο δερματολόγων, ποὺ ἔγινε τὸν περασμένον Ὀκτώβριον σὸ Παρίσι. Δύο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μελετητῆς, δέχτηκαν μέ προθυμία νά ἀπαντήσουν στοὺς δημοσιογράφους, ποὺ τοὺς ἀπηύθυναν τὴν ἀκόλουθὴν ἐρώτησι: «Γιὰ τὴν πτῶσιν τῶν μαλλιῶν οἱ κατηγορούμενοι εἶναι δύο: ἡ μοντέρνα ζωὴ και οἱ πολὺ ζωηρὲς περιπτώσεις».

Πρῶτος κατηγορούμενος. Ἡ μοντέρνα ζωὴ.

Ἡ πτῶσιν τῶν μαλλιῶν τῶν γυναικῶν φαίνεται νά ἔχῃ ἀποφασιστικὴν σχέσιν μέ τὶς ἐπαγγελματικὲς ἐθύνες τους. Καὶ δὲ φτάνει, ποὺ σωριάζουν τὸν ἕνα κάποιον πᾶ-

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΦΑΛΑΚΡΕΣ!

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΚΤΙΝΕΣ X

Η θλαβερή επίδρασή τους επεκτείνεται και στους απογόνους

ΕΧΟΥΝ περάσει εξηταστικά χρόνια από τότε που ο μεγάλος Γερμανός επιστήμονας Κόνραντ φον Ράινγκεν έκανε την πρώτη ραδιογραφία στο εργαστήριό του του Πανεπιστημίου του Βύρτμπουργκ (Βαυαρία). Από τότε έχουν γίνει εκατομμύρια ακτινοσκοπήσεις και ακτινογραφίες σ' όλο τον κόσμο. Τα μέσα τελειοποιήθηκαν στο μεταξύ και η διάρκεια μιας εξέτασης, από 40 λεπτά ως μιάμιση ώρα που ήταν στην αρχή, περιορίστηκε σε μερικά δευτερόλεπτα ή το πολύ σε μερικά λεπτά. Οι επιστήμονες, ωστόσο, ξέρουν από μερικά χρόνια ότι οι εξετάσεις αυτές δεν είναι ακίνδυνες. Κι' οι παρατηρήσεις γύρω στο ζήτημα αυτό πολλαπλασιάζονται κάθε μέρα.

Παρατηρήθηκε έτσι ότι, κατά τα τελευταία είκοσι χρόνια, οι περιπτώσεις λευχαιμίας διπλασιάστηκαν στη Δανία, τον Καναδά και τις Ηνωμένες Πολιτείες, ενώ στην Αγγλία τριπλασιάστηκαν. Η αύξηση αυτή συνοδεύεται από μια παράλληλη αύξηση των ακτινολογικών εξετάσεων. Το 1954 π.χ. έγιναν στην Αγγλία, επί πληθυσμού 50 εκατομμυρίων κατοίκων 18 εκατομμύρια εξετάσεις με ακτίνες X.

Δύο Άγγλοι γιατροί, οι Κούρτ Μπρούν και Ντόλ, θέλοντας να εξακριβώσουν τη σχέση που υπάρχει μεταξύ των ακτινολογικών εξετάσεων και της λευχαιμίας, μελέτησαν τους φακέλους χιλιάδων ασθενών από λευχαιμία, σε διάστημα 20 ετών. Τα συμπεράσματά τους είναι τ' ακόλουθα: Επί ατόμων που δεν υπεβλήθησαν σ' εξετάσεις με ακτίνες X, αντιστοιχεί μια περίπτωση λευχαιμίας κάθε χρόνο επί 20.000 κατοίκων. Στα άτομα, αντίθετα, που υπεβλήθησαν σε εξετάσεις με ακτίνες X, αντιστοιχούν 32 περιπτώσεις λευχαιμίας κάθε χρόνο επί 20.000 κατοίκων και πάλι. Προκειμένου για ομάδες που δέχτηκαν ισχυρές δόσεις, η αναλογία των περιπτώσεων λευχαιμίας ανερχεται σε 144.

Ο Αμερικανός δόκτωρ Βέντελ Σκότ, εξ άλλων, παρατήρησε ότι τα παιδιά που πάσχουν από λευχαιμία είναι πολυαριθμότερα μεταξύ εκείνων που οι μητέρες τους υποβλήθηκαν σ' εξέταση με ακτίνες X κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης.

Ένας άλλος Αμερικανός επιστήμον, ο δόκτωρ Στάνλεϊ Μάχτ μελέτησε τη διάρκεια της ζωής 82.000 Αμερικανών Ιατρών, που είχαν πεθάνει προ του 1957. Παρατήρησε, λοιπόν, ότι οι ακτινολόγοι πέθαιναν 3 — 10 χρόνια νωρίτερα από τους συναδέλφους τους.

Οι παρατηρήσεις αυτές είναι αρκετές για να δείξουν ποιά κίνδυνο αποτελούν οι ακτίνες X. Αλλά το χειρότερο είναι ότι η επίδρασή τους, εκτός από τα ίδια τα άτομα, εκδηλώνεται και μάλιστα σε μεγαλύτερο βαθμό στους απογόνους τους. Το πιο χαρακτηριστικό πείραμα έγινε από τον Έρμαν Μίλνερ, που υπέβαλε άποικιες από δροσόφιλες μύγες στην επίδραση των ακτίνων X. Παρατήρησε, λοιπόν, ότι στη δεύτερη γενιά γεννήθηκαν οικογένειες από μύγες, που είχαν ατροφικά φτερά και μάτια λευκά και τερατώδη. Το ίδιο έγινε και με τις επόμενες γενιές.

Αλλά, όπως παρατηρήθηκε ότι υπάρχει τεράστια απόσταση ανάμεσα στη δραστική μύγα και στον άνθρωπο. Ένας άλλος βιολόγος, όμως, ο δόκτωρ Ράσελ, απέδειξε ότι τα θηλαστικά, συνεπώς και ο άνθρωπος, είναι πιο ευαίσθητα στις ακτίνες X από τη δροσόφιλο μύγα. Όλοι οι βιολόγοι ξέρουν σήμερα

ότι οι ακτίνες X μπορούν να προκαλέσουν στον ανθρώπινο οργανισμό αλλεθριες μεταβολές, που μεταδίδονται από τη μία γενιά στην άλλη. Κι' ο λόγος είναι ο εξής: Οι ακτινοβολίες επενεργούν άδυστοχά στους γεννητικούς αδένες, δηλαδή προστίθενται ή μιά στην άλλη κατά τη διάρκεια της ζωής μας και μπορούν, συνεπώς, να επιφέρουν σημαντικές μεταβολές στα χρωμοσώματα του οργανισμού.

Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να καταργήσουμε τις ακτίνες X. Κάθε άλλο. Οι ακτίνες X είναι το μεγαλύτερο όπλο που κατέχει η επιστήμη για την ασφαλή διάγνωση ενός μεγάλου αριθμού ασθενειών. Χωρίς αυτές, θα βρισκόμαστε στην αμφιβολία ή ακόμη στην πλάνη. Από τ' άλλο μέρος, όμως, η συνήθεια πολλών γιατρών να ζητάνε μια εξέταση με τις ακτίνες X για το παραμικρό είναι εγκληματική. Αυτό υποστηρίζουν πολλοί Αμερικανοί ραδιολόγοι, απαντώντας σε μια έρευνα της επιστημονικής επιθεώρησης «Ρήντ-μπερ».

— Ένας απ' αυτούς, είπε: — Πολλοί συνάδελφοί μου αγνοούν ποιά επίδραση έχουν οι ακτίνες X στον ανθρώπινο οργανισμό και γι' αυτό παραγγέλλουν εξετάσεις με την ίδια ευκολία όπως και μια ανάλυση ούρων.

Από την ίδια έρευνα προκύπτει ότι οι ακτίνες X μπορεί να είναι αβλαβείς για το ίδιο το άτομο, αλλά καταστρεπτικές για τους απογόνους του.

Ως τα τελευταία χρόνια, υπήρχε η συνήθεια να υποβάλλονται οι έγκυες γυναίκες σε ραδιογραφική εξέταση, για να εξακριβωθεί η διάπλαση της λεκάνης του και να μελετηθεί ο καλύτερος τρόπος τοκετού. Οι εξετάσεις αυτές, εύτυχως, δε γίνονται πιά, γιατί αποδείχτηκε ότι οι ακτίνες X είναι εξαιρετικά επικίνδυνες σ' αυτές τις περιπτώσεις. Μπορούν να επηρεάσουν τα χρωμοσώματα όχι μόνο της μητέρας, αλλά και του παιδιού, που πρόκειται να γεννηθεί. Στο δεύτερο είναι δυνατό να προκαλέσουν αναπνευστικές ή διανοητικές ανωμαλίες, λοιπόν, τις πιθανότητες να γεννηθεί ένα κακοσχηματισμένο βν, π.χ. υδροκέφαλο, νάνος ή ήλιθιος.

Μιλώντας παραπάνω για τα παιδιά που προσβάλλονται από λευχαιμία ή καρκίνο. Ένας δόκτωρ Άγγλων ερευνητών εξέτασε τελευταία το παρελθόν 1300 παιδιών, που πέθαναν από λευχαιμία ή κακοήγησε όγκους, πριν από την ηλικία των 10 χρόνων. Οι μητέρες των περισσότερων απ' αυτά, είχαν υποβληθεί σ' εξέταση με ακτίνες X κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης. Το ίδιο απέδειξε και παρόμοια έρευνα, που έγινε στην Αμερικανική πολιτεία της Λουιζιάνας. Δεν υπάρχουν μικρές ή μεγάλες δόσεις για μια έγκυο γυναίκα, παρατηρούν οι ειδικοί επιστήμονες. Όλες οι δόσεις είναι βλαβερές. Αλλά όλες οι εποχές της κυοφορίας δεν είναι το ίδιο επικίνδυνες. Ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος κατά τους πρώτους μήνες της κυοφορίας, μικραίνει δε όσο πλησιάζουμε προς τον τοκετό.

Επικίνδυνες πρέπει να θεωρηθούν και οι μαζικές εξετάσεις των μαθητών των σχολείων, των φοιτητών, των κληρωτών κλπ., εφ' όσον δεν υπάρχει προφανής λόγος.

Η ακτινογραφία, τέλος, είναι ασυγκρίτως προτιμότερη από την ακτινοσκόπηση. Στη δεύτερη, ο ασθενής δέχεται 40—150 φορές περισσότερες ακτινοβολίες και επί μακρότερο χρονικό διάστημα παρ' ό,τι στην πρώτη.

Η ΕΥΦΟΡΙΑ

Το σπίτι μου, είναι σε κάποιον ήσυχο δρόμο.

Ούτε αυτοκίνητα περνούν, ούτε ποδήλατα, αλλά ούτε και παιδιά υπάρχουν, ώστε να ταραξουν τη γαλήνη μας με τις φωνές τους. Κι' όμως αυτός ο ήσυχος και ηλιόλουστος δρόμος έγινε, απ' τη μία μέρα στην άλλη, σωστός εφιάλτης! Και να πώς: Ο κύριος Δωρόθεος, που έχει απέναντί απ' το δικό μου σπίτι ένα ωραίο διάδρομο, αποφάσισε να το κάνει τριώροφο. Έφερε μαστόρους, στήσανε σκαλωσιές, φτιάσανε χαρμάνια με τσιμέντα και χαλίκια και σε δυο μήνες ετοιμάστηκε κι' ο τρίτος όροφος. Ο κύριος Δωρόθεος το καμάρι του και μετά κούλησε ένα οικοιαστήριο.

Το καρενάκι του Μήτσου, που μαζεύομαστε, είναι δίπλα στο δικό μου σπίτι. Ένα βράδυ, λοιπόν, ο κύριος Δωρόθεος ήρθε κεφάτος και μας κέρασε ουζάκια.

— Λοιπόν κύριοι, είπε. Το νοίκιασα!

— Σε πολλά άτομα; ρώτησε ο Μήτσος.

— Όχι. Σ' ένα αντρόγυνο. Μου φαίνεται, πως έχουν και μια υπηρέτρια.

— Α, πολύ ωραία, είπαμε δλοι.

Το φορητό με τους ένοικιαστές ήρθε την άλλη μέρα. Ο κύριος ήταν ψηλός και χοντρός. Σωστό θηρίο. Το ίδιο περίπου και η κυρία. Όσο για την υπηρέτριά τους, ήταν μια μικρούλη γεροδεμένη με κατακόκκινα μάγουλα, μέχρι 18 χρόνων. Πάντως, απ' την πρώτη στιγμή, καταλάβαμε πως οι νεοφερμένοι ήταν ένα ζευγάρι φανακλάδικο. Ο σύζυγος, αρπάχτηκε με τους εργατές, μάλωσε με το σωφέρ κι' αναστατώθηκε όλη η γειτονιά.

Μωρέ αυτός φαίνεται μεγάλο κομμάσι, είπε ο Μήτσος. Άντε να δούμε, θα πίνω τούλα χιστον κανένα καφέ.

Και δεν είχε αδικό ο Μήτσος. Δεν υπήρχε καμμία αμφιβολία ότι το ζευγάρι αυτό ήταν μια ανορθογραφία μέσα στην ήσυχη και αξιοπρεπή γειτονιά μας. Και από το σχετικό κουτοποπιό, που γίνεται σε παρόμοιες περιπτώσεις για όλους τους νεοφερμένους, που φτάνουν σε κάθε γειτονιά, μαθαίναμε ότι ήταν δυο ζωντοβόλα, που ταλαιπωρούσαν με τον πιο άγριο τρόπο την υπηρέτριά τους.

★ Ένα απόγευμα όμως ο Δαμιανός — γείτονας και παλιός πελάτης — μπήκε στο καφενείο μπουρνιασμένος και παράγγειλε καφέ.

— Ακούς εκεί, αγαπητέ μου, είπε. Τι πράγματα είναι αυτά;

— Ποιά πράγματα; ρώτησε ο Μήτσος.

— Εσύ σκαμνός και φτιάσε τον καφέ γρήγορα, είπε ο Δαμιανός.

Αναψε τσιγάρο και κοπάνησε το πακέτο του στο μάρμαρο.

— Πού ακούστηκε να φορολογούν τόσο πολύ ένα μαγαζάκι, σά το δικό μου;

— Δηλαδή ήσουν στην έφορία;

— Μάλιστα. Κι' έγινα μαλλιά κουβάρια με τον έφορο.

— Δηλαδή;

— Τι θά πη δηλαδή; Δεν πιστεύουν σ' αυτά που τους γράφω στα βιβλία μου και με φορολογούν στα διπλάσια.

— Και τώρα;

— Δε δίνω φράγκο κι' ας έρθουν να με πιάσουν!

Ο Μήτσος πήγε να τον παρηγορήσει.

— Μήπως και μένα δε γίνεται το ίδιο; είπε.

— Εγώ τους λέω ότι πουλάω τόσους καφέδες κι' αυτοί λένε ότι πουλάω άλλους τόσους. Έπειδή, δηλαδή, το μαγαζί είναι μικρό κι' όταν μπαίνουν δέκα άνθρωποι γεμίζει, βλέπουν μπουζί και βαράνε στο σταυρό.

Ο κύριος Δωρόθεος κούνησε το κεφάλι του.

— Τώρα που το νοίκιασα κι' εγώ το άπανάω, ποιάς έρεει πόσο θα πληρώσω, είπε. Όσο το σκέφτομαι, μοιράζεται ανατριχίλα.

— Σαματίς εγώ τι έπαθα, είπε ο Δαμιανός. Γέμισε καυτήλες η πλάτη μου.

Σε λίγο, όλο το καφενείο μιλούσε περί έφορίας κι' ο καθένας, έλεγε τα δικά του, γιατί οι περισσότεροι είχανε μαγαζιά. Κι' εκεί που είχε ανάψει η κουβέντα για τα καλά, άκουσε μια άγριοφωναρά, που μας κοπήκανε τα γόνατα:

— Ελένη, έρχεται η έφορία! Πήγαινε μισόν κουτάχτηκαμε σά χαμένοι. Στο απέναντι πεζοδρόμιο, καθότανε ο νοικάρης του κυρίου Δωρόθεου με τα χέρια στις τσέπες και μιλούσε με τη γυναίκα του, που είχε βγή στο μπαλκόνι.

— Έρχεται η έφορία! έαναφώναζε.

Ο πρώτος, που έκανε εμπρόφα και τσκακσε ήταν ο Δαμιανός.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

— Παιδιά, αν σ'α ρωτήσουν να τους πείτε πως δε με ξέρετε, είπε. Για μένα έρχονται!

Καπνός έγινε. Ο Μήτσος, εκείνη τη στιγμή, σερβίριζε καφέ στον κύριο Δωρόθεο, αλλά μόλις άκουσε τις φωνές τον πήρε πίσω. Παράτησε το δίσκο στα γρήγορα, έσβυσε τη φωτιά, έδωσε την άσπρη μπλούζα και στράφηκε σ' ένα από τα τραπέζια.

— Παιδιά, είπε, άντε πηγαίνετε μια βόλτα και ξαναρχόμαστε. Άντε να μη μας δουν μαζεμένους εδώ μέσα και νομίζουν ότι κάνουμε κανένα σπουδαίο νταραβέρι.

Παραπονέθηκε ο κύριος Δωρόθεος:

— Και το καφεδάκι μου!

— Μωρέ άντε, τράβα, που σου λέω, είπε θυμωμένος ο Μήτσος. Για ένα καφέ, δηλαδή, θέλεις να μου κάψεις τη γούνα;

Βγήκαμε δυο — δυο απ' το μαγαζί και μαζευτήκαμε στη γωνιά του δρόμου, σά συνωμότες. Ο νοικάρης του Δωρόθεου καθότανε ακόμα στην πόρτα και περίμενε την υπηρέτριά του, που έρχοτανε από μακριά κοινοστή κι' λυγιστή.

— Άντε, βρε παιδιά μου! Δυο ώρες λείπετε! Γύρισαμε στο καφενείο καταντροπιασμένοι.

— Όπως φαίνεται, είπε ο κύριος Δωρόθεος, πρόκειται για παρεξήγηση. Περιμένετε μια στιγμή να ρωτήσω τον κύριο Αυγουστή.

— Ποιάς είναι αυτές πάλι; ρώτησε ο Μήτσος.

— Ο νοικάρης μου.

Πετάχτηκε απέναντί και ξαναγύρισε σχεδόν άμέσως.

— Λοιπόν, κύριοι, είπε. Το θέμα ελύθη. Δεν πρόκειται περί έφορίας με Φ, αλλά περί ευφορίας με δίφθογγο. Όπως αντιλαμβάνεστε, αυτό είναι το όνομα της υπηρέτριας του κυρίου Αυγουστή.

Ο Δαμιανός έγινε θηρίο.

— Μωρέ άρχισες να τους βόης τους νοικάρηδες, αλλά τους βόηκες! Τι διάβολο όνομα είναι αυτό;

— Σαματίς εγώ τη βόφτισα; είπε θυμωμένος ο κύριος Δωρόθεος. Άντε, παράτα με.

Σηκώθηκε και βγήκε απ' το καφενείο κατασυγχισμένος.

★

Ουσιαστικά, από κείνο τ' απόγευμα, χάθηκε η γαλήνη και η αξιοπρέπεια από τη γειτονιά μας. Κάθε λίγο και λιγάκι η Ευφορία χανότανε. Δίπλα στο μαγαζάκι τη στέφανε κι' έκανε δυο ώρες να γυρίσει. Όσο για τ' αφεντικά της, βγαίνανε ποτέ στο μπαλκόνι και ποτέ κάτω στην πόρτα κι' άρχιζαν τις φωνές. Άλλα και τις νυχτες ακόμα, δεν πηγαίνανε πίσω με τις φωνές τους:

— Ευφορία! Ευφορία!

— Ένα βράδυ, ο Δαμιανός κοπάνησε τα χαρτιά κάτω και σηκώθηκε:

— Αυτή δεν είναι κατάσταση, είπε. Έγώ μια φορά δεν ξαναρχομαι εδώ.

— Κι' εγώ το ίδιο, είπε κάποιος άλλος. Θ' αλλάξω στέκι.

Ο Μήτσος τάχασε.

— Αιόν, βρε παιδιά, είπε. Όχι κι' έτσι. Να βρούμε κάποια λύση.

— Ποιά λύση; ρώτησε ο Δαμιανός.

— Να σχηματίσουμε μια επιτροπή και να πάμε να του εξηγήσουμε ατόνιου του κυρίου ότι πρέπει να σεβάσει τη γειτονιά μας.

Γύρισε και με κούταξε, σά να παρακαλούσε.

— Συμφωνείτε κι' εσείς, κύριο Λακη; είπε.

— Απολύτως! απάντησε.

Η επιτροπή σχηματίστηκε άμέσως. Ο Μήτσος, ο Δαμιανός, ο Φώτης κι' εγώ. Ξεσκονίστηκε λίγο, φτιάσαμε τις γραβάτες μας στον καθρέφτη και μιά και δυο σταυο κυρίου Αυγουστή.

Η κυρία Αυγουστή μας έβαλε στο σαλόνι κι' όπως ήτανε η συνήθεια του σπιτιού, πάτησε τις φωνές:

— Άντε, Αυγουστή! Ακόμα;

— Τι θέλεις; απάντησε ο Αυγουστής. Πάλι τσκακσε η Ευφορία;

— Όχι, σε ζητάνε. Η Ευφορία είναι στην κουζίνα.

— Να περιμένουν, ακούστηκε πάλι η φωνή του.

Ο Δαμιανός άναψε τσιγάρο.

— Τ' ακούσατε το γαϊδουρί; είπε.

Σε λίγο ο Αυγουστής ήρθε με το μπουρνούζι του. Μας χαίρεταις και καλώς.

— Λοιπόν, κύριοι, είπε. Σε τί όφειλω την τιμή της επισκέψεώς σας;

Πήρα το λόγο και του εξήγησα το θέμα, όσο πιο απλά μπορούσα.

— Δε σας κρύβουμε, είπα, ότι χαρήκαμε απ' την πρώτη ημέρα που ήρθατε στη γειτονιά μας...

— Και γιατί χαρήκατε;

— Έπειδή είσατε ένας κύριος καθώς πρέπει! Γύρισε και μας κούταξε με υποψία.

— Αυτό τ' άκουσ πρώτη φορά, είπε. Συνήθως, σ' όποια γειτονιά πηγαίνω, γίνομαι μαλλιά κουβάρια και φεύγω.

πό το άνοιγμα του τουνέλ και κύ-
ταξε προς το βάθος του δόκοντα,
που έπρεπε να βρισκείται το έρει-
στικό μέσο. Άνθρωποι, οι πολυτελείς
πηλινές μηχανές του Πτάρθ πε-
τούσαν προς το Κάλσιβαρ, ενώ
συγχρόνως μία άλλη τεράστια δύ-
ναμι ξεκινούσε απ' το Κάολ, τη
χώρα του άρραβωνιστικού της
Θούβια, για να ενισχύσει το σύμ-
μαχό του, το Βιλ Θούο.

Ο Κάροθους δέ μπορούσε να
ξέρη ότι η εξαφάνισή του είχε θεω-
ρηθεί σαν άλλη μία απόδειξη πως
ήταν ένοχος για την άπαυση της
πριγκίπισσας. Άκόμη και ο ίδιος
δ' έλαος του, είχε άρχισει να ψιθυ-
ρίζει πως ίσως ο νεαρός διάδοχος
του θρόνου να βρισκόταν τώρα σε
κάποιο άπομερο παλάτι και να
χαϊρόταν την αγάπη της θμορφης
πριγκίπισσας.

Ότε μπορούσε να ξέρη μέχρι
που είχαν φτάσει ο Άστοκ και η
μητέρα του, η Νίσα, για να χα-
τορθώσουν να σώσουν το σύμ-
μαχό ερήνης και συμφωνίας που ή-
παχε ανάμεσα στις τρεις μεγάλες
δυνάμεις του άνατολικού ήμισφαι-
ριου—το Κάλσιβαρ, το Πτάρθ και
το Κάολ.

Οι πρεσβευτές του Ντουίσαρ, χα-
θως και πολλοί έμπιστοι άπεσταλ-
μένοι που είχαν σφοδριστή στα
διάφορα κράτη, διασπείρανε με έ-
πιτηδειότητα φήμες, που δεν άρ-
γοίσαυ να φτάσουν στα αυτιά των
Βιλ, όσπου η ύπομονή και η πε-
ρηφάνεια των τοιων ήγεμόνων δέ
μπόρεσε να άνεχτεί άλλο τις τα-
πεινώσεις και τις προσβολές.

Μα το φοβερότερο απ' όλα, αυ-
τό που δεν ήταν δυνατόν να δη-
οίτε στο χειρότερο εφιάλτη του
Κάροθους, ήταν πως ο ίδιος ο
Τέσρου Μόργχαν, ο πατέρας του,
δεν είχε ύποχωρήσει στην ύπόφο-
νη παράκληση των άξιωματικών
του να χρησιμοποιήσουν τον πόλεμο στο

Πτάρθ ή στο Κάολ, γιατί πίστευε
χατά βάθος πως ο γιός του ήταν
ένοχος.

Και τώρα, ο πατέρας και ο μελ-
λοντικός σύζυγος της Θούβια πε-
τούσαν με το στρατό τους για το
Πτάρθ, ενώ οι Ντουίσιανοί κα-
τάσκοποι φρόντιζαν να άπασχο-
λούν τους υπεύθυνους του Κάλσι-
βαρ, έτσι ώστε να μην ύποπτευόν-
ται τον κίνδυνο που πλησίαζε.

Ο Βιλ Θούβαν είχε κηρύξει έ-
πίσημα τον πόλεμο στο Κάλσιβαρ,
άλλα οι Ντουίσιανοί είχαν πιά-
σει τους άπεσταλμένους του, ποί-
νι άκόμη περάσουν τα σύνορα, ώστε
ο Τέσρου Μόργχαν να είναι ά-
προειδοποίητος και έπομένως ά-
προετοιμαστος.

Οι διπλωματικές σχέσεις άνάμε-
σα στο Κάλσιβαρ και τους δυο ή-
συχρους γείτονές του είχαν διακο-
πή από άρχετες μέρες και από τη
στιγμή που έφταναν οι πρεσβευτές
διεκόπησαν και οι τηλεπικοινωνίες
ανάμεσα στους αντίπαλους, όπως
συνήθίζεται στον Άρη.

Μα ο Κάροθους δεν τα ήξερε,
όλα αυτά. Τό μόνο που τον ένδιέ-
φερε αυτή τη στιγμή, ήταν να βοή-
τη τη Θούβια του Πτάρθ. Τα ίχνη
της και τα ίχνη του μεγάλου
μπάνθ που τη συνόδευε, ήταν κα-
θαρά άποτυπωμένα στο έδαφος του
τουνέλ και η κόκκινη γλάνη που φέ-
τρωνε ανάμεσα στα βράχια ήταν
πατημένη εδώ κι εκεί.

Άκολουθώντας βιαστικά αυτά
τα ίχνη, που οδηγούσαν προς τα
κάτω, προς το βυθό του νεκρού
ώκεανού, ο Κάροθους συλλογιζόταν
άνήσυχος πως δεν ήπαχε πιθανό-
τητα να ύπάγονταν άκόμη άποτυπώ-
ματα πάνω στην όχρωκίτηνη άμ-
μο, που άνασκηνοίταν στο παρι-
σιζκό φάσμα του άνέμου.

Ξαφνικά, το βλέμμα του έπεσε
πάνω σε μία σιλουέτα, που πηδού-
σε ανάμεσα στα βράχια, τρέχον-

τας προς το μέρος του. 'Ο νέος
σταμάτησε έκπληκτος κι' όταν η
σιλουέτα πλησίασε, είδε πως ήταν
ένας άντρας, μονάχος και άρ-
πλος. 'Ο Κάροθους σκέφτηκε πως
έπρεπε να ήταν Λοθαριανός, γιατί
είχε κάτασφρο δέσμα και μακρύα,
κόκκινα μαλλιά.

'Ο άγνωστος πλησίασε τον πρίγ-
κηπα χωρίς να δείχνει καθόλου φό-
βο και όταν τελικά σταμάτησε
μπροστά του, χαμογέλασε χαρού-
μενα και τον χαϊρέθηκε.

— Ποιός είσαι; τον ρώτησε ά-
πορημένος ο Κάροθους.

— Είμαι ο Κάο, άξιωματικός
των τοξοτών, άπάντησε ο άλλος.
Μου συνέβη κάτι παρόξενο. Άπό
αίαντες διόλκητρους, ο Τάριο μου
έδινε ήπαρζε, κάθε φορά που χρεια-
ζόταν τις υπηρεσίες του φαντα-
στικού στρατού του. Άπ' όλους
τους τοξότες, εγώ ήμουνα εκείνος
που δημιουργούσε συχνότερα ο
Τάριο. Για πολλόν καιρό, ο Τάριο
συνζέντωνε την πνευματική του
δύναμη πάνω μου, προσπαθώντας
να κάνει την ύπαρξή μου μόνιμη.

Ήταν βέβαιος πως κάποτε θα το
πετύχαινε αυτό και πως ήταν ο μό-
νος τρόπος για να αντίκαταστήσει
τους νεκρούς ήπάρχους του και να
έξασφαλίσω το μέλλον της φυλής
μας. Ίσχυριζόταν πως η ύλη δεν
ύπάρχει, παρ' όλη τη φαντασία του
άνθρωπου, πως όλα είναι πνέυμα,
κι' έτσι πίστευε ότι, επιμένοντας
να καλή συνεχώς ένα όρισμένο
πλάσμα, έμένα, θα κατορθώνε τε-
λικά να το κάνει τόσο πραγματικό,
όσο είναι κι' εκείνος.

«Και χτές, επιτέλους, το πέτυ-
χε! Φαντάζομαι πως δεν το πε-
ρίμενε, όπως δεν το περίμενα κι'
εγώ. Συνέβη καθώς ακολουθούσα,
έπιχερλής των τοξοτών μου, τους
πράσιινους έχθρούς μας, στις άγ-
νες πεδιάδες τους. Όταν σκοτέ-
νιασε κι' έφτασε η ώρα που συνή-

θως ο Τάριο έπανε να μάς σκέ-
φεται και μάς άφησε να εξαφα-
νιστούμε για άλλη μία φορά στον
άέρα, αναζάληνα ξαφνικά πως
βρισκόμουνά ολομόναχοι, στην ά-
κρη της μεγάλης πεδιάδας που ά-
πλώνεται στα πόδια εκείνων εκεί
των λόφων.

— Και οι άντρες σου; ρώτησε
σαστισμένος ο Κάροθους.

— Οι άντρες μου είχαν γυρί-
σει στο άπειρο, αλλά εγώ εξακο-
λουθούσα να ύπάρχω, γυμνός ύ-
μως και άοπλος. Στην άκρη δέ
μπορούσα να καταλάβω, όσπου
τελικά μάντευα τι είχε συμβή. Ή
έπιμονή του Τάριο είχε νικήσει
και ο Κάο ήταν πιά ένας πραγμα-
τικός άνθρωπος, δηλαδή μία προ-
γματικότητα στον κόσμο των άν-
θρώπων. Άλλά η πανοπλία μου
και τα όπλα μου είχαν εξαφανί-
στει μαζί με τους συντόφους μου,
άφήνοντάς με άοπλο κι' άντιερά-
σιπτο σε μία έχθρική χώρα, μα-
κριά απ' το Λοθάο.

— Ήλεις να γυρίσεις στο Λο-
θάο; ρώτησε ο Κάροθους.

— Όχι, άπάντησε άδίστακτα ο
Κάο. Δεν αγαπώ τον Τάριο. Σάν
πλάσμα της φαντασίας του, που
είμαι, τον ξέρω πολύ καλά. Είναι
ακληρός, τυραννικός, σσοτός ά-
φροντης, κι' εγώ δεν έχω καμιά
διάθεση να γίνω ήπάρχης του. Τό-
ρα, που κατάφερε να πετύχη τη
μόνιμη ύπαρξή μου, τίποτα δέ
μπορεί να τον συγκρατήσει. Θα γε-
μίσω το Λοθάο με τα δημιουργή-
ματά του. Άναρωτιέμαι άν τα κα-
τάφερε τόσο καλά και με τη γυ-
ναίκα.

— Νόμιζα πως δεν ύπάρχουν
γυναίκες στο Λοθάο, παρατήρησε
ο νέος.

— Πραγματικές όχι, δήλωσε ο
Κάο. Άλλά σ' ένα κλειδομένο
δομάτιο του διαμερισμάτός του, ο
Τάριο διατηρεί μία φανταστική, ύ-

μορφη γυναίκα, με την έλπίδα
πως κάποτε θα γίνη μόνιμη. Την
έχω δει εκεί. Είναι υπέροχη. Για
χάρι της, εύχομαι να μην τα κα-
ταφέρει τόσο καλά στη δική της
περίπτωση ο Τάριο, όσο τα κατάρ-
φερε στη δική μου. Τώρα, όμως,
που σου διηγήθηκα όλη την ιστο-
ρία μου, μίλησε μου και συ για τον
εαυτό σου, ξένη.

Οι τρόποι και το πρόσωπο του
τοξότη άρεσαν στον Κάροθους. Δεν
είχε δει τό παραμυθό σημάδι δι-
σταγμού ή φόβου στην έκφρασή
του, κι' άς ήταν έντελώς άνιπε-
ράσιπτος μπροστά στον πανόλητο
νέο. Του είπε, λοιπόν, ποιός ήταν
και ποιά άπίστευτη περιπέτεια τον
είχε φέρει σ' αυτή την ξεχασμένη
άκρη του Άρη.

— Πολύ όρραία! φώναξε ο άλ-
λος όταν τα άκουσε. Θα σε συνο-
δεύσω. Οι δυο μας θα μπορούσαν
με να βοήθουμε την πριγκίπισσα του
Πτάρθ κι' ύστερα θα έρθω μαζί
σου στον κόσμο των ανθρώπων, σ'
έναν κόσμο σαν εκείνο που ύπαρ-
χε πριν από άμέτρητους αιώνες,
όταν τα πλοία του πανίχρηστου Λο-
θάο έσκιζαν τον άγριο ώκεανό, που
τα κημάτα του χτυπούσαν αυτούς
έδω τους βράχους.

— Ήλεις να πής πως έσχες έ-
κείνη την εποχή; άπόρησε ο νέος.

—Και βέβαια, άπάντησε ο Κάο.
Τότε κυβερνούσα το στόλο του
Λοθάο, το μεγαλύτερο απ' όλους
τους στόλους που ταξείδευαν στους
πέντε ώκεανούς. Τ' όνομά του ή-
ταν γνωστό και σεβαστό σ' όλό-
κληρο τον πλανήτη. Έκείνη την ε-
ποχή, ή στεριά ήταν πάντα ειοη-
νική. Οι πόλεμοι γινότουσαν μό-
νο στη θάλασσα. Τώρα, όμως, που
η παλιά δόξα έθινσε, δεν πίστευα,
μέχρι τη στιγμή που σε συνάντη-
σα, πως ύπάρχει πάνω στον Άρη
έστω κι' ένας μόνο άνθρωπος, που
να ζή όπως εσύ, όπως τότε εμείς,
που να πολεμάει και να αγαπάει
σάν τους παλινους θαλασσινούς του
Λοθάο. Ποτέ δεν έχτιμούσα τους
στεριανούς πατριώτες μου. Μέναν
πίσω απ' τα τείχη των όχυρωμέ-
νων τους πόλεων, χάνοντας άσκο-
πα τον καιρό τους κι' αφήνοντας
όλες τις φροντίδες για την ασφάλ-
ειά τους, στους θαλασσινούς. Και
οι λίγοι που άπομένουν σήμερα, ο
Τάριο κι' οι ήπάρχοί του, είναι ά-
κόμη χειρότεροι.

'Ο Κάροθους δίστασε λίγο ν' ά-
ποφασίσω άν θα έπρεπε να πάω
μαζί του τον Κάο. Ήπαχε περί-
πτωσι να μην είναι πραγματικά
αυτό που έλεγε, αλλά πλάσμα της
φαντασίας του Τάριο και του
Τέαβ, και να του το είχαν στείλει
για να του στήσει κάποια παγίδα.

Παρ' όλο όμως, που έκανε αυτή
τη σκέψη, ο νέος πριγκίπης είχε
πειστή πιά για την ειλικρίνεια του
Κάο, που του φαινόταν σωστός
πολεμιστής, και δέ μπορούσε να
αμφιβάλλη γι' αυτόν.

Έτσι, του είπε πως δεχόταν εύ-
χαρίστως να τον πάω μαζί του
κι' οι δυο άντρες, ξεκίνησαν πάλι
προς το μακρινό Άαυθοο.

Τα άχνάρια της Θούβια και του
μπάνθ τους όδήγησαν μέχρι κάτω,
στο βυθό του νεκρού ώκεανού, κι'
εκεί γάθηκαν, όπως το περίμενε ο
Κάροθους. Παρ' όλα αυτά ο νέος
έξακολούθησε άδίστακτα το δρόμο
του, συνοδευόμενος πάντα απ' τον
Κάο.

Η πορεία ήταν μεγάλη και κου-
ραστική. 'Ο τοξότης δέ μπορούσε
να περπατήσει τόσο γρήγορο όσο
ο Κάροθους, που οι μισοί γήινοι
μύς του τον μετέφεραν με μεγάλη
ταχύτητα πάνω στην έπιφάνεια
του κόκκινου πλανήτη, όπου η βα-
ρύτητα είναι πολύ μικρή. Έρ-
ντας Άρειανός δέ μπορεί να δια-
νύση περισσότερα από πένηντα μί-
λια την ήμερα, ενώ ο γιός του
Τέσρου Μόργχαν θα ξεπερνούσε

με εύκολία τα εκατό μίλια, άν ή-
θελε να εξαταλείνη τον καινού-
ριο του συντόφου. Μα δεν είχε τέ-
τοιο σκοπό.

Σ' όλη τη διαδρομή, ύπαρχε συ-
νεχώς ο κίνδυνος να τους άνακα-
λύψη καμιά απ' τις ομάδες των
πράσιινων βάρβαρων, έφ' όσον
βρισκότουσαν άκόμη μέσα στη
χώρα τους. Μα φαίνεται πως η
τύχη τους τους βοήθησε, γιατί, έ-
νώ διέκριναν δυο φορές τις σι-

λουέτες των νομάδων καθάλασ-
σα, εκείνοι δεν τους πρόσεξαν.

Έτσι, το πρωί της τρίτης μέ-
ρας, αντίκρουσαν τις αστραφτερές
σκέπες του Άαυθοο. Άπ' τη στιγ-
μή που είχαν κατέβει απ' τους λό-
φους, δεν είχαν ξαναβρή το πα-
ραμυθό σημάδι της Θούβια και
του πικρού θηρίου της, άν και ο
Κάροθους δεν έκανε να ψάχνει,
χωρίς να άπελπίζεται.

Ξαφνικά, ο Κάροθους πρόσεξε.

Κάθε μέρα
για την NIVEA
μόνο 5 λεπτά!

Ή περιποίηση δλου
του σώματος με
κρέμα NIVEA
άπαιτεί λίγο χρόνο.
Ή περιποίηση όμως αυτή
είναι άπαραίτητη για το
δέρμα και άποτελεί άληθινή
εύεργεσία, ιδίως μετά το μπάνιο.

Ή NIVEA περιέχει άριστα
συστατικά, ύγροδημιουργά
και λιπαρά, και την πολύ-
τιμη Εύσερίτ. Τακτικό
μασάζ με NIVEA είναι
ό,τι χρειάζεται το δέρμα
σας.

Άραχνούφαντες, κάλτσες
άπαιτούν πόδι περιποιή-
μένο με NIVEA.

Ή όμορφιά άρχίζει με την περιποίησι
του δέρματος. Ή περιποίησι του
δέρματος άρχίζει με

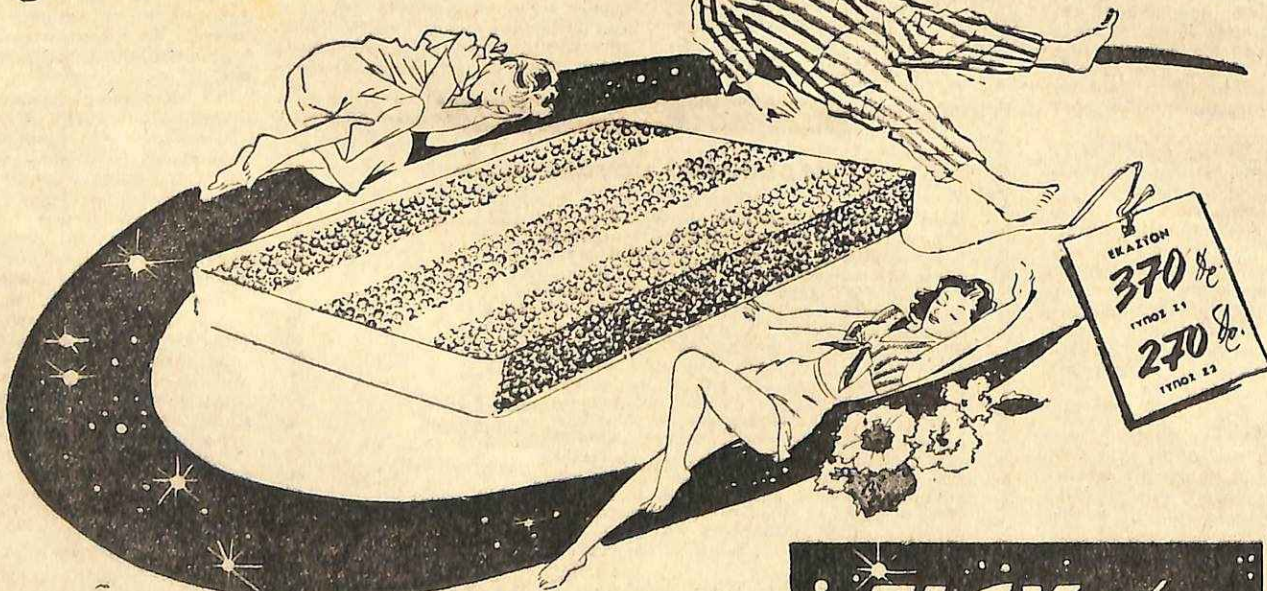
NIVEA

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ή ΓΕΜΠΙΑ, γωνία Αίόλου και Ερμούδου 14 (Α', όροφο) παρέλαβε
νέες φορτώσεις ήματιισμού Άμερικής «εκαίριας» σε έκλεκτά άνοητιά-
νικα είδη.
ΜΠΑΟΤΖΕΣ — ΦΟΥΣΤΕΣ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΠΑΙΔΙΚΑ κλπ.
Στην ΓΕΜΠΙΑ θα βρήτε και σεις μία ευκαιρία με λίγες μόνο δοχ.

Από σήμερα

... το επαναστατικό σφράδες στρώμα από POLYETHER
καταργεί τα μαρμακία, τις οσούτες και το λάστιχο.

• ΑΠΑΛΟΣ ΥΠΝΟΣ • ΕΛΑΦΡΟ ΣΑΝ ΠΟΥΠΟΥΛΟ • ΔΟΣΜΟΝ • ΠΛΕΝΕΤΑΙ •
• ΔΡΟΣΕΡΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ • ΖΕΣΤΟ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ • ΚΑΙΒΑΝΙΖΕΤΑΙ •
• ΑΕΡΙΖΕΤΑΙ • ΔΕΝ ΚΑΙΓΕΤΑΙ • ΕΙΝΑΙ ΦΘΗΝΟ •

FLEX Strong
BEZY A.E.
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΑΦΡΩΔΗ ΠΛΑΣΤΙΚΩΝ
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: Όδός Καρόνη 7 - Τηλ. 225.519

πλος τοξότης. Πώς ήταν δυνατόν να νικήσουν τόσους αποφασισμένους έχθρους;

Βλέποντας τον Κάρολο να πλησιάζει, η Θουδία έννοιωσε πάλι εκείνο το απειράγιστο συναίσθημα απόλυτης άνακονφίσεως, που την πλημμύριζε πάντα όταν βρισκόταν κοντά του. Άκόμα και σ' αυτή την τόσο δύσκολη στιγμή, η καρδιά της ήταν έντελως σύγχρονη πώς η παρουσία του νέου ήταν άρκετη για να άπομακρύνει κάθε κίνδυνο, όσο κι' αν η λογική της άμφέδωλλε. Κι' όμως, δεν είχε πειστή ούτε και τώρα πώς αυτός που την είχε άπαγάγει απ' την αυλή του πατέρα της, δεν ήταν ο πρίγκιπας του Κάλσβαρ. Το μόνο που ήξερε, ήταν πώς το άντικρουσμά του τη γέμιζε εὐτυχία και πώς μαζί του όλα φαινότανσαν δυνατά, άζωμα και τὸ νὰ ξεφύγει από την άπελπιστική κατάσταση στην οποία βρισκόταν.

Ο νέος έφτασε επιτέλους δίπλα της. Ήταν λαχανιασμένος, αλλά τὸ χαμόγεο, που τόσες φορές είχε δει η Θουδία, φώτιζε τ' όμορφο πρόσωπό του.

— Κουράγιο, αγάπη μου, τῆς ψιθύρισε.

Η κοπέλλα θυμήθηκε μὴν ἄλλη φορά πὸν τῆς είχε πῆ άκοιβῶς την ίδια φράση, στην αὐθουσα του θρόνου, στὸ Λοθάο, τότε που γλιστρούσαν άγκαλιασμένοι πάνω στὸ κατηφορικό πάτωμα, χωρίς νὰ ξέρουν πῶς φοιχτή τυχῆ τους περίμενε. Η ντροπή ρόδιζε τὸ παρθενακὶ της μάγουλα, γιατί οί πρίγκηπες του Άδρη μεγάλωνουν με μεγάλη αὐστηρότητα και μαθαίνουν από παιδιόλες πὸς δεν επιτρέπεται νὰ άκούσουν τρυφερές λέξεις, παρὰ μόνο από τὸ στόμα του μελλοντικού συζύγου τους.

Ο Κάρολος πρόσεξε τὸ κοκκινισμά της και κατάλαβε τί σκεφτόταν. Άμείσως μετάνιωσε για τὰ λόγια που τὸν είχαν ξεφύγει. Από στιγμή σε στιγμή, οί πρίσνοι πολεμιστές θά έπεφταν πάνω τους...

— Συγχώρεσέ με, έπε διασπικά. Η μόνη μου δικαιολογία είναι ὁ μεγάλος μου έρωτας για σένα και ἡ βεβαιότητα πὸς δε μὸν άπομένουν παρὰ μερικά δευτερόλεπτα ζωῆς.

Και, μ' αυτές τις λέξεις, γύρισε νὰ αντιμετώπιση την έπιθεσι του πρώτου άγριου νομάδα.

Ο πρίσνος δεν είχε τραβήξει τὸ φοβερό όπλο του με τις άχτινες θανάτου, γιατί φοβόταν μήπως σκοτώση και την κοπέλλα, που ήταν πολύτιμη λεία. Κρατούσε, όμως, τὸ μακρύ του κοντάρι και ἡ μυτερή αἰχμή του σημάδευε την καρδιά του νέου. Μ' ένα άπότομα πῆδημα στὸ πλάι, ὁ Κάρολος άπέφυγε τὸ χτύπημα και,

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ
Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεία Βάθης).
Τηλέφ. 532-563.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τὰ άπογεύματα μόνον επί συνευτεῖξει
Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ. 613-610. — Οίκτα 710-752.

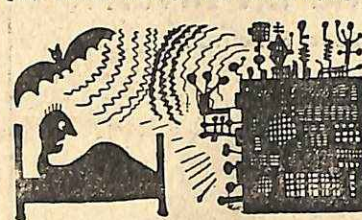
ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται Βηλαρά 7 (πλατ. Άγίου Κωνσταντίνου, Ομόνοια) 9-1 π.μ. και 4-8 μ.μ. — Τηλ. 525-387

Ο... έχθρος
ήταν μιά άδωα νυχτερίδα

Η προσέβια τὸν Άνθρωπίνου Πολιτεῖων στην Πράγα, όπως και όλες οί άλλες άμερικανικές προσέβιες, που βρίσκονται στις χώρες του Παραπετάσματος, μοιάζει με άληθινό σύγχρονο φρούριο. Ραντάο, ηλεκτρονικά μηχανήματα, διάφορες άλλες εξαιρετικά ενάσθητες

συσκευές, ρομπότ, παγίδες, τίποτα δεν λείπει απ' αυτήν. Μία νύχτα τῆς περασμένης εβδομάδος, λοιπόν, οί υπάλληλοι, που κοιμόταν μέσα στὸ μέγαρο τῆς προσέβις, άναστατώθηκαν, γιατί τὰ ηλεκτρονικά μηχανήματα έδειχναν την παρουσία ενός έχθρου. Έπρόκειτο για κλέφτες ἢ για ξένους πράκτορες, που είχαν πάει για νὰ πάρουν μυστικά έγγραφα και σχέδια;

Στὸ τέλος, άνακαλύφθηκε ὅτι έπρόκειτο για μιά νυχτερίδα, που είχε φθάσει στην άκτινα έλέγχου των ηλεκτρονικών συσκευών. Ο... έχθρος δεν έφυγε παρὰ μόνάχά του πρὸ και τότε μόνον οί τρομοκρατημένοι υπάλληλοι τῆς προσέβις ξαναβρήκαν την ησυχία τους. Έννοείται ὅτι τὸ περιστατικό αυτό προκάλεσε τὰ εἰρωνικά σχόλια των έφημερίδων τῆς Πράγας, που υπογοαμμίζουν τὸν πανικό από τὸν όποιοι κατέχονται οί άμερικανικές υπηρεσίες στὸ έξωτερικό.

Τὴν έθαψαν μαζί με τὸ άλογό της

Πρὸ ἡμερῶν πέθανε στὸ Μαίριλαντ μιά πλουσία χήρα ἡ Γκράις Μπρέντον. Μετὰ τὸ θάνατό της, ένας κτηνίατρος, συμμορφούμενος με την τελευταία θέλησή της, σκότωσε με μιά ένεσι τὸ άγαπημένο της άλογο «Ντίξι Μπύ».

Τὸ τετάποδο μεταφέρθηκε κατόπιν στὸν τάφο τῆς χήρας του και ένταφιάσθηκε μαζί της. Τὸ άλογο αυτό βρισκόταν από 23 χρόνια στην υπηρεσία της κι' ἡ Γκράις Μπρέντον είχε κερδίσει μ' αυτό πολλές νίκες στὸν ίπποδρομιο. Τὸ «Ντίξι Μπύ» είχε γεράσει πῶ και ἡ Μπρέντον, που τὸν υπεραγαπούσε, ἤθελε νὰ φύγει μαζί του από τὸν κόσμο και γι' αυτό είχε παραγγείλει νὰ τὸ σκοτώσουν και νὰ τὸ θάψουν μαζί της μετὰ τὸ θάνατό της.

Πῆγαν για καλλί και έβγαλαν κουρεμένους

Στην άγγλική στρατιωτική τεχνική σχολή του Άλντερστον ὕπαρχει ιδιαίτερο τμήμα, όπου ένπαιδεύονται οί μέλλοντες μάγειροι στρατιωτικών μονάδων. Στη σχολή αυτή φοιτούν σήμερα 11 μαθηταί. Μία μέρα, λοιπόν, ένας απ' αυτούς είχε μιά περιεργή έμπνευσι. Πρότεινε στὸς συναδέλφους του νὰ δημοσιεύσουν σὲ μιά τοπική έφημερίδα μιά άγγελία, που έλεγε: «Ζητούνται ένδεκα νέες που νὰ είναι πρόθυμες ν' άλληλογραφήσουν και νὰ συνδεθούν φιλικὰ με ισάριθμους άγάμους μαθητὰς τῆς σχολῆς του Άλντερστον». Άλλ' ἡ άγγελία αυτή προκάλεσε έξαι-

ρετική συγκίνηση σὲ μιά χώρα, ὅπως ἡ Άγγλία, όπου υπάρχουν 1.370.000 γυναίκες περισσότερες από τὸς άνδρες. Και τὰ γράμματα άρχισαν νὰ φθάνουν βροχή στη σχολή. Ήταν όλων των ειδῶν. Μία δειλὴ νέα έγραφε: «Δὲν έγραφα ποτὲ σ' ένα άγνωστο...». Μία έλλη ρομαντική: «Είμαι αίσθηματική και τρυφερή, αλλά δεν έχω πείρα. Όνειρεύομαι πάντα τὸν άντρα τῆς ζωῆς μου...». Άλλες πὸ τολμηρές ἢ πὸ αδιάντροπες έδιναν τὰ μέτρα τους και περιέγραφαν τὰ σημαντικά χαρίσματά τους. Άλλες άόμοι, πὸ βιαστικές, ζητούσαν άμέσως ένα ραντεβού... Συνολικά, οί άπαντήσεις έφτασαν τις 1030. Οί μαθηταί άρχισαν άμέσως νὰ κάνουν τὸ ξεσκαρτάρισμα, για νὰ βροῦν σὲ ποιὲς ήταν καλύτερο ν' άπαντήσουν. Άλλ' ἔδω έπενέθη ὁ διοικητῆς τῆς σχολῆς, που, θέλοντας νὰ τιμωρήση τοὺς έντεκα ὑποψηφίους μαγείρους γι' αυτή την πράξη τους, τοὺς κάλεσε και τοὺς έπε: «Θὰ άπαντήσετε ὑποχρεωτικά σ' όλες τις έπιστολές, άλλως θὰ φύγετε από τὴ σχολή». Καί πρόσθεσε: «Η άλληλογραφία αυτή δε θὰ σας κάμη καλύτερους μαγείρους, αλλά θὰ σας μάθη νὰ είσαστε περισσότερο ευγενείς». Οί 11 μαθηταί άγρυπνοῦν τώρα τις νύχτες, για νὰ μπορέσουν ν' άπαντήσουν στὸ σωρὸ από των έπιστολῶν. Γιατί, φυσικά, ἡ πρωτότυπη αυτή ποινή πρέπει νὰ εκτελεσθῇ έξω από τις ὥρες τῆς υπηρεσίας. Και δεν είναι μικρή. Καθένας πρέπει ν' άπαντήσει σὲ περισσότερα από 93 γράμματα. Καί πρέπει ν' άπαντήσει με ευγένεια και λεπτότητα. Γιατί οί άπαντήσεις έλέγχονται από τὸν διοικητή.

Ο δόξαδοχαριστής που έγινε λόρδος!

Μετὰ τὸν δόξαδοχαριστῶν του δῆμον του Λονδίνου συγκαταλέγεται και ὁ Φρέντερικ Σέσιλ Χόμπαρτ—Χάμπντεν, ὁ «Τρέντ», όπως

τὸν έλεγαν οί συνάδελφοί του. Άλλ' ένα πρὸ τῆς περασμένης εβδομάδος, ὁ «Φρέντ» έξυπνησε δούκας του Μπακινγκάμσάο! Δεν πρόκειται για παραμύθι, αλλά για άληθινή ιστορία. Ο Φρέντ ήταν δεύτερος εξάδελφος και μοναδικός κληρονόμος του δούκα του Μπακινγκάμσάο, που πέθανε τελευταία άγανος. Άλλ' είναι άμφίβολο αν θὰ κληρονομήση τίποτε, γιατί ὁ άποθανὼν λόρδος είχε ρευστοποιήσει όλη την άκίνητη περιουσία του για τὸ ποσὸν των 250.000 στερλινῶν. Θὰ έχη, όμως, τὸ δικαίωμα νὰ παρακάθεται στη Βουλὴ των Λόρδων. Άλλ' ὁ Φρέντ δεν νοιάζεται γι' αυτό. Δὲν δίνει ένα ξερό σῆκο για τὸν τίτλο κι' ούτε μιά τούπα πέννα για τὴ Βουλὴ των Λόρδων, όπου συνεδριάζουν μερικοί άνόητοι», έπε. Ο νέος δούκας είναι 71 χρόνων και άγανος. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι δεν είχε συναντηθῇ ποτὲ με τὸν εξάδελφό του, που άγνοούσε πιθανὴν την ύπαρξί του.

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΚΝΗ

Η υπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΑΝΔΡΑΝΑ - ΓΥΝΑΙΚΑΝΑ. Είμαστε άσυμμετόμοι, μοναδικοί στὰ Βαλκάνια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΛΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΝ - ΤΡΙΧΟΠΙΩΝ

ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ ΡΙΛΑΝΤΑ, ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ, ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΜΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

τραβώντας τὸ κορπερό του σπαθί, τσάκισε τὸ κρανίο του άντιπάλου του, που γκρεμίστηκε απ' τὸ ὑπόζυγιο σάν κερανοχτυπημένος.

Τὴν ίδια στιγμή, έφτανε και ὁ Κάρο. Χωρίς νὰ διστάση, άρπαξε με τὰ γυμνά του χέρια απ' τὸ πόδι έναν πρίσνο καβαλλάρη, τὸν πέταξε κάτω μ' ένα άπότομο τραβήγμα και τὸν σκότωσε με τὸ ίδιο του τὸ κοντάρι. Συγχρόνως, όμως, έφτασαν οί Ντουζαριανοί και τότε έξέσπασε σωστό μαζελιό. Άνάμεσα στὸς άντρες που άλληλοσφάζοντοσαν, πηδούσε μανιασμένος ὁ Κόμαλ, τὸ τεράστιο μπάνθ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ο Κάρολος έτοιμαζόταν νὰ τρυπήση τὸ στήθος ενός πρίσνου τέρατος, όταν έννοιωσε ένα δυνατό πόνο στὸ κεφάλι. Όλα θάμπωσαν μπροστά του και κατὰλαβε πὸς έπεφτε. Τὸ τελευταίο πράγμα που κατάλαβε, ήταν πὸς δύο άπαλά μπράτσα άγνά-λυσαν τοὺς ώμους του, προσπαθώντας νὰ τὸν άναγκάσουν, και δύο κινὰ χεῖλια άγγίζαν τὰ δικὰ του. Ὑστερα ὁ κόσμος μαύρισε γύρω του...

Δὲ θὰ μπορούσε νὰ πῇ πόσες στιγμές, πόσες ὥρες έμεινε ξαπλωμένος, άναίσθητος, αλλά όταν άνοιξε πάλι τὰ μάτια του, ήταν ὀλομύνατος. Άνασκήώθηκε, σηκώνοντας με δυσκολία τὸ πῶμα του μεγάλου μπάνθ, που τὸν σκέπαζε σχεδόν, κι' εἶδε πάνω στην ὄχρωσίτηρήν ἄμμο τὰ πῶματα των πρίσινων και των Ντουζαριανῶν.

Η Θουδία είχε εξαφανισθῇ και ὁ Κάρο δε βρισκόταν άνάμεσα στὰ πῶματα.

Άδυνατισμένος από τὸ αἶμα που είχε χάσει, ὁ Κάρολος σηκώθηκε και άρχισε νὰ προχωρή άργά προς τὸ Άνθορ. Έφτασε στὰ προάστεια τῆς έρειπωμένης πολιτείας, λίγο πριν πέση τὸ σκοτάδι.

Άνθρωπος φοβερό και, άρρὸ έφαιε άδικα για νερό στὰ πόδια σπῖτα του Άνθορ, άπολύθηκε με τὴ μεγάλη λεωφόρο, τραβώντας για τὴν κεντρική πλατεία, όπου έλαμπε πὸς θὰ ὑπῆρχε καμιά πηγή.

Άποκαρδιωμένος και στενοχωρημένος για τὴν άπροσδόκητη έξέλιξη των γεγονότων, που θά έλεγε κανείς πὸς ἡ τύχη τὰ είχε φτιάξει εἰλητικές έτσι ώστε νὰ τὸν έμποδίση νὰ σώση την ποιγκήρισα του Πάθρο, ὁ νέος δεν πρόσεχε καθόλου γύρω του. Διέσχισε τὴν έρημη πολιτεία, σὰ νὰ μὴν ἤξερε πὸς μέσα στη σιὰ των άκατοίκητων παλαιῶν παραφυλαγαν οί τεράστιοι άνθρωπόμορφοι, άσπροι γοριλλές.

Μὰ δεν ήταν μόνο οί γοριλλές.

Χες, πὸς παρακολουθούσαν με προσή τις κινήσεις του και πὸς άκούοντοσαν άθροῦνα τὰ κουρασμένα του βήματα...

Ο νέος έφτασε στη μαρμάρινη στήλη, που πριν από άμέτρητους αἰῶνες τὸ νερό ξετάρδουσε άθροῦνα απ' τὴ βάση της. Τώρα είχε σχεδόν στερέψει και μόνο ἄφου έσκαψε με τὰ δάχτυλά του τὴν κορπή ἄμμο, ὁ Κάρολος μπόρεσε νὰ βρῇ λίγο νερό για νὰ δροσίση τὸ στεγνὸ του στόμα. Τότερα σηκώθηκε άργά και, καθώς στεκόταν άναποφασιστος, μὴ ξέροντας τί έπρεπε νὰ κάμη, καμμία δεκαριά πρίσνοι, πολεμιστές έπεσαν πάνω του.

Ο νέος πρίγκηπας δεν πρόφτανε πῶ νὰ τραβήξῃ σπαθί, αλλά τὸ κορπερό του έγγειρίδιο βρισκόταν κι' ὅλας στὸ χέρι του. Καί, καθώς έπερτε, παλευνόντας άτελεισιμένα, περισσότερες από μιά πρσίση, καρδιά έταψε νὰ χτυπή. Τελικά, όμως, νίκησε ἡ άσθηματική υπερχεί τὸν άντιπάλου του και οί έννιά απ' τοὺς δώδεκα πολεμιστές που είχαν διασχίση τὴν πλατεία, γύρισαν πίσω, σέγονοντας μαζί τους τὸν αἰμαλάωτο.

Τὸν ὀδήγησαν, με σφερωξίες, μέχρι τὸ παλάτι, που στεγάζε κάποτε τὸ μεγαλειό του Βίλ του Άνθορ, τὸν κατέβασαν στὰ ὑπόγεια κι' εκεί, μέσα στὸ άπόλυτο σκοτάδι, τὸν έδεσαν στην άλυσίδα που ήταν στερεωμένη στὸν τοίχο γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

— Άῤιο θὰ σοῦ μῆλῃς ὁ Θάο Μπάν, τὸν προειδοποίησαν. Τώρα κοιμάται, αλλά θὰ χαρῇ πολὺ μαθαίνοντας πὸς είχε τὸ θράσος νὰ φτάση μέχρις εἰδῶ, κι' άκόμα περισσότερο θὰ χαρῇ ὁ άρχοντας μας, ὁ Χόρταν Γιάο, όταν σῶουμε μπροστά του τὸν τρελὸ που τόλμησε νὰ τὸν προκαλέση, μπροστά στὰ τεῖχη του Λοθάο!

Ὑστερα τὸν άφισαν, με μοναδική συντροφιά τὴ σιωπή και τὸ σκοτάδι.

Γιὰ ένα διάστημα, που τοῦ φάνηκε άτέλειωτο, ὁ Κάρολος έμεινε καθισμένος στὸ πέτρινο πάτωμα, άκοιμώμενος τὴν πλάτη του στὸν τοίχο, τόσο άπογοητευμένος, που άδιαφορούσε για τὸ τί τὸν περίμενε. Ξαφνικά, όμως, έφτασε στ' αὐτὰ του ὁ άνάλαφρος θόρυβος γυνῶν ποδιῶν, που πλησίαζαν πρὸς τὸ μέρος που κειτόταν, άσπλος κι' άνυπερόπαστος.

Πέρασαν μερικές στιγμές, κυλώντας άργά σάν αἰῶνες. Κάθε τόσο ὁ άχνος, ὑποῦλος θόρυβος σταματούσε για νὰ ξαναχάρῃ πάλι σὲ λίγο. Τελικά, ὁ Κάρολος άκουσε τὰ άγνωστα πλάσματα νὰ τρέχουν.

Άκολουθῃσε ένας θόρυβος σύντομης πῆλῆς. Φαίνεται πὸς οί πρίσνοι είχαν άφίσει έξω απ' τὸ κελλί του κάποιον φρουρό, που δεν πρόλαβε όμως ούτε νὰ φωνάξῃ. Άκούστηκε τὸ τρίξιμο τῆς βαρεῖας σιδερένιας που άνοιγε...

Έπεσε πάλι άπόλυτη σιωπή, αλλά μόνο για μιά στιγμή. Σχεδόν άμέσως, άντήχησε κάτι σαν λαχανιασμένη άνάσα κι' ὁ νέος ξεχώρισε μέσα στὸ σκοτάδι τις φασφορικές ανταύγειες των ματιῶν κάποιου ζῶου. Άπόμεινε άκίνητος, ξέροντας καλὰ πὸς δεν είχε κανένα μέσον νὰ άμυνθῇ και πὸς ἡ μόνη του έλπίδα ήταν νὰ περῇσε άπαρατηρητος. Μὰ δεν ὑπῆρχε τέτοια περίπτωση! Τὰ έντάληπα πόδια σῶθηκαν πάλι στὸ πέτρινο πάτωμα κι' ὕστερα τὰ π λ α σ μ α τ α, έπεσαν πάνω του. Ένοιωσε κάτι φαρδιές, τριχωτές παλάμες με

άνθρωπινα δάχτυλα, νὰ σφίγγονται στὸ λαιμό του, στὰ μπράτσα και στὰ πόδια του, άκινητώντας τον. Βαρεία κορμιά, σκεπασμένα με πυκνές τρίχες τὸν πῆσαν πάνω στὸν τοίχο, καθώς πῆλινε άπεγνωσμένα.

Ο νέος πρίγκηπας ήταν γεροδεμένος και τόσο δυνατός, που κανένας άντρας μέχρι τώρα δεν είχε κατορθώσει νὰ τὸν νικήση

σὲ τίμο άγῶνα. Άλλά, μπροστά στὰ άόρατα πλάσματα που τοῦ είχαν έπιτεθῇ μέσα στὸ σκοτάδι, φαινόταν άδύναμος κι' άπροστάτετος σάν λεπτοκαμωμένη κοπελλίτσα. Πάλευε, όμως, ξέροντας ἐκ τὸν προτέρων πὸς κάθε προσπάθεια ήταν καταδικασμένη, χτυπώντας άσποπα τὰ μαλλισρά στήθη των άντιπάλων του και νοιώθοντας τὴ δρώμικη

ανάτηή τους στὸ πρόσωπό του. Καταλάβαινε πὸς τὰ δόντια τους ήταν δίπλα στη σάρκα του κι' άναρωτιόταν άπορημένος γιατί δεν τὸν είχαν ξεσκίσει άκόμα... Στὸ τέλος, έννοιωσε ένα τράδημα τῆς αλυσίδας, που οί χοῖοι τῆς λύγισαν, άνοιξαν κι' έσπασαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Η ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΤΑΓΙΕΡ

ΔΥΟ ΤΑΓΙΕΡ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΦΕΤΕΙΝΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΜΑΣ: ΤΑΓΙΕΡ No. 1 από ὕφασμα «Σέτλαν» σὲ φωτεινά χρώματα πολὺ σικ

Αρχ. 765. ΤΑΓΙΕΡ No. 2 από ὕφασμα Infroissable σὲ χρωματισμούς, σιέλ ρόζ - μπλέ. Η Μπλουζα άσσορτί με τὴν φόδρα του ταγιέρ, δημιουργεῖ ένα κομψὸ σύνολο.

ΤΑΓΙΕΡ ΔΡ. 450 ΜΠΛΟΥΖΑ » 136

Σύνολο 586

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

LA MODE

63

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΑΛΛΑ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΜΟΝΤΕΛΑ

Η Άνν Μύλλερ περιορίζει σήμερα τη δράση της στο θέατρο και στην τηλεόραση.

ΑΣΤΕΡΙΑ ΔΙΧΩΣ ΛΑΜΨΙ...

Από την ακτινοβολία της εδόνης στα σκοτάδια της λήθης!...

ΟΙ παλιοί φίλοι του αμερικανικού κινηματογράφου διαβάσαντο τα παρακάτω ονόματα, σίγουρα θα κάνουν μελαγχολικές σκέψεις: Γκρήν Γκάρσον 55 ετών, Μπέττυ Νταϊς 54, Τζόαν Κράουφορντ 54, Μπάρμπαρα Στάνγουϊκ 53, Τζίντζερ Ρότερς 51, Υέον ντε Κόρλο 50, Βίβιαν Λι 48, Τζέιν Γουάτμαν 48, "Ινγκριντ Μπέργκμαν 46, Τζόαν Φονταίν 45, Ρίτα Χέιγουορθ 44, Λάνα Τάρνερ 43, Βιρτζίνια Μακίνο 41, Ντέμπορα Κερρ 41, "Ελντντ Πάρκερ 41, Μάριν Ο'Χάρα 42, Τζόαν Ντόρι 40, Λόρην Μπακάλ 39, καθώς και πολλά άλλα γνωστά και δημοφιλή ονόματα που ακτινοβολούσαν άλλοτε στις οθόνες των κινηματογράφων όλου του κόσμου, σήμερα πια, λόγω ηλικίας, έχουν αποσυρθεί από την ενεργό δράση ή πολύ σύντομα πρόκειται να αποσυρθούν για να ζήσουν στο εξής στα σκοτάδια της λήθης.

Αλλά το θέμα δεν αφορά αυτές τις άλλες "αποσυρσεις", που στο κάτω κάτω είχαν την εξουσιοδότηση να αποσυρθούν, να ζήσουν από τα σκηνώματα, "Αφού πολλές άλλες νεότερες και επίσης γνωστές καλλιτέχνιδες που χάθηκαν ξαφνικά από το κινηματογραφικό στερέωμα, τη στιγμή που η καριέρα τους έφτανε στο πιο ελπιδοφόρο σημείο της και που κι αυτές σήμερα μαζί με τις πρώτες αποπελούσαν μια ανανιμνή. "Ας δούμε μερικά από τα ονόματα των τελευταίων αυτών:

Ανν Μπλάιθ: Με 20 και πλέον ταινίες στο ενεργητικό της μέχρι το 1958, που από αυτές μερικές με παγκόσμιο επιτυχία, όπως "Ο Μέγας Καραούζ", με τον αλχημικό Μόριο Λαντσα, εγκατέλειψε ξαφνικά τη δράση της οθόνης, για να επιδοθεί στα καθηκόντα της συζύγου και μητέρας 3 παιδιών. Σήμερα είναι 33 ετών.

Τζέιν Πάουελ: Μαζί με την δημοφιλή ορχήστρα του Σάμι Κούγκιν με την "Αμυ Λέιν και το διάσημο πιανίστα Χοσέ Ιτούρμπι, το άστρο της έλαμψε για αρκετό διάστημα στο είδος των μουσικοχορευτικών ταινιών. Ξαφνικά την κατέλασε το πάθος των... Ανδρών και έπειτα από πολλές ασήμηματικές περιπέτειες, συζυγικές και

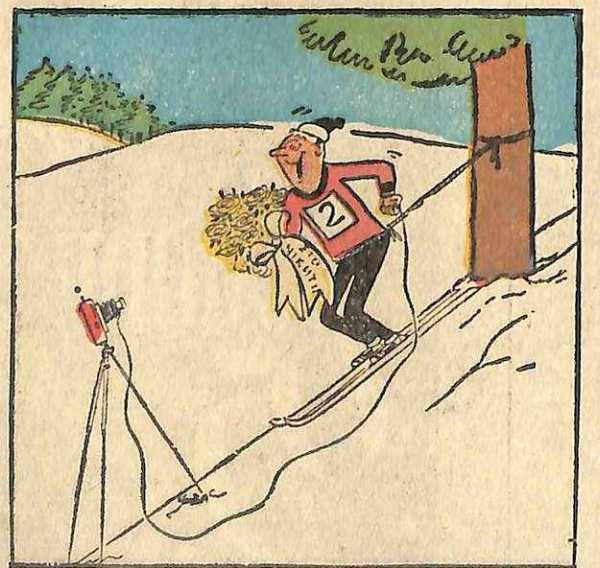
ανανιμνής της σύντομης κινηματογραφικής καριέρας της.

Πάιπερ Λόρι: Μιά από τις πιο χαριτωμένες ανακαλύψεις του αμερικανικού κινηματογράφου μετά τον τελευταίο πόλεμο. Μανία ήταν τα "εξωτικά" φιλμ τύπου "1000 και μία νύχτες" και ο... Τόνι Κέρτις, με τον οποίον εμφανιζόταν σχεδόν πάντα. Απογοητευμένη από τον Τόνι και ενδοσυσταμένη από την "μυστηριώδη και εξωτική Άντολη" όπως την έδωσε στα σκηνώματα, τα εγκατέλειψε όλα το 1958 για να ακολουθήσει έναν από τους εξωτικούς πρίγκιπες της "Ανατολής, που επισκέπτονται συχνά την Αμερική. Έζησε για λίγο στην μεσηριώδη "Αραβία και τώρα βρίσκεται πάλι στην Αμερική απογοητευμένη από όλους και όλα. Είναι μόλις 31 ετών και ζει με τις κινηματογραφικές αναμνήσεις της.

Τζούλι Άνταμς: Άλλη μία "καλλονή", που για λίγα χρόνια έλαμψε στο κινηματογραφικό στερέωμα του Χόλλυγουντ, αλλά σε φιλμ αποκατακτικών του τύπου γουέστερν. Σε πολλές από τις ταινίες της έχει συμπτωματοποιήσει το σπινίτιν, οπότε αρνήθηκε να σκηνοθετήσει Ρόκ Χάτσον, που ήταν τότε στα πρώτα του έτη. Απογοητευμένη από τον έρωτά της για τον Ρόκ, παντρεύτηκε έναν άλλον, έγινε μητέρα και τελικά άπεσθη από την οθόνη. Σήμερα είναι 36 ετών και κάθε φορά, που βλέπει στην οθόνη τον Ρόκ, αναπνέει με μελαγχολία τα περασμένα μεγαλεία...

Ανν Μύλλερ: Η πιο όμορφη χορεύτρια κλασικών και μοντέρνων χορών του Χόλλυγουντ της περιόδου 1953-1958. Διέπρεψε σε πολλά μουσικοχορευτικά φιλμ, που έκαναν γνωστό το όνομά της σε όλο τον κόσμο. "Αλλά από τη στιγμή, που ξέσπασε η κρίση στο Χόλλυγουντ και σταμάτησε το γύρισμα μουσικοχορευτικών ταινιών, έδωσε και το άστρο της Άνν. Σήμερα είναι 43 ετών και παντρεμένη για τρίτη φορά. Η καλλιτεχνική της δράση περιορίζεται στο ελαφρύ μουσικό θέατρο και στην τηλεόραση. "Αλλά ο νοσταλγικός αυτός κατάλογος "αστεριών δίχως λάμψη" δεν τελειώνει εδώ. Υπάρχουν πολλά ακόμη ξεχασμένα ονόματα, που θα έπρεπε να αναφερθούν. Μια άλλη φορά θα συνεχίσουμε με ανδρικά "αστερία δίχως λάμψη..."

ΦΡΕΝΤ ΚΟΥΚ

Χωρίς λήθα.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

Το τελευταίο γύρισμα της θρυλικής "Κλεοπάτρας" συνέπεσε με την 31η επέτειο των γενεθλίων της Λίζ Τσίγλορ. Το γύρισμα αυτό έγινε στο Λονδίνο και η Λίζ είχε μόλις επιστρέψει στο ξενοδοχείο της, για να αναπαυθεί, όταν την πήραν στο τηλέφωνο, για να της πουν: "Στις 5 το απόγευμα να βρισκόμαστε στο σκηνώμα". Η Λίζ διαμαρτυρήθηκε έντονα, αλλά την διέκοψε με

Ο Ρομπέρ Λαμουρέ.

προσθήκη του τηλεφωνητού: "Εντολή της διεύθυνσης". Τι μπορούσε να κάνει; Ντύθηκε, πήρε το σκυλάκι της, τον Ντάρλινγκ, άγκαλιά και φτάνοντας στο σκηνώμα, το έβλεπε να σκοντάβει. "Ήταν έτοιμο να ξαναφύγει, νομίζοντας πως έπρεπε να καμιά φάρα, δ. Ήταν ξαφνικά άναψαν οι προβολείς και είδε μπροστά της μια τεραστιά τούρτα, που ο Ρίτσαρντ Μπάρτον, ντυμένος Μάρκος Άντωνιος, όπως στο φιλμ, ήταν έτοιμος να κόψει με... το σπαθί του.

Η Λίζ παράτησε άμέσως κατάνης το σκυλό της κι έτρεξε ν' άγκαλιάσει τον

Μπάρτον. Μά ο Ντάρλινγκ, που δεν είχε ποτέ αγαθές σχέσεις με τον Μάνικιους, έτρεξε κι' έδωσε μια γερή δαγκωνιά στο πόδι του σκηνωβήτη της "Κλεοπάτρας".

— Πεταξέτε άμέσως έξω αυτό το άπαισιο ζώο!... φώναζε εκείνος.

Η Λίζ όμως έγκαταλείποντας τον Μπάρτον, έτρεξε να προστατέψει τον Ντάρλινγκ. Τον πήρε άγκαλιά και είπε θυμωμένη:

— Άν φύγει, φεύγω κι' εγώ μαζί του!

— Μπορείτε να φύγετε, κυρία μου, φώναξε ο Μάνικιους...

Οι φωνές όμως εξαγρίωσαν τον Ντάρλινγκ, που ξεφεύγοντας από τα χέρια της Λίζ ώρμησε και πάλι κατά του σκηνωβήτη και του δάγκωσε και το άλλο πόδι.

— Κυρία μου, ούρλιαξε ο Μάνικιους, να μην ξαναπατήσετε το πόδι σας στο σκηνώμα!

— Τόσο το καλύτερο, είπε η Λίζ.

Και ξαναπαίρνοντας τον Ντάρλινγκ έκανε να φύγει.

Μά ο Μάνικιους θυμήθηκε πως έπρεπε να κινηματογραφηθεί η σκηνή για τα επίκαιρα και την σταμάτησε.

— Κόψτε την τούρτα, διέταξε τον Μπάρτον... Και φέρε μου τα τριαντάφυλλα... είπε σ' ένα από τους τεχνικούς.

Και ενώ ο Μπάρτον έγλειψε την κρέμα από την τούρτα, που έμεινε πάνω στο σπαθί του, θρίσκαρνε την εξαγριωμένη, ο Μάνικιους χαμογελαστός, έγινε στη Λίζ μια μεγάλη ανθοδέσμη από φλογόκακκινια τριαντάφυλλα.

Ο Βαν Τζόνσον ο υπερόπτης της περασμένης δεκάδας σε επιτυχή χειρουργική επέμβαση, για καρπινικό του δερμάτος στον άριστερο μπόρο. Μετά τη θεραπεία του ο Βαν θα συνεχίσει το γύρισμα της ταινίας "Σύζυγοι και έρασται", το οποίο διέκοψε για να μη στην κλινική "Εκδρόσι του Λιδάου".

Ο "Αγγλος κομικός Πήτερ Σέλλερς πήρε διαζύγιο. Το δικαστήριο παρήγγειλε πως η γυναίκα του Σαρλότ Άνν τον άπατησε με τον άρχιτέκτονα κ. Λεβέ, που είχε αναλάβει την κατασκευή μιας εξοχικής έπαυσης, για "λογισιασμό του ζεύγους".

Αν όμως ολόκληρος πώς έρωτεύτηκε τον άρχιτέκτονα κατά τη συνεργασία τους, για να του υποδείξει πως άκρι, εώς ήθελε το σπίτι τους.

Και ο "Αγγλος κομικός συνεπέρανε με το βρετανικό φλέγμα, που τον χαρακτηρίζει:

— Το άνθησα να μου φτιάξει μια έπαυλη κι' αυτός μου χάλασε το σπίτι!...

Η Χέντυ Λαμάρ παντρεύτηκε για έκτη φορά με τον Λιούις Μπίες, που είναι κατά 5 χρόνια νεότερός της. Η Χέντυ είναι σήμερα 47 χρονών. Ο γάμος έγινε στο Φρίσκο της Καλιφορνίας και μετά την τελετή οι νεόνυμφοι άναχώρησαν προς άγνωστο κατεύθυνση.

Ο "Φρικτός άνθρωπος του Τελωνίου", είναι ο τίτλος της νέας κωμωδίας, στην οποία πρωταγωνιστεί ο Γάλλος κομικός Νταρβ Κόουλ, παίζοντας το ρόλο ενός τελωνειακού υπαλλήλου. Σκηνοθέτης του φιλμ, ο Μάρκ Άλλεγκρέ.

Ο "Συζήσιγά" ο ήλιος

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα ελληνικά σκηνώματα

ΕΦΤΑΣΑΝ στην Αθήνα με τα αυτοκίνητά τους, προερχόμενοι από την Κωνσταντινούπολη ο Τούρκος σκηνοθέτης και παραγωγός "Ουστέμρ Μπιρσέλ και η σύζυγός του Μπέλγκίν Ντορούκ, που θεωρείται από τα πιο λαμπρά άσπερια του τουρκικού κινηματογράφου. Σκοπός της επίσκεψης αυτής είναι η διεξαγωγή συνεντεύσεων, για το γύρισμα της ελληνικο-τουρκικής παραγωγής, στην οποία θα πρωταγωνιστήσει η Αλίκη Βουγιουκλάκη. Το γύρισμα του έργου σ' άρχισε άποσάποτε στις 5 Μαΐ.

Ο Γάλλος κομικός Νταρβ Κόουλ.

ου στην Κωνσταντινούπολη. Οι συνεντεύσεις άρχισαν με τον κ. Φιλ. Φίνο, άν όμως δεν ήταν για μια νέα άριστοκρατική οικογένεια, που άνομιάζεται Μαρία-Τερέζα Χουέδω. Είναι λίγο πιο μεγάλη από τη Λολίτα (Σισού Λόλν) και μελαγχολική.

Ο 6άτομμος λίρετες ζήτησε η έφορία από το σκηνωβήτη Φεντερίκο Φελλινί, για τα έσοδα του το 1962. Η ίδια έφορία ζήτησε από τον Βίτοριό Γκράσμαν 35 έκατομμύρια λίρετες, για την ίδια περίοδο.

Η Χριστίνα Κόουφμαν άποκάλεψε πως στο φιλμ που θ' άρχισι να γυρίζει μαζί με το σύζυγό της Τόνι Κέρτις και που φέρει τον τίτλο "Χόου Νόου Μπόου Γόου", θα φορέσει σε μια σκηνή γάμου το δικό της υφικό, για να μπόρουν έτσι να το θαυμάσουν οι κοπέλλες όλου του κόσμου.

Η Καίη Φράνσις, μια από τις άρωπότερες άσπερες άμερικανικού κινηματογράφου, κατά τα τελευταία προπολεμικά χρόνια, άγκατέλειψε μετά τον πόλεμο και ζει σήμερα μια ήσυχη ζωή σε μια από τις Παρθένους Νήσους των Μικρών Άντιλ.

Οι Άμερικανοί σκηνοθέτες άποφάσισαν να διαλέξουν τον "καλύτερο σκηνωβήτη του 1963". Ο ζηλευτός τίτλος δόθηκε στον Άγγλο Ντέιβιντ Λην, για τη δημιουργία του "Ο Λόρενς της Άραβίας".

ΠΑΤ ΚΕΝΣΤΟΥ

— Για κύττα! Δεξιά μας κάθεται ο συνταγματάρχης πυροβολικού της πόλεως μας!

— Για κύττα! Δεξιά μας κάθεται ο συνταγματάρχης πυροβολικού της πόλεως μας!

κού ο "Ηλίας Καζάν γύρισε τις τελευταίες σκηνές του φιλμ "Αμερική-Αμερική" και άρχισε την τεχνική επεξεργασία του έργου του, το μεγαλύτερο μέρος του οποίου γύρισε, ως γνωστόν στην Ελλάδα. Ο Μάνος Χατζιδάκις έστειλε ήδη στον Καζάν τέσσερα τραγούδια του, που θα περιληφθούν στο φιλμ και θα γράψι ολόκληρη τη μουσική του επένδυση, μόλις τελειώσει η τεχνική επεξεργασία.

Γυρίστηκαν οι τελευταίες σκηνές του φιλμ "Άγρια νύχτα", που σκηνοθετεί ο Στ. Ζωγραφάκης για την "Κόρνοντ Φιλμ".

Πρόκειται για ένα άστυνομικό έργο στο οποίο πρωταγωνιστούν οι Πέτρος Φωσσο, Άνδρέας Ντούζος, Διον. Παπαγιαννόπουλος, Μάρθα Βούρτσι, Έρη Οικονόμου, Χρήστος Τσαγιάνης και Νίτσα Τσαγιάνης.

Ο Μιχάλης Καραγιάννης συνεχίζει με ένα άστικό υμνό την προεργασία, για τη μεταφορά στον κινηματογράφο του γνωστού μυθιστορήματος του Ν. Καζαντζάκη "Αλέξης Ζορμπάς". Το ρόλο του άστικού ήρωος θα άποδυθή ο Άντονι Κόουην, θα τον πλαισιώσουν δε γνωστοί Έλληνες και ξένοι καλλιτέχνες.

Μόνο στην Ελλάδα μπορεί κανείς να γιορτάσει το Πάσχα, είπε η Μελίνα Μερκούρη. Θα έρρισκεται λοιπόν εδώ κατά τις ημέρες του Πάσχα και στα τέλη Απριλίου θ' άναχωρήσει για την Κωνσταντινούπολη, όπου από τη διεύθυνση του Ζών Ντασέν θ' άρχισι το γύρισμα του φιλμ "Το φως της ημέρας".

Παρτερνάρη θα είναι ο Άγγελος Πήτερ Σέλλερς, ίναι δε πιθανόν να πάρουν μέρος ο Ρίτσαρντ Γουίντμαρκ και ο Ρόσος χορευτής Νουρέγιεφ.

Η "Συζήσιγά" συνεχίζει με γοργό ρυθμό την τεχνική επεξεργασία του φιλμ "Η Φύνη", για να είναι έτοιμο, για προβολή στα τέλη Μαρτίου. Σκηνοθέτης είναι ο Άλεις Μαρνέζης και πρωταγωνιστούν η Νίτσα Μαρνέζα, ο Λευτέρης Βουργάκης, ο Ανέστης Βλάχος, η Ζέτα Άποστόλου, ο Β. Μαλλόχος, η Κούλα Άγαγιώτου, ο Βαγγέλης Ιωαννίδης και ο Άρτέμιος Μάτσας.

Ο νέος σκηνοθέτης Τάκης Λασιούλας γυρίζει στο Μόναχο ένα ντοκιμανταίρ με θέμα τη ζωή των Έλλήνων στη Γερμανία.

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Το έλεγκτο ελληνικό άκροβατικό ζευγάρι "Αλίκ-Άρκας" που επέστρεψε στην Ελλάδα άπειτα από έξι έτους άπιτυχή περιοδεία στην Ευρώπη.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτόζ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟ ένδιαφέρον θα παρουσιάσει ο παγκόσμιος έρσασμός της ημέρας του θεάτρου, που άρριόθηκε για την 27ην Μαρτίου.

Την ημέρα αυτή, που εορτάζεται η συμβολή του θεάτρου στον πολιτισμό κάθε χώρας, θα διαδαστή σ' όλα τα θέατρα του κόσμου το μήνυμα, που έγραψε ο Άμερικανός συγγραφέας Άρθουρ Μάλλερ. Παράλληλα, θα διανεμηθή άρωπόμενος άφιμός ελισθηρίων δωρεάν άπο όλα τα θέατρα.

Πρώτος από όλους τους θιασους θα άγκανισθή η βερνική περίοδος "Ο Θυμικός θίασος" του Λιούις Κάρφ. Στο θέατρο "Ηρώδου του Άττικού με τις "Βάκχες" του Ευριπίδη.

Συνεχίζονται οι ζυμώσεις για τα καλοκαιρινά μουσικά θέατρα, που θα είναι, σύμφωνα με όλες τις άνδείξεις, τρία:

Το "Πάρκ", όπου είναι πολύ πιθανόν να συνεργασθούν οι τουρκικοί ζεύγους Μπιρσέλ-Μπελγκίν Ντορούκ μ' ένα άολοντικό γλέντι σε μια μεγάλη ταβέρνα της Πλάκας.

Στο γλέντι αυτό, η άρωα Μπελγκίν Ντορούκ, η Άλίκη Βουγιουκλάκη της "Αυλικής", όπως άπονομαζεται, τραγουδούν μαζί με τους τραγουδιστές του κέντρου, γνωστά ελληνικά τραγούδια.

Η ελληνική μουσική έταιρεία προέκρινε το θεατρο φεστιβάλ "Ελληνικό τραγούδι", που θ' άδιεξαχθή και φέτος κατά τη διάρκεια της διεθνούς εκθέσεως Θεσσαλονίκης.

Ενα νέο ελληνικό χορευτικό ζευγάρι, η Δουκάκη και ο Ντάρης, άλλοτε χορευτές της "Αυλικής Σκηνής", μετά την Κύπλο, σημειώνουν τώρα μεγάλη επιτυχία στην Αθήνη.

Το θέατρο του "Ένας" άνέλασε για ένα μήνα την άνωρική των παραστάσεων του.

Η "Οδός "Ονειρών" του Μάνου Χατζιδάκι θα άνέψι άστικά στο Λονδίνο κατά την άροσική θεατρική περίοδο, προεξοχισμένη για την άγγλική σκηνή από το σκηνοθέτη Πήτερ Μπρόκ.

Είναι πολύ πιθανόν να πάρουν μέρος και "Έλληνες ήθοισι, οι οποίοι θα κληθούν στο Λονδίνο είδικα για τις παραστάσεις αυτές.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΛΟΥΚΑΣ Η... «ΟΜΑΔΑΡΑ»

ΤΗΝ περασμένη Κυριακή ο μπάρμπα Λουκάς γύρισε στο σπίτι του πολύ άργα, αγέδον ξημερώματα. Η κυρά Μαριώ, ταραγμένη, πολύ ανήσυχη τον περίμενε άγρυπνη. Κακά, οδυνηρά προσώπιμα τριβελίζανε στο μυαλό της. Λογάριαζε θλιμένα νταστούρια στο γάπεδο, καυγάδες, αστυνομίες... Τόξερε πως ο μπάρμπα Λουκάς ήτανε ζεστό, αναμμένο σίδερο στις παρεξηγήσεις και δεν ανεχότανε ποτέ να του πατήσουν τον κάλο. Έξ' αλλου δέ λογάριαζε τίποτα μιά κι ήτανε μπλεαλής, τολμηρός, χεροδύναμος. Η κορούλα της ή Βάσω μάταια πάσκιζε να της δώσει κουράγιο:

— Μά μην κάνης, επί τέλους. Έτσι, μαμά! Μπάς κι είναι η πρώτη φορά που μα— παιδεύει με το γάπεδο; Τις πράλλεις δεν ήρθε κοντά κημερώματα; Πέρι δεν πήγε στο Βόλο...

— Όσες φορές άργει νάρθω στο σπίτι, Βασούλα μου, κάτι του τυχαίνει. Και τώρα κάτι μου λέει, το ενοτικό μου δεν με γελεί πως ο Λουκάς μου βρίσκεται σε δύσκολη θέση.

— Μ' αν ήτανε έτσι, μαμά, δε θα τηλεφώνουσε; Δεν θα μάς μήναινε με το βοηθό του το Μένγυουλα; — Πήγε μοναχός του στο σημερινό μάτς, περισσότερα μου, γιατί ο Μένγυουλας είναι άρρωστος στο κρεβάτι...

Στις 3 και τέταρτο βρόντησε η πόρτα και φάνηκε στο χώλ ο μπάρμπα Λουκάς. Από το παλτό του λεύκανε δυο κουμπιά. Ήτανε τσαλακωμένος κι όχρος. Τό άρριστερο του μπάτι φαινότανε μαύρο, από δυατή γροθιά, τα παπούτσια του λα-φαιμένα.

— Αμύλητος, θαρής και σκουντου-φωλασμένος, βέγαζε το παλτό του, τον κρέμασε και εάλθηκε να γδύνεται στο συζυγικό κοιτάκι. Η κυρά Μαριώ παρακολούθαε με την άκρη του ματιού τα περιεργα κι άλλοκοτα φερσιματά του. Η Βασούλα τράβηξε στο δωμάτιό της.

— Άργησες, Λουκά μου, τόλημνε σε να του πη η κυρά-Μαριώ με λυπημένο παράνοχο.

— Κάτι μούλαχε απόψε και για τοτού! Η κακία ώρα, θάλεπες, κι οι άτιμοι οι λαποδύτες, που χώνουν τα θρώμακα χέρια τους στις τσέπες του κόσμου να ξεφρίσουν κανένα πορτοφόλι. Μά ο δικός μου την έπασε χιώτικα...

— Κανένα καυγάδακι, Λουκά μου; Έπεσε ξύλο; — Άν έπεσε ξύλο; Μωρέ τόν έκαμα τ' αλατιού στην Όμωνα, έκει πρώτο ανέδοιμε τις σκάλες... Και σίγουρα ο έρφηος δε με θυμιάται πικνυ καρό.

— Η κυρά Μαριώ γεροκατάπινε. — Ήθελε να ρωτήση πολλά, να μάθη, να ήσυχαση, ώστόσο κόμπιαζε. Δεν ήθελε, περασμένη ώρα ν' άρχιση την τακτική της άνακριση. Τό πρώι θα ρατούσε πάλι, θα μούθανε.

— Ξανρίκα εκεί που έπαχε στις τσέπες του παλτού του για τοιγάρτα ο μπάρμπα Λουκάς έμπηξε μια φωνή καταπληγέως. — Άπό τη δεξιά του τσέπη άνάσχευε ένα βαρυ διαμαντο-κολλημένο κολλιέ, μοσχοτρεμένο με άσούγκριτη όμορφιά και με τέχνη.

Οι διαμαντίνιες χάντρες του σπύ-θισαν, κάτω από το μελχρό φωτάκι του μικρού ηλεκτρικού γλαύπου του θηνοδωματίου. Πολύ άκριό και λου-εστό ποσά.

— Η κυρά Μαριώ τρώαζε. Τό πα-χούλο πρόσωπό της γίνηκε πελόνιο. Τό σάλιο ξεράθηκε στη γλώσσα της.

— Τ' είναι αυτό, Λουκά μου; Ψύθρισε. Ένα διαμαντέιο κολλιέ; Πού τό βρήκες; — Έσύ ο σεμνός και τίμος νοικοκύρης...

— Ο μπάρμπα Λουκάς κρατώντας τό αίνιγματικό κολλιέ στα χέρια του, την κύτταγε άπορημένος, έμ-βρόντητος.

— Μά πως και πού θρέθηκε στην τσέπη μου; Μουρμούριζε. Ποιανού να είναι άραγε; Τι συμβαίνει...

— Η κυρά Μαριώ ύστερα από την πρώτη έκπληξη εάλθηκε να κλαίει με σιγανό, πικρά αναφυλλητά χωρίς δάκρυα. Έγκασε τό κεφάλι της στις κουβέρτες και παραδόθηκε σε θρή-νο, σε σπαρτακτικό μοιρολόι για την τιμή του συζύγου και της φα-μίλιας της.

— Ο μπάρμπα Λουκάς θύμασε.

— Γι' άκουσε δώ, Μαριώ μου, τη φοβέρισε. Ή σταμάτας άμέσως την κλάψα ή φεύγω, στο όρκίζομαι, στο λεπτό...

— Η γυναίκα του, σκούπισε με την άκρη του σεντονιού τό θουρκωμέ-να μάτια της και εάλθηκε να τον κυττάζη περιμένοντας έξηγησι. — Ή-τανε υποχρεωμένος πιά να της πη-

— Νά πως έξηγηόυνται όλα, Μαρ-ιώ μου, μίλησε επί τέλους ο ά-πορημένος συζυγός... Άκουσε λοι-πόν τί μου συνέβη και θάλε συμ-πέρασμα... Τώρα θυμούμαι...

— Κι' έτσι εκείδα στο κρεβάτι, δέ-νοντας τα θυμητικά και συμπληρώ-νοντας τ' άνέξηγητα κενά της άφη-γίθηκε την παραδόχη κι άλλόκοτη ιστορία του γηπέδου Καραϊσκάκη τ' άπόγεμα με τό μάτς «Όλυμπια-κού» — άπρωδευτική.

— Κατέθηκε κωρίς-κωρίς στο φά-λη-ρο και στρογγυλοκάθησε στη δυ-τική εξέδρα να γουστάρη κι από τις δυό μεριές του περριάν τ' άλλεπά-ληλα γιουρούσια του «Όλυμπιακού» και τα σίγουρα γκλά. Λίγα λεπτά, προτού ν' άρχιση τό μάτς, κάθησε δίπλα του, μιά κοπέλλα μπουκιά και συχώριο! Μοσχομύριζε διαλεχτό

κοκέτικο άρώμα.

— Η κοπέλλα όσο πύκνωσε τό πλη-θος, τόσο και πιά πολύ στριμω-χότανε κοντά του. Ήτανε γλυκός πειρασμός. Η καρδιά του χτύπαγε σαν καμπάνα.

— Κι' άρχισε τό συγκλονιστικό μάτς. — Ο λαός χαίρεταγε τους καινούρ-γιους άσους της όμαδας, τον Ύφανη και τον Μπαρμπαλιά, που ξαναφρουσανε την άσπροκόκκινη ραβδωτή φανέλλα. Η έπιθετική θεντάγια άνοιγε κι' έκλεινε με ρυ-θμό να την πήε στο ποτήρι! Δυό-τρια άπανώτα γιουρούσια, δυό-τρια κυρτά κίματα με κόκκινο και με άσπρο άφρό. Βίλαβι πολεμάγανε οι άλλου και άκούγονταν τό κου-φιο γκά-γκουφ, της υπάλας σαν σφοκρόπημα στην άλλη γωνία. Ο γκολκίπερ της άπρωδευτικής τάχε χαμένος.

— Η άγνωστη κοπέλλα, που καμω-νότανε τη φανατική μιά στιγμή του-σφίξε τό μπράτσο.

— Θάυμα, κουρδισμένο ρολόι, του έλπε και φάνηκαν τ' άσπρα δονάτια της. Η όμαδάρα σήμερα είναι θε-ριό. Θά πετύχη άσε να δης, πεντέ-ξη γκλά... Σίγουρα...

— Άπό τό στόμα σου και στού Θεού τ' αυτί κόρη μου, της άπάν-τησε ο μπάρμπα Λουκάς.

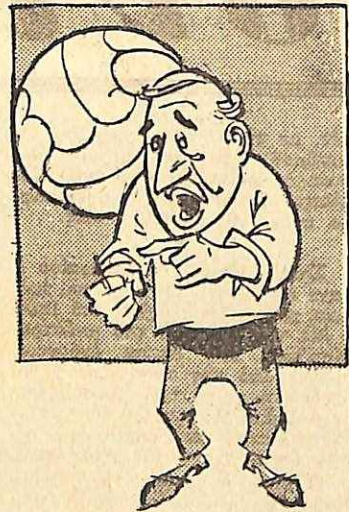
— Ά, έχ κι κόρη μου, χαμο-γέλασε πάλι ή άγνωστη. Έσύ τόσο νέος, λεβεντιά...

— Ο φανατικός κολακεύτηκε. Συ-στήθηκε. Τό ίδιο κι ή πεντάμορ-φη γόνισσα, Φώφη Καραμπήλη, μο-διότα με καλή πελατία στο φά-ληρο... Και συμπλήρωσε:

— Άκρεύω τον «Όλυμπιακό», ά-πό χρόνια... Δεν άφήνω κανένα μάτς... Κι' έσύ θάσαι φανατικός.

— Άλλο τίποτε, έλεπε καμαρώνον-τας ο μπάρμπα Λουκάς.

— Άπό δώ και πέρα ή κουβέντα πη-ρε τό δρόμο της. Η Φώφη τον ρώ-

Η ΣΕΙΡΗΝΑ ΦΩΦΗ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ...

ταγε τί δουλειά κάνει, πού κάθε-ται, τόνα κι τ' άλλο. — Ωστόσο τό μάτι της δούλευε πέρα-δωθε πονη-ρά, πολύ ύποπτα. Ο μπάρμπα Λου-κάς παραξενεμένος στη γοητεία της, μήτε πού πήρε μυρωδιά τίποτε. Δυό άντρες στο άναμεταξύ τους γυρο-φέρνανε. Ο πρώτος, ύψηλός, με σερετιά και καμάρι, μελαχροινός, γεροδεμένος. Ο άλλος κοντός, φα-λακρός, έξυπνος σαν άστυνομικός. Η Φώφη καθότανε πιά σε άναμέ-να καρβούνα. Ο μελαχροινός μιά στιγμή της έκλεισε με τρόπο τό μάτι. Τη στιγμή εκείνη ο Σιδέρης κάρφωνε για τέταρτη φορά τη μπάλ-λα στα δίχτυα της άπρωδευτικής.

Σηκώθηκε, φοβέρος, σαματάς, τό γηπέδο κάπνιζε σαν άντρωμένη θάλασσα με χοντρά, κυρτωμένα κύ-ματα. Χιλιάδες — θεατές ρονάζανε θρήνοι τ' όλυμπιακό σύνθημα. Ο μπάρμπα Λουκάς σαν παραλοισμέ-νος σηκώθηκε και γκάριζε. Τη στι-γμή αυτή ή Φώφη τούχωσε με τρό-πο στη δεξιά τσέπη του παλτού του, κάτι. Κανέναν δεν την είδε, έξόν ά-πό τό μελαχροινό κρεμαντάλι, πού άπομακρύνθηκε.

— Στην έξοδο του γηπέδου ή Φώφη τον άποχαίρεισε.

— Μιά και γνωριστήκαμε, του εί-πε, θάρρω καμιά μέρα στο σπίτι σου... όδός Σύρου. Κυψέλη, δε μου είπες;... να δώ τη γυναίκα και την κόρη σου. Μπορεί και να γί-νουν πελάτισσές μου.

— Μάρθης, κόκκινα μου, νάρθης κούκλα μου, την έκοψε. Θά χαρούμε πολύ...

— Κι' έτσι πρέθηκε για τον ήλεκ-τρικό, χωρίς να προσέξη πως τόν διπλωράσανε οι δυό περιεργοί άν-τρες, πού τον γυροφέρνανε στο γη-πέδο. Έκει στο σταθμό Όμοιώνς, ο κρεμαντάλης, την ώρα πού ξε-μπούκαίρε το πλῆθος στην άποβά-θρα, τόν έσπρωξε κι' έκανε να χάση τό χέρι του στη ζερή τσέπη του

παλτού του. Ο μπάρμπα Λουκάς τόν πήρε στο άπτερό μυρουδιά και του εούτηξε άμέσως τό χέρι.

— Άλωπούτη, λεχρίτη, παλιόμου-τρο, του φώναξε.

— Ο άλλος φαινότανε χεροδύναμος κι' έκανε τό ζόρικο. Άρνιότανε... την κατηγορία:

— Πούος θέλει να σε κλέψη, έρε τοόφλι;... Έσένα πού είσαι πανί με πανί; Φουκαρά, τζαναμπέτη!...

— Έγώ έρε καθαρίμα, φουκαράς; — Έγώ τζαναμπέτης;...

Βουτηχτήκανε κι' άρχισαν τό ζύ-λο. Ο κόσμος τους έξωσε από τό λούζε. Οι γροθίες πέφτανε άπανω-τέ... Ο μπάρμπα Λουκάς εάλρεσε μιά στομαχιά, πού τούρηξε τό μάτι, λο σαν φακέλλο. Τούρηξε τό μάτι, τούσχισε τό φρύδι, μιά δέχτηκε κι' αούτος μιά ξεγυρισμένη γροθιά στο δεξί μάτι π' άρχισε να μελανιάζη.

Σε τρία λεπτά, ο κοντός φαλα-κρός μπήκε στη μέση. — Έλάτε μαζί μου!

Ο κρεμαντάλης έκανε να λακ-κιση, μά ο άστυνομικός τόν εούτη-ξε άμέσως και τούφερε πίσω στην πλάτη τό χέρι με γιοπανώνεζικο κόλ-πο.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

παλτού του. Ο μπάρμπα Λουκάς τόν πήρε στο άπτερό μυρουδιά και του εούτηξε άμέσως τό χέρι.

— Άλωπούτη, λεχρίτη, παλιόμου-τρο, του φώναξε.

— Ο άλλος φαινότανε χεροδύναμος κι' έκανε τό ζόρικο. Άρνιότανε... την κατηγορία:

— Πούος θέλει να σε κλέψη, έρε τοόφλι;... Έσένα πού είσαι πανί με πανί; Φουκαρά, τζαναμπέτη!...

— Έγώ έρε καθαρίμα, φουκαράς; — Έγώ τζαναμπέτης;...

Βουτηχτήκανε κι' άρχισαν τό ζύ-λο. Ο κόσμος τους έξωσε από τό λούζε. Οι γροθίες πέφτανε άπανω-τέ... Ο μπάρμπα Λουκάς εάλρεσε μιά στομαχιά, πού τούρηξε τό μάτι, λο σαν φακέλλο. Τούρηξε τό μάτι, τούσχισε τό φρύδι, μιά δέχτηκε κι' αούτος μιά ξεγυρισμένη γροθιά στο δεξί μάτι π' άρχισε να μελανιάζη.

Σε τρία λεπτά, ο κοντός φαλα-κρός μπήκε στη μέση. — Έλάτε μαζί μου!

Ο κρεμαντάλης έκανε να λακ-κιση, μά ο άστυνομικός τόν εούτη-ξε άμέσως και τούφερε πίσω στην πλάτη τό χέρι με γιοπανώνεζικο κόλ-πο.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Στό τέταρτο άστυνομικό, ο μπάρ-μπα Λουκάς έξηγήθηκε. Έξ' άλλου, δυό-τρείς μάρτυρες θεωρούσανε πως είδανε τόν ψηλό, μελαχροινό να χώνη τό χέρι του στην τσέπη του μπάρμπα Λουκά.

— Έμπρός, μη σάς φορέσω τό σίδερο, έλεπε. Φρόνιμα.

Ρούπερτ Κέννεντυ: «Ένας μι-κρός περίπατος 80 χιλιομέτρων».

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΕΝΝΕΝΤΥ ΚΑΙ Ο ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΜΚΡΑΘΩΝΙΟΣ

ΑΠΟ την Άλσκα στο Τέξας και ά-πό τό Νιού Τζέρσεϊ στην Καλι-φόρνια εκατομμύρια Αμερικάνων — με τ' Αμερικανίδων — όλων τών τά-ξεων και όλων σχεδόν τών ηλικιών, άρχισαν να περπατάνε. Δεν πρόκει-ται βέβαια, για έναν απλό συνήθι-σμένο περίπατο, αλλά για πορείες χιλιομέτρων και μάλιστα όγδοντα χιλιομέτρων...

Είναι τό τελευταίο αμερικάνικο χόμπι, πού προφήτης του είναι ο ίδιος ο Πρόεδρος Κέννεντυ με πρώ-το Απάταλο τόν αδελφό του και ύπουργό της Δικαιοσύνης Ρόμπερτ. Τόν περίπατο τών όγδοντα χιλιομέ-τρων, ο Ρόμπερτ Κέννεντυ, τόν έ-κανε σε 17 ώρες και 50 λεπτά.

— Μετά τό πρώτα 25 χιλιόμε-τρα, άρχισα να αισθανώμαι τά πό-δια μου να πρήζονται, έσομολογή-θηκε ο Αμερικανός ύπουργός, πού είναι 37 χρόνων και φαίνεται 28. Μετά άρχισαν σουβιλότοι πόνοι στις πατούσες και κράμπες στις γά-μπες.

— Άλλά συνέχισα... Ποτέ δε θά ξεχάσω, τη στιγμή πού, αφού εκά-λυσα τα 80 χιλιόμετρα, έβγαλα τα παπούτσια μου και έβαλα παντό-φλες. Ήτανε κάτι τό εξαίσιο, τό υπέροχο!...

Τό μυστικό της πορείας αυτής, είναι άρκετά σαθαρό. Ο Πρόεδρος Κέννεντυ, έπειτα από ειδική έκθεσι έπιστημονών, πού μελέτησαν τό πρόβλημα, έφτασε στο συμπέρασμα ότι ο τρόπος της ζωής τών Αμερι-κανών είναι πολύ τεχνητός, ότι με-τακινούνται διαρκώς με τ' αυτοκι-νητα, ότι δεν περπατάνε καθόλου και ότι ή φυσική τους κατάσταση, είναι πολύ λιγώτερο καλή, άπ' ό,τι κανείς μπορούσε να πιστεύη...

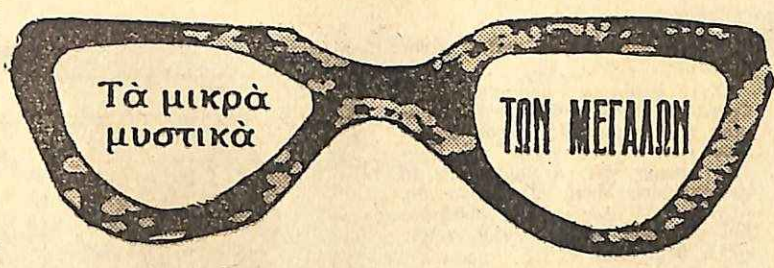
Γι' αυτό ο Πρόεδρος λανσάρη-τους «περίπατους» τών όγδοντα χι-λιομέτρων, πού ήτανε, άλλωστε, και μονία του μακαρίτη Θεοδώρου Ρούλ-δελτ.

Και έπειδή στην οικογένεια Κέν-νεντυ, ο ένας βοηθάε τόν άλλο παν-τού και πάντοτε, ο Πρόεδρος έρι-ξε την καινούργια ιδέα και ο άδελ-φός του — για να δώση τό παρά-δειγμα — την πραγματοποιήσε, φέροντας ένα άραίο ρεκόρ στον καινούργιο αυτόν αμερικάνικο μα-ραθώνιο...

«Ένας μυθιστορηματικός, διάλογος...»

Η Ιστορία άρχισε σαν ένα ελαί-σιο τουριστικό ταξίδι στη Ρώμη έ-νός αγαπημένου ξεγυριστού παντρε-μένου.

— Έκείνος: Δημοσιογράφος, δοχι-σινάκτης της έφημερίδας της Μό-σχας «Ιζβέστια», πλησιάζει τα σαράντα, άρκετά παχύς και σχετι-κά κομψός. Ιδιαίτερο χαρακτηρι-

(Τό Διεθνές κούς—κούς)

στικό: Είναι γαμπρός του Νικήτα Κρούτσερ...

— Έκείνη: Με άρκετη γοητεία — σλαβική — πλησιάζει τα τριάντα, έξέρε να χαμογέλαη, έχει καστανό-ξανθα μαλλιά και λευκό δέρμα. Κύ-ριο χαρακτηριστικό: Είναι κόρη του Νικήτα Κρούτσερ. (Η ώραιοτερη κόρη του).

Ο Άλέξης Άτζουμπέι και ή Ράντα ξεκίνησαν από τα χιόνια και την παγωνιά της Μόσχας και έφτα-σαν στον ήλιο της Ρώμης...

Γύρισαν τα άξιοθέατα, έκαναν τα φώνια τους, πήγαν στο θέατρο, έ-καναν δηλώσεις — «Ζήτη ή ειρήνη» — και... Άλλά εδώ ή άπλη ιστορία

Πριγκίπισσα της «Ντόλτσες Βίτα».

«Όχι, χίλιες φορές όχι. Η «Θλι-μένη πριγκίπισσα», ή Σοράγια δεν είναι πιά «Θλιμένη»

Και έπειδή συχνά οι θλιμένες φύ-σεις, από αντίδρασι φτάνουν στα άκρα, ή Σοράγια έγινε τώρα ένα είδος πριγκίπισσας της «Ντόλτσες Βίτα»...

Μετά τούς πρίγκηπες — πού της κρατούσαν παρέα στα νυχτερι-να κέντρα, ήρθαν οι μεγαλοδιομή-χανοι. Και μετά τούς μεγαλοδιο-μήχανους οι ήθοιοι τοι κινημα-τογράφοι...

Οι συνοδοί, βέβαια, δεν είναι μόνο για τα νυχτερινά κέντρα...

Συχνά ξεσπάει ένα σκάνδαλο, κά-ποια μνηστή, κάποια φίλη, τα βάζει με ή Σοράγια, γιατί της έ-κλεψε τόν άντρα πού αγαπούσε...

Συχνά ή πρώην θλιμένη πριγκί-πισσα δεν έχει καμιά εύθυνη για ό,τι την κατηγορούν. Αντίθετα, ή Σοράγια άρχισε να καταλαβαίνει, ότι οι περισσότεροι, πού την πλη-σιάζουν, θέλουν μόνο και μόνο να έ-πωφελθούν της άκτινοβολίας του ονόματός της...

Άλλά από την άλλη μεριά, ή χαρούμενη σειρά τών «συνοδών» της όλο και μεγαλώνει... Ρόντ Τάιηλορ, Όρσίνι, Μπράιν, Γκάρντερ Καίη, Σάξ φόν Όπελ, Κρόπ, Μαξιμιλιανός Σέλ. Ύπερμοντέρνα μέλισσα, ή Σοράγια πετάει στα φαταχτερα λουλούδια, πού την τριγυρίζουν.

Άλλά ή Αύλη της Τεχεράνης, ο Σάχης, ο πρώην συζυγός, άρχίζει ν' ανησυχί σοβαρά, για τη ζωή της πρώην θλιμένης, πού για πολλούς έγινε έξεαλλη.

Και σύμφωνα με τό έθιμο, οι Ι-θαγενείς ετόιμασαν μπροστά τους και πρόσφεραν στο βασιλικό ζεύγος, τό ιερό ποτό τό νησιού τους, πού άλλοιόμοιο, για τούς Ευρωπαίους έ-χει τη μυρωδιά χιλίων υπνόνωμων.

Και ή «Ελισάβετ, χωρίς να δι-στάση ήπιε τό ιερό ποτό, όπως άλ-λωστε και ο Φίλιππος. Μόνο τα βλεφάρτα τους έπαζαν για λίγο...

Και μετά οι κακές γλώσσες λέ-νε, ότι χάθηκε ο ήρώς από τόν κόσμο...

Ο «Εφίλον Μι

★

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ

Υπάρχει ή έξης παράδοσι για τό ήρωικό Σούλι: Πριν γίνει τό Σού-λι, διάφοροι αινώδοσκοι από τα μέ-ρη, πού είναι σήμερα τα χωρία Κιά-φα, Ναυαρίκος, Σαμανόδο και Κι-ούγκι άνέβαιναν στο μέρος όπου χιούστηκε τό θρυλικό χωριό και όδ-σκανε τα ζωα τους. Έτσι, σιγά-σι-γά, καθόντουσαν εκεί μακρυνά από την τουρκική τυραννία.

Μά ένας Όθωμανός, πού λεγόταν Σούλης, πήρε και κατασκήνωσε κι' αούτος εκεί, για να ξεπατήσει τούς χριστιανούς από τό μέρος εκείνο. Ένας άγριος, κωφός και άμειλι-κτος πόλεμο- κηρύχτηκε τότε μεταξύ τών χριστιανών δοσκαν και τών άν-θρώπων του Σούλη, πού από αυτόν νικητές ήθηκαν οι χριστιανοί. Ο άγριος Σούλης και οι άνθρωποι του έξ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η όξεία ΛΑΡΥΓΓΟΤΡΑΧΕΙΟΒΡΟΓΧΙΤΙΣ

Μιά κεραυνοβόλος αρρώστια των μωρών

ΣΤΜΒΑΙΝΕΙ πολλές φορές — δυστυχώς—να βρεθεί ένα βρέφος νεκρό στην κούνια του, παρουσιάζοντας να χαρακτηριστικά συμπτώματα της άσφυξίας. Κάθε τόσο, διαβάζουμε στις εφημερίδες τέτοια τραγικά περιστατικά. Μόλις πριν από λίγες βδομάδες, σημειώθηκε ακόμη ένα παρόμοιο κρούσμα, στην Αθήνα, κι' ο θάνατος του παιδιού—που το είχαν αφήσει μονάχο του στο σπίτι οι γονείς του—αποδόθηκε στις αναθυμιάσεις μιας γκαζιέρας. Συχνότερα, δίνεται η εξήγηση πως το μωρό έπαθε άσφυξία απ' το μαξιλάρι του, που έφραζε το στόμα και τη μύτη του.

Τις περισσότερες φορές, η αιτία είναι πραγματικά κάποιο τέτοιο ατύχημα. Άλλ' όχι πάντα. Τ'παρόχουν περιπτώσεις, που ο θάνατος του βρέφους οφείλεται σε μία τρομερή και κεραυνοβόλο αρρώστια, μάλλον άγνωστη στον πολύ κόσμο. Πρόκειται για την «όξεία λαρυγγοτραχειοβρογχίτιδα», που μπορεί να θανατώσει βρέφη και νηπια μέσα σε λίγες ώρες.

Όπως το λέει η ονομασία της, η αρρώστια αυτή είναι ένας ισχυρός ερεθισμός του λάρυγγος, της τραχείας και των βρόγχων. Μπορεί να προσβάλει το παιδί σε οποιαδήποτε εποχή του έτους, περισσότερο όμως στους πρώτους μήνες (Γαλουσία, Φεβρουάριο, Μάρτιο). Παρουσιάζει, για ανεύρητο λόγο, μεγαλύτερη διάδοση σε ώριμους περιόχες του κόσμου, π.χ. στις άνωτιες Ηνωμένες Πολιτείες ή στην περιφέρεια του Γιοχάνεσμπουργκ (Νότιος Αφρική).

Δεν έχει ανακαλυφθεί ακόμη η αιτία της. Το πιθανότερο όμως είναι ότι οφείλεται άρχικα σε κάποιο ιόν, που ανοίγει κατόπιν το δρόμο σε δευτερογενείς μολύνσεις από διάφορα μικρόβια. Ακριβώς δε επειδή προκαλείται από ιόν, δεν υπάρχει κανένα γνωστό φάρμακο εναντίον της. Χορηγούνται όμως πάντοτε αντιβιοτικά, για να προλάβουν τις επιπλοκές από την εισβολή των μικροβίων—που μπορεί να γίνουν το ίδιο επικίνδυνες, όσο και η άρχική μόλυνση.

Η κλινική εικόνα είναι συνήθως η εξής: Ένώ το μωρό είναι τελείως καλά, παρουσιάζει μία μέρα ένα συναγερμό. Ός το βράδυ, η αναπνοή του γίνεται δύσκολη και συνοδεύεται από σφύριγμα (στον λάρυγγα) από ένα ήχο σαν σφύριγμα. Μπορεί να έχει πυρετό ή όχι.

Η δύσπνοια μεγαλώνει γρήγορα—τόσο που βλέπει κανείς τη μύτη του να κουνιέται και το στήθος του να γουιάζει, απ' την προσπά-

θεια που καταβάλλει για ν' αναπνεύσει.

Στις ήπιότερες περιπτώσεις, η ζεστασία και η αύξηση της υγρασίας της ατμόσφαιρας του δωματίου (με άτμους νερού που βράζει) αρκούν για να προλάβουν τη χειροτέρευση. Μετά 24 ώρες, δε, αρχίζει να υποχωρεί η δύσπνοια και το παιδί γίνεται καλά, χωρίς άλλη θεραπεία.

Αλλά, όταν η προσβολή είναι βαρεία, η δύσπνοια γίνεται γρήγορα φοβερή. Τα χείλη του μωρού μελανιάζουν, όπως και οι άκρες των νυχιών του, και το πρόσωπό του χλωμαίνει, από έλλειψη οξυγόνου. Σε τέτοιες περιπτώσεις, δε μπορεί πια να γίνει τίποτα στο σπίτι. Πρέπει να μεταφερθεί το παιδί στο νοσοκομείο, το γρηγορότερο.

Έχει, θά το βάλουν μέσα σε μία ατμόσφαιρα γεμάτη ύδρατμό. Έχει διαπιστωθεί ότι είναι πολύ αποτελεσματικότεροι οι ψιχοί ύδρατμοί. Γι' αυτό, σε πολλά νοσοκομεία εφαρμόζεται τώρα η εξής μέθοδος: Διασκορπίζεται στον αέρα νερό, σε πολύ λεπτά σταγονίδια, με κατ'άλληλους ψεκαστήρες. Τα σταγονίδια αυτά γίνονται άμεσως ατμός.

Με την επίδραση των ύδρατμών, καταπραίνονται γρήγορα οι ερεθισμένες και πρησμένες μεμβράνες του θώρακος και της τραχείας, αφίνοντας να περνάει ευκολότερα ο αέρας.

Κάποτε, χορηγούνται φάρμακα της ομάδας της κορτιζόνης, για να ελαττωθεί το πρήξιμο και ο σπασμός.

Άλλοτε όμως, όλ' αυτά τα μέσα, και τα αντιβιοτικά ακόμη, δε φέρνουν αποτέλεσμα. Μόνο η τραχειοτομία μπορεί τότε να σώσει τη ζωή του μωρού. Τον κάνουν δηλαδή μία τομή στο λαιμό, πιο κάτω απ' το φραγμένο μέρος του λάρυγγος, και εισάγουν από εκεί στην τραχεία ένα σωλήνα. Έτσι εξασφαλίζεται η ελεύθερη αναπνοή, όπως να υποχωρήσει ο ερεθισμός του λάρυγγος.

Πάντως, χρειάζεται μεγάλη ιατρική ειδικότητα και πολλή περιποίηση, για τα παιδιά που παρουσιάζουν σοβαρή προσβολή απ' την άρρώστια αυτή. Εύτυχώς, οι περιπτώσεις αυτές αποτελούν ένα ε-

ΕΝΑ ΧΑΠΙ-ΠΟΜΠΟΣ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΣΑΣ

Βρετανοί επιστήμονες κατασκεύασαν ένα χάπι, μέσα στο οποίο ταποθετήσαν τον πιο μικρό πομπό του κόσμου. Το χάπι-πομπό, που ονομάστηκε «Τομνικ» είναι από πλαστική ύλη και περιλαμβάνει μία μικροσκοπική μπαταρία, η οποία εξασφαλίζει στον πομπό συνεχή λειτουργία 36 ωρών. Ανάλογα με την κατάσταση που συναντά, το «Τομνικ» εκπέμπει κύματα, που καταγράφονται από ένα δέκτη πάνω σ' ένα διάγραμμα. Το διάγραμμα αυτό δα βοηθήσει τον ειδικό επιστήμονα να κάνει μία σωστή διάγνωση. Όσο για το χάπι-πομπό, ακολουθεί το δρόμο του και αφού ολοκληρώσει την αποστολή του, αποβάλλεται από τον οργανισμό.

λάχιστο ποσοστό. Σ' όλες τις άλλες, το παιδί γίνεται καλά με τις συνηθισμένες φροντίδες που του προσφέρουν στο σπίτι του.

Πάντως, μολονότι η όξεία λαρυγγοτραχειοβρογχίτις καταπολεμάται σήμερα αποτελεσματικά, δεν παύει να είναι τρομακτική αρρώστια και να προκαλεί—όπως είπαμε και στην άρχη—«ανεύρητο» θάνατος βρεφών. Κι' αυτό, γιατί συμβαίνει κάποτε να παρουσιασθεί ραγδαία εξέλιξη, ενώ ως τη στιγμή εκείνη το παιδί δεν είχε εκδηλώσει κανένα σύμπτωμα—ή, το πολύ, ένα ελαφρύ συναγερμό ή βραχνάδα.

Ο ίδιος—αν υπάρχει—της αρρώστιας αυτής προσβάλλει μονάχα το λάρυγγα και την άρχη της τραχείας, προκαλώντας μεγάλο πρήξιμο και τοπικό σπασμό. Οι βρόγχοι μπορεί να ερεθιστούν κατόπιν, αλλά από άλλα μικρόβια, που εξουδετερώνονται συνήθως με τα αντιβιοτικά.

Μικρά επιστημονικά νέα

Η παρωτίτις δεν παρέχει ανοσία

Επικρατεί γενικά η αντίληψη πως η παρωτίτις (παρამυξοειδής) προκαλεί ανοσία. Άλλ' αυτό δεν είναι ακριβές. Παρατηρεί ο δόκτωρ Λεγασώ, γιατί η ανοσία αυτή δεν είναι απόλυτη. Γι' αυτό, βλέπουμε συνάμα να υπάρχουν ακόμα και γέροντες, που παθαίνουν παρωτίτιδα, που την έχουν πάθει από τα παιδιά ή τα έχουν πάθει από τους γονείς τους, ενώ είχαν προσβληθεί απ' αυτή την ασθένεια, όταν ήταν παιδιά.

Πού θά βάλετε το άρμα σας;

Οι γυναίκες συνήθίζουν να βάζουν το άρμα τους στο πίσω μέρος των αυτιών. Άλλ' ο Γάλλος δόκτωρ Σαμπέρ υποστηρίζει ότι πρόκειται για πλάνη. Έπειτα από πολλές παρατηρήσεις, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι τα δύο μέρη του σώματος, όπου ένα άρμα κρατάει καλύτερα είναι: α) Η περιοχή του ήλικου πλέγματος (στο κούλο του στομάχου) και β) Η εξωτερική επιφάνεια του κορπού.

Οι όρμους άρρενος προκαλούν καρκίνο;

Οι Άγγλοι επιστήμονες υπογραμμίζουν τους κινδύνους από τη χρ-

σι όρμων άρρενος εναντίον των γυναικών. Οι όρμους αυτές, που ανανεώνουν και αναζωογονούν τον γυναικείο οργανισμό, υπερικλίνουν μία σοβαρή απειλή, γιατί προκαλούν στον καρκίνο. Η χρήση των, λοιπόν, πρέπει να είναι περιορισμένη.

Ο καλύτερος τρόπος ανανέωσης ενός γυναικείου οργανισμού είναι η κατάλληλη διατροφή, που πρέπει να περιλαμβάνει σακχαρώδεις τροφές (ζυμαρικά, ζάχαρη, δημητριακά) και πρωτεΐνες (κρέας, ψάρι, τυρί, αυγά). Οι σακχαρώδεις τροφές, όμως, αντενδεικνύονται στους διαβητικούς και οι πρωτεΐνες στους πάσχοντες από οβριμμία.

Η θερμοκρασία του βρέφους

Οι καλύτερες ώρες για να πάρει τη θερμοκρασία ενός βρέφους είναι στις 8 το πρωί και στις 5 το απόγευμα, συμβουλευθεί ο Γάλλος παιδίατρος Άνρι Σαντιέ. Αν το βρέφος δεν βρίσκεται στο κρεβάτι, είναι καλύτερο να το ξεπλώσετε επι ένα τέταστο και κατόπιν να το βάλετε το θερμόμετρο.

Πότε αρχίζουν να περπατούν τα παιδιά;

Τα παιδιά αρχίζουν συνήθως να περπατάνε μεταξύ των 12 και των

15 μηνών. Τα παιδιά, όμως, που είναι χοντρά, δεν περπατάνε πριν από τους 18 μήνες. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, αν το παιδί δεν έχει περπατήσει ως τα 2 χρόνια, πρέπει να το υποβάλετε σε λεπτομερή ιατρική εξέταση, για να εξακριβώσετε την αιτία αυτής της καθυστέρησης.

Το κίτρινομα των δοντιών

Η νικοτίνη, εκτός από τις άλλες ελάνες που προκαλεί στον οργανισμό, κίτριναίει επίσης τα δόντια του καπνιστού.

Γι' αυτό, οι Αμερικανοί γιατροί συνιστούν στις γυναίκες ιδίως, ν' αντικαθίσταν μία ή δύο φορές την εβδομάδα τη συνήθη οδοντοκρέμα τους με λίγη σόδα. Η σόδα εξαφανίζει το κίτρινομα και λευκαίνει τα δόντια.

Τα πολλά λίπη βλάπτουν τους ηλικιωμένους

Οι ηλικιωμένοι κατά τον Αμερικανό επιστήμονα Έλβιν Κλάιν, δεν πρέπει να τρώνε περισσότερο από 35 γραμμάρια λιπαρών ουσιών την ημέρα. Οι πέραν από αυτήν την ποσότητα λιπαρές ουσίες μετατρέπονται σε χοληστερόλη, που συσσωρεύεται στις αρτηρίες και προκαλεί καρδιοπάθειες.

ΤΑ ΣΗΜΕΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ ΤΟ ΔΙΑΒΗΤΗ

Οί φαγάδες και οί παχύσαρκοι κινδυνεύουν πιο πολύ

ΣΤΜΦΩΝΑ με μία πρόσφατη στατιστική, τα σημεία που αποκάλυπτουν το διαβήτη είναι:

Στις 34% των περιπτώσεων, η δίαιτα και η πείνα. Η δίαιτα εμφανίζεται πρώτη. Ο ασθενής πίνει 2 περίπου λίτρα νερό την ημέρα. Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα, φτάνει τα 3 ή 4. Αποβάλλει ταυτόχρονα άφθονα ούρα. Η πείνα, που εμφανίζεται κάποτε σαν αληθινή βουlimία, παρουσιάζεται αργότερα.

Στις 6% των περιπτώσεων, η σωματική και διανοητική κόπωση και ιδίως η σεξουαλική, που συνοδεύονται και από άπισχνανση.

Στις 50% των περιπτώσεων, κατά την εξέταση των ούρων για άλλη αιτία. Στις 10% των περιπτώσεων, κατά τη διάκριση μιας άλλης ασθένειας, π.χ. ανθρακός, δοθινηρώσεως, μιας πληγής που αργεί να κλείσει, μιας ασθένειας των ματιών ή των δοντιών, ή μιας ατροφίας ή μιας διαταραχής της περιόδου στις γυναίκες ή λόγω μιας αιφνίδιας και ανεύρητης ανικανότητας στον άνδρα κλπ.

Οι επιστήμονες καταφεύγουν σήμερα στην τεχνητή υπεργλυκαιμία για να εξακριβώσουν όχι μόνο την παρουσία διαβήτη, αλλά ακόμη και την προδιάθεσή απ' αυτή την ασθένεια.

Να σέ τι συνίσταται αυτή η εξέταση: «Αν δώσουμε σ' ένα υγιές άτομο μία δοσμένη ποσότητα σακχάρου, με τη μορφή γλυκόζης, π.χ. 50 γραμμάρια, η αναλογία του σακχάρου μέσα στο αίμα ανερχεται κατά 50%, δηλαδή από 1 γραμμάριο σε κάθε λίτρο που είναι το κανονικό, ανεβαίνει στο 1 γραμ. 5 και κατέρχεται στην κανονική αναλογία έπειτα από 3 ώρες. Στο διαβητικό, αντίθετα, ανεβαίνει άμεσα στα 2 γραμ., φτάνει κατόπιν στα 3 γραμ. 5 και δεν ξαναγυρίζει στην κανονική αναλογία παρ' όλο που 4—5 ώρες. Τέλος, ταυτόχρονα σάκχαρο στο ούρα.

Στον προδιαβητικό, τέλος, το σάκχαρο ανεβαίνει στο διάστημα της πρώτης ώρας στα 2 γραμμάρια και ξαναγυρίζει στο κανονικό επίπεδο έπειτα από 3 ώρες.

Στα παιδιά, ο διαβήτης εμφανίζεται συνήθως (60% των περιπτώσεων) από

πομα με μία έντονη δίαιτα (10 λίτρα νερό την ημέρα) και άφθονη αποβολή ούρων, που φθάνει κάποτε μέχρις άκρατείας. Συνοδεύεται δε από μεγάλη κόπωση και άπισχνανση. Στις 12% των περιπτώσεων ο διαβήτης εισβάλλει με κόπωση, ιδίως στα πολύ μικρά. Στις υπόλοιπες περιπτώσεις, τα συμπτώματα του διαβήτη εμφανίζονται βαθμιαία, όπως και στους μεγάλους.

Ο διαβήτης είναι μία σοβαρή ασθένεια ιδίως λόγω των επιπλοκών του, που οι κυριότερες απ' αυτές είναι το διαβητικό κώμα, που μπορεί να οδηγήσει στο θάνατο, οι διαβητικές αρτηρίτιδες, που προκαλούν σε γάγγραινα των κάτω άκρων, οι εγκεφαλικές αρτηρίτιδες, που προκαλούν παράλυσεις, οι παθήσεις των στεφανιαίων αρτηριών, που έχουν ως συνέπεια τη στηθάγχη και την καρδιακή ανεπάρκεια, διαταραχές της όρασης, που μπορούν να φτάσουν μέχρι τυφλώσεως, καθώς και διάφορες διαταραχές των νεφρών. Έτι πλέον, οι διαβητικοί δεν ανέχονται εύκολα στις μικροβιακές μολύνσεις.

Στα νεογνά άτομα, ο διαβήτης εξελίσσεται ταχύτητα και οδηγεί στο κώμα. Στους ηλικιωμένους, αντίθετα, η εξέλιξη του είναι βραδεία.

Τοια είναι τα θεραπευτικά μέσα του διαβήτη: η αυστηρή δίαιτα, η ινσουλίνη και οι υπογλυκαιμικές σουλφαμίδες. Οι ενδείξεις καθανός απ' αυτά έχουν ως εξής:

Η αυστηρή δίαιτα εφαρμόζεται σε ελαφρές μορφές διαβήτη και με την προϋπόθεση ότι ο ασθενής μπορεί να υποστηρίξει σ' αυτήν επί μακρό χρονικό διάστημα.

Οι υπογλυκαιμικές σουλφαμίδες χορηγούνται στους ηλικιωμένους διαβητικούς που τα νεφρά τους λειτουργούν κανονικά, σε τσόντες ώστε να μην υπάρξει αντένδειξη απ' αυτή την πλευρά.

Η ινσουλίνη χορηγείται στους νέους και σ' όλες τις περιπτώσεις διαβήτη, που συνοδεύεται από άπισχνανση.

Είναι αυτονόητο ότι και τα τρία μέσα μπορούν να συνδυασθούν ή να χρησιμοποιούνται εναλλάξ. Σ' οποιαδήποτε περίπτωση, η προσεκτική δίαιτα και η αποφυγή των σακχαρώδων και αμυλούχων τροφών είναι απαραίτητες.

φλαβίνης και 100 χιλιοστόγραμμα θειαμίνης.

ΤΟ ΣΤΡΟΝΤΙΟΝ ΑΠΟΒΑΛΛΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΣΑΛΙΟ

Ο καλύτερος τρόπος για ν' αποβάλουμε το στρόντιο, σε περίπτωση μιας θερμοπυρηνικής εκρήξεως, είναι να συγκεντρώσουμε πολλές φορές μέσα στο στόμα μας όσο περισσότερο σάλιο μπορούμε και κατόπιν να το φτύσουμε—συμβουλευθούν οι Φινλανδοί επιστήμονες, που μελέτησαν προσεκτικά αυτό το πρόβλημα. Το κυριότερο είναι να μην το αψίσουμε να εισαχθεί στον οργανισμό μας. Γιατί οι Ισπανοί το συγχέουν με ένα σώμα συγγενές, χημικά, το ασβεστό και το άπορροφούν. Πρέπει, λοιπόν, να το αποβάλουμε όσο ακόμη βρίσκεται μέσα στο στόμα μας, κι' αυτό μπορούμε να το πετύχουμε, φτύνοντας πολλές φορές.

Ο καθηγητής Μπάκ, του Πανεπιστημίου της Λιέγης, έξ' άλλου, παρουσίασε μία καινούργια ουσία, την βιταμινική πτοσιβυλαμίνη, που καλείται απλούστερα «βεκαπταν» και που έχει την ιδιότητα να περιορίζει στο ήμισυ το αποτέλεσμα των ατομικών ακτινοβολιών πάνω στον ανθρώπινο οργανισμό. Το «βεκαπταν» παίρνεται από το στόμα με τη μορφή καταπότιων.

Τελιοθεραπεία

— Σας ευχαριστώ για το ενδιαφέρον σας!

— Προσπαθώ να δώ τι παριστάνει.

— Θα πρέπει να ξαναθέσετε αυτίο, δεσποινίς! Σήμερα δεν είμαι εγώ ο ίδιος!

ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΟΥΝ ΟΤΙ...

**ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ PALMOLIVE ΔΙΝΕΙ
ΝΕΑ ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ
ΑΜΕΣΩΣ!**

**Ναί, οί ιατροί αποδεικνύουν ότι το πρόγραμμα
όμορφιάς του PALMOLIVE σας βοηθά ν' αποκτήσετε
φρεσκότερη, νεανικότερη, απαλότερη επιδερμίδα.**

ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΤΕ ΤΟ ΜΟΝΗ ΣΑΣ

Αρχίστε το 14ήμερο πρόγραμμα όμορφιάς
του PALMOLIVE σήμερα... Κάνετε μασ-
σάζ με τον πλούσιο βελουδένιο αφρό του
PALMOLIVE επί ένα λεπτό, πρωί-βράδυ.
Ξεπλύνετε και σκουπισθείτε απαλά.
Επαναλάβετε αυτό επί 14 ημέρες,

ΗΜΕΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΘΑ ΒΛΕΠΕΤΕ
ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ

- Φρεσκότερη, απαλότερη, νεανικότερη.
- Καθαρώτερη, φωτεινότερη, δίχως στίγματα.
- Το δέρμα σας βελουδένιο και λιγώτερο ξηρό.

Τώρα
τό 'Αμερικανικής ποιότητας
σαπούνι PALMOLIVE
Μόνον 5 δρχ.
7.50 δρχ. μέγεθος μπάνιου

"ΜΙΝΩΣ" 12/63

«ΟΛΥΜΠΙΑ» Ε.Π.Ε. Αντιπροσωπεία-Διανομή:

ΑΘΗΝΑΙ: 107: Νικηφόρου 16 — ΘΕΣΣΟΝΙΚΗ: Βενιζέλου 3 — ΠΑΤΡΑΙ: Αγίου Ανδρέου 106

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΣΚΥΛΙΤΣΗ

Λησμονημένες ιστορίες

ΟΤΑΝ κατά την 'Ελληνική 'Επα-
νάστασι οι έχθροι κατέλασαν
τη Χίο και διέπραξαν τις τρομερές
τους καταστροφές, συνέλασαν αιχ-
μάλωτο κι' ένα παιδί, που το έλε-
γαν Τζανή Σκυλίτση. Τον νέο αυτό
τον πούλησαν σ' έναν μπέη της
Σμύρνης.

Μία μέρα ο μικρός σκλάβος, που
ήταν πιά δεκαεπτάχρονος, καθό-
ταν μπροστά στο σπίτι του αφέν-
τη του και διάβαζε ένα Συναξάρι
μέ τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Για καλή του τύχη πέρασε από
κει ο πρόεδρος του Βελγίου στη
Σμύρνη. Συγκινήθηκε από τα κλά-
ματα του μικρού, τον πλησίασε και
του ζήτησε πληροφορίες.

Μόλις ο φιλάνθρωπος ξένος έ-
μαθε την τραγική ιστορία του νεα-
ρού Χιώτη, πήγε άμεσα στο μπέη
και τον παρακάλεσε να του τον
παραχωρήσει με μία ώριμη α-
μοιβή.

Ο μπέης φάνηκε συγκαταβατικός
και προθυποποίησε ν' αποδώσει
την ελευθερία στο Τζανή, χωρίς να
δεχτεί κανένα χρηματικό ποσό.

Μόλις, λοιπόν, ο Τζανής ελευθε-
ρώθηκε, έχοντας μερικά χρήματα,
που του έδωσε ο σωτήρας του, ά-
φησε τη Σμύρνη και πήγε στο Λι-
θόρνο. Εκεί με την εξυπνάδα του
και τη δραστηριότητά του, κέρδισε
άρκετα χρήματα.

Αργότερα ταξίδεψε στην 'Αγγλία
και αύξησε σημαντικά την περιου-
σία του, γιατί ανακατεύτηκε σε διά-
φορες επιχειρήσεις. Τριάντα χρόνια,
τέλος, μετά την απελευθέρωσή του,
αποκαταστάθηκε οριστικά στην Κων-
σταντινούπολη, όπου δημιούργησε
άμεσως φήμη πλουσιώτατου και κα-
λοκαρπού ανθρώπου.

Μία μέρα, ενώ καθόταν στο με-
γάλο καφενείο, που είχε στο Γα-
λατά, κουδεντιάζοντας με τον ει-
κοσάχρονο γιου του Παλλή, είδε να
μπήκει μέσα ένας γηραιός άν-
δρας, που τον πλησίασε κατασυγκι-
νημένος κι' άρχισε να τον φιλάει.

Ο Τζανής Σκυλίτσης αναγνώρισε
τότε με κατόπληξη στο πρόσωπό του
τον παλιό μπέη της Σμύρνης και
συγκινημένος για τον άπροπτο έρ-
χομό του πρώην κυρίου του, άρχι-
σε να τον φιλάει κι' αυτός, αποκα-
λώντας τον πατέρα του.

"Υστερ" από τις πρώτες διαχύ-
σεις, ο Τζανής ρώτησε το μπέη για
την κατάσταση του και πληροφορή-
θηκε ότι είχε χάσει όλη του την
περιουσία.

— Μή σέ νοιάζει, του αποκρίθηκε
δακρυμένος ο Τζανής. "Αν εφτάχου-
νες εσύ, έγινε όμως πλούσιος ο
γιός σου..."

— Ποιός γιός μου; ρώτησε έκ-
πληκτος ο μπέης. "Εγώ δεν έχω κα-
νένα γιό..."

— Έχεις έμεναν!
"Από κείνη την ημέρα ο Σκυλί-
της, θέλοντας ν' ανταμείψει τον
γηραιό μπέη, που τον είχε ελευθερώ-
σει χωρίς κανένα απολύτως αντίτα-
λαγμα, του έδωσε ένα μηνιαίο επί-
δομα από 25 οθωμανικές λίρες.

Ο μπέης, που ήταν τότε έβδο-
μηνια χρόνων, μόλις έθρηκε την ά-
νελπιστη αυτή τύχη, παντρεύτηκε
μια νεαρή 'Οθωμανίδα που τη σύ-
στησε στον πλουσιώτατο «γιό» του,
για να την αναλάβει κι' αυτήν κάτω
από την προστασία του, μετά τον
θάνατό του.

Ο μπέης πέθανε σε ηλικία 90
χρόνων, μα ο καλόκαρδος Σκυλί-
της συνέχισε την παροχή του επί-
δοματος στη χήρα του.

Μία βραδυά ο γέρος Σκυλίτσης
κάλεσε το γιό του, τον Παλλή και
του είπε:

— Δεν ήρθε ακόμη η γαυνόμισσα
να πάω το μισό της κι' αυτό με
στενοχωρεί, γιατί πρέπει να κλείσω
τούς λογαριασμούς του μηνός... Δέ
νοιώθω καλά τον εαυτό μου. Με πα-
ρασεύει ο θάνατος...

Πραγματικά, την άλλη μέρα το
πρωί ο γέρος Σκυλίτσης πέθανε. Ο
γιός του, ωστόσο, και κληρονόμος
του, εξακολουθούσε να παραχωρεί και
στο χήρα του μπέη το μηνιαίο επί-
δομα που έκοψε ο πατέρας του, ως
την ημέρα του θανάτου της.

ΜΕΡΙΚΟΙ ΤΟ ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΚΡΥΟ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΑΚΗΣ
ΡΕΝΑ
ΕΥΑ
ΜΑΙΡΗ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ
ΣΩΤΗΡΙΑ
ΓΙΩΡΓΟΣ
ΚΛΕΟΠΑΣ
ΛΕΛΑ
ΘΩΔΩΡΟΣ
ΦΑΙΔΩΝ

ΝΤΙΝΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ
ΡΕΝΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΩΗ ΛΑΪΚΑΡΗ
ΧΑΧΗ ΛΙΑΚΕΚΟΥ
ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ
ΤΖΩΛΗ ΓΑΡΜΠΗ
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΙΑΣ
ΜΑΡΘΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΥΓΙΑΤΖΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ Διευθυντής Φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

14ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Λάκης αγόρασε σε τιμή εφκαίριας ένα άνοιχτό αυτοκινητάκι,
παλαιού τύπου και πηγαίνει μ' αυτό τους γονείς του και τις τρεις α-
δελφές του, Ρένα, Ευα και Μαίρη, για να πάρουν το μπάνιο τους σε
μια πλάζ. Εκεί ο Λάκης συναντά τη φίλη του Λέλα, η οποία τον πιέζει
να παντρευτούν, γιατί τ' αδελφία της θέλουν να την παντρεύουν, για
να μπορέσουν κι' αυτά να πάρουν σειρά. Η Ρένα συναντά κι' αυτή το
φίλο της, Θόδωρο, ο οποίος της δίνει να καταλάβει πως του είναι
αδύνατο να συζητήσει για γάμο, αν δεν παντρεύει προηγουμένως την
αδελφή του. Η Ευα και η Μαίρη, που δεν έχουν ακόμα κανένα αισθη-
ματικό δεσμό, συναντούν η μὲν πρώτη το Γιώργο, που φτάνει στην
πλάζ με μια άραία κούρσα τελευταίου μοντέλου, η δὲ Μαίρη τον Κλε-
ώπα, που τους προσπέρασε στο δρόμο με το μοτοσάκ του.

Σε μια στιγμή ο κύρ Παναγιώτης βλέπει το γιό του να τρέχει πίσω
από τη Λέλα και ζητάει εξηγήσεις. Το μυστικό του Λάκη κινδυνεύει ν'
αποκαλυφθεί, εκείνος όμως κατορθώνει με διάφορα τεχνάσματα να γυ-
ρίσει άλλοι τη συζήτηση και να μεταβάλει τον πατέρα του σε συνήγορο
για την αναβολή του γάμου του με τη Λέλα. Εκείνη όμως δηλώνει
στο Λάκη πως πρέπει να παντρευτούν και του προτείνει να βρῃ ένα
ψεύτικο πατέρα, για να παντρευτούν κρυφά από τους δικούς του.

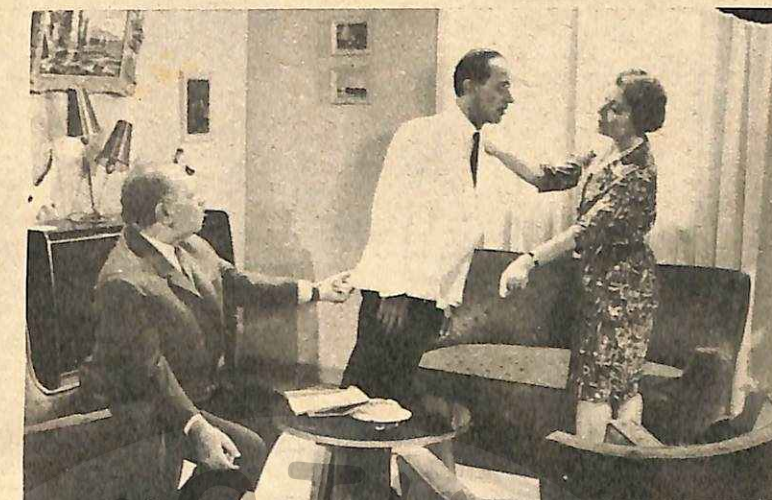
Για να επιβεβαιώσει το γάμο της αδελφής του, ο Λάκης αποφασίζει
να την... κυκλοφορήσει. Εκείνη όμως αγαπάει το Θόδωρο και διαχύνει
τόν ένα μετά τον άλλο όλους τους γαμπρούς.

Σε μια έκδρομή η Ευα ανακαλύπτει πως ο Γιώργος δεν είναι ο πλού-
σιος γιός έφοπλιστή, που πίστευε, αλλά ένας άπλος υπάλληλος, που
εργάζεται σ' ένα τουριστικό περίπτερο. Ο Γιώργος προσπαθεί να της
εξηγήσει, μα η Ευα δε θέλει ν' άκούση τίποτα...

Φτάνει έτσι η Κυριακή, που η Λέλα και ο Λάκης άρισαν, για να
παντρευτούν σ' ένα έξοχο κελκηράκι. Η Λέλα βρίσκεται ήδη εκεί μα-
ζί με τ' αδελφία της. Μάταια όμως περιμένουν το Λάκη. Οι γονείς
του τον κρατούν στο σπίτι, γιατί θα ρῃ ένας γαμπρός — ο Κώ-
στας — να ζητήσει το χέρι της Ρένας.

— Κύριε Κώστα, η Ρένα, όχι έπειδή είναι κόρη μας, αλλά είναι
σπάνιος χαρακτήρας. Πολύ δύσκολα στη σημερινή εποχή βρίσκονται
κορίτσια σὰ τη Ρένα. Η μητέρα της κι' εγώ φροντίσαμε να τη μορ-
φώσουμε και να της δώσουμε μια καλή άνατροφή. Τρέλλες, παρές
και σούρτα — φέρτα με νεαρούς δεν έχει η Ρένα. Όπου πηγαίνει, μαζί
κι' ο άδερφόρ της... Μαζί στον κινηματογράφο, μαζί στο ζαχαροπλα-
στείο, μαζί στις έκδρομές...
Κώστας (στη Ρένα): "Ωστε σας άρέσουν οι έκδρομές;

Ενώ η Μαίρη τρέχει ν' άνοίξη στο γαμπρό, ο Λάκης, βλέποντας
πως πέρασε η ώρα, κάνει μια τελευταία προσπάθεια ν' άπαγκιστρωθῇ
και να το σκάσει, η μητέρα του όμως και ο πατέρας του δεν έννοούν
να τον άφισουν να φύγει.

Ο γαμπρός μπαίνει στο σαλόνι και ύστερα από τις απαραίτητες
συστάσεις και χειραφίες κάθεται σε μια πολυθρόνα απέναντι στον
κύρ Παναγιώτη, που άρχίζει άμεσα να μιλά για τα προτερήματα της
Ρένας, ενώ εκείνη χαμογελά ντροπαλά, με τα μάτια χαμηλωμένα:

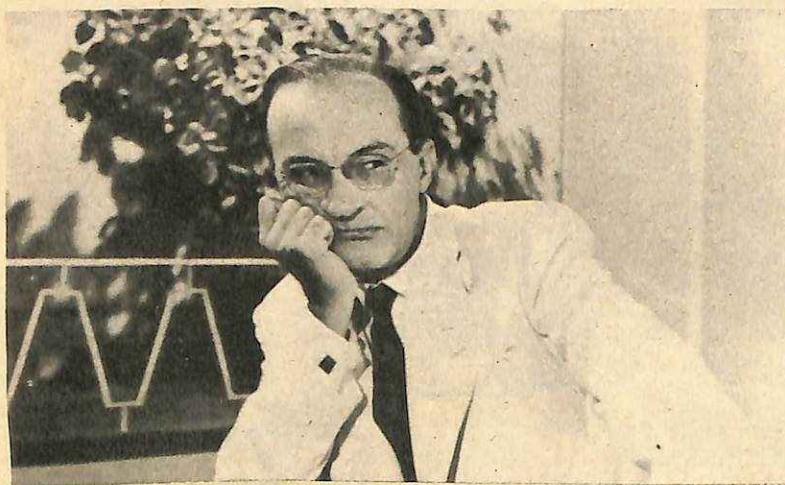
Ρένα (ντροπαλά): Πολύ και πρό παντός οι όρειδατικές...
Κώστας (μ' ένθουσιασμό): "Ω!... Σας άρέσει λοιπόν η όρειδασία;
Θαυμάσια... Κι' εγώ είμαι όρειδατής... Πού άνεδήκατε;
Ρένα: Ψηλά!... (Τά χάνει). Γκιώνα, Λυκαδηττό, Τουρκοδούνια...
Γελά ο Κώστας, γελούν και οι άλλοι... Ο δὲ Λάκης, που παρακολου-
θεί τη συζήτηση σὰ να κάθεται σ' άναμμένα κάρβουνα, σηκώνεται πά-
λι και κάνει να φύγει:
— Άντε, να πηγαίνω εγώ... Πότε τα έσεϊς...

Η μητέρα (διαμαρτύρεται): Τι είναι αυτά που λές, παιδί μου; Λάκης: Η ώρα περνά... Τό πράγμα δεν παίρνει ανάβολή!... Παναγιώτης (άγρια): Κάθισε κάτω, Λάκη... (Γυρίζει ύστερα χαμογελαστός προς το γαμπρό): Λοιπόν, κύριε Κώστα μου, όπως σας έλεγα, τη Ρένα μας τη μεγαλώσαμε σύμφωνα με τις δικές μας αρχές. Η Ρένα δεν είχε φλέτ και άσβες, όπως οι περισσότερες σουρλουούδες, στη σημερινή εποχή. Η Ρένα έναν άντρα θ' αγαπήσει... Τον άντρα, που θα παντρευτεί...

Τον κύρ Παναγιώτη διακόπτει ένα έντονο και παρατεταμένο χτύπημα του κουδουνιού. Η Εύα τρέχει ν' ανοίξη την εξώπορτα. Ο Θόδωρος (μπαινόντας σά σίφουνας): Πού είναι η Ρένα; Πού είναι ο πατέρας της;... Ποιος είναι αυτός, που θέλει να μου την πάρει; Όλοι σηκώνονται κατάπληκτοι. Ο Λάκης κάνει πάλι να τ' ακάσει, αλλά τον συγκρατούν. Η Ρένα τρέχει κοντά στο νεοφερμένο: Ρένα: Μή, Θόδωρε!... Βόλε το πιστόλι στη θύρα του!... Ο Θόδωρος: Δεν έχω πιστόλι... Δεν είμαι φονιάς... Είμαι κύριος...

... *Ηρθα εδώ για να εξηγηθώ με τον πατέρα σου. Ρένα (με άμνησιν): Να σας γνωρίσω... Ο πατέρας μου... ο κύριος Θόδωρος... Ο Λάκης κάθεται σε μια καρέκλα, σά σε αναμμένα κάρβουνα. Παναγιώτης: Τι θέλετε, κύριε;... Πώς μπήκατε έτσι μέσα στο σπίτι μου;... Ποιος σας έδωσε αυτό το δικαίωμα; Ο Θόδωρος: Αγαπάω τη Ρένα... Κώστας (σηκώνεται): Κι' εγώ την αγαπώ...

Όλοι μένουν άναυδοι και ο Θόδωρος συνεχίζει: —Μάλιστα, δέκα χρόνια... Δέ θ' αφήσω κανένα να μου την πάρει... Παναγιώτης: Δέκα χρόνια;... Και το λέτε τώρα; Ρένα: Κι' εγώ του τέλεγα... Πάντως κάλλιο άργα παρά ποτέ!... Την ίδια στιγμή στην έκκλησία, ένα δολοι κυττάζουν προς το δρόμο, μήπως φανή τ' αυτοκίνητο με το γαμπρό, ή Λέλα, με τα νυφικά, λέει σχεδόν κλαμμένη στ' αδέρφια της.

Ο Θόδωρος: Δέ μ' ενδιαφέρει... Ρένα: Δέ μας ενδιαφέρει!... Λάκης (πλησιάζει το Θόδωρο και τον κυττάζει προσεκτικά): Συγγνώμη, έσεις δεν είσθε, εκείνο το βράδυ... Ο Θόδωρος: Ναι, εγώ... Λάκης: Καλά το θυμήθηκε... Συνεχίστε... Ο Θόδωρος (με επίσημο ύφος): Κύριε Αγγέλου, ή Ρένα κι' εγώ αγαπιόμαστε δέκα χρόνια...

Λέλα: Δέ μπορώ να περιμένω άλλο... Θά φύγω... Οι παπάδες παραπονιούνται και δεν ξέρω τί να τους πώ... Φαίδων: Άς περιμένουμε λίγο ακόμα... Κάτι θα τουτύχε... Λέλα: Ξέρω εγώ τί συμβαίνει και ξέρω τί θα κάνω... Πάμε, λοιπόν... Μπήτε όλοι στ' αυτοκίνητα και ακολουθήστε με... Φαίδων: Όλοι; Γιατί όλοι; Λέλα: Θά πάμε στη Νέα Φιλαδέλφεια... Έμπρός, όλοι και θά σας εξηγήσω... Θά δούμε ποιός θα μετανοήσει...

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΟΡΘΩΘΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΧΕΙΡΕΣ:

Δεν πρόκειται για άνωμαλία, αλλά για εξαίρεση

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ λέει πως ο Νεμρώδ, ο πρόγονος όλων των κληνών, ήταν αριστερόχειρ. Ο Λεονάρδος ντά Βίντσι επίσης εργαζόταν καλύτερα με το αριστερό χέρι παρά με το δεξί. Κι όμως, έφτιαξε αριστουργήματα, όπως την «Τροκόντα». Αριστερόχειρες ήταν ακόμη ο Ραφαήλ, ο Μιχαήλ Άγγελος και ο Παγκανίνι.

Διάφορες στατιστικές, που έγιναν κατά τα τελευταία χρόνια, έδειξαν, εξ άλλου, ότι οι αριστερόχειρες είναι πολύ περισσότεροι από ό,τι νομίζουμε. Ο καθηγητής Μπέττ βρήκε στη Γερμανία, μεταξύ ενός δμίου παιδιών 2—6 χρόνων, αριστερόχειρες σε ποσοστό 7%, μεταξύ των φοιτητών της Ιατρικής του Πανεπιστημίου της Φραγκφούρτης, αριστερόχειρες σε ποσοστό 15% και μεταξύ των ύφηγητών και επιμελητών διαφόρων άλλων γερμανικών Πανεπιστημίων, αριστερόχειρες σε ποσοστό 20%.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες, μιά έρευνα μεταξύ των φοιτητών διαφόρων Πανεπιστημίων, έδειξε, ότι οι αριστερόχειρες ανέρχονται σε 25%. Στη Γαλλία επίσης μιά έρευνα μεταξύ χιλιάδων κληρωτών μιάς κλάσεως, έδειξε, ότι οι αριστερόχειρες ξεπερνούσαν το 21%. Το μικρότερο ποσοστό βρέθηκε μεταξύ των Άγγλων μαθητών: 5%.

Αλλά πώς γίνεται, ενώ οι περισσότεροι άνθρωποι είναι δεξιόχειρες, να υπάρχουν και μερικοί αριστερόχειρες; Άς πούμε ευθύς εξ αρχής, ότι το να είναι κανείς αριστερόχειρ δεν αποτελεί αναπηρία. Πρόκειται απλώς για μιά ιδιοτροπία του οργανισμού μας.

Ο εγκέφαλος, όπως όλοι ξέρουμε, αποτελείται από δυο ημισφαίρια, που δεν είναι, όμως, εντελώς όμοια μεταξύ τους. Κατά κανόνα, το αριστερό είναι περισσότερο ανεπτυγμένο και πιο πλούσιο σε νευρικά κύτταρα. Αλλά τα νεύρα, που ξεκινούν από τον εγκέφαλο, διασπαιρώνονται. Έτσι, εκείνα που ξεκινούν από το αριστερό ημισφαίριο, προφοδοούν το δεξί μέρος του σώματος και αντίστροφα. Το δεξί μέρος του σώματος, που εξαρτάται από το αριστερό ημισφαίριο του εγκέφαλου, δηλαδή το περισσότερο ανεπτυγμένο, παρουσιάζει, συνεπώς, περισσότερα πλεονεκτήματα από το άλλο.

Στους αριστερόχειρες, τούναντιον, το περισσότερο ανεπτυγμένο ημισφαίριο του εγκέφαλου είναι το δεξί. Για το λόγο αυτό, το αριστερό τους χέρι παρουσιάζει μεγαλύτερες ικανότητες από το δεξί.

Αυτή η άνωμαλία ή, καλύτερα, αυτή η εξαίρεση υπάρχει εκ γενετής. Μπορεί, όμως, να εμφανισθί και κατόπιν. Αν π. χ. δεν προσέξουμε το παιδί κατά τη γέννησή του ή το γυρίσαμε απότομα κλπ. είναι δυνατόν, χωρίς να το θέλουμε, να συμπιέσουμε το κρανίο του και να προκαλέσουμε μιά παραμόρφωση του αριστερού ημισφαηρίου του εγκέφαλου του. Το δεξί ημισφαίριο θα αναπτυχθί τότε περισσότερο και το παιδί θα γίνι αριστερόχειρ.

Αλλά, στην περίπτωση αυτή, θάπρεπε να επηρεασθί και άλλο μέρος το σώμα. Αυτό συμβαίνει πράγματι. Το κανονικό άτομο, όταν θέλη να σκοπεύσι, χρησιμοποιεί το δεξί μάτι. Ο ποδοσφαι-

ριστής επίσης χρησιμοποιεί το δεξί πόδι για να κλωσήσι τη μπάλα. Ο αριστερόχειρ, τούναντιον, σκοπεύει καλύτερα με το αριστερό μάτι και του είναι πιο βολικό να κλωσήσι τη μπάλα με το αριστερό πόδι. Στη συνηθισμένη ζωή, όμως, η διαφορά εκδηλώνεται μόνο στο χέρι.

Οι επιστήμονες μας λένε, ότι στον πρωτόγονο άνθρωπο δεν υπήρχε διακρίσις μεταξύ αριστερού και δεξιού χεριού. Γιατί χρησιμοποιούσε και τα δύο με την ίδια ευκολία. Η διακρίσις δημιουργήθηκε αργότερα, γιατί οι άνθρωποι συνηθισαν να χρησιμοποιούν αποκλειστικά σχεδόν το δεξί τους χέρι και καταδικάσαν σε αδράνεια το αριστερό. Έτσι, το χέρι αυτό, με την πάροδο του χρόνου, αχρηστεύθηκε σχεδόν. Το αποτέλεσμα είναι, ότι με τον τρόπο αυτό χάνουμε τα 50% των δυνατοτήτων μας.

Αυτή η άνωμαλία μπορεί να θεραπευθί; Μπορούμε, δηλαδή, να κάνουμε δεξιόχειρα ένα άτομο, που έχει γεννηθί ή έγινε αριστερόχειρ;

Οι παιδαγωγοί τοποθετούν σήμερα το πρόβλημα πάνω σ' άλλη βάση. Το καλύτερο, παρατηρούν, είναι να συνηθίσουμε τα παιδιά από μικρά να χρησιμοποιούν με την ίδια ευκολία και τα δύο τους χέρια και να μην κάνουν διακρίσι μεταξύ τους.

Παλαιότερα, οι ξιφομάχοι μάθαιναν να χειρίζονται το ξίφος και με τα δύο τους χέρια. Ένας ξιφομάχος, που δεν είχε αυτή την ευχέρεια, βρισκόταν σε μειονεκτική θέση απέναντι των πιθανών αντιπάλων του. Πολλοί εργάτες επίσης, λόγω της φύσεως της εργασίας των και χωρίς να το επιδιώξουν, ακόμη και χωρίς να το καταλάβουν, γίνονται αμφιδέξιοι. Το πράγμα αυτό είναι, βέβαια, περισσότερο εύκολο για ένα παιδί, αν το συνηθίσουμε από τα πρώτα του βήματα.

Αλλ' άς υποθέσουμε, ότι δεν έγινε τίποτα απ' όλα αυτά κι' ότι το παιδί παρέμεινε αριστερόχειρ. Με κανένα τρόπο, παρατηρούν και πάλιν οι παιδαγωγοί, δεν πρέπει να του το φωνάζουμε διαρκώς, σά να επρόκειτο για μιά αναπηρία ή σάν αυτό να αποπελούσε εκδηλώσι μιάς διανοητικής ή άλλης ανικανότητας.

Ο αριστερόχειρ δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένας άνθρωπος που κάνει με το αριστερό χέρι εκείνο που οι άλλοι κάνουν με το δεξί και πολλές φορές, μάλιστα, το κάνει καλύτερα. Από διανοητικής απόψεως επίσης βρίσκεται στην ίδια μοίρα με τον δεξιόχειρα και σε ό,τι λίγες περιπτώσεις υπερεί απ' αυτόν. Αν, όμως, του το φωνάζουμε διαρκώς, σά να πρόκειται για άδικια της φύσεως, απέναντί του, είναι δυνατόν να του δημιουργήσουμε ένα επικίνδυνο σύμπλεγμα, που θά έχη τότε δυσάρεστο αντίκτυπο όχι μόνο στη διανοητική του καπαστάσι, αλλά και σ' όλες γενικότερα τις εκδηλώσεις του.

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ

Οι Γερμανοί επιστήμονες, έπειτα από μακρές έρευνες, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι τα χρώματα δέ σχηματίζονται στον εγκέφαλο, όπως πιστεύαν ως τώρα, αλλά στον αμφιβλυστροειδή χιτών, ή σε κάποιο σημείο της διαδρομής του οπτικού νεύρου. Οι εικόνες, δηλαδή, προσφέρονται εγχρωμες στον εγκέφαλο.

Τό πέφτει στο παπούτσι

Τα καλογουαλισμένα παπούτσια βοηθούν στην επιτυχία

Στο γραφεϊο, στο σαλόνι, στο δρόμο, πόσες φορές δεν βλέπετε ανθρώπους να σας περιεργάζονται; Παρατηρήστε την ματιά τους. Πάντα αρχίζει απ' το παπούτσι. Γι' αυτό πάντα καλογουαλισμένα παπούτσια

καλογουαλισμένα παπούτσια μόνο με **KAMEL**

ΧΡΟΝΙΑ ύστερα από την πτώση της Πόλης, άρχισε κιόλας στην Ελλάδα ο κλεφτοπόλεμος. Τα παλληκάρια ξεκόβουν από τη μάζα των ραγιάδων, σκαρφαλώνουν στα βουνά και οι πλάγιες αντιπάλουν από τα πρώτα κλέφτικα τραγούδια. Στα όρενά χωριά, στ' άπομερα μοναστήρια κι' ακόμα πιο ψηλά, στ' άπατητα λημέρια, οι λεβέντες της κλεφτουριάς, οι άδούλωτοι Έλληνες, έτοιμάζονται κιόλας καθώς γυμνάζονται στο δίσκο, στο πήδημα, στο τρέξιμο για το μεγάλο άγωνα της έθνεγερσίας.

Τα παλληκάρια μαθαίνουν να πηδούν μ' ένα σάλτο τρία άλογα στημένα στην άρσάδα. Πιάνουν στο τρέξιμο άτια, που φεύγουν σαν άερας. Στο σπαθί δεν έχουν το ταίρι τους. Μ' ένα άστραφτερό χτύπημα του γιγατογανού χωρίζουν στα δυο το σπαχτάρι από τον ώμο και κάτω.

Όσο για το τουφέκι, δεν τους παραδίνει κανένας. Όστόσο, ως μη νομίση κανείς πως τα παλληκάρια αυτά που ύμνησε το δημοτικό τραγούδι, ζούσαν άναρχα και ρέμπελα. Αντίθετα είχαν σπαρτιατική ιεραρχία κι' αυστηρούς άγραφους νόμους. Κάθε παράβασι έχει και την τιμωρία της. Κούρεμα, διατόμπετσι, διώξιμο από το σώμα και σε βαρείες περιπτώσεις θάνατο. Ίερός νόμος το σέβας στη γυναίκα. Κλέφτες, που κακοποιούν γυναίκες θανατώνονται από τους συντρόφους των. Άθλησι, τραγούδι και κλεφτοπόλεμος ήταν ή καθημερινή τους άσχολία. Κι' όταν τσουγκρίζανε τα ποτήρια τους, ευχόντουσαν ο ένας στον άλλο: «Καλό βόλι» και τραγουδούσαν το δημοτικό τραγούδι:

«Όσο ν' ο κλέφτης ζωντανός, έχθρό δεν προσκυνάει
κι' αν πέση το κεφάλι του, δεν μπαίνει στο ταγάρι.
Το παίρνουν οι σταυραστοί, να θρέψουν τα παιδιά τους
να κάνουν πήχυν το φτερό και πιθαμή το νύχι».

Τ' ΑΡΜΑΤΩΣΙΑΚΙΑ

Ο Πατισάχ, «ο βασιλιάς των βασιλιάδων», άφέντης σε δυο ήπειρους και σε δυο θαλάσσιες, φτάνει ως τη Βιέννη, αλλά δε μπορεί να στήση τα φάμπουρα του στις άεσφαλιές του Όλμπιου, του Πάργονα, του Παρνασσού και του Ψηλορείτη. Έκει οι κλέφτες είχαν το δικό τους βασίλειο. Στην αρχή οι κλέφτες δεν είχαν να κάμουν μόνον με τους έχθρους, αλλά και με τους άρματωλούς, που ήταν το αντίπαλο δέος τους. Άρχικά οι άρματωλοί ήταν σώματα Έλλήνων μισθοφόρων, οργανωμένων από τους Βενετούς τον 15ον αιώνα, για την τήρησι της τάξεως στις όρεινές κι' ανήπιαστες περιοχές.

Στα βυζαντινά χρόνια ύψηχε κάτι παρόμοιο με τους άρματωλούς, οι Άκρίτες, σώματα κι' αυτά που φύλαγαν τα σύνορα και τα βουνά, κι' είχαν να κάμουν με τους Άπελάτες, που ήταν ληστές. Όταν οι Όθωμανοί κατέλαβαν την Ελλάδα, διατήρησαν τα βενετσιάνικα άρματωλικά, για να τα χρησιμοποιούν κατά των κλεφτών.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΓΡΙΒΑ

Έτσι για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα τα αντίπαλα σώματα ερχόντουσαν συχνά σε σύγκρουσι. Οι άρματωλοί έβγαζαν στην παγάνω τη νύχτα, όταν οι κλέφτες έκαναν γιορτούσια από τα λημέρια τους. Μα ή κλεφτουριά άμυνόταν γενναία. Άρματωλοί και κλέφτες, το ίδιο τολμηροί και ψυχροί, έγιναν με τον καιρό άσσοι στον κλεφτοπόλεμο. Κι' όταν ο έχθρικός ζυγός έγινε άβάσταχτος, τα δυο αντίπαλα σώματα άρχισαν να συνεννοούνται. Οι έξυπνοι καπεταναίοι έννοιωσαν, πως ο ά-όελοκτόνος άγώνας, μονάχα τον κατακτητή άφελούσε.

Η μυστική αυτή συνεννόηση έγινε φανερή το 1585, όταν έξεπασε ή επανάστασι του Θεοδώρου Γρίβα στην Άχαρνανία, με συμμετοχή των άρματωλών της Ήπειρου Πούλιου Δράκου και Μαλάμου. Η επανάστασι άπέτυχε, χωρίς να καταργηθή ο θεσμός των άρματωλών.

Όταν όμως οι άρματωλοί έγιναν φορείς της εθνικής ιδέας και μάλι-στα πήραν μέρος στην επανάστασι του 1770, που ύποκίνησε ή Αίκατερίνη ή Μεγάλη, ή έμπιστοσύνη των έχθρων λιγόστεψε, για να πάψη όλόκληρα, όταν οι άρματωλοί το 1805 τόλμησαν ν' άνοικτευθούν στην έξεγερσι των Σέρβων. Ο Άλλ πασάς τους χτύπησε τότε άλύπητα, μα στις ψυχές των άρματωλών, που σώθηκαν δεν έσβυσε ή πατριωτική φλόγα.

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

Μερικοί άπ' αυτούς, όπως ο Όδυσσέας Άνδρουτσός, ο Γ. Καρά-σκάκης, ο Άθανάσιος Δάκος και ο Μάσκος Μπότσαρης, που ήταν άν-δρες που έβλεπαν μακριά, έκριναν πως το καλύτερο, που είχαν να κάμουν, ήταν να πλερίσουν τον πονηρό και φιλόδοξο σάτταρι της Ή-πειρου.

Έτσι, μπόρεσαν όχι μόνο να γλυτώσουν από τη δίωξι, αλλά και να μπούν στη μεγάλη πολεμική σχολή, που έφτιαξε ο Άλλ πασάς στα Γιάννενα. Παράλληλα ο Θεόδ. Κολοκοτρώνης έπαιδευόταν κι' αυτός στον άγγλικό στρατό κατοχής της Έπτανήσου, ο Νικοτσάρας στο γαλλι-κό στρατό και ο Άναγνωστάρας στο ρωσικό.

Σε λίγο οι γενναίοι αυτοί άρματωλοί, εκπαιδευμένοι στη σύγχρονη πο-λεμική τέχνη από Εύρωπαίους άξιωματικούς, θάταν σε θέσι ν' άναλάβουν τη στρατηγική ήγεσία του άγωνα για την άνεξαρτησία. Άρματωλοί και κλέφτες, που είχαν γίνει τώρα ένα πράγμα, άποτελούσαν το σκληρό πυρήνα του επαναστατικού στρατού.

ΓΑΡΑ, ΣΠΕΤΣΕΣ ΚΑΙ ΨΑΡΑ

Στη θάλασσα γινόταν άλλη κοσμογονία. Με τη ρωσοτουρκική συνθή-κη του Κιουτσίκ-Καρναούτς, τα νησιά του Αιγαίου πήραν έξαιρετικά οι-κονομικά και πολιτικά προνόμια. Τα έμπορικά καράβια των ραγιάδων όλο-ένα και πληθύναν. Και όταν οι Γάλλοι διέλυσαν την Βενετσιάνικη Δη-μοκρατία, οι Έλληνες τους άντικατέστησαν στο έμπόριο της Εύρώπης και της Άνατολής.

Η Άγγλία, που φοβόταν μήπως ή Άνατολή πάση φωτιά από τις ιδέες της γαλλικής επαναστάσεως, άπόκλεισε με το στόλο της, όχι μο-νάχα τα λιμάνια της Παλλίας, αλλά και της Μεσογείου.

Τότε τα τρία μικρά ξερονήσια, Τόδα, Σπέτσες και Ψαρά, που έφτια-ναν συνεχώς καινούργια καράβια, έκαναν χουσές δουλειές με το λαθρεμ-

Το φλογερό ξεσήκωμα
τον Φεβρουάριο του 1821
(Του Γάλλου ζωγράφου
Λουδοβίκου Ντυπρέ)

ΥΛΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

πόριο, σπάζοντας τον άποκλεισμό του Νέλσωνα. Κουβαλούσαν τούρμα στην πεινασμένη Εύρώπη και γύριζαν κάθε φορά στις βάσεις τους, με τ' άπάρια γεμάτα χουσάρι και άσπμένα τάλητρα. Οι Τόδαίοι, μη έχοντας περίσσια σεντούκια, για να κού-βουν τους θησαυρούς τους, τους έθαβαν στη γη. «Πανταχόθεν ήκούετο ο ένσπόμενος του χουσού και του άργύρου ήχος», γράφει στην ιστορία του ο Κοριζής.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ

Μα για να άμυνόνται οι Έλληνες ναυτικοί στις επιθέσεις των Μπαρ-μπερίνων κουρσάρων, πήραν άδεια από τους Όθωμανούς κι' άρματω-θηκαν. Τα έμπορικά καράβια άπόκτησαν κανόνα και γενναίους πολεμ-στές, που έκαναν άγρια ρεσάλτα και βούλιαζαν τα πειρατικά. Σιγά-σιγά, δίχως κι' οι ίδιοι να το καταλάβουν, ο έμπορικός στόλος τους γινόταν πολεμικός. Οι σκίνες, τα μπάρια, οι γαλεάτσες, οι κορβέτες και τα τρεχαντήρια βαρτίζονται με άρχαία όνόματα: «Άρης», «Άφροδίτη», «Ποσειδώνας», «Ήρας», «Κλέια» κλπ. Στην πλώρη βάζουν πορτογές με φιδολόκαμες κεφαλές. Το άρχαιο ελληνικό ναυτικό ξανάζει και γεμίζει ύπερηφάνεια προγονική τις ψυχές των άντισταμένων.

Έτσι οι άτομήνιοι αυτοί θαλασσοίχοι, ύπαινοι στοίς κινδύνους και στις μάχες, συμπλήρωσαν την πολεμική τους εκπαιδευσι.

ΤΟ ΑΝΘΙΣΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Παράλληλα με την υλική άμω, άρχίζει και το άνθισμα του ελληνικού πνεύματος. Ός την εποχή εκείνη βασίλευε το σκοτάδι και ή άμάθεια. Τα λίγα γράμματα, τα εοικονογράμματα, που μαθαίνουν τ' άρχοντό-παιδα στα κονρά σχολεία των ιερωμένων, τα άνταχιστούν τώρα φα-νερά σχολεία, σ' όλες τις κοινότητες της σλαβωμένης Ελλάδας.

Ιδιαίτερα στα μεγάλα έμπορικά κέντρα, στην Ήπειρο, στη Θεσσα-λία στα νησιά φυτρώνουν όλοένα και καινούργια εκπαιδευτήρια (Έλλη-νομονισία, Άκαδημίες, Γυμνάσια). Μερικά παίρνουν κάλια διάστασι πανεπιστημιακή. Η Άθήνα έχει, όχι μόνο ξακουστούς δασκάλους αλλά και σπουδαστά σχολεία. Το Μεσολόγγι έχει Άκαδημία. Στο Βατοπέδι του Άγίου Όρους άμάζει ή «Άθωνία Άκαδημία», όπου σπουδάζουν ιερωμένοι και λαϊκοί, με δασκάλους το Νεόφυτο Κανσοκαλιβίτη και τον Ευγένιο Βούλγαρη.

Μα εκεί που ή πνευματική κίνησι ξεπερνάει κάθε όριο είναι ή Ήπει-ρος. Οι μεγαλειόμορφοι διαθέτουν άρθωνα χεήματα και χτίζονται σχολεία, που ή στήλη τους έμεινε άθάνατη.

Η ρωμαίλα έθνική γλώσσα με τα δημοτικά τραγούδια, είναι το πιο δυνατό κορσί. Σ' αυτήν θα γράφη τα θούρια του ο Ρήγας Φεραίος, ύμνώντας τη λευτεριά, για να την ακολουθήσουν άδογότερα ο Σολωμός με τους άριστοφυλακτικούς στίχους του και ο Κάλβος με τις «Ωδές» του.

Ο Ρήγας έφερε πίσω του μπαρούτι και ή Κάλβος με τις «Ωδές» του. και ο Κοραής τίπωνε άράδα βιβλία. Η μεγάλη γαλλική επανάστασι κατά της άπολυταρχίας, φτερόνει τα ιδεώδη των Έλλήνων πατριωτών. Ο Ίωνανός λόβος για τη λευτεριά έχειλίσει σ' όλες τις καρδιές. Το τουφεκίδι της κλεφτουριάς είναι το προάνακρουσι. Το ύπόδειλο έθνος είναι τώρα υλικά και πνευματικά ώριμο για το ξεσήκωμα. Μα ο φλο-γερός αυτός λόβος για τη λευτεριά πρέπει ν' άποκτηθή μια πολιτική ήγεσία, ένα φωτεινό εγκέφαλο, μια πυξίδα. Και να που ο καλός Θεός της Ελλάδας δεν τη στέρησε ούτε άπ' αυτό το άγαθό.

ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΙΚΟΙ

Τρεις έμπνευσμένοι άτόστολοι προβάλλουν στο προσκήνιο την κατάλ-ληλη ώρα. Είναι οι τρεις Φιλικοί, ο Έμμ. Σάνθος, ο Νικ. Σκουφάς, και ο Άθαν. Τσακάλωφ. Οι άπλοι και άσπμοι πατριώτες, όπως συμβαίνει συχνά στους μεγάλους να ξεκινούν από την άφάνεια, δεν έχουν στα χείρα τους καμιά δύναμι, εκτός από τη φωτιά, που καίει στα στήθη τους. Κι' όμως άποφασίζουν κάτι άφάνταστο: Να συνενώσουν τις εθني-κές δυνάμεις και να τις ρέξουν κατά το πανίσχυρο δυνάστη.

Έκει στην Όδησό, μέσα στην καταχνιμένη σιγαλιά μιας χειμωνιάτι-κης νύχτας, οι τρεις Φιλικοί καθόνται γύρω από ένα τραπέζι, που φωτί-ζεται από το τριμοφώνημα δυο κεριών. Έκει κουρμιλούν και φτιά-χνουν τα σχέδια της εθνικής παλινγενεσίας.

Τότερα οι τολμηροί αυτοί άνδρες κατεβαίνουν στην Πόλη. Έκει, στο σκοτάδι, ύπαινοι την πιο άποκτη σινομοσία της ιστορίας: Να καταλάβουν τον Ναύσταθμο, να κάμουν την άσμάδα και να πιάσουν αλχιμάλωτο το Σουλτάνο!

Ο ΦΛΕΒΑΡΗΣ ΤΟΥ 21

Τότερα ή Φιλική Έταιρεία έξασπύει στην Ελλάδα ένα φλογισμένο ράσο, τον άσπυκτο Παπαφλέσσα, τον μπουφοπιέση των νηγιών. Ο μεγάλος αυτός πατριώτης περνάει από παντού σαν άίφρονας. Έξοει να πείθη και να ξεσηκώνη. Δε διστάει να φτιάξη παραμυθία, για να ξε-γελήσει τους φρόνιμους και τους δισταχτικούς. Άδει στο Μαυρομυχάλη πως ξεκίνησαν κάλια οωσικές στροάτες κι' έφτασαν στα νησιά καρα-βίες τα κανόνια, τα τουφέκια και τα μπαρουτόβολα.

Παίει μια ιστορική φάρασι στον Άσπυκτογύλι, τον διοικητή της Καλαμάτας και τον σπρώχνει να προσκαλέση ο ίδιος τα πρώτα επαναστα-τικά σώματα της Μάνης, που ήταν τάχα πιστά στο Σουλτάνο. να μπούνε στην πόλι να τον βοηθήσουν να διώξη τους κλέφτες, πουταν καταλάβει το μοναστήρι του Προσφήτη Ήλια. Το κάλο πέτυχε. Στις 22 του Μάρτη μαρούλα πλακώνει την πόλι. Μέσα σε 24 ώρες οι επαναστάτες κα-θάρισαν την Καλαμάτα κι' έφτασαν αλχιμάλωτο το διοικητή της.

Τώρα όλα είναι έτοιμα. Ο Φλεβάρης του 21 έφτασε. Ο Άλέξανδρος Τριπλάντης, ο γενναίος άρχηγός των Φιλικών, που βόσκοντα στη Βλα-χία, δίνει το σύνθημα της έξεγερσεως. Κι' οι άθάνατοι Ίερολόχτες του άντικαταπίζουν τον έχθρο στον Λογαριασμό, τραγουδώντας:

«Φίλοι μου συμπατριώται,
δούλοι γάμαστε ως πότε;»

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Πώς έγινε η επανάστασι του 1821

ΑΒΑ ΓΚΑΡΝΤΝΕΡ:

Η γυναίκα της νύχτας που ζή μόνο για τόν έρωτα

Η «ΞΥΠΟΛΗΤΗ ΚΟΜΗΣΑ»

Ποιό, λοιπόν, είναι το μυστικό αυτών των αδιάκοπων μετακινήσεων, που την παρουσιάζουν σ'αμάτια μας σαν περιπλανώμενη; Η "Αβα" ανήκει στην κατηγορία των γυναικών, που η ιδιωτική τους ζωή προκαλεί μεγαλύτερο ενδιαφέρον από τη σταδιοδρομία ή το επάγγελμά τους. "Ο,τι κι' αν κάνει, παραμένει η «ξυπόλητη κόμησης», όπως ήταν ο τίτλος του έργου, που την έκανε διάσημη, ή σειράνα που γοήτευσε το Φράνκ Σινάτρα ή το διάσημο ταυρομάχο Ντομινγκούν, η γυναίκα που παντρεύτηκε τρεις φορές και που, από το στρατηγείο της της Μαδρίτης, διευθύνει, μαζί με το έπιτελείο της, που το αποτελούν γραμματείς, καμαριέρες, κομμωτρίες, αισθητικοί κλπ. τις έρωτικές της περιπέτειες, που εκτείνονται σ'αυτό τέσσερα σημεία του ορίζοντα.

Η ταινία αυτή απέδειξε, ότι η μεγάλη εκπαισμένη Βεντέττα, που από χρόνια ταξίδευε από τη μία ευρωπαϊκή πρωτεύουσα στην άλλη, για ν' ανταποκριθεί σ'αυτά που της υπαγόρευαν τα έρωτικά της καπρίτσια, διατηρούσε πάντα τη θέση και τα προνόμια της μεγάλης κυρίας της όθνης. Η εταιρεία, που τη χρησιμοποίησε, της αναγνώρισε τα πάντα: δικαιώματα «βέτο» επί του σενάριο, πρόσληψη φωτογράφου της έλλογής της, δυο ημέρες αναπαύσεως την έβδομάδα και γύρισμα μόνο τη νύχτα. Γιατί η "Αβα" είναι, προπαντός, πλάσμα της νύχτας. Μόνο έπειτα από τα μεσάνυχτα βρίσκεται τη φόρμα της.

ΑΥΛΗ ΑΠΟ ΤΣΙΓΓΑΝΟΥΣ

Η "Αβα Γκάρντνερ μοιράζεται μαζί με την Γκρέτα Γκάρμπο το προνόμιο, ότι παραμένει διάσημη, ακόμη κι' όταν δε γυρίζει. Ήταν η πρώτη μεγάλη Βεντέτα, που έφυγε από το Χόλλυγουντ για να εγκατασταθεί στην Ευρώπη, όπου ζή μια θεαλωδή ζωή, παρακολουθεί τις μεγάλες ταυρομαχίες, χορεύει φλαμάνκο κέντρο στο σπίτι της, στη Μαδρίτη, δόκλεληρη αλλη από τσιγγάνους. Όταν πληττή εκεί, παίρνει το αεροπλάνο για τη Ρώμη ή το Λονδίνο, όπου πηγαίνει να συναντήσει κάποιον από τους θαυμαστές της, ή να ριχτεί σ'εμιά έφημερη περιπέτεια...

Κάποτε της έρχεται η επιθυμία να φάει άγγλικά φαγητά, να πρέξη στην έξοχη της Ουάλλιας ή να κάνει τον περίπατό της σ'απάρκα του Λονδίνου, κάτω από τη βροχή.

"Αλλοτε πάλι θέλει να πιη ένα «νταϊκούρι» στην "Αβάνα ή νοσταλγεί κάποιο νεοορκεζικό κοσμικό κέντρο, ή σκέφτεται πώς δε γνωρίζει αρκετά τη Νότιο "Αμερική. Παίρνει τότε, λοιπόν, το αεροπλάνο, όπως μια άλλη θάπαιρνε ένα ταξί...

Η "Αβα με τόν Φράνκ Σινάτρα την εποχή του γάμου τους.

ρά τών Νοτίων και την έκαμε ν' άνεδη άργά τα σκαλοπάτια, δίνοντάς της δλοένα και μεγαλύτερους ρόλους.

Ο ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΤΟ ΜΙΚΥ ΡΟΥΝΕΪ

Την εποχή εκείνη, το μεγαλύτερο άτου της «Μέτρο-Γκόλντουϊν-Μάγερ» ήταν ο Μίκυ Ρούνεϊ. Γυός ενός περίφημου ήθοποιού, είχε πρωτοεμφανισθ' στον κινηματογράφο από την ηλικία των 8 χρόνων. "Αργότερα, ο Μίκυ έδωσε σ'αυτήν εταιρεία, που τόν χρησιμοποίησε, κολοσσιαία κέρδη. "Αλλά κι' ο ίδιος κολυμπούσε σ'αυτό χουσάφι κι' όπως ήταν μικροκαμωμένος (το ανάστημά του δεν ξεπερνούσε το 1μ.50) προτιμούσε ίδιος τις νέες με ψηλό άνστημα και υπερήφανα πόδια. Διέθετε γι' αυτές το μεγαλύτερο μέρος από τα κέρδη του...

Και, ξαφνικά, είδε την "Αβα. Αυτήν, όμως, δεν προσπάθησε να την εξαγοράσει με το χρυσάφι. Την παντρεύτηκε! "Αλλωστε, ήταν συνηθισμένος να παντρεύεται και να χωρίζει. Αυτός ο γάμος του ήταν ο τρίτος.

Ο Μίκυ μπορούσε τώρα να επιδεικνύει στο πλευρό του μιά πολύ όμορφη γυναίκα. "Από τ' άλλο μέρος, η "Αβα φαινόταν ευτυχισμένη σ'αυτό πλευρό του διασώμου ήθοποιού.

"Αλλά, οι πράκτορες διαφημίσεως άρχισαν να διαμαρτύρονται. Παραμένοντας πιστός σ'αυτήν γυναίκα του, ο Μίκυ κατέστρεφε τη φήμη του ως γόητος (ή αλήθεια ήταν πως αυτή τη φήμη τη χρωστούσε σ'αυτό άφθονο χρυσάφι, που διέθετε σ'αυτήν κινηματογραφικές επιτυχίες του). Δε χρειαζόνταν περισ-

σότερα για να κάνουν τόν άστατο και ματαιόδοξο Μίκυ να ξαναριχτεί σ'αυτήν παλιά ζωή του. Η "Αβα έλαμψε σ'αυτήν άρχή, αλλά παρηγορήθηκε πολύ γρήγορα και ζήτησε διαζύγιο. Η σύζυγική της ζωή με το Μίκυ κράτησε μόλις ένα χρόνο.

Ο ΚΑΡΠΙΝΕΤΙΣΤΑΣ ΑΡΤΙ ΣΟΥ

"Ενα καινούργιο αίσθημα είχε φουντώσει, σ'αυτό μεταξύ, μέσα σ'αυτήν της. "Ετσι, μόλις πήρε το διαζύγιο της, παντρεύτηκε το νέο ίνδαμμά της, που δεν ήταν άλλος από το διάσημο κλαρινετίστα "Αρτι Σόου. Ο Σόου έθεωρείτο σ'αυτό Χόλλυγουντ ως μορφωμένος, επειδή είχε διαβάσει μερικά βιβλία. (Ήταν τόσο έλαχιστα, που, για να τα μετρήσει κανείς, αρκούσαν τα δάχτυλα των δυο χεριών). Για την "Αβα, όμως, που δεν είχε διαβάσει κανένα, το πράγμα αυτό είχε κάποια αξία.

Ο "Αρτι Σόου είχε το σύμπλεγμα του Πυγμαλίωνος. Ο γάμος του με την "Αβα ήταν ο έκτος. "Αλλά, όπως συμβαίνει με όλους τους ημιμαθείς, εύρισκε πως η "Αβα ήταν πολύ άμορφωτη γι' αυτόν και την υποχρέωσε να παρακολουθήσει σ'αυτό Πανεπιστήμιο της Καλιφορνίας μαθήματα φιλολογίας και φιλοσοφίας, και προσπάθησε να τη μάθει σ'αυτά...

"Είναι περίεργο να πούμε, ότι η "Αβα δεν κατάλαβε τίποτα από όλα αυτά. Μιά μέρα, γύρισε σ'αυτό σπίτι, κρατώντας κάτω από τη μασχάλη της ένα χοντρό βιβλίο, που δεν ήταν άλλο από το «"Αμτρ», το περίφημο μυθιστόρημα της Κάθλιν Ουίνδσσορ. Ο "Αρτι Σόου έγινε έξω φρενών και μεταξύ των δυο συζύγων έπακολούθησε μιά βίαιη σκηνή...

"Από τότε, οι σχέσεις τους δεν ξαναεξομαλύνθηκαν ποτέ. Και, σ'ε λίγο, πήραν διαζύγιο. Το αξιοσημείωτο είναι, ότι ο "Αρτι Σόου, μετά την έκδοσή του διαζυγίου του, παντρεύτηκε την Κάθλιν Ουίνδσσορ, τη συγγραφέα του «"Αμτρ» (7ος γάμος)!

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΕ ΤΟΝ ΦΡΑΝΚ ΣΙΝΑΤΡΑ

Η "Αβα ήταν κοντά σ'αυτό Μίκυ Ρούνεϊ ή άφελής και κοντά σ'αυτόν "Αρτι Σόου ή υποταγμένη σύζυγος. "Αλλά τώρα ή ζωή της είχε σκληρύνει κι' είχε αποκτήσει αξιόλογη πείρα. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν να χαρή τη ζωή και την όμορφιά της, που ήθερε πια τί άξιζε. Ο γάμος δεν την άπασχολούσε.

"Επειτα από διάφορα έφημερα ειδύλλια, συνάντησε, το 1949, το Φράνκ Σινάτρα, που βρισκόταν σ'αυτό κολοφώνια της φήμης του ως τραγουδιστού.

Το ειδύλλιο τους ήταν θεαλωδες, κατακλυσμικό και γεμάτο από θεαματικές φιλονικίες και συμφιλιώσεις. Η "Αβα, ωστόσο, θέλησε να προειδοποιήσει το Σινάτρα.

Δεν είμαι ούτε όμορφη, ούτε έξυπνη, τού είπε. Δεν είμαι αληθινή καλλιτέχνηδα και δε θέλω να ξεγελάσω κανένα. "Αν ήμουν άνδρας, δε θ' αγαπούσα μιά γυναίκα, όπως αυτή που είμαι!... Ο Φράνκ Σινάτρα, ωστόσο,

Ένας δηλυκός Δόν Ζουάν

την αγάπησε παράφορα. Λίγο καιρό αργότερα, η "Αβα έφυγε για την "Ισπανία, όπου γύρισε την καλύτερη από τις ταινίες της, την «Πανδώρα».

"Αλλά σ'αυτήν του Σινάτρα δεν άργησαν να φτάσουν παράξενες φήμες. Ο ταυρομάχος Μάριο Κάμπρε παλιορούς στείνα με τις έρωτοτροπίες του την "Αβα και δημοσίευσε σ'αυτήν Ισπανικές έφημερίδες και τα περιοδικά, φλογερά ποιήματα γι' αυτήν.

Ο ήθοποιός δεν έχασε καιρό. Πήρε άμέσως το αεροπλάνο κι' έπρεξε στην "Ισπανία. Είχε μαζί του ένα βαρύτιμο κολλίε από σμαράγδια, που το πρόσφερε σ'αυτήν "Αβα.

Η αγάπη τους φούντωσε και πάλι. Είχαν κι' οι δυο τις καλλιτεχνικές υποχρεώσεις τους. "Αλλά, κάθε φορά, που τους έμενε λίγος καιρός, έπαιρναν το αεροπλάνο για να ξανασμίξουν.

Αυτά τα ταξίδια-άστρατη των δυο αγαπημένων έμεναν παροιμιώδη. "Εσμιζαν σ'αυτό Λας "Αντζελες, σ'αυτό Μαϊάμι, σ'αυτό Λας Βένγκας, σ'αυτό Παρίσι, σ'αυτό Μαδρίτη, σ'αυτό Λονδίνο, σ'αυτό Νέα "Υόρκη, σ'αυτό Χούστον.

ΔΥΟ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ ΣΤΟ ΣΤΡΩΜΑ ΤΟΥ ΚΡΕΒΒΑΤΙΟΥ

Το 1951, τέλος, ο Σινάτρα, που ήταν παντρεμένος, κατάφερε να πάρη το διαζύγιο του και τότε παντρεύτηκε.

Η "Αβα είχε βρή τόν άνδρωπο της ζωής της, αλλά είχε κάνει την έλλογή της σ'αυτήν κακή στιγμή. Βρισκόταν τότε σ'αυτό πύγιο της σταδιοδρομίας της. Ο Σινάτρα, αντίθετα, είχε κατακυλήσει ξαφνικά. Πιανούσε τώρα μιά περίοδο μεγάλης κρίσεως. Οι τελευταίες ταινίες του δεν άρεσαν σ'ε κανένα και το χειρότερο ήταν, ότι έχανε σιγά-σιγά τη φωνή του. Μεθούσε τώρα αδιάκοπα και μιλούσε γι' αυτοκτονία. "Από τ' άλλο μέρος, οι δυο σύζυγοι βασανίζονταν από μιά παθολογική ζήλεια. Η "Αβα έφευγε από τα διάφορα κέντρα, μόλις ο Σινάτρα τολμούσε να ριχτεί τα μάτια του πάνω σ'εμιά άλλη γυναίκα.

"Ενα βράδυ, που ο Σινάτρα τραγουδούσε σ'αυτό «Κοπακαμπάνα» της Νέας "Υόρκης, η "Αβα είχε την κακή έμπνευση να πησ'ε ένα γειτονικό κέντρο, όπου έπαιζε ο τέως σύζυγός της "Αρτι Σόου. Ο Σινάτρα το έμαθε κι' όταν γύρισαν σ'αυτό ξενοδοχείο, όπου έμεναν, έπακολούθησε μιά τρομερή σκηνή μεταξύ των δυο συζύγων, που έσπασαν έπιπτα, βάζα, καθρέφτες, κάθε τι που βρήκαν μπροστά τους. Σ'αυτό τέλος, ο Σινάτρα έπρε:

Θα φυτέψω μιά σφαίρα σ'αυτό κεφάλι μου!

Η "Αβα γέλασε σαρκαστικά. Πέρασε κατόπιν σ'αυτό δωμάτιο της και κλείδωσε την πόρτα.

Ο Σινάτρα, που έβραζε από τ'αυτό κακό του, την πήρε σ'αυτό τηλέφωνο και... τράβηξε δυο πιστολιές σ'αυτό στρώμα του κρεβατιού του.

"Αλλά η "Αβα, άσυγκίνητη, ξανακρέμασε τ'αυτό ακουστικό.

Οι πυροβολισμοί άναστατώνσαν τ'αυτό ξενοδοχείο κι' ένας παραγωγός, που έμενε σ'αυτό ίδιο πάτωμα, είδοποίησε την άστυνομία. "Αλλά, σ'αυτό μεταξύ, ο Σινάτρα είχε φωνάξει την καμαριέρα, που τού έλαξε τ'αυτό στρώμα. "Ετσι, οι άστ-

Η "Αβα Γκάρντνερ ως δούμισσα της "Αλβας σ'αυτό φιλμ «Η γυνή Μάγια».

νομικοί δε βρήκαν πουθενά ίχνη από σφαίρες... Ο παραγωγός παραβέχηκε τότε πως είχε παρακούσει και ζήτησε συγγνώμη. "Αλλά ο Σινάτρα ήταν έξω φρενών για την αδιαφορία, που έδειξε η "Αβα, άκούοντας τούς πυροβολισμούς.

ΞΑΝΑΡΧΙΣΕ ΤΙΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

"Εκείνη την εποχή, ο Σινάτρα προσπαθούσε να πάρη το ρόλο του πρωταγωνιστού σ'αυτό έργο «Οσο θα υπάρχουν άντρες». "Αλλά, ο παραγωγός κι' ο σκηνοθέτης της ταινίας δυσπιστούσαν σ'αυτό τολάντο του και δεν θέλαν να τού τόν δώσουν. Η "Αβα, χωρίς να τού πη τίποτα, χρησιμοποίησε όλο το κύρος και τις γνωριμιές της για να τούς πείση ν' αλλάξουν γνώμη και να τού έμπιστευθούν α'αυτό ρόλο.

Το έργο αυτό είχε κολοσσιαία έπιτυχία κι' ο Σινάτρα πήρε τ'αυτό «Όσκαρ». Ήταν ή μελαδική σχεδόν περιπτασι ήθοποιού, που είχε άρχισει να βουλιάζει και πού ξαναγύριζε θριαμβευτικά σ'αυτήν έπιφάνεια.

Λίγο καιρό αργότερα, είχε ένα καινούργιο ειδύλλιο με τόν ταυρομάχο Λουίζ Μιγκουέλ Ντομινγκούν, τόν τήν άκολουθούσε παυτού, σ'αυτή Ρώμη, σ'αυτή "Αμερική, σ'αυτή "Αβάνα...

Τόν αγαπάω, γιατί δεν έχει την ανάγκη μου, έκμυστρεύθηκε η "Αβα σ'εμιά από τούς βιογράφους της, τόν "Αμερικανό Ουίλλιαμ Χάνα. Δεν τού χρειάζεται διαφήμιση, όπως σ'αυτούς άλλους. Δέχεται, μάλιστα, να παραμείνι σ'αυτό ίσκιό, πράγμα που δεν είναι εύκολο για έναν άνδρωπο όπως α'αυτός.

"Όταν κίπτοσε η "Αβα άρρώσθηκε και πήγε σ'αυτό νοσοκομείο, ο Ντομινγκούν νοίκιασε τ'αυτό διπλανό δωμάτιο, για να μπορή να βρίσκεται όλες τις στιγμές κοντά της.

"Αλλά η "Αβα ήταν άχώροστη γι' αγάπη κι' ο Ντομινγκούν, ο άνδρωπος με τα άτσάλνια μπράτσα, λαχάλαιζε για να μπορή να βρίσκεται σ'αυτό ύψος τού ρέλι-υ τού. "Ετσι, α'αυθάνθηκε πραγματική άνασφάλισι, όταν κάποτε η "Αβα έφυγε μόνη της.

Τί σκέφτεται να κάνει τώρα; τόν ρώτησε ένας από τούς φίλους του.

Ν' αναπαυθώ, άπάντησε ο διάσημος ταυρομάχος. Θέλω να κοιμηθώ τρεις ημέρες συνεχώς ή και περισσότερο...

Σ'ε λίγο, ωστόσο, πήγε να τη βρή σ'αυτό Νέα "Υόρκη και της πρότεινε να γίνη γυναίκα του. "Αλλά η "Αβα άρνήθηκε. Ο Ντομινγκούν είχε πιάει πια να την ένα διασέση.

Ο διάσημος ταυρομάχος, σ'αυτό αληθινός υπαρκτός, δεν την ξαναεπώλεσε από τότε. Και, λίγο καιρό αργότερα, παντρεύτηκε την "Ιταλίδα ήθοποιό Λουτσία Μποζέ.

ΖΗΛΟΥΤΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ

Η "Αβα είχε σπάσει έναν άκόμη δαυμό κι' ήταν και πάλι έλευθερη. Και την έλευθερία της αυτή δε θέλησε από τότε να την ανταλλάξει με τίποτα.

"Εχω ένα εκατομμύριο δολάρια σ'αυτό Τράπεζα και γι'αυτό πρώτα σ'αυτή ζωή μου δεν είμαι έρωτευμένη, είπε εκείνη την εποχή. Αυτό είναι ύπεροχο!

"Από χρόνια τώρα ζή σ'αυτήν θηλυκό δόν Ζουάν. Τα έφημερα καπρίτσια της τη σπρώχνουν πότε εδω και πότε εκεί. "Αλλά κανένα σ'αυτό αίσθημα δε ξαναμύηκε σ'αυτήν της.

Κι' ωστόσο, υπάρχει κάποιος, που την περιμένει πάντα: ο Φράνκ Σινάτρα, που είναι ο νόμιμος σύζυγός της.

"Από τόν καιρό, που τόν έγκατέλειψε, ο Σινάτρα συνδέθηκε με διάφορες γυναίκες, που έμοιαζαν με την "Αβα. Σ'αυτό Χόλλυγουντ ψιθυρίζεται επίσης, ότι πολλές φορές τα βράδια σ'αυτήν όλα τα φώτα σ'αυτό σπίτι του κ'αφάνι μερικά λαμπιόνια, που κ'αίνε μπροστά σ'αυτό πορτοζάτι της τέως συζύγου του. Μένει κατόπιν επί άρες δολάρια, σ'αυτό εκ'ατασι, μπροστά σ'αυτό τα πορτοζάτι...

"Αλλά είναι πολύ άμφίβολο αν η "Αβα θ'αυ στερήση ποτέ να ξαναγυρίση κοντά του. Η διάσημη Βεντέττα είναι πολύ ζήλωτοτη για την έλευθερία και την άνεξαρτησία της.

Αυτές οι γκριζες τρίχες
μ' έκαναν νά υποφέρω...

Με τὸ **Palette** ὅμως
ξαναβρήκα τὴν ἡσυχία μου.

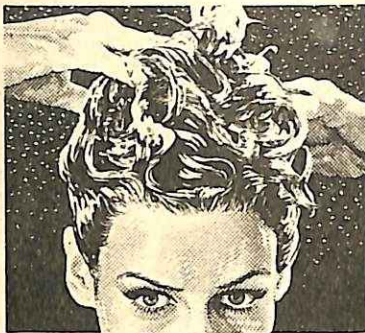
Palette

Τὸ ἀσφαλέστερο Χρωμοσαμπουάν!

Μέσα σὲ λίγα λεπτά τὰ μαλλιά ἀκτινοβολοῦν ἀπὸ νεότητα. Μπορεῖτε μόνη σας, μὲ ἓνα ἀπλό λούσιμο, νὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ τὸ πραγματικὸ θαῦμα! Εἶναι τόσο εὐκόλο, τόσο γρήγορο καὶ πολὺ οἰκονομικὸ. Μόλις δῆτε τὶς πρώτες γκριζες τρίχες, χρησιμοποιήστε ἀμέσως τὸ Παλέτ. Τὸ Παλέτ, λούζει καὶ ταυτόχρονα μακιγιάρει καὶ τονώνει τὰ μαλλιά. Καὶ γιὰ ἓνα χρωματισμὸ τῆς μόδας, χωρὶς νὰ ἔχετε γκριζες τρίχες, μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε διάφορες μοντέρνες ἀποχρώσεις, ἀφοῦ συμβουλευθῆτε τὸ ὠραῖο χρωματολόγιο τοῦ SCHWARZKOPF

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ Ραῦμὸν λέει στὴν Πωλὶν πὼς ὁ Κριστιάν ὑποφέρει, γιὰτὶ ἀγαπᾷ πάντα τὴ μητέρα του καὶ τὴν ἀναζητᾷ. Ἐκείνη τοῦ δηλώνει πὼς πρέπει νὰ ἐξάσῃ τὴν Ἰσαβέλλα καί, μπροστὰ στὴν ἐπιμονή του, τοῦ φανερώνει τὸ μυστικὸ τῆς, ποὶ εἶναι πραγματικὰ. Ἐπειτα, ἀπ' αὐτὸ, ὁ Ραῦμὸν ἀποφασίζει νὰ καταταγῇ ἐθελοντὴς στὸ στρατὸ καὶ νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀφρική, γιὰ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐξάσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Δὲν ἐξηγεῖ τὸ λόγο στὸν Κριστιάν, ἀλλ' ἐκείνος τὸν μαντεύει. Ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Πωλὶν χειροτερεύει ὁλοένα, δὲ λέει ὅμως τίποτα στὸ Ραῦμὸν, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀνησυχίῃ. Ὅσο γιὰ τὴν Τερέζα, εἶναι πιά στὰ τελευταῖα τῆς. Μετὰ τὴν ἀνάχωρησι τοῦ Ραῦμὸν, ἡ Τερέζα πεθαίνει καὶ τὸ μαγαζὶ χρεωκοπεῖ. Ἡ Πωλὶν ἀσκέτεται νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ τὸν ντὲ Μαρτύ, αὐτὸς ὁμῶς λείπει σὲ ταξίδι.

14^{ον} — Μάλιστα, κυρία. Ἐχεῖ πάει στὴν Ἰταλία, ὅπως κάθε χρόνο.
— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, μουρμούρισε ἡ Πωλὶν.

Καὶ βγήκε, τρεκλίζοντας. Ὅταν βρέθηκε ἐξῶ, λίγο εἰσιψε νὰ σωριαστῇ χάμα, στὸ πεζοδρόμιο. Εἶχε σβύσει, λοιπὸν, κι' ἡ τελευταῖα τῆς ἐλπίδα! Δὲ μπορούσε νὰ κἀν πιά τίποτα, γιὰ ν' ἀποφυγῇ τὴν αὐριανὴ καταστροφή τῆς...

Τὶ ἄλλα μαρτύρια, τί ἐξευτελισμοὶ τὴν περιμένανε ἀκόμα, στίς μέρες ποὺ ἔρχονταν;

Περπατοῦσε σὰ μεθυσμένη, ξένη σὲ ὅ,τι συνέβαινε γύρω τῆς. Ἀπ' τὴ χεῖλ τῆς βγαίνανε λέξεις ἀσυνάρτητες καὶ βρογχητά...

Ὅταν δὲ μπορούσε πιά νὰ περπατήσῃ, κάθηκε γιὰ λίγα λεπτά σ' ἓνα πάγκο. Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ συνέχισε τὸ δρόμὸ τῆς.

Τὸ κεφάλι τῆς γυρίε... Ἀναγκάστηκε νὰ κἀν καὶ δευτέρη τέτοια στάσι.

Κύτταξε γύρω τῆς. Βρισκόταν στὰ ἡλυσία.

Ἦταν ἀργά, οἱ δρόμοι εἶχαν ἀδειάσει.

Ἐμεῖν μιὰ στιγμὴ σὰ νάρκωμένη, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἀκίνητη.

Δὲν ἄκουε πιά τίποτα. Ἐνοιωθε ἓνα κενό, ἓνα χάος, μέσα στὸ μυαλό τῆς.

Δὲν πρόσεξε κάποιον, ποὺ τὴν πλησίαζε... κάποιον, ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ ὦρα κι' εἶχε κανονισεὶ τὸ βῆμα του ὅμοια μὲ τὸ δικό τῆς.

Ὅταν αὐτὸς τὴν εἶδε νὰ πέφτῃ γιὰ δευτέρη φορὰ σ' ἓνα παγκάκι, χοράχτηκε ἓνα κοκὸ χαμόγελο στὰ λεπτὰ του χεῖλι κι' ἔτριψε τὰ χεῖρά του μὲ ἱκανοποίησι.

Προχώρησε, στάθηκε κοντὰ τῆς, τὴν κύτταξε. Ὑστερὰ ἔσκυψε κι' ἀπλώσε τὰ χεῖρά του, σὰ νὰ θελε νὰ τὴν ἀρπάξῃ... Ἀλλὰ συγκρατήθηκε, μὲ μιὰ προσπάθειά, καὶ τὴν ἀγγίξε μονάχα στὸν ὤμο.

Ἐκείνη δὲν κουνήθηκε. Ὁ ἀντὺρ ἐπανάλαβε τὴν ἴδια χειρονομία.

Τώρα ἡ Πωλὶν σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς, τὸν κύτταξε. Στὴν ἀρχή, δὲ φάνηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Τὰ μεγάλα μάτια τῆς ἔμοια-

ζαν σὰν ἀδειανὰ ἀπὸ ἔκφρασι, ἀπὸ σκέψι.

Ξαφνικά, ὁμῶς, ἀνατρίχιασε σύγκορμη, σάλεψε τὰ χεῖλιά τῆς καὶ τέντωσε μπροστὰ τὰ χεῖρά τῆς, σὰ νὰ θελε νὰ διώξῃ κάποια τρομαχτικὴ ὄπασις. Σηκώθηκε κι' ἔκανε δυὸ βήματα πίσω.

— Ἀκόμα, λοιπὸν, μὲ φοβόσαστε, κυρία; τῆς εἶπε ὁ ἀντὺρ σαρκαστικά.

Ἐσεῖς!... Ἐσεῖς!... Ἀθλίε!... φώναξε ἡ Πωλὶν.

Μὰ ἐκείνος δὲ φάνηκε νὰ πειράζεται γιὰ τὴ βρισιὰ τῆς.

— Ἀκούστε με, κυρία ντὲ Ρεδέλ, τῆς εἶπε μαλακά. Ἐρχομαι σὰ φίλος, ἀν θέλετε. Ἔξω τὶς δοκιμασίες ποὺ σὰς βόηκανε. Δὲ σὰς ἔχασα καθόλου ἀπ' τὰ μάτια μου, ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ, καὶ μάθαινα ὅ,τι σὰς συνέβαινε. Ἔξω τὸ οἰκονομικὸ κατάντημα σας.

Πήγε πὶο κοντὰ τῆς καὶ συνέχισε:

— Ἐνα ἄλλο μαγαζὶ ἄνοιξε, κοντὰ στὸ δικό σας, καὶ μὲ τὸν ἀνταγωνισμὸ του σὰς κατάρρεψε, ἔσας καὶ τὴ φίλ σας. Ἐκείνη πέθανε. Μείνατε μόνη, γιὰ νὰ ὑποστήτε τὶς συνέπειες.

Ἡ Πωλὶν ἀκουμποῦσε τὴν πλάτη τῆς σ' ἓνα δέντρο, λαχανιασμένη, μὲ τὸ κορμὶ τσακισμένο. Κύτταξε γύρω, ἀλλὰ δὲν εἶδε κανένα, οὔτε μιὰ σκιά. Ποῖος θὰ κυκλοφοροῦσε στοὺς δρόμους, τέτοια ὦρα καὶ μὲ τέτοιο καιρὸ, μέσα στὴν ὁμίχλη;

— Εὐτυχῶς, εἰμ' ἐγὼ ἐδῶ, συνέχισε ὁ βαρὺνὸς ντὲ Ταβερνύ. Ἐγὼ ποὺ μὲ περιφρονήσατε, ἐγὼ, ποὺ θάπρεπε νὰ σὰς μισῶ, κι' ὁμῶς

θέλω νὰ σὰς σώσω... Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πῆτε μιὰ λέξι... γιὰ νὰ μὴ σὰς ἀφίσω νὰ βουτηχθῆτε στὴ μαύρη στώχεια, ἔσεῖς καὶ τὸ παιδί σας, χωρὶς φωνή, χωρὶς φωτιά... Πέστε μου, Πωλὶν! Θέλετε νὰ σβύσουμε ὅλα τὰ περασμένα; Θέλετε νὰ προφέρετε τὴ λέξι αὐτή, ποὺ ἐλπίζω, ποὺ περιμένω τὸσον καιρὸ;

— Ἀθλίε!... Ἀθλίε!... ἔνα-εἶπε ἡ Πωλὶν.

Καὶ πρόσθεσε, μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεπε ἀπὸ ἀγανάκτησι:

— Πιστεύετε λοιπὸν πὼς θὰ μὲ ξεγελάσετε, μὲ τὴν ὑποκρισία σας; Ὁχι! Ἔξω καλὰ τὶς αἰσχύες, τὶς ἀνανδρὲς μηχανορραφίες σας εἰς βάρος μιᾶς ἀνυπεράσπιστης γυναίκας!

— Τὶ ἔρετε δηλαδὴ;

— Πὼς τὸ ἀντικρινὸ μας κατάντημα ἀνοίξε μὲ λεπτὰ δικά σας, γιὰ νὰ μὲ καταστρέψῃ καὶ γὰ μὲ κἀν νὰ πέσω στὰ πόδια σας, ἀνίσχυρη... Ἀπορεῖτε πὼς εἶμαι τόσο καλὰ πληροφορημένη; Μὰ ἔξω κι' ἄλλα πράγματα! Καὶ σὰς περιφρονῶ, σὰν τὸν τελευταῖο κακούργο... Γιὰτὶ τὰ λεπτὰ αὐτά, ποὺ ἀρσιμοποιεῖτε γιὰ νὰ ἐκδικηθῆτε τὶς γυναῖκες, ποὺ δὲ σὰς θέλουνε, τὰ ἀποκτήσατε μ' ἓνα ἔγκλημα!

Ἐνα ὑπόκοφο, ἀπειλητικὸ μουγκρητὸ βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλιά του Ταβερνύ. Μὰ ἡ Πωλὶν, ὄρθια μπροστὰ του, τὸν ἀψηφούσε. Τώρα δὲ φοβότανε πιά.

— Ναί, μὲ τὸ ἔγκλημα, πρόσθεσε, Κλέψατε ἄλλοτε... κι' ἀφίστατε νὰ καταδικασθῇ στὴ θέσι σας ἓνας ἀδῶς. Θάπρεπε νάσαστε τώρα στὰ κάτεργα, βαρῶνε ντὲ Ταβερνύ! Μὰ ἐκεῖ θὰ καταλήξετε μιὰ μέρα, ἀν ὑπάρχῃ Θεὸς Δίκαι.

Ὁ Ταβερνύ προχώρησε κατὰ πᾶν τῆς, φωνάζοντας:

— Ὅα σὲ κἀνω νὰ καταπιῇς τὴ γλῶσσα σου, παλιοναῖκα!... Ὅα δοῦμε ποῖος ἀπ' τοὺς δυὸ μὰς εἶναι δυνατώτερος!

— Τὰ μάτια του ἀστράφτανε ἀπὸ μῖσος. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἤξερε

τὸ μυστικὸ του. Θὰ μπορούσε νὰ τὸν κἀν ὅ,τι ᾔθελε!

Ἐκτός ἀν τῆς ἔκλεινε τὸ στόμα... μιὰ γιὰ πάντα! Τὸ μέρος ἦταν ἔρημο. Δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ ζωντανή. Κανεὶς δὲ θὰ τὸν εἶδε... Καί, ξεκάνοντας τὴν Πωλὶν, βέδρισκε πιά τὴν ἡσυχία του, θὰ θάβονταν τὰ περασμένα!

Μὰ ἐκείνη μάντευε τὸν κίνδυνον, ποὺ διέτρεχε. Σκέφθηκε πὼς, ἀν πέθαινε, ἡ Ζερβαῖν τῆς θάμενε μόνη στὸν κόσμον κι' ἀπροστάτευτη.

Καὶ τόβαλε στὰ πόδια, φωνάζοντας ἀπροσχηκτικά:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Μὰ ἡ φωνὴ τῆς πνίγηε μέσα στὴν ὁμίχλη. Κανεὶς δὲν τῆς ἀπάντησε...

Ὁ Ταβερνύ τὴν κυνηγοῦσε. Ἄν τῆς ἔφτανε, θὰ τὴ σκότωνε!

— Βοήθεια!... Βοήθεια! ἔνα-φώναξε μ' ἀπελπίσει.

Τὰ γονατὰ τῆς λυγίζαν. Θάπρεπε, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ. Ἦταν χαμένη!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁμῶς, ἀκούσε κοντύνες ὁμίλιες καὶ βήματα βιαστικά. Δυὸ σιλουέτες ξεχώρισαν, στὴν ὁμίχλη...

Τὶς εἶδε κι' ὁ Ταβερνύ καί, ἐγκαταλείποντας τὸ θέμα του, ἐφυγε τρέχοντας πρὸς ἄλλη θύση.

Ἡ Πωλὶν ἔπεσε μέσα στὰ χεῖρα δυὸ ἀστρυφαλῶν καί, πρὶν λιποθυμήσῃ, μουρμούρισε:

— Ὁ ἀνάνδρως!... Ὁ κακούργος!...

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ
Α'.

— Καλημέρα, Ἰσαβέλλα. Ἐσεῖς, παππού! Τὶ εὐχάριστη ἐκπλήξι, αὐτὴ ἡ τόσο πρῶν-ῆ ἐπίσκεψί σας!... ἔρετε καλὰ πὼς εἶμαι τεμπέλα. Ἄν ἐρχόσαστε μισὴ ὥρα νωρίτερα, θὰ μὲ βρισκατε νὰ κοιμάμαι ἀκόμα... Κι' ἂν ἔξερατε μάλιστα τί ὠραία δνεῖρα ποὺ ἔδωκα!...

— Μπα! Μπορῶ νὰ τὰ μάθω; — Ἄ, δὲν τὰ θυμάμαι πιά... Ἀλλ' αὐτὸ, εἶναι ἀκόμα πὶο εὐχάριστη ἡ πραγματικότητα ποὺ βόηκα ὅταν ἐτύχησα.

— Τὸ λές ἀλήθεια, Ἰσαβέλλα; Εἶσαι πραγματικὰ, ἀπόλυτα εὐτυχισμένη;

— Μὲ ρωτᾶτε; Μὰ δὲν τὸ ἔρετε... Τὶ ἄλλο θὰ μπορούσα νὰ ἐπιθυμῶ, ἀφοῦ σὰς ἔχω κοντὰ μου καὶ δὲ μοῦ ἀρνίσσαστε ποτὲ τίποτα;

Ἡ κοπέλλα κύτταξε τὸ γέρο, χαμογελώντας μὲ χάρι.

Παρ' ὅλα τὰ 70 χρόνια του, ὁ κόμης ντὲ Ρεδέλ ἦταν ἀκόμα ἀκαμψός. Εἶχε ἓνα κορμὶ ἴσο σὰν λαμπάδα.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔπιασε τὸ ἓνα του χεῖρ καὶ τὸ φίλησε. Ἐκείνος τῆς ἀνταπόδωσε τὸ φίλὶ στὸ μέτωπο, μὲ βαθεῖα τρυφερότητα.

— Πᾶν νὰ καλημερίσω τὴ γιὰ-γιὰ, εἶπε ἡ κοπέλλα.

Μὰ ὁ κόμης τὴ σταμάτησε.

— Μὴ φύγεις ἀκόμα, Ἰσαβέλλα, τῆς εἶπε. ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἐκείνη τὸν κύτταξε, παραξενεμένη γιὰ τὸ σοβαρὸ τόνο του. Τὶ εἶχε νὰ τῆς πῇ; Γιὰτὶ εἶχε ἀλλάξει ὄψος, ἔτσι ξαφνικά;

Μὲ τὰ χρόνια, ἡ ὁμορφιά τῆς

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ, προτομὴ χωρὶς τὴν Ἰωαννίνα, νὰ νὰ παντρευτῇ τὴν ἀρχιδούκισσα Μαρία-Λουίζα τῆς Αὐστρίας, ποὺ τοῦ ἔδωκε τὸν «Ἀετιδά», γνωστὸν ἐπίσης ὡς δοῦκα τοῦ Ράιχσταγ, εἶχε ἀποκτήσει ἓναν ἄλλο γιὸ, γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία δὲν μίλησε καθόλου, ἀλλὰ ποὺ τὰ ἀστυνομικὰ δελτία τῆς ἐποχῆς ἀναφέρουν πολὺ συχνὰ τὸ ὄνομά του.

Ὁ γιὸς αὐτοῦ τὸς Ναπολέοντος γεννήθηκε στίς 15 Δεκεμβριοῦ 1806. Ἡ μητέρα του ἦταν ἡ Ἐλεονώρα Ντενουέλ, δεσποινίδα ἐπὶ τὸν τιμὸν τῆς ἀδελφῆς του Καρολίνας, ποὺ εἶχε παντρευτῇ τὸν βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως Ἰωάννης Μυρῶ.

Ο Ναπολέον ἦταν ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴ γέννησι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ κι' ἴσως σκεφτόταν ὅτι μιὰ μέρα θὰ κατάφευγε νὰ τὸ νομιμοποιήσῃ. Ἀλλ' ἀργότερα ἀποφάσισε νὰ διαζευχθῇ τὴ στέισα Ἰωαννίνα καὶ νὰ συνδεθῇ μὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παλαιότερες ἡγεμονικὲς οἰογένειες τῆς Εὐρώπης. Ἐτσι, παντρεύτηκε τὴ Μαρία-Λουίζα κι' ἀπὸ τὸ γάμο του αὐτὸν ἀπέχτησε νόμιμο διάδοχο.

Δὲν ἔξευσε, ὥστόσο, τὸν πρῶτον του γιὸ, στὸν ὁποῖον εἶχε δοῦσε τὸ ὄνομα Λεόν. Τὸν ὀνόμασε κἀντὶ καὶ τοῦ ὄρισε μιὰ ἐπιχορήγησι 12.000 φράγκων ἐτησίως. Μετὰ τὴν ἴπτα του στὸ Βατερλώ καί, προτοῦ ἐγκαταλείψῃ γιὰ πάντα τὸ ἔδαφος τῆς Γαλλίας, τοῦ ἔκαμε ἐπίσης μιὰ δωρεὰ ἐνὸς ποσοῦ 100.000 φράγκων.

Ὁ κόμης Λεόν, ὅταν μεγάλωσε, ἄρχισε νὰ συλλάβῃ στίς αἰθούσες τῶν χαρτοπαιγνίων καὶ στὰ καμαρίνια τῶν θεάτρων. Ἐ-

ΕΝΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Πέθανε ἀμπώτωσης κι' ἡ γυναῖκα του ἔγινε ὑπρέτρια

τοι, τὰ 100.000 φράγκα ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του ἔξαπμήθηκαν πολὺ γρήγορα καί, μιὰ μέρα, βρέθηκε χωρὶς πεντάρα. Κατατάχθηκε τότε στὴν πολιτοφυλακή, ποὺ εἶχε σφιστεῖ ὁ Λουδοβίκος-Φίλιππος, μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ταγματάρχου. Ἀλλὰ τὸν ἐδίωξαν ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, γιὰτὶ εἶχε ὑποπέσει σὲ πολλὰ παιδαγωγικὰ παραπτώματα.

Ἐτσι, ξαναβρέθηκε στὸ δρόμο, χωρὶς πεντάρα. Ἀρχισε νὰ κἀν τότε διάφορα θαλασσοδάνεια, ὥσπου, στὸ τέλος, οἱ πιστωτές του τὸν ἐξορίζαν στὴ φυλακή, ὅπου ἔμεινε δυὸ χρόνια. Βγαίνοντας ἀπὸ κεῖ, οἰκτῆρε σὲ διάφορες ὑποτιτὲς ἐπιχειρήσεις, ποὺ φορεῖς ὑποτιτὲς ἐπέχειοσε. Στὸ μέτωπο μὲ τὴ δικαιοσύνη. Ἐπειτα, μεταξὺ, εἶχε ἀποκτήσει φημὶ τρομεροῦ μονομάχου. Χειριζόταν μὲ δεξιότητα τὸ ξίφος καὶ ἦταν θαυμάσιος σκοπευτής. Γιὰ μιὰ διαφορά γνώμης ἡ γιὰ ὁποιαδήποτε ἀστυνομικὴ ἀπορροή, προκαλοῦσε τὸν ἀντίπαλό του σὲ μονομαχία καὶ τὶς πὺ πολλὰς φορὲς τὸν ἐστελενε στὸν ἄλλον κόσμο.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἀναγκάζονταν συχνὰ νὰ κοίβεται. Ἀλλὰ βρισκόταν πάντα κάποια τρυφερὴ καρδιά, ποὺ τοῦ πρόσφερε γιὰ κορηφινέτο τὴν ἀγκυλιά τῆς. Γιὰτὶ ὁ κόμης Λεόν ἦταν ἓνας πολὺ ὠραίος ἀντὺρ. Εἶχε τὴ μορφὴ τοῦ πατέρα του, ἀλλὰ στὸ

ἀνάστημα ἔμοιαζε τῆς μητέρας του, ποὺ ἦταν ψηλὴ.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴ ἀρχικά ὡς προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ κατόπιν ὡς αυτοκράτορος τοῦ Ναπολέοντος Β', ἀνέτειλαν καλύτερες ἡμέρες γιὰ τὸν κόμη Λεόν.

Ὁ θεὸς του — δηλαδὴ ὁ Ναπολέον Β' — τοῦ ὥρισε μιὰ ἐτήσια ἐπιχορήγησι 16.000 φράγκων, ποὺ ὁ Λεόν ἄρχισε νὰ τὰ σκορπίζῃ ὅπως καὶ ἄλλοτε. Ἀσχολήθηκε ταυτόχρονα μὲ διάφορες ἐπιχειρήσεις. Ἀνέλαβε τὴν κατασκευὴν δρόμων καὶ σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ἔδωσε ἐργοστάσιο παραγωγῆς μέλανος, καταπιάστηκε μὲ τὴ ναυπηγήσι ἐνὸς ὑποβρυχίου, συνέστησε ἓνα εἶδος Τραπεζίης, ποὺ ὁ σκοπὸς τῆς ἦταν «ν' ἀντιμεταπίσῃ τὶς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ» κλπ.

Ἦταν ἓνα μυαλὸ ἐξαιρετικὰ γόνιμο, ἀλλὰ δὲν ἀποσιωπῶνταν σὲ τίποτα σταθερά. «Οἱ ἰδέες ἔβραζαν μέσα στὸ μυαλό του καὶ πετοῦσε ἀδιάκοπα ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη» ὅπως ἐγραφε ἓνας ἀπὸ τοὺς βιογράφους του. Χάρης στὴν ὑποστήριξι τοῦ θεοῦ του, κέρδισε τεράστια ποσά, ἀλλ' ὅπως πετοῦσε τὰ χρήματα ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἦταν πάντα καταχρεωμένος.

Στὸ τέλος, ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ μιὰ μικρὴ ράφτρα, μὲ τὴν ὁποῖαν σιλοῦσε ἀπὸ καφὸ καὶ ποὺ τὸν εἶχε κάμει πατέρα δυὸ παιδιῶν. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ θεὸς του τοῦ ἔδωκε 25.000 φράγ-

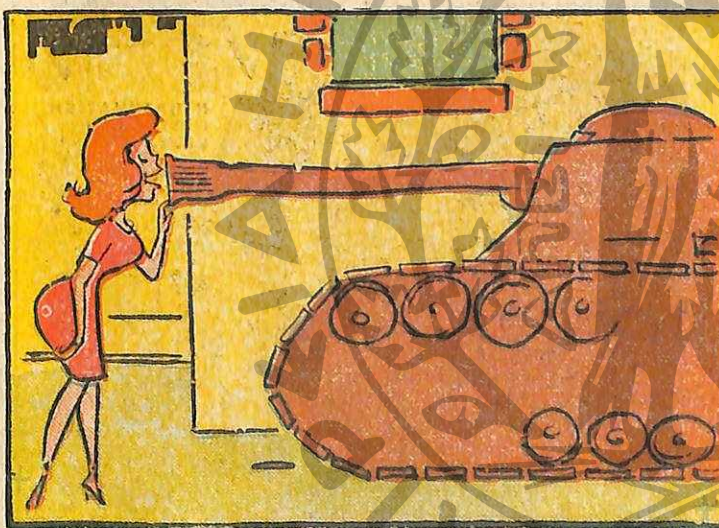
κα, γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ τοὺς δανειστές του καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἀξιοποσιπὸς τὴν οἰκονομίαν του.

Ἀλλὰ σὲ λίγο ἔξασπε ὁ γαλλογερομανικὸς πόλεμος τὸ 1870, ποὺ κατέληξε στὴν ἴπτα τῆς Γαλλίας καὶ τὴν ἐκδίωξι τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ Λεόν ἔφυγε τότε στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἔζησε μὲ τὰ λιγιστὰ χρήματα ποὺ τοῖδιναν μερικὸι φίλοι τοῦ παλίου καθεστώτος. Ἐξορίσται ἐπίσης.

Ὅταν ξαναγύρισε τὸ 1875 στὴ Γαλλία, βρισκόταν σ' ἐξουθενήν-τη κατὰστασι. Ἐγκατεστάθηκε τότε σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι, μιὰ καλύβα σχεδόν, στὸ Ποντουά, ὅπου ἔζησε ἡμέρες μαυρὸς δυστυχίας. Μιὰ μέρα, μὴ ἔχοντας ν' ἀγοράσῃ λίγο καπνὸ, ἔδωσε γι' ἀντάλλαγμα ἓνα ἔγχειρίδιον ποὺ ἦταν δώρο τοῦ πατέρα του, τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ὁ κόμης Λεόν πέθανε, τέλος, στίς 14 Ἀπριλίου 1881, σὲ ἡλικία 75 χρόνων. Βρισκόταν σὲ τὸση φτώχεια, ποὺ οἱ γείτονες ἔκαμαν ἔρανο γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας.

Μετὰ τὸ θάνατό του, ἡ γυναῖκα του μίπηκε ὑπρέτρια σ' ἓνα πλοῖον οὐ σπιτὶ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ. Ἡ μοναδικὴ τῆς ἐλπίδα ἦταν οὖν θὰ τῆς ἔδιναν ἓνα περὶ-πτερο γιὰ νὰ πωλήσῃ καπνὸ κι' ἐφημερίδες. Ἀλλὰ πέθανε χωρὶς νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὴ ἡ ἐλπίδα τῆς. Τὰ παιδιὰ τοῦς εἶχαν ἀλλάξει, στὸ μεταξύ, τὸ βαρὺ ὄνομα ποὺ ἔφεραν κι' ἀσκολήθησαν μὲ ταπεινὲς δουλειές... Τὸ ἀδίσταστο μὲν εἶναι ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τοῦς, ποὺ εἶχαν πλουτίσει ἀπὸ τὸ μεγάλο πά-πο τους, δὲν ἐνδιαφέρθηκε ποτὲ γι' αὐτὰ.

Λάκη!... Μέσα εἶσαι, γονεῖ μου!

Ἰσαβέλλα εἶχε γίνει ἀκόμα πιὸ ἐκθαμβωτική.

Ἦταν ἡ ἀγαπημένη καὶ χαϊδεμένη ἐγγονή τοῦ κομήτος ντὲ Ρεβέλ. Ὁ παππούς της τὴν εἶχε πλάσει ὅμοια μὲ κείνον, καὶ περριφανεύονταν γιὰ τὸ ἔργο του.

Ὡστόσο, ὅταν εἶχε μῆλ, πρὶν ἀπὸ λίγο, στὴν κόμαρά της καὶ τὴν εἶχε βρῆ ὑπορροφημένη ἀπὸ ὄνειροπολήσεις — τόσο πού δὲν κατάλαβε ἀμέσως τὴν παρουσία του — ὁ κόμης ἀπόρησε κι' ἀνησύχησε. Ὅταν τὸν ἀντιλήφθηκε, ἔπειτα ἀπὸ λίγα δευτερόλεπτα, τὰ μάτια της φωτίσθηκαν, τὸ χαμόγελο ξανάνθισε στὰ χεῖλη της καὶ πετάχθηκε πάνω, μὲ μιὰ κραυγὴ χαράς.

Τὴν ὄνειρευτάν ὁμῶς προηγουμένως; Καὶ γιατί εἶχε μιλήσει γιὰ τὰ «ῥωαία ὄνειρά» της;

Ὁ γέρος ἤθελε νὰ τὸ μάθῃ. Τῆς εἶπε, λοιπόν, μὲ σταθερὸ τόνο:

— Μπαίνοντας, πρὶν ἀπὸ λίγο, σὲ βρήκα βυθισμένη σὲ σκέψεις. Σὲ ἀπασχολούσαν; λοιπόν, πολὺ σοβαρὰ πράγματα, γιὰ νὰ μὴ μὲ καταλάβης ἀμέσως;

— Ἐγώ, παππού;... εἶπε ἡ κοπέλλα, μὲ κάποια ἀμηχανία.

— Ναι, ἐσύ. Τί σκεπτόσουν; Δὲν ξέρω... Ἰσως προσπαθοῦσα νὰ θυμῶ τὰ ῥωαία ὄνειρα, πού εἶδα τὴ νύχτα...

— Ἀλήθεια; εἶπε ὁ γέρος λίγο εἰρωνικά. Δὲ σὲ πιστεύω.

— Μὰ, παππού... διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἰσαβέλλα.

Ὁ κόμης δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ.

— Φαντάζεσαι πὼς δὲ διαβάζω στὸ πρόσωπό σου, ἀγαπημένη μου Ἰσαβέλλα; τῆς εἶπε. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού μου δείχνεις ἑλλειψὶ ἐμπιστοσύνης, ἐσύ ἡ τόσο εὐλικρινῆς. Γιατί;

Κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη διακοπὴ, πρόσθεσε:

— Εἶχα δικίον λοιπόν;... Εἶναι σοβαρὰ τὰ πράγματα; Μίλησε, σ' ἀκούω.

Ἡ κοπέλλα χλωμίωσε κι' ὕστερα κοκκίνισε ἐλαφρῶς, ἐνῶ τὸ στήθος της ἀνεβόκατέβηκε ἀπ' τὴ συγκίνηση. Μὰ δὲ μίλησε.

— Σωπαινέις, Ἰσαβέλλα; ἐπέμεινε ὁ κόμης. «Ε, λοιπόν, θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ πὺ πὺ πετρὺσε τὸ μυαλό σου!

Ἡ Ἰσαβέλλα τὸν κύτταξε μ' ἀνησυχία. Τί ἤθελε νὰ πῇ;...

Ὁ γέρος συνέχισε:

— Θέλει ρῶτῃμα; τί ὄνειρεύεσαι μιά ὁμορφὴ κοπέλλα, 20 χρονών, πού ἀκούει νὰ τραγουδᾷ ἡ καρδιά της; Ὡ, τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ τραγουδιῶ τῆς ἀκούει κα- θέναι, στὴ ζωὴ του... Αὐτὰ σ' ἔκαναν νὰ ὀνειρεύεσαι! Ἡ φαντασία σου πετρὺσε, σίγουρα, σὲ κάποιο ῥωαίο παλληκάρι, πού θὰ σὲ πᾶρῃ μιά μέρα ἀπὸ κοντὰ μας... Τί θάναι αὐτὸς ὁ τυχερός; Δούκας; Πρίγκιπας; Ποιὸς ξέρει!... Πάντως ἡ οἰκογένειά μας ἀξίζει νὰ συγγενέμῃ μὲ τὰ μεν- αλύτερα ὀνόματα τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἡ κοπέλλα ἔκανε μιὰ χειρονομία, σὰ νάθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ὁ κόμης ᾤσωσε τὰ φρύδια του. Εἶχε γελαστή λοιπόν; Τὴ συλλογίζετο ἡ Ἰσαβέλλα; Τὴ ἀπορροφούσε ἐπὶ τὴ σκέψι της;

Τὸ ἔκρυβε καί; Δὲν ἤθελε νὰ τὸ παραδεχθῇ ὁ κόμης. Ἡ ἰδέα αὐτὴ πέρασε ἀπ' τὸ νῦν του, σὰν ἀστραπὴ, ἀλλὰ τὴν ἔδωκε ἀμέσως καὶ πρόσθεσε:

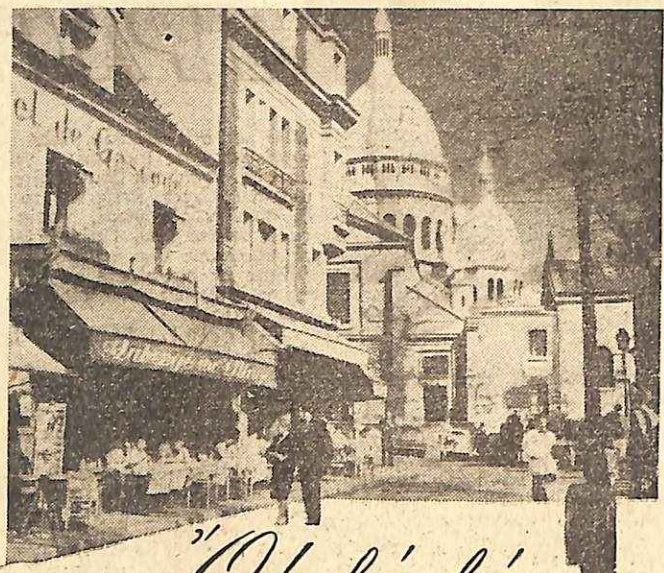
— Μόντρεψα σωστά λοιπόν; Ὅθ σὲ λέμε σὲ λίγο κυρία δούκισσα ἢ κυρία πριγκίπισσα;

Ἡ κοπέλλα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἀπάντησε — ἐπὶ πού ὁ κόμης μπόρεσε νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴ σιωπὴ της σὰν συγκατάθεσι.

Στὴν πραγματικότητα ὁμῶς, δὲν ἀπασχολοῦσε τὸ νῦν τῆς Ἰ-

σαβέλλας ἡ εἰκόνα κάποιου νέου. Ὅχι! Ὡς τότε, εἶχε δεχθῇ μὲ τόση ἀγέρωχὴ ψυχρότητα τὶς ἐκδηλώσεις τῶν θαυμαστῶν της, ὥστε κι' οἱ τολμηρότεροι ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν μουδιάσει κι' ἀποτρα- δηχθῇ.

Ὅλοι ἐκεῖνοι, πού πολιορκούσαν τὴν «ῥωαία Κληρονομία» — ὅπως τὴ λέγανε — εἶχαν ἀποτύχει. Κανεὶς δὲν εἶχε μπόρῃ νὰ βρῇ τὸ δρόμο τῆς παγωμένης κι' αἰνιγματικῆς καρδιάς της. Γιατί τάχα; Γιατί κανεὶς τοὺς δὲν ἐν-

Ὁ! λὰ-λὰ Ἡ ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Ἐνα ἀπὸ τὰ μυστικά τῆς γοητείας τοῦ Παρισιῶ: ἡ ὡμορφία τῆς Παριζιάνας. Στὸ Παρίσι, τὴν πρωτεύουσα τῆς μόδας, ἡ ὡμορφὴς γυναῖκες ἔχουν νὰ διαλέξουν ἀνάμεσα ἀπὸ ἑκατοντάδες μάρκες καλλυντικῶν. Ἐνῶ ἑκατομμύρια σωληνάρια Κρέμας **Τοκαλὸν** πωλοῦνται μόνο στὴν Γαλλία, ἀσφαλῶς αὐτὸ ὀφείλεται σὲ κάποιο λόγο. Ὅλες ἡ γυναῖκες πρὶν τὸς δικίμασαν θὰ σὰς ἐξηγήσουν αὐτὸν τὸν λόγο: Ἡ κρέμα **Τοκαλὸν** μὲ Μπισσέλ δίδει καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ Μπισσέλ πού περιέχεται σ' αὐτὴν τὴν Κρέμα, εἶναι μιὰ ἀληθινὴ «μαγιά νεότητος» πού τρέφει καὶ τὸνώνει τὴν ἐπιδερμίδα. Ἡ κοκκινίλες, ἡ λειχήνες καὶ ἡ ρυτίδες ἀρχίζουν νὰ σβέννουν σιγά-σιγά μέχρις ὅτου ἐξαφανισθῶν τελείως. Τότε, τὸ δερμα ξαναβρίσκει τὴν ὁμορφίαν του καὶ γίνεται ἀπὸ σὰν θεοῦ. Ἀπὸ σήμερα, δοκιμάστε τὴν θρεπτικὴν Κρέμα **Τοκαλὸν** μὲ Μπισσέλ. Θὰ ἐνδυναμώσῃτε.

Tokalon
Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚὴ
ΠΑΡΙΣΙΑΝΙΚὴ
ΚΡΕΜΑ

σάρκωνε τὸ ἰδιονικό της — κι' ἐς ὑπῆρχαν ἀνάμεσα τοὺς ζηλευτοὶ γόητες; Ἰσως...

Πάντως, ὅταν τὴν εἶχε βρῇ πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ κόμης νὰ ὀνειροπολῇ, δὲν ἔφερνε στὴ φαντασία της μιὰ ἀνδρική φυσιογνωμία, ἀλλὰ μιὰ μορφὴ γυναίκα — τόσο μακρυνή, ὥστε ὁ χρόνος τὴν εἶχε κάνει τελείως ἀόριστη...

Ἄν τυχὸν συναντοῦσε τώρα αὐτὴ τὴ γυναῖκα στὸ δρόμο, ἀκόμα κι' ἂν τῆς μιλοῦσε, δὲ θὰ τὴν ἀναγνώριζε. Κι' ὁμῶς ἦταν ἡ μητέρα της!

Ὁ κόμης τῆς εἶχε πῇ ἄλλοτε πὼς εἶχε πεθάνει γιὰ τὰ παιδιὰ της καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴ σκεπτεται πιά. Καὶ πρέπει νῦν ἀλήθεια, αὐτὸ, γὰρ ἡ Ἰσαβέλλα εἶχε ἐμπιστοσύνη σ' ὅ,τι ἔλεγε ὁ παππούς της. Τοῦ ἐμοί- αζε πολὺ στὸ χαρακτηριστὶκα κι' ἐνοιοθε μιὰ κρυφὴ κλίσι πρὸς τὴ δική του πλευρά.

Ὡστόσο, ὅταν ἦταν μονάχη, ὅπως σήμερα, τῆς συνέβαινε νὰ σκεφθῇ τὴ μητέρα ἐκείνη, πού εἶχε χαθῇ, χωρὶς νὰ μάθῃ κανεὶς τί ἀπόγινε.

Μὰ δὲν τὸλεγε σὲ κανένα. Τὸ- κρυβε, σὰ νὰ ἦταν σφάλμα της. Ποτὲ ὁ κόμης δὲν εἶχε ὑποπτευθῇ αὐτὸ τὸ μυστικὸ της. Ἄν τὸ διαβάσει στὰ μάτια της, θὰ εἶχε ξαναζωντανέμῃ τὸ μῖσος τοῦ γιὰ τὴν Πωλιν.

Ἀλλ' ὅσοι, ἡ συγκίνηση ἐκείνη τῆς Ἰσαβέλλας περνοῦσε γρήγορα. Τὴν παρέσυρε πάλι ὁ στρόβιλος τῆς κοσμικῆς ζωῆς καὶ ξεχνούσε ἐκείνη, στὴν ὁποία χρω- στοῦσε — δίχως νὰ τὸ ξέρῃ — τὸ χρυσωμένο ὄνειρο, πού ζοῦσε, σὰ βασίλισσα...

Φαίνεται πὼς ὁ κόμης εἶχε κέ- φι τὸ πρῶτὸ αὐτὸ, γιατί συνέχισε:

— Ἀμαρτία ἐξομολογημένη εἶ- ναι μισοσυγχωρημένη. Κι' ἐγὼ σὲ συγχωρῶ λοιπόν. Φτάνει μονάχα νὰ μου ἀπαντήσης τώρα μὲ εὐλι- κρίνειαι.

Ἡ ταραχὴ τῆς κοπέλλας εἶχε διαλυθῇ. Εἶχε ξαναβρῇ σιγά-σιγά τὴν ἡρεμία της.

— Ὡστε εἶσαι ὁ δικαστὴς μου! εἶπε χαμογελώντας μὲ νάζι. Ἰσως. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασί, πού θὰ βγάλω, δὲν πρόκειται πᾶν- τως νὰ σοῦ εἶναι δυσάρεστη. Εἶ- σαι 20 χρονών, Ἰσαβέλλα.

— Μοῦ κρύβετε δυὸ χρόνια, παππού! Κοντεύω νὰ κλείσω τὰ 22...

— Ὡ, στὴν ηλικία σου, δὲν παίζει ρόλο ἕνας χρόνος περισ- σότερο ἢ λιγώτερο!... Ὡς τώρα, ἀρνήθηκες ὅλους τοὺς γαμπρούς, πού σοῦ παρουσιάστηκαν. Δὲ σὲ πείσα ποτέ, μὴ θέλοντας νὰ ἐ- πηρεάσω, μιὰ ἀπόφασί ἀπ' τὴν ὁποία κρέμεται ὅλο τὸ μέλλον κι' ἡ εὐτυχία σου... Ἄν ὁμῶς γιὰ σένα τὰ χρόνια δὲν ὑπολογίζον- ται, γιὰ τὴν γιανιά σου καὶ γιὰ μὲνα ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Ἐμεῖς δὲν εἰμαστε πιά 20 χρονών. Ἀπὸ- νύμα σὲ μέρα, μπορεῖ νὰ πεθᾶ- νουμε...

— Ὡ, παππού!...

— Πρέπει νὰ συνήθισῃς σ' αὐ- τὴ τὴν ἰδέα, παιδί μου. Ὁ τρο- χὸς γυρίζει! Καὶ κανεὶς δὲ μπο- ρεῖ νὰ ξερῇ, πότε θὰ φτάσῃ στὸ τέλος τοῦ δρομῦ του... Λοιπόν, δὲ θὰ ἡσυχάσουμε πραγματικά, πρὶν ἐξασφαλισθῇ τὸ μέλλον σου. Μονάχα ἕνας σύζυγος ὑπορεῖ νὰ μὰς ἀντικαταστήσῃ κοντὰ σου, ἂν λείψουμε. Ἐνός σύζυγου, πού θὰ σ' ἀγαπᾷ καὶ θὰ τὸν ἀγαπᾷς...

— Σοῦ τὸ ξαναλέω, δὲ σοῦ ἐπι- βάλλω κανένα. Ὡστόσο, ἀνάμεσα στοὺς νέους τοῦ κύκλου μας, πού δὲν ἔχουν ἀπελπισθῇ πὼς θὰ νι- κήσουν κάποτε τὴν ἀρετή σου, πολλοὶ μοῦ φαίνονται ἀξιοὶ γιὰ σένα... Ρώτησε τὴν καρδιά σου, Ἰσαβέλλα, καὶ σκέψου πὼς θὰ ἦ- ταν ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ

μας, ἂν ἔπαῖρνες ἐπιτέλους μιὰ ἀπόφασί.

— Μὰ, παππού...
— Δὲ σοῦ λέω τίποτ' ἄλλο σή- μερα, παιδί μου. Θὰ ξαναμιλή- σουμε ἄλλη φορὰ... Πηγαίνω τώ- ρα νὰ δῶ τὸν Κριστιάν κι' ὕστε- ρα θάρθῶ νὰ σὲ πᾶρω, νὰ βγοῦ- με περίπατο.

Ὁ Κριστιάν ἐργαζόταν, σ' ἕνα μικρὸ γραφεῖο, πού ἔβλεπε στὸν ἀπέραντο κήπο τὸν μεγάλο. Τὸ συμπαθούσε ἰδιαίτερως, γιατί εὐ- ρίσκε ἐκεῖ τὴν ἡσυχία, πού χρεια- ζότανε γιὰ τὴ μελέτη του.

Στεκόταν τώρα ὁρθὸς μπρο- στὰ σὲ μιὰ μικρὴ βιβλιοθήκη ἀπὸ ἀκριβὸ ξύλο, γεμάτη βιβλία. Σπᾶ- νια τὴν εἶχε ἀνοίξει, γιατί ἦταν λίγες μέρες μόνο, πού τοῦ εἶχε δώσει τὰ κλειδιά της ὁ παππούς του.

Ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ ἦταν ἄλ- λοτε τοῦ πατέρα του, τοῦ Ζᾶν ντὲ Ρεβέλ. Περιεῖχε προπᾶν παλιά ἐπιστημονικὰ συγγράμ- ματα, πού δὲν ἐνδιαφέρονε τὸ νέο — κι' ἄλλωστε εἶχαν χάσει πιά πολλὰ ἀπ' τὴν ἀξία τους, μὲ τὶς νεώτερες ἀνακαλύψεις.

Ἡ περιέργεια ἐστρωσε τώρα τὸν Κριστιάν νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ νὰ διαβάσῃ τοὺς τίτλους τῶν βι- βλίων, μ' ἕνα μορφασμὸ ἀπογοη- τεύσεως. Ἦταν ἐτοιμὸς νὰ τὴν ξανακλείσῃ, ὅταν τράβηξε τὴν προσοχή του ἕνας μικρὸς τόμος, μὲ πλούσιο καὶ πρωτότυπὸ δέ- σιμο.

«Ρεμὺ Μπελώ — Ποιήματα — 1577», διάβασε στὴ ράχη του.

Ἦταν, ἀσφαλῶς, ἕνα σπάνιο βιβλίο, ἀνεκτίμητο κόσμημα γιὰ μιὰ βιβλιοθήκη.

Εὐτυχισμένος γιὰ τὴν ἀνακά- λυψί του, ὁ Κριστιάν τὸ πήρε, ξανάκλεισε τὴ βιβλίνα καὶ καθῆ- σε στὸ γραφεῖο του. Ἀνοίξε τὸν τόμο κι' ἀρχισε νὰ τὸν ξεφυλ- λίζει.

Τὸ χαρτί ἦταν κιτρινωμένο ἀπ' τὴν ὑγρασία καὶ τὴν πολυκαίρια. Σαφνικά, ὁ νέος πήρῃ μιὰ ἐκ- φρασί ἐκπληξέως. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ φύλλα τοῦ βιβλίου βρισκόταν ἕνας φάκελλος μὲ οἰκόσημο.

Ὁ Κριστιάν τὸν πήρε. Δὲν ἦ- ταν κλεισμένος. Εἶχε μέσα κάτι σκληρὸ, σὰ χαρτόνι.

Ὁ νέος δίστασε λίγο. Ὑστε- ρα, μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ κίνησι, ἀνοίξε τὸ φάκελλο κι' ἔβγαλε τὸ περιεχόμενό του.

Ἦταν μιὰ φωτογραφία. Μόλις τῆς ἔβριξε μιὰ ματιά, ὁ Κριστιάν — δίχως νὰ ξερῇ γιὰ- τί — κυριεύθηκε ἀπὸ μιὰ παρᾶ- ξενη ταραχή.

Ὁ λαϊκὸς τῷ σφίχτηκε, τὰ χεῖρα του ἀρχισαν νὰ τρέμουν.

Τὸ πορτραῖτο ἐκείνο παρίστα- νε μιὰ νέα κοπέλλα, 18 ὡς 20 χρονών.

Ἡ ὁμορφία τῆς εἶχε μιὰ γλυ- κειὰ γοητεία, σὰ μεγάλα μάτια τῆς ὑπῆρχε μιὰ ἐκφρασί μελαγ- χολίας. Τὰ χεῖλη τῆς ὁμῶς προσ- παθοῦσαν ν' ἀνοίξουν σ' ἕνα χα- μόγελο — τὸ δειλὸ χαμόγελο ἐ- κείνων, πού τοὺς φοβίζει ἡ ζωὴ καὶ πού προσιθάνονται τὰ μελ- λοντικά βόσκανά τους...

Δὲ θυμόταν ποτὲ νὰ εἶχε δι- αὐτὴ τὴν κοπέλλα ὁ Κριστιάν. Τοῦ ἦταν ἀγνωστὴ. Γιατί, λοιπόν, δὲ μποροῦσε τώρα νὰ ἐκκολλήσῃ τὰ μάτια του ἀπ' τὸ πορτραῖτο τῆς; Καὶ γιατί, κυττάζοντας τὴν, ἐνοιοθε νὰ μεγαλῶνῃ μέσα του μιὰ σαράζενη συγκίνηση;...

Τὰ λεπτὰ ἐκείνα χαρακτηριστι- κά, τὰ μεγάλα καὶ ῥωαία μάτια, τὸ ὀδὸν πρόσωπο, τὰ καλοσχε- διασμένα χεῖλη, τοῦ θυμίζανε τὴν φυσιογνωμία τῆς Ἰσαβέλλας. Ἡ ὁμοιότης ἦταν ἐκπληκτικὴ. Μόνο ὁμοιότης ἦταν ἐκπληκτικὴ. Μόνο πού, στὴν Ἰσαβέλλα, ἡ ματιά της κι' ἡ ἐκφρασί τῶν χειλίων τῆς εἶ-

χε κάτι τὸ ἀγέρωχο καὶ περιφρο- νητικό.

Ὁ Κριστιάν εἶχε χλωμίσει. Ἡ καρδιά του ἀρχισε νὰ χτυπᾷ πρὶν γοργά...

Μιά ὑποψία εἶχε γεννηθῇ στὸ νοῦ του... Μὰ ὄχι, ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν! Τί εἶχε φαντασθῇ;... Ἦ- ταν παράλογο...

Καθὼς ἐσφίγγε τὴ φωτογραφία στὰ δάχτυλά του, τὴ γύρισε καὶ

εἶδε μερικές λέξεις γράμμενες ἀπὸ πίσω... μιὰ ἀφιέρωσι: «Στὸ Ζᾶν μου. Διὰ τὴν γιὰ πάντα. Πω- λιν».

Τὸ πορτραῖτο ξέφυγε ἀπ' τὰ χεῖρα τοῦ νέου. Ἐπῆνε μιὰ μικρὴ κραυγὴ. Τὰ χεῖλη του ἐπα- ναλάβαινε μηχανικά τὶς λίγες ἐ- κείνες λέξεις.

Πωλιν!... Τ' ὄνομα τῆς μητέ- ρας του. Ἦταν λοιπὸν ἀληθινὴ ἡ

ὑποψία, πού εἶχε περάσει εὐθὺς ἀμέσως ἀπ' τὸ μυαλό του!

— Ἡ μητέρα μου!... Ἡ μητέ- ρα μου! μὴθύρισε, μὲ λαχτάρα.

Ὅλη ἡ τρυφερότητα τῆς ψυχῆς του ξεχυνότανε σ' αὐτὴ τὴ λέξη...

Τὸ πορτραῖτο ἐκείνο ἦταν τὸ δικό της. Τὸ εἶχε χαρίσει, φαί- νεται, στὸν ἀρροβωνιαστικὸ της, πρὶν παντρευτοῦνε.

Πὼς βρισκόταν ἐκεῖ; Ὁ Ζᾶν τὸ εἶχε κρύψει μέσα στὸν τόμο τῶν ποιημάτων τὸν δὲ εἶχε ξεχάσει ἀρ- γότερα.

Χρόνια καὶ χρόνια εἶχε μείνει ἀνάμεσα στὰ φύλλα τοῦ βιβλίου, χωρὶς νὰ τ' ἀγγίξῃ κανεὶς.

Μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι, ὁ Κριστιάν τὸ φέρε στὰ χεῖλη του.

Αὐτὴ, λοιπόν, ἦταν ἡ μητέρα, πού εἶχε ἀγαπήσει μὲ τόσο πά-θος, πού εἶχε στερηθῇ τὰ χάδια τῆς ἀπὸ μικρὸ παιδί! Πού βρι- σκόταν τώρα; Γιατί εἶχε χαθῇ ἐ- τσί; Γιατί δὲν εἶχε ζητήσει ποτὲ νὰ τοὺς ξαναβῇ, τὴν Ἰσαβέλλα κι' αὐτόν;

Ὁ νέος δὲν ἤξερε τίποτα ἀπ' ὅ,τι εἶχε συμβῇ ἄλλοτε. Ἦταν πολὺ μικρὸς, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ὡστόσο, ἀπὸ μιὰ κουβέντα τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιανιάς του, πού εἶχε ἀκούσει κάποια μέρα, νόμι- σε πὼς κατάλαβε, ὅτι ὁ πατέρας του, πεθαίνοντας, εἶχε ἀφίσει τὴν Πωλιν σὲ οἰκονομικὴ στενοχωρία, σὲ ἀνέχεια σχεδόν.

Θεέ μου!... Ἄν τώρα, ἐνῶ αὐ- τὸς, ὁ Κριστιάν, ζοῦσε μέσα στὸν πλοῦτο καὶ τὴν πολυτέλεια, ἡ μη- τέρα του ὑπόφερε ἀπ' τὴ φτώ- χεια; Ἄν πάλιν σκληρὰ γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, μονάχη στὸν κό- σμο, χωρὶς καμμιὰ βοήθεια;

Ὅθ ἦταν φοβερό!... Μὰ γιατί αὐτὴ ἡ σκέψι, πού δὲν τοῦ εἶχε ἔρθῃ ποτὲ ἄλλοτε, τὸν βασάνιζε τώρα;...

Ὅχι, ὄχι! Ὅθ θυμόταν ἡ Πω- λιν πὼς εἶχε παιδιά, γυιό. Κάτι θὰ τῆς ἔλεγε πὼς ὁ γυιὸς τῆς αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε πάντα, μ' ὅλη τὴν ψυχὴ, καί ὅλο τὸ χωρίο τοῦς. Καὶ θάρχόταν νὰ τὸν βρῇ.

Δὲ μπορεῖ νὰ εἶχε νύχτα ἀπο- νία ὁ κόμης, ὅσο κι' ἂν τὴ μι- σοῦσε. Βέβαια, ἦταν ἀγέρωχος, αὐταρχικὸς τύπος, ἀλλὰ λάτρευε τὰ ἐγγόνια του.

Ὁ Κριστιάν θὰ τὸν παρακα- λῶσε, γονατιστός... Κι' ἂν, παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ γέρος ἔμενε ἀλύγι- στος, ἂν ἐπικρατοῦσε τὸ μῖσος τοῦ, ἂν ἔδωκε τὴ νύχτα του, τό- τε ὁ Κριστιάν θάφευγε μαζί της.

Ἦταν ἱκανὸς γιὰ κάθε προσπά-θεια, γιὰ κάθε θυσία, προκειμέ- νου νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀσέτι καὶ τὴν ἡσυχία τῆς ὑπόλοιπῃ ζωῇ τῆς δυστυχῆς γυναίκας. Μὲ τὰ προσόντα, πού εἶχε, μὲ τὴ μόρ- φασί του, δὲ θὰ δυσκολευόταν νὰ σταδιοδρομήσῃ. Θὰ ἔκανε μετα- φράσεις, θάρχεσε μυθιστορήματα, θὰ ἐργαζότανε στὶς ἐφημερίδες.

Ἄν χρειαζότανε, θὰ δούλευε καὶ τὶς νύχτες ἀκόμα...

Μὰ ὄχι! Ἀπὸ ἡ Πωλιν εἶχε ἐξακολουθήσει νὰ μένῃ μακριὰ ἀπ' τὰ παιδιὰ της, σημαίνε πὼς δὲν ἦταν φτωχὴ, δυστυχισμένη, ὅ-πως εἶχε φαντασθῇ γιὰ μιὰ στιγ- μὴ ὁ Κριστιάν...

Ποῖο δῶμα ὁμῶς ἔκρυβε ἡ ἀ- ποστία τῆς;... Ὡστόσο, ἔπρεπε ν' ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ της, ὅπως ὁ- λες οἱ μητέρες...

Ὁ νέος εἶχε ἀφίσει τὴ φωτο- γραφία πάνω στὸ γραφεῖο του. Κι' ἐξακολούθησε νὰ τὴν κυττάξῃ. Τί δυσρᾶ πού ἦταν! Πόσο κα- λὴ φαίνότανε!...

Μὰ, ὅσο περισσότερο τὴν κύτ- ταζε ὁ Κριστιάν, τόσο σχηματί- ζε τὴν ἐντύπωσιν πὼς εἶχε δι' κάπο- νε κάποιο πρόσωπο, πού ἐμοί- αζε μ' αὐτὸ τὸ πορτραῖτο — ἕνα πρόσωπο τῆς ηλικίας, πού ἔπρε-

Ἐνέργει

Τὸ φρέσκο γάλα
εἶναι
ζωντανὸ πρᾶγμα
Μόνον ἡ **ΝΟΥΝΟΥ**
τὸ πρόσεξε. Πῆγε κι'
ἔστησε ἕνα ἀπὸ τὰ
πρὶν μοντέρνα ἐργο-
στάσια μέσα στὰ πιὸ
εὐφορὰ καὶ κατα-
πράσινα λειβάδια
τῆς **ΦΡΙΣΛΑΝΔΙΑΣ**.
Γιὰ νὰ ἔχῃ τὴν βεβαι-
ότητα ὅτι τὸ γάλα
πηγαίνει ἀπὸ τὸν μα-
στὸ τῆς ἀγελάδας
κατ' εὐθείαν στὸ κου-
τί **ΝΟΥΝΟΥ**.
Τὸ ἔργοστάσιον τῆς
ΝΟΥΝΟΥ διαδέτει
ἕνα ἐπιτελεῖον εἰδι-
κευμένων χημικῶν,
παιδiatrῶν, διαίτο-
λόγων διὰ τὴν ἐπι-
στημονικὴν παρακο-
λουθήσιν τῆς παρα-
σκευῆς του.
Ὁργάνωσε ἑβδομα-
διαίας ἀφίξεις γιὰ νὰ
εἶναι πάντοτε φρέ-
σκο.

Γι' αὐτὸ τὸ **ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ** γάλα **ΝΟΥΝΟΥ**
εἶναι πάντοτε φρέσκο, ἀγνὸ, ἐπιστημονικὰ
παρασκευασμένον.

Σητεῖτε ἑαυτοὺς
τὸ **ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ** γάλα **ΝΟΥΝΟΥ**
ΒΑΖΕΙ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

πε να είχε τότε η Πωλίν — με την ίδια θλιμμένη ματιά, με το ίδιο μελαγχολικό χαμόγελο...

Πού; Σε ποιά περίπτωση; Δε μπορούσε να θυμηθεί... Ήταν μια άοριστη ανάμνησις...

Ίσως και νακανε λάθος... Μπορεί ναχε πεθάνει η μητέρα του, έπειτα από τόσα χρόνια...

Ξαφνικά, ο νέος ανασκίρτησε. Του φάνηκε πως άκουσε ν' ανοίγει η πόρτα, πίσω του.

Στράφηκε κι' αντίκρυσε τον κόμητα ντε Ρεδέλ.

Εγινε αμέσως κατάχλωμος κι' έκανε μια ένστικτη κίνηση, σ'α νά-θελε να κρύψει τη φωτογραφία.

Ο γέρος, τὸ ἀντιλήφθηκε καὶ προχώρησε ένα βήμα για να την κυττάξει.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε ἀπὸτομα στὸ κεφάλι του. Μία ἀστραπή θυμοῦ πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του.

— Κριστιάν, εἶπε, ξέρεις ποιά εἶναι ἡ γυναίκα, πού παριστάνει αὐτὸ τὸ πορτραῖτο;

— Ναι!

Ο νέος εἶχε σηκωθῇ κι' εἶχε σταθῇ μπροστὰ στὸ γραφεῖο. Φαίνονταν πως ἤθελε νὰ ὑπερασπιστῇ τὴ μητέρα του ἐναντίον τοῦ μίσους τοῦ παπποῦ του.

Γιὰ μερικές στιγμές, ἀπλώθη-κε ἀγωνιώδης σιωπῇ. Τὸ ρολοῖ, πάνω στὸ τζακι, χτύπησε 10.

Ο κόμης ἔκανε ἄλλο ἓνα βήμα καὶ πρόφερε, βάζοντας ὅλα του τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ μὴν πρέμῃ ἡ φωνή του ἀπὸ τὴ συγκρατημένη μανία του:

— Πού τὸ βρήκες, αὐτὸ τὸ πορτραῖτο, Κριστιάν;

Ο νέος ἀπλώσε τὰ χέρια του, ἱκετευτικά.

— Ἀδελφὲ μου, παππού! παρακάλεσε.

— Οχι.

— Μοῦ δείξατε πάντα τόσο καλωσύνη! Σὰς ἀγαπῶ, σὰς σέβομαι, τὸ ξέρετε...

— Ἡ πρώτη ἀπόδειξις σεβασμοῦ εἶναι ἡ ὑπακοή. Τὸ πρόσωπο, πού ἀναφέρεις — μὴ μ' ἀνοηκάζεις νὰ σοῦ τὸ ἐπαναλάβω — δὲν εἶναι ἄξιο τοῦ ὀνόματος, πού σφετερίστηκε! Μπήκε στὴν οἰκογένειά μας, παρὰ τὴ θέλησί μου, γιὰ νὰ μὰς φέρῃ τὴ ντροπή καὶ τὴν ἀτιμία τῶν δικῶν της.

— Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε, εἶναι ἡ μητέρα μου!

— Πρόσεξε!...

— Μὲ συγχωρεῖτε, παππού... Μὰ δὲν εἶναι φυσικὸ ν' ἀγαπῶ τὴν μητέρα μου, νὰ τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ;...

— Σὼπα!

— Εἶναι κάτι, πού δὲ μπορεί-τε νὰ μοῦ τὸ ἀπαγορεύετε! Δι-καίωμά σας εἶναι νὰ τὴ μισητε, γιὰ λόγους πού δὲν τοὺς ξέρω. Μὰ δὲ συμβαίνει τὸ ἴδιο γιὰ μένα!...

— Τὴν προτιμᾷς λοιπὸν ἀπ' τὴν γιαιγιά σου, ἀπ' τὸν παππού σου, ἀπ' αὐτοὺς πού σ' ἀναθρέ-ψανε;

— Μὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ σὰς.

— Ἄν ἔπρεπε νὰ διαλέξῃς ἀνάμεσα σὲ μὰς καί... σ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, θὰ στρεφόταν σ' αὐ-τὴν ἡ καρδιά σου... δὲν εἶν' ἔ-τσι;

— Παππού!...

— Ἀπάντησε.

— Μὴ μοῦ τὸ ἀπαιτῇτε!

— Ἀπάντησε, εἶπα!

Ο κόμης προχώρησε πρὸς τὸν ἑγγονό του, ξαναμμένος ἀπ' τὸ θυμὸ του, ἀμείλικτος.

Ο Κριστιάν ἀνταρτίχισε... Ὁ γέρος σήκωσε τὸ χέρι του, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν πόρτα. Λίγο ἄ-κόμα, καὶ θὰ τοῦ φώναζε:

«Πήγαινε, λοιπὸν, νὰ τὴ βρῇς, αὐτὴ τὴ μητέρα, πού ἀναπὰς τό-σο... Σὲ διώχνω, ὅπως ἔδωξα ἄλλοτε ἐκεῖνη. Σὲ καταριέμαι, ὅ-πως τὴν καταράστηκα!».

Μὰ δὲν πρόφερε τὰ τῶμερά, τὰ ἀνέκκλητα αὐτὰ λόγια.

Τοῦ ἦρθαν ὡς τὸ στόμα; "Ι-σως... Μὰ, στὴν ἀστραπιαία μά-χη, πού ἔγινε μέσα στὴν καρδιά του, ἀνάμεσα στὸ ἄσθετο μίσος του γιὰ τὴν Πωλίν καὶ τὴν ἀγά-πη του γιὰ τὸν ἑγγονό του, θρι-άμεινε ἡ δεύτερη.

Εἶχε καρφώσει τὴ ματιά του στὸ νέο — σ' αὐτὸν πού ἀποτε-λούσε, μαζί μὲ τὴν Ἰσαβέλλα, δ-τι ἀγαποῦσαν στὸν κόσμο ὁ κό-μης κι' ἡ κόμηςσα.

Καὶ θυμόταν τὰ παιδιαστικά χάδια του, τὴν καλὴ ψυχούλα του. Σιγὰ-σιγὰ, φάνηκε νὰ σβύνῃ ὁ θυμός, πού ἀστροφετὸν στὰ μάτια του, δίνοντας τὴ θέσι του σὲ μιὰ θλιμμένη αὐστηρότητα.

Ποῖος θὰ μπορούσε νὰ φαντα-σθῇ πῶς, παρ' ὅλα τὰ χρόνια, πού εἶχαν περάσει, ὁ Κριστιάν εἶχε διατηρήσει μιὰ τόσο βαθειὰ λατρεία γιὰ τὴν Πωλίν; Ὁ χρό-νος, πού τὰ σβύνει ὅλα, εἶχε ἀ-ποδειχτῇ ἀνίσχυρος νὰ ξεριζώσει ἀπ' τὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν ἐξορισμένη, τὴ χαμένη γιὰ πάντα μητέρα του.

Ήταν ἡ μεγαλύτερη δυστυχία, πού μπορούσε νὰ φοβηθῇ ὁ κόμης.

Μὰ ἔφταιγε ὁ νέος γι' αὐτό; Ήταν δικό του λάθος, ἂν εἶχε ἀ-ποδειχτῇ ἀνάξια ἡ γυναίκα ἐ-κείνη;...

Ο Κριστιάν ἀγνοοῦσε τὴ λά-σπη, πού ὑπῆρχε γύρω της, τὴν καταδίκη τοῦ ἀδελφοῦ της γιὰ κλοπῇ... καὶ ποῖος ξέρει πόσα ἄλ-

λα ἄκόμα. Δὲ μπορούσε νὰ θεω-ρηθῇ ὑπεύθυνος γι' αὐτά.

Στὶς κατηγορίες τοῦ παπποῦ του, εἶχε ἀπαντήσει:

— Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε, εἶναι ἡ μητέρα μου!

Εὐτυχῶς, πού εἶχε χαθῇ ἡ Πω-λίν! Θάχε πεθάνει, ἀσφαλῶς, γιὰ-τί δὲν εἶχε ἀκουστῇ πιά τίποτα γι' αὐτήν.

Τὸ σηκωμένο χέρι τοῦ γέρου ξανάπεσε. Καὶ εἶπε, μὲ συγκινη-μένη φωνὴ ὅλο πικρὴ θλίψι:

— Ἡ στάσι σου, Κριστιάν, τὰ λόγια πού πρόφερες, εἶναι ἀσυγ-χώρητα... Μὰ θέλω νὰ πιστεύω πῶς φέρθηκες ἔτσι σὲ μιὰ στιγ-μὴ τρέλλας καὶ πῶς μετάνοιώσες κιόλας. Δὲ θὰ πῶ, λοιπὸν, τίπο-τα στὴν γιαιγιά σου, οὔτε στὴν Ἰσαβέλλα... Μὴν ξεχάσης ὅμως πῶς ἂν ἐπανῆλθε κατὰ μιὰ τέ-τοια σκηνή, θὰ θεωρήσω, ὅτι δὲν ἔχω πιά ἑγγονο!

Ύστερα ἔκανε νὰ φύγῃ. "Ε-φτασε στὴν πόρτα, μὰ ξαναγύρι-σε πίσω, κοντὰ στὸν Κριστιάν, πού τὸν κύτταξε χλωμός κι' αἰμ-ιλικτός. Καὶ πρόσθεσε ξερά, ἀμει-λικτός:

— Αὐτὴ ἡ μητέρα, πού ὀνει-ρεύεσαι, δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς ἐπὶ 17 ὀλόκληρα χρόνια... Πι-στεύεις πῶς ἂν σὰς ἀγαποῦσε πραγματικά, τὴν Ἰσαβέλλα καὶ σένα, δὲ θὰ ζήτοῦσε νὰ σὰς ξα-ναθῇ; Μὰ ἀδυνατοῖ ἂν ὑπάρχε-τε. Βέβαια, ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐ-χαριστήμενος, πού σὰς ξέχασε μὲ τέτοια εὐκολία. Ἐσὺ ὅμως πρέ-

πει νὰ καταλάβῃς ἀπ' αὐτὸ τὰ αἰσθήματα της... Θάναί ἡ τιμη-ρία σου γιὰ τὴν ἀδυναμία σου! Ποτὲ δὲ θὰ τὴν περιμένα τόσο σκληρῇ.

Φεύγοντας ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ Κριστιάν, ὁ γέρος πήγε στὴν Ἰ-σαβέλλα. Φαίνονταν τόσο ἡρεμος, μὲ τόση αὐτοκυριαρχία, ὥστε θά-ταν ἀδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ κανεὶς τὴ σκηνὴ πού εἶχε προηγηθῇ.

Ἡ κοπέλλα τὸν περιέμενε. Εἶ-χε ἐτοιμαστῇ γιὰ νὰ βγούμεν ἔξω.

— Λοιπὸν, σκέφθηκε καθόλου, χρυσὴ μου; τὴς εἶπε ὁ κόμης.

— Τί νὰ σκεφθῶ, παππού;

— Μὰ, αὐτὰ πού συζητήσαμε τὸ πρωί.

Ἡ Ἰσαβέλλα τὸν φοβέρισε μὲ τὸ δάχτυλο, γελαστή.

— Ἄ, παππού, δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσετε στὸ ἴδιο θέμα, ἔ-τσι ἀμέσως!... Ἡ μήπως κάνατε κανένα σχέδιο, χωρὶς νὰ μὲ ρω-τήσετε;

— Ναι, ἔχω κάτι στὸ νοῦ μου...

— Πού θὰ μοῦ εἶναι εὐχάρι-στο;

— Τὸ ἐλπίζω. "Ακουσε. Σκο-πεῖω νὰ δώσω μιὰ μεγάλη γιορ-τὴ πρὸς τιμὴν σου. Τὴ θέλω ὀ-λόκληρη, αὐτὴ τὴ γιορτῇ. Θὰ μαζετοῦνε στὸ σπίτι μας οἱ δια-λεχτότεροι νέοι τῆς κοινωνίας μας... "Αρχίζεις νὰ καταλαβαί-νεις;

— Χμ! Τὸ φοβόμαι... Ἄνά-μεσα σ' αὐτοὺς ὅλους, θέλετε νὰ προσπαθῶ νὰ διαλέξω τὸ δού-κα ἢ τὸν πρίγκηπα, πού θάρρη νὰ σὰς ζητήσῃ τὸ χέρι μου. Ἐ-τσι;

— Μὲ καταλάβεις.

— Καλὰ. Θὰ κутτάξω νὰ σὰς εὐχαριστήσω... Πάμε ὅμως τώρα, γιὰτὶ ἀργήσαμε.

Β.

Ο Κριστιάν εἶχε μείνει συντε-τριμμένος, ἔπειτα ἀπ' τὴ γρηγο-ρὴ ἐκείνη σκηνὴ μὲ τὸν παππού του. Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ γέρου νὰ τοῦ πᾶσῃ τὴ φωτογραφία τῆς Πω-λίν, ἡ δικὴ του ἀντίστασι, τὰ πα-ροκάλια του, τὰ σύντομα καὶ κο-φτὰ λόγια τοῦ κόμητος, ὅλ' αὐ-τὰ ἀνακατέμειναν μέσα στὸ χάος τοῦ μυαλοῦ του...

Ξεχωρίζον ὥστόσο, καθωρτέρη-α ἀπ' ὅλα, οἱ τελευταῖες φράσεις τοῦ γέρου, πού εἶχαν χωθῇ στὴν καρδιά του σὰ μαχαίριες:

«Ἄν σὰς ἀγαποῦσε πραγμα-τικά αὐτὴ ἡ μητέρα, τὴν Ἰσαβέ-λλα καὶ σένα, πιστεύεις πῶς δὲ θὰ ζήτοῦσε νὰ σὰς ξαναθῇ, 17 ὀλό-κληρα χρόνια; Μὰ ἀδυνατοῖ ἂν ὑπάρχετε...».

Μποροῦσε νᾶναι ἀλήθεια, αὐτὸ πού εἶχε πῇ ὁ κόμης;...

Πραγματικά, ἐπὶ 17 χρόνια, δὲν εἶχε φανὴ καθόλου ἡ μητέρα τους. Ήταν σὰ νεκρὴ γι' αὐτούς.

Κι' ὅμως, ἂν ἤθελε, θὰ μπο-ροῦσε εὐκολὰ νὰ ξαναθῇ τὸ παι-διά της, κρυφὰ ἔστω, χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτα ὁ κόμης, νὰ τοὺς ἀ-νοίξῃ τὴν ἀγκαλιά της.

Ὡστε εἶχε δίκιο ἐκεῖνος πού τὴν κατηγοροῦσε; Εἶχε ἀπαρη-γῇ τὰ παιδιά της, τὰ εἶχε σβύ-σει ἀπ' τὴ ζωὴ της; Κι' ἂν τὰ θυμότανε κάποτε, δὲ σκίρτοῦσε καθόλου ἡ καρδιά της;

Μὰ ὅχι, ἦταν ἀδύνατο ἓνα τό-σο τερατώδες πράγμα! "Όλος ὁ ἑαυτός τοῦ Κριστιάν ἔξεγειρότα-νε, σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι!

Γιὰ νὰ μείνῃ κρυμμένη ἡ Πω-λίν τόσα χρόνια, θὰ εἶχε λόγους ἰσχυροῦς, πού τὴ χώριζαν ἀπ' τὰ παιδιά της... Ποιους λόγους; Δὲ μπορούσε νὰ τοὺς μαντέψῃ ὁ γυῖός της... Μὰ ἦταν σίγουρος πῶς ἀγαποῦσε πάντα τὴν Ἰσα-βέλλα κι' αὐτὸν, ἔστω κι' ἀπὸ μακριά, ἀπὸ κει πού τὴν εἶχε ρί-ξει ἡ ζωὴ... παρ' ὅλα ὅσα ἔλεγε ὁ κόμης, μ' ὅλο πού τὰ φαινό-μενα τὴν καταδικάζαν.

Ίσως θ' ἀποφάσιζε μιὰ μέρα

ν' ἀφίσῃ τὸ καταφύγιό της καὶ νὰ παρουσιαστῇ, ἐπιτέλους. Δὲν ἦταν δυνατό νὰ κρατῇ τὴν αἰώνια ἡ σιωπὴ της, νὰ χαθῇ γιὰ πάντα γιὰ τὰ δυὸ παιδιά της!

Ἄν εἶχε ὁ Κριστιάν κάποια ἐνδειγὴ γιὰ τὸ μέρος, πού βρι-σκότανε, ἂν εἶχε τὴν παραμικρὴ πληροφορία, πού θὰ μπορούσε νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τὴν ξαναβρῇ!... Μὰ δὲν ἤξερε τίποτα, ἀπολύτως τίποτα...

Δὲν εἶχε, παρὰ τὴ φωτογρα-φία της, πού θὰ τὴν κρατοῦσε πάντα πάνω του, στὸ μέρος τῆς καρδιάς του. Μὰ σὲ τί θὰ μπο-ροῦσε αὐτὴ νὰ τὸν ἐμπνεύσει;

Ήταν βγαλμένη πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια τὸ λιγώτερο. Κι' ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ, ἡ δυστυχισμέ-νη γυναίκα θὰ εἶχε ἀλλάξῃ τε-λείως, ἀπ' τὴν ἡλικία κι' ἀπ' τὰ βάσανα, πού εἶχε περάσει!

Ὡστόσο, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, μιὰ πεποίθησις σχηματιζότανε μέσα στὸ νοῦ τοῦ Κριστιάν. Καὶ τοῦ φάναζε πῶς, ἂν ἡ μοῖρα τὸν ἔ-φερνε ἀντιμέτωπο μὲ τὴν Πωλίν, ἀκόμα καὶ γερασμένη, ἀκόμα κι' ἀλλαγμένη, θὰ τὴν ἀναγνώριζε ἀ-μέσως, ὀδιστάχα, ἡ καρδιά του... Μὰ θὰ τὴν ξαναβλεπε τάχα ποτὲ; Δίχως καμμιὰ βοήθεια, χωρὶς κανένα στοιχείο, πῶς ν' ἀνακα-λύψῃ τὸ μέρος ὅπου ζοῦσε;...Κι' ὅπως ἔπρεπε ὀπωσδήποτε νὰ τὸ κατορθώσῃ! Ἦθελε νὰ ξαναβρῇ τὴν μητέρα του!...

Κάποιος χτύπησε ξαφνικά τὴν πόρτα. Ὁ νέος συνλθε ἀπὸτομα ἀπ' τίς ὀνειροπολήσεις του.

— Ἐμπρός!... φάναζε.

Ήταν ἓνας καμαριέρης. Τοῦ-φερνε ἓνα γράμμα. Ὁ Κριστιάν τὸ πήρε καὶ κύτταξε τὸ γραμμα-τόσημο καὶ τὴν ταχυδρομικὴ σφραγίδα.

— Ἐνα γράμμα ἀπ' τὴν Ἀ-φρική... μουρμούρισε.

Ὑστερα ἀναγνώρισε, στὴν ἐ-πιγραφή τοῦ φακέλλου, τὸ γράμ-μο τοῦ Ραυμόν. Ἐδῶλα μιὰ κραυγὴ χαρούμενης ἐκπλήξεως. Ἄνοιξε ἀνυπόμονα τὸ γράμμα κι' ἀρχισε νὰ διαβάξῃ:

«Ἀγαπητὴ μου Κριστιάν,

Ἄντὸ εἶναι τὸ δεύτερο ἢ τὸ τρίτο γράμμα, πού σοῦ στέλνω, ἀπὸ τότε πού ἔφυγα ἀπ' τὴ Γαλ-λία, δηλαδὴ ἐδῶ καὶ δύομιση χρό-νια. Θάχης δικίο νὰ παραπονεθῇς; Μὰ δὲν πρέπει νὰ συμπεράνῃς ἀπ' αὐτὸ πῶς λιγώστες ἡ στοργὴ μου γιὰ σένα. Ξέρεις ἄλλωστε πόσο βαθύα εἶναι ριζωμένη στὴν καρ-διά μου. Τίποτα δὲ μπορεί νὰ τὴν ἐμπνεύσῃ, σοῦ τ' ὀρκίζομαι! Κι' ἂν ἀκόμα ἦσουν ἀδελφός μου, δὲ θὰ σ' ἀγαποῦσα πῶς πολὺ.

Ἄντὸ — θὰ σκεφθῇς — κά-νει πῶς ἀνεξήγητὴ τὴ σκηνὴ μου... Μὰ ἀκούσε με! Καί, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἐπιτρέψε μου νὰ σοῦ θυμί-σω τὰ πρώτα γράμματά μου.

Σοῦ ἔγραψα τότε πῶς, μόλις ἔφτασα στὴν Ἀφρική, μὲ κατα-τάξαν σ' ἓνα σύνταγμα σπαχή-δων. Αὐτὸ σοῦλεγα, νομίζω... Τί ἄλλο; Τὴ θλίψι μου; Τὴν τρέλ-λα τῆς καρδιάς μου, πού ὤφειλα νὰ τὴ νικήσω καὶ νὰ τὴν ξεχά-σω; Μὰ αὐτὰ τὰ ἤξερες, τὰ μαν-τευες...

»Ὡ, πόσο δύσκολοι κι' ἀτέ-λειωτοι μοῦ φάνηκαν οἱ πρώτοι μῆνες! Οἱ μέρες κυλοῦσαν ἀπέλ-πιστα ἀργά, σὰ νᾶταν αἰῶνες... Κι' ὅμως ἔβλεπα γύρω μου τό-σους ἄλλους νέους τῆς ἡλικίας μου, γεμάτους κέφι καὶ ζωντάνια. Μὰ ἡ χαρὰ τῶν ἄλλων μ' ἔκανε νὰ νοιώθω ἀκόμα πῶς ἔντονα τὸ πένθος τῆς δικῆς μου ψυχῆς...

»Ἐπηρετοῦσα ἀπὸ 4 μῆνες στὸ σύνταγμα, ὅταν ἓνα πρωὶ μάθαμε πῶς ἐπρόκειτο νὰ φύγουμε γιὰ μιὰ ἀποστολὴ στὸ Νότο, γιὰ νὰ χτυπήσουμε μιὰ ἀντάρτικη φυλὴ.

»Ὁταν τ' ἄκουσα, εὐχαριστή-θηκα. Κι' ὅμως θ' ἀρχίζε γιὰ μέ-να μιὰ καινούργια ζωὴ, γεμάτη κινδύνους, μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμο, στὰ βάθη μιᾶς μυστηριώδους ἡ-πειρου, χωρὶς καμμιὰ εἰδησι ἀπ' τὰ ἀγαπημένα μου πρόσωπα — τὴν μητέρα μου, τὴ μικρὴ μου Ζερ-μαίν, ἔσένα... Δὲ θὰ ὑπῆρχε τῶ-πος νὰ ἐπικοινωνήσω μαζί σας, νὰ σὰς μνησῶ μονάχα νὰ μὴ ἀνησυχῇτε γιὰ μένα.

»Μὰ οἱ ἀμέτρητοι κίνδυνοι κι' οἱ κόποι δὲ θὰ μοῦ ἀφηναν πιά τὴ δύναμι νὰ σκεφθῶ. Κι' ἔτσι, δὲ θὰ συλλογιζόμουν πιά ἐκεί-νη... Δὲ θὰ βλάπηα πιά τὴ λατρευ-τὴ εἰκόνα της νὰ περνᾷ καὶ νὰ

Ξαναπερνᾷ μπροστὰ ἀπὸ τὰ κλει-σμένα μάτια μου.

»Γιατὶ τὴν ἀγαπῶ ἄκόμα... ὅσο κι' ἂν προσπάθησα νὰ τὴν ξερι-ζώσω ἀπ' τὴν καρδιά μου. Τὴν ἀγαπῶ! Καὶ δὲ θὰ πάω ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπῶ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Γέροι Νέοι

Νέοι Γέροι

ΜΕ ΤΟ BITAM ΕΛΑΣΤ

LANOLINE melpan time

— Τὸ λεπτὸ καὶ εὐαίσθητο δέρμα σας, βασικὸ στολίδι τῆς ὀμορφίας σας, διαφυλάξτε το γιὰ ὅλη σας τὴν ζωὴ, νεανικὸ, ἀπαλὸ, λουλουδένιο.

— Γι' αὐτὸ, χρησιμοποιεῖστε καὶ σεῖς τὴν Νέα Λάστιγκ Λανολίνη Μελπάν, τὴν μόνη κρέμα πού θὰ κρατῇ ἀσφαλῶς τὸ δέρμα σας στὴν φυσικὴ του ἐλαστικότητα... δὰ διορθώσῃ καδὲ ἀτέλειά του.

— Μὲ τὴν Νέα Λάστιγκ Λανολίνη Μελπάν τὸ δέρμα ἀποκτὰ νεανικὴ ζωντάνια.

ΚΑΙ ΚΑΤΙ ἈΛΛΟ

Μὴ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ σαποῦνι. Μετοχειριζοῦναι τὸ ἀγνὸ γαλάκτωμα Ντεμακιγιάν Μελπάν... Κάνει ἓναν τέ-λειο ἐπιστημονικὸ καθαρι-σμο, διευκολύνει τὴν πλη-ρὴ διαπνοὴ τοῦ δερματος καὶ τὸ ἀναζωογονεῖ συ-νεχῶς.

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ κοσμημάτων
"Αμστερσ" χτύπησε το κου-
δούνι. Αμέσως παρουσιάστηκε ο
υπηρέτης του.

Πόσον καιρό είσαι στην υ-
πηρεσία μου;

— Δεκατέσσερα χρόνια, κύριε.

— Τι σου λέω κάθε μέρα στα
δεκατέσσερα αυτά χρόνια;

— Να μην αφήνω να μπαίνει
κανείς στο γραφείο σας.

— Μπικε κανείς στο διάστη-
μα, που εγώ έλειπα; Ξαναρωτή-
σε ο "Αμστερσ".

Ο υπηρέτης ταράχτηκε:

— Όχι, κύριε, τραύλισε.

— Δες ψέματα! Κάποιος μπή-
κε σήμερα...

Κατάχλωμος ο υπηρέτης αναγ-
καστηκε να ομολογήσει την αλή-
θεια.

— Ναί, ελπε. 'Ηρθε ένας υ-
πάλληλος και μου είπε ότι τον
έστελλε εσείς για να κυτάξει
το τηλεφώνω.

— Κι' εσύ τον άφησες; Κι'
όμως ήξερες ότι μέσα σ' αυτό το
χρηματοκιβώτιο βρίσκεται όλη μου
η περιουσία. 'Ηξερες ότι όλες οι
πολύτιμες πέτρες μου βρίσκονται
εξεί μέσα... Και πώς ήταν αυτός
ο άνθρωπος;

— Ψηλός κι' αδύνατος...

— Τά μαλλιά του;

— Μαύρα.

— Τι ηλικίας;

— Ός τριάντα χρόνων...

— Δεν είχε κανένα ιδιαίτερο
χαρακτηριστικό;

Ο υπηρέτης σκέφτηκε κι' ύ-
στερα απάντησε:

— 'Αλλοιώςίριζε λίγο...

Ο "Αμστερσ", ακούγοντας αυ-
τό, πνέστηκε άπασα και φώναξε:

— Ξέρεις, λοιπόν, ποιόν έβα-
λες μέσα; Ξέρεις ποιός έμαθε τα
κατάποια του γραφείου και τη
μάρα του χρηματοκιβωτίου μου;

Ο τρομερός διαρρήκτης του Σι-
κάγου Ντάβισον! Έτοιμασε τό-
ρα τις βαλίτσες μου. Φεύγω για
ταξίδι. Θα γνωρίσω αύριο το πρωί.
Και τότε τα ξαναλέω.

Μετά μία ώρα, ο "Αμστερσ" με
δυο βαλίτσες στο χέρι έπαυ-
νε το ξεπρόξ.

★

Είχαν περάσει τα μεσάνυχτα,
όταν μία σιά γλίστρησε στο γρα-
φείο του κοσμηματοπώλη. Κρα-
τώντας το κλεφτοφάνωρο, ο διαρ-
ρήκτης πλησίασε στο χρηματοκι-
βώτιο.

«Εύκολη δουλειά» σκέ-
φτηκε ο Ντάβισον — γιατί αυ-
τός ήταν. Και πραγματικά, ύστε-
ρα από λίγες προσπάθειες, κατά-
φερε ν' ανοίξει το χρηματοκιβώτιο.

Μα ήταν άδειο! Μόνο μερικές
χρυσές αλυσίδες χωρίς αξία,
βραχιόλες και άλλα τέτοια.

Ο Ντάβισον έχωσε κατόπιν τα
χέρια στα συρτάκια, που ήταν
στο βάθος του χρηματοκιβωτίου.

Μα έννοιωσε να βυθίζονται σ' έ-
να στρώμα λίπους. «Κάποια πα-
γίδα», είπε μέσα του.

Πήρε ένα μαντίλι και σκούπ-
ισε την πόρτα του χρηματοκιβωτί-
ου, για να μην αφήσει τ' αποτυ-
πώματά του. Έτσι έβγαλε έ-
να επισκεπτήριο από την τσέπη
του και τ' άφησε να πέσει στο
άδειαν συρτάκι. Το επισκεπτήριο
έγραφε: «Ντάβισον, Σικάγο».

Την άλλη ημέρα οι έφημερίδες
δημοσίευσαν με μεγάλα τυπογρα-
φικά στοιχεία την νυχτερινή διάρ-
ρηξη.

«Είς την οικίαν του "Όλλανδοῦ
μεγαλεμπόρου κοσμημάτων "Αμ-
στερσ" εισήλθαν την παρελθού-
σαν νύκτα διαρρήκται, οι οποίοι
έβρουναν το χρηματοκιβώτιον και
αφήρουναν τα θαύματα κοσμήμα-
τα, που εφυλάσσοντο εις αυτό. "Η
αξία των κλεπέντων υπερβαίνει
τά 200.000 δολάρια. Οι δράσται
δεν ανευρέθησαν. Τα κοσμήματα
ήσαν ασφαλισμένα».

Ο Ντάβισον διάβασε τις έφη-
μερίδες και του έκανε εντύπωση
ότι δεν βρέθηκαν τα ίχνη των
δραστών... Και το επισκεπτήριο;
Κατόπιν, όταν διάβασε ότι τα κο-
σμήματα ήταν ασφαλισμένα, ζού-
νησε ειρωνικά το κεφάλι του. Και
τράβηξε για τα γραφεία της ά-
σφαλιστικής εταιρείας.

Ο "Αμστερσ" είχε στο μετα-
ξύ γνωρίσει απ' το ταξίδι του. Στο
σπίτι του ήταν μαζεμένοι φίλοι
και γνωστοί και μιλούσαν για την
διάρρηξη. Κατόπιν ο κοσμηματο-
πώλης πήγε στο έστιατόριο και
παράγγειλε το γεύμα του. Την
ώρα που έτρωγε, το γραφείο του
έφερε μία κάρτα.

— Ένας κύριος θέλει να σας
μιλήσει, του είπε.

Ο "Αμστερσ" διάβασε την
κάρτα: «Ντάβισον-Σικάγο».

Ήταν το ίδιο επισκεπτήριο,
που είχε αφήσει ο διαρρήκτης στο
συρτάκι του. Τα χέρια του κο-
σμηματοπώλη έτρεμαν, καθώς έ-
λεγε στο γραφείο:

— 'Ας περάσει!

Σε λίγο ένας καλοντυμένος κύ-
ριος, ψηλός, αδύνατος, με το δε-
ξί μάτι λίγο αλλοίωτο, παρου-
σιάστηκε.

— Καλησπέρα, κύριε "Αμστε-
ρσ", είπε. Μου φαίνεται ότι δεν
είναι ανάγκη να σας πω τί θέλω.

Ξέρετε ποιός είμαι... Ξέρετε τί
ζητώ. Χτες πήγατε ταξίδι. Εί-
πατε μαζί σας δυο βαλίτσες, Σ'

αυτές μέσα κομμάτια όλα τα κο-
σμήματά σας. 'Απόψε έγινε στο
σπίτι σας μία διάρρηξη. 'Ομολο-
γώ ότι εγώ είμαι ο διαρρήκτης.

Με περμένετε, άλλωστε...

— Πώς το λένε και λέτε τέ-
τοια πράγματα; τον διέκρινε ο
"Αμστερσ".

— Σας παρακαλώ, όχι νεύρα!

Με περμένετε και αλείφατε με
λίπος τα συρτάκια του βάθους,
για να αφήσω τα αποτυπώματά
μου. Τα συρτάκια ήταν, φυσικά,
άδεια, αφού είχατε πάρει τα κο-
σμήματά μου. 'Αφρα όμως ένα επι-
σκεπτήριο... Μα το πήρατε εσείς,
σήμερα το πρωί, για να μη το
βρω ή αστυνομία. Στην "Ασφα-
λεία" είχατε δηλώσει τα κοσμήμα-
τά για 200.000 δολάρια. 'Ωραία
επιχείρηση, κύριε "Αμστερσ". Δεν
έχω αντίρρηση. Θα ήθελα όμως
την προμήθειά μου, για τις με-
γάλες υπηρεσίες που σας προσέ-
φερα.

Ο "Αμστερσ" άναψε με άπα-
θεια το ποτήρι του:

— Δεν ξέρω τί είν' αυτά που
μου λέτε... 'Εκείνο που καταλα-
βαίνω είναι ότι βρίσκεστε σε με-
γάλη ανάγκη, αφού καταφεύγε-
τε σε τέτοια κόλπα. Είμαι πρόθυ-
μος να σας βοηθήσω. Πόσα σας
χρειάζονται;

— Δέκα χιλιάδες... Δώστε μου
αυτά τα κομμάτια και φεύγω ά-
μέσως από την "Αμερική".

Ο κοσμηματοπώλης υπόγραψε
ένα τσέκι.

— 'Ορίστε τις δέκα χιλιάδες,
του είπε. Σας προειδοποιώ όμως

ότι αν σας ξανασυναντήσω, θα
σας σκοτώσω...

Ο διαρρήκτης πήρε το τσέκι
και υποκλίθηκε:

— Δεν είναι ανάγκη να με
προειδοποιήσετε, κύριε "Αμστερσ".

Γιατί τώρα που κρατώ στα χέ-
ρια μου την απόδειξη της ενοχής
σας, σας λέω ότι δεν είμαι ο
Ντάβισον, που νομίζετε... 'Ούτε
πήγα σήμερα στο σπίτι σας. Το
μόνο κοινό, που έχω με τον Ντά-
βισον είναι το δεξί μου μάτι. Και
γι' αυτό αγριώω μ' έστειλαν σ'
εσάς.

Ο κοσμηματοπώλης ήταν κα-
τάχλωμος:

— Σας έστειλαν σε μένα;

Ποιός;

— Η ασφαλιστική εταιρεία,
στην οποία έχετε ασφαλίσει τα
κοσμήματά σας. Οι δέκα χιλιά-
δες, που μου δώσατε, είναι η
πρώτη απόδειξη έναντιόσ σας. Τώ-
ρα θα ήρθε και την άλλη.

Δυο κύριοι πλησίασαν τη συ-
νήχη εκείνη.

— 'Αστυνομία... είπαν. Τ' ά-
κούσαμε όλα... Σας συλλαμβά-
νουμε!

Μετά μία ώρα ο Ντάβισον έ-
μπαινε στα γραφεία της ασφαλι-
στικής εταιρείας.

Ο "Αμστερσ" συνελήφθη,
είπε, και ομολόγησε.

Ο διευθυντής χαμογέλασε ικα-
νοποιημένος.

— Μας γλυτώσατε από μία
μεγάλη ζημιά, του είπε. Πάρετε
τώρα την προμήθειά σας.

Και του έδωσε ένα τσέκι πέν-
τε χιλιάδων δολλαρίων.

— Πώς τα καταφέρατε όμως
με την αστυνομία;

Ο Ντάβισον γέλασε:

— Είχα μαζί μου το πιστοποιη-
τικό της εταιρείας, που βεβαίω-
νε ότι είμαι υπάλληλός σας.

— Έχετε δίκιο, είπε ο διευ-
θυντής. Δώστε μας όμως πίσω το
πιστοποιητικό. Σας είμεθα ευγνώ-
μονες. Δουλείς, όμως, μ' ανθορύ-
πους της ικανότητός σας καλύ-
τερα να κάνη κανείς μία φορά
μόνο στη ζωή του!

ΖΩΡΖ ΣΙΜΕΝΟΝ

★

Ο ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΚΑΙ
Η ΑΛΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ένας γενναίος Μαωρίτης πολε-
μιστής, που ήταν γνωστός για τα
πολεμικά του κατορθώματα, πήγε
έπειτα από μία μάχη σ' έναν πνευ-
ματικό, για να μεταλάβη.

Ο πνευματικός, σάν άκουσε την
έξομολόγησί του, του είπε:

— Δε μπορώ, παιδί μου, να σου
δώσω άδεια να κοινωνήσης, γιατί
έχεις σκοτώσει ανθρώπους.

Πικραμένος ο πολεμιστής σηκώ-
θηκε και πήγε στον άρχιεπίσκοπο
Μεθώνης και του παραπονέθηκε.

Σάν τον άκουσε ο άρχιεπίσκοπος,
του είπε:

— Έλα την Κυριακή στη λει-
τούργια.

Ο πολεμιστής πήγε πραγματικά
και κατά την ώρα της "Αγίας Κοι-
νωνίας" ο άρχιεπίσκοπος βγήκε στη
μεγάλη Πύλη του Ιερού με το δισκο-
πότηρο στα χέρια, τον κάλεσε και
του είπε:

— Έλα, παιδί μου, πάρε το δι-
σκοπότηρο και κοινωνήσου μόνος
σου! Τα χέρια σου είναι πιο άγια από
τα δικά μου για να σε κοινωνήσουν.

Εμείς για την ελευθερία της πα-
τρίδος και τη δόξα του Θεού, πολε-
μούμε με δεσμούς. Σεξ όμως αντι-
μετωπίζετε τους κινδύνους με τα
στήθη σας!...

Και τον κοινωνήσε.

— Καλησπέρα κύριε "Αμστερσ", είπε. Ξέρετε πως είμαι...

Είναι γνωστός σας;

“Αν όχι, κάποιον άλλον
θα ξέρετε απ’ τους κατόχους

201.000

συσκευών ΙΖΟΛΑ

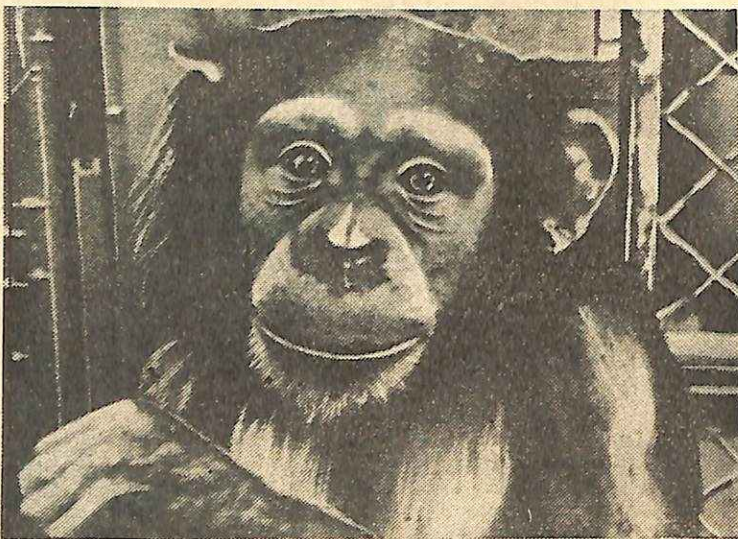
ΡΩΤΗΣΤΕ ΤΟΝ!

Ζητήστε
τη γνώμη του,
άκουστε
τις έντυπώσεις του,
πάρτε
τη συμβουλή του — και τότε,
όπως όλοι
έτσι κι εσείς
θ’ αποκτήσετε
ΨΥΓΕΙΟ ΙΖΟΛΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΟΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

★ Ός τήν 31/12/62

Ένας χιμπαντζής του ζωολογικού κήπου του Βερολίνου. 'Η έκφρασή του δεν έχει κάτι το ανθρώπινο;

«ΠΡΙΝ από μερικά χρόνια, άφηγεται ο 'Αγγλος λοχαγός Χίτσενς, είχα πάσει μέρος σ' ένα κυνήγι λιονταριών στις πεδιάδες του Βενιάρ, στην ανατολική Αφρική. Είδα, ξαφνικά, δυο παρ'ένα όντα να βγαίνουν από μία πυκνή λόχη και να γάνονται πίσω από τα δέντρα. Το ύψος τους θα έφτανε το 1 μ. 20 και το σώμα τους σκεπαζόταν από ένα σκούρο τρίχωμα. Έβραδιαν όρθια. 'Ο ιθαγενής πο με συνόδευε έβρινε μ' ανοιχτό το στόμα. «Είναί «άγκότις», μικροί άνθρωποι με τρίχωμα, που δεν τους βλέπει κανείς παρά μιά μόνο φορά στη ζωή τους, μου είπε όταν συνήλθε από την καταπληξή του. Στο χορό των ιθαγενών, που περάσαμε τη νύχτα, μου αφηγήθηκαν τις πιο καταπληκτικές ιστορίες για τους «άγκότις». «Αν βάλει κανείς, μου είπαν, ένα ασή με μπύρα κ' ένα δοχείο με φαγητό στα χοράκια των δημιουργών, οι μικροί αυτοί άνθρωποι δέχονται πρόθυμα το δώρο και, για να δείξουν την ευγνωμοσύνη τους, καθαρίζουν τη νύχτα τ' χοράκι από τα παρασιτικά φυτά». Αυτά είναι, βέβαια παραμύθια, άλλ' οι μικροί άνθρωποι, οι «άγκότις» υπάρχουν, γιατί τους είδα με τα μάτια μου».

Ο Γάλλος κυνηγός Λαφέμπρ αναφέρει επίσης τα εξής: «Βρισκόμουν σε μιά ερημική άκρη της Ταγκανίκας, μαζί με μερικούς λευκούς και ιθαγενείς. Κοιμημένοι πίσω από τα δέντρα, παρακολουθούσαμε κάμπους πιθήκων, του γένους των χιμπαντζίνων, που, τρέχοντας από βράχο σε βράχο, μάκεναν τα μικρά χταπόδια και τα διάφορα δέντρα, που ξενούσε εκεί η θάλασσα. Είδαμε ξαφνικά, δυο μικρούς ανθρώπους με σκούρο τρίχωμα να βγαίνουν από το δάσος και να διευθύνονται προς το μέρος των πιθήκων, που δεν έδειξαν καμιά τρομαχτική αντίδραση. Δεν ήταν άνθρωποι στην κυριολεξία, άλλ' ούτε έμοιαζαν με πιθήκους. Είχαν ύψος 1 μ. 20—1 μ. 30, περιπατούσαν όρθιοι και οι κινήσεις τους ήταν πολύ χαριτωμένες».

ΤΑ ΑΙΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Τα προάξενά αυτά ζώα ήταν πιθήκοι ή άνθρωποι; Το γεγονός ότι οι χιμπαντζίνες δεν τρομάζουν, βλέποντάς τους να προχωρούν προς το μέρος τους, δείχνει ότι υπήρχε μία συγγένεια μεταξύ τους. Αλλά δεν ήταν ούτε χιμπαντζίνες, ούτε άνθρωποι. Αποτελούσαν πιθανόν έναν ενδιάμεσο

σο ή ένα μεταβατικό τύπο, που κανείς δε μπορεί να πη αν είναι καταδικασμένος να εξαφανισθεί ή αν, τουναντίον, δεν πρόκειται να εξελιχθεί σ' ένα καινούριο είδος ανθρώπου. Οι επιστήμονες υποστηρίζουν πράγματι ότι η εξέλιξη δεν εστιμάτησε. Συνεχίζεται πάντοτε. Μόνο ότι δε μπορούμε να την αντιληφθούμε, γιατί τα χρονικά όρια των παρατηρήσεων μας είναι περιορισμένα. Στην εξέλιξη αυτή, οι χιλιετηρίδες αποτελούν απλές στιγμές και χοιριούνται χιλιάδες ή και εκατομμύρια από παρόμοιες στιγμές, για να πραγματοποιηθεί ένα καινούριο βήμα.

Αυτός είναι ο καινογενής, ο ήρεμος ρυθμός της εξέλιξης. Ένα όν προσαρμόζεται βαθμιαία στις συνθήκες που το περιβάλλουν και τροποποιεί ανάλογα τον οργανισμό του έτσι που κάποτε—έπειτα από χιλιάδες ή εκατομμύρια χρόνια—μετασχηματίζεται σ' ένα άλλο όν, που δεν έχει τίποτα άλλο εκτός από ένα δεσμό συγγενείας με το προτάγονικό. Είναι μ' απλούστερα λόγια ένα διαφορετικό είδος.

Εκτός, όμως, απ' αυτή την αργή και ομαλή εξέλιξη, υπάρχουν τα αλματα. Το πέραςμα, δηλαδή, από το ένα είδος στο άλλο, πραγματοποιείται σε κάποια στιγμή, άγνωστο χάος σε ποιών μυστηριώδη μηχανισμό, με τρόπο κεραυνόβολο. Από ένα παρόμοιο άλμα

Ο «Τζόννι» κουρεύει το γοσάρι της πελούδας του σπιτιού του Λίντσαϊ Σμιθ. Ξέρει επίσης να οδηγεί το τρακτέρ και να κάνει διάφορες άλλες γεωργικές εργασίες.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

Ο παράξενος κόσμος των πιθήκων

προήλθε πιθανότατα ο άνθρωπος. Αυτό το άλμα μπορεί άραγε να επαληθευθεί; Ασφαλώς ναί, απαντούν οι επιστήμονες. Αλλά καμιά πρόβλεψη γι' αυτό δεν είναι δυνατή.

Η ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΗ ΕΥΦΥΪΑ ΤΟΥ «ΤΖΟΝΝΙ»

Μάς είναι, βέβαια, δυσάρεστο να ξαναφέρουμε στο μυαλό μας τη στενή συγγένεια που μας ενώνει με τους πιθήκους και που μας υποχρεώνει να τους βλέπουμε σαν μακρινούς προγόνους μας. Οι επιστήμονες, ωστόσο, δεν διστάζουν να τους αποκαλέσουν αδελφούς μας ή εστω πρώτους εξαδέλφους μας, που παρουσιάζουν με μās περισσότερες ομοιότητες παρά διαφορές. Έτσι, ο άνθρωπος μπορεί να θεωρηθεί σαν εξελιγμένος πιθήκος κι ο πιθήκος σαν καθυστερημένος άνθρωπος, που δε βρήκε άνοιξη το σωστό δρόμο για την εξέλιξή του.

Μπορούμε άραγε γι τον βοηθήσουμε σ' αυτή την εξέλιξη, για να τον φέρουμε πιο κοντά σ' εμάς; Πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι η καθυστέρηση του πιθήκου απέναντί μας είναι μικρότερη από ό,τι φανταζόμαστε. Αυτό απέδειξε το πείραμα που έκανε ένας Αυστριακός ζωολογικός, ο Λίντσαϊ Σμιθ. Ένα πείραμα υπομονής και μεθόδου.

Ο Σμιθ έχει ένα μεγάλο αγρόκτημα σε απόσταση 300 χιλιομέτρων από τη Μελβούρνη. Το χοιριάζονταν πολλά εργατικά χέρια για να μπορέσει να το καλλιεργήσει. Αλλά οι ιθαγενείς εργάτες σπάνιζαν ή ήταν άρροβημοί για τις γεωργικές εργασίες.

Ο Σμιθ σκέφτηκε τότε να τους αντικαταστήσει με πιθήκους. Και

βρήκε σ' αυτούς συνεργάτες πρόθυμους και προικισμένους με αντίληψη και αξιολογική δεξιότητα. Έτσι, έπειτα από υπομονητικές προσπάθειες, κατάφερε να δημιουργήσει μιά μικρή φάλαγγα από πιθήκους, που έφταναν να κάνουν όλες τις δουλειές. Κόβουν τα όρμα χοιριάζει και τα φρούτα, πηγαίνουν τα ζώα στη βοσκή, οδηγούν ένα τρακτέρ στην εντέλεια, κάνουν τη συγκομιδή κτλ.

— Οι πιθήκοι, μ' όλο που δεν έχουν γλώσσα, καταλαβαίνουν καλύτερα από τους ιθαγενείς, που δε θέλουν να μάθουν τίποτα, αφηγήθηκε ο Λίντσαϊ Σμιθ.

Ο Σμιθ είχε έναν πιθήκο, τον «Τζόννι», που τον έβαρινε πάντα μαζί του στο κτήμα του. Δεν ευρίσκει εργάτες και δούλευε σκληρά για να μπορέσει να τα βγάλει πέρα. Ο «Τζόννι», όμως, προσπαθούσε να τον μιμηθεί. Μόλις ο Σμιθ άφηνε την άβια ή το φτιάρι του, ο πιθήκος τάπαρνε άμέσως και συνέχιζε τη δουλειά του αφέντη του.

Στην αρχή, ο Σμιθ διασκέδαζε με τα χαίματά του πιθήκων του. Αλλά κάποιον σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να έπωληθεί από την προθυμία του. Και βάλθηκε να τον εκπαιδεύσει. Αργότερα πήρε κι άλλους πιθήκους, που τους εκπαιδεύει με τον ίδιο τρόπο. Έτσι σήμερα χρησιμοποιεί για όλες τις εργασίες αυτά τα τετράποδα—αν μπορούν, βέβαια, ν' αποκαλούνται τετράποδα.

ΘΑ ΕΞΕΛΙΧΘΟΥΝ ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΜΑΣ;

Ποιός ξέρει αν, μιά μέρα, ο άνθρωπος δε θα χρησιμοποιηθεί για

λες τις δουλειές του εξημερωμένου και ειδικά εκπαιδευμένου πιθήκου; Το πράγμα είναι λιγότερο δύσκολο από ό,τι θα μπορούσε να φαντασθεί, γιατί τα ζώα αυτά είναι προικισμένα με εξαιρετική νοημοσύνη και έχουν μεγάλη δεξιότητα στα μυστηριώδη πόδια τους, που τα χρησιμοποιούν για γέμια. Εξημερώνονται, άλλωστε, με μεγάλη ευκολία κι' είναι όλοφανερη η ευχαρίστηση που βρίσκουν ζώντας κοντά στον άνθρωπο, του οποίου προσπαθούν να μιμηθούν όλες τις πράξεις. Είναι περιττό, βέβαια, να υπενθυμίσουμε ότι υπάρχουν σήμερα εξημερωμένοι πιθήκοι, που έφτανουν να συμπεριφέρονται σαν τέλειοι τζέντλεμαν, να παίρνουν το σάβι τους, να τρώνε με το πηρούνι και το μαχαίρι, να κάνουν διάφορα διασκεδαστικά παιχνίδια κτλ. 'Η απόσταση για να εξελιχθούν σε συνεργάτες μας δεν είναι μεγάλη κι' ίσως οι πιθήκοι δεν ζητάνε τίποτα καλύτερο απ' αυτό.

Ο ΟΥΡΑΓΚΟΥΤΑΓΚΟΣ ΚΙ' Ο ΧΙΜΠΑΝΤΖΗΣ

Από όλα τα είδη των πιθήκων, τα μόνα επικίνδυνα είναι ο ούραγκουτάγκος και ο γορίλλας. Προικισμένοι κι' οι δυο με καταπληκτική δύναμη, μπορούν μ' ένα μοναδικό γκρίππη να σπάνουν τη σπονδυλική στήλη ενός βοδιού ή ν' ανοίξουν στα δύο το κεφάλι ενός έλεφου.

Οι πιθήκοι, ως γνωστόν, τρέφονται κυρίως με χορσούς. Ένας ούραγκουτάγκος ή ένας χιμπαντζής δεν διστάζουν να ξεριζώσουν μιά μπανανιά για να φάνε τις μπανάνες που κρέμονται από τα κλαδιά της. Δεν περιφρονούν ωστόσο και ώριμες ζωνικές τροφές, π.χ. αγκά, μικρά πουλιά, έσοτετα, θαλάσσια σκουρια, που τα μαζεύουν πάνω στους βράχους των ακτών κτλ. Αλλά ποτέ δεν τρώνε ένα μεγαλύτερο ζώο. Ένας χιμπαντζής π.χ. μπορεί να παίζει επί ώρες ολόκληρες μ' ένα ζωνέλι, χωρίς να του κάνει το παραμικρό κακό.

Τα ζώα αυτά, όμως, έχουν μιά εφικτή κακία. Και τους άρεσει να παίζουν τραγικές πράξεις στα άλμα. Είναι συνθηματικό π.χ. το φαινόμενο ενός ούραγκουτάγκου που κούμπεται ανάμεσα στο πυκνό φύλλωμα ενός δένδρου και σκοτώνει μ' ένα χτύπημα τα ζώα που περνούν από κάτω. Δοκιμάζει τότε μιά εξαιρετική ευχαρίστηση, που την εκδηλώνει με δυνατές κραυγές.

ΔΕ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΣΑΡΚΟΦΑΓΑ

Ο ούραγκουτάγκος, δεν επιτίθεται συνηθώς εναντίον του ανθρώπου, εκτός όταν εννοχληθεί απ' αυτόν. Γίνεται επίσης θηριώδης όταν αντιληφθεί ότι κινδυνεύουν τα μικρά του ή όταν τραυματισθεί από τον άνθρωπο. Είναι ικανός τότε να τον κυνηγήσει επί ώρες και δε σταματάει παρά μόνον όταν εξαντληθούν οι δυνάμεις του.

Εκείνο που θα φανη παράξενο είναι ότι οι πιθήκοι ελάχιστα φοβούνται τα μεγάλα σαρκοφάγα, όπως είναι το λιοντάρι ή η τίγρις. Γιατί η μεγάλη ευκινησία τους τους επιτρέπει να σωθούν. Δύσκολα, όμως, κατορθώνουν να γλιτώσουν από τον πάνθηρα και τον σιγγενή του λεόπαρδο, που η ευκινησία τους συναγωνίζεται τη δική τους.

Οι πάνθηρες έχουν ιδιαίτερη προτίμηση για ένα είδος πιθήκων, τους χιμπαντζίνες, που τους καταδιώκουν αλύπητα.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΤΩΝ ΜΠΑΜΠΟΥ-ΙΝΩΝ

Ο Γάλλος φυσιοδίης Εύγένιος Μαράι αναφέρει έναν άγνωστο μεταξύ πάνθηρος και χιμπαντζίνου,

που του δόθηκε η ευχαρία να παρακολουθήσει σε μιά περιοχή της Νοτίου Αφρικής. Το κοπάδι των μπαμπούνων είχε τη συνήθεια να κοιμάται το βράδυ σε μιά σπηλιά, που βρισκόταν στην κορυφή ενός βράχου με απόκρημνες πλαγιές κι' ήταν σχεδόν άρροστη. Στη σπηλιά αυτή όδηγοίσε ένα είδος μονοπατιού, που είχε μήκος 800 περίπου μέτρων, αλλά που το πλάτος του σε όρισμένα μέρη δεν ξεπερνούσε τα 15 εκατοστά. Οι μπαμπούνι έμπαιναν στη γραμμή, σαν πεθαγχημένοι στρατιώτες κι' ανέβαιναν ο ένας πίσω από τον άλλον με παραδειγματική τάξη.

Κάποιο βράδυ, όμως, ενώ διευθύνονταν προς τη σπηλιά, ένας πάνθηρας έκανε την εμφάνισή του στο κάτω μέρος του λόφου.

Το θηρίο, βλέποντάς τους πιθήκους, έβγαλε ένα μονοκρότο, που φάνερονε τη χαρά του. Θά ήταν ένα παιχνιδάκι γι' αυτό να σκαρφαλώσει πάνω στην απόκρημνη πλαγιά και ν' αρπάξει τον πρώτο πιθήκο που θα βρισκόταν μπροστά του.

Οι μπαμπούνι, που είχαν φτάσει στη σπηλιά, κοινούσαν τις ουρές τους και σιγομουμούριζαν. Ήταν σαν να συσκέπτονταν. Κι' έλεινο που έλεγαν θάρρε να ήταν το εξής:

«Τά έχουμε άσχημα μ' αυτό το κακό ζώο, που ξεφτιρόζει μπροστά μας. Θα προσή κάθε μέρα ν' αρπάξει έναν από μās. Και σίγουρα δε θα φύγει, αν δεν κατασπαράξει και τον τελευταίο. Πρέπει, λοιπόν, να το ξεστονώσουμε άμέσως. Καμιά θυσία δεν είναι μεγάλη για να το επιτύχουμε. Αν γαθούν κάμποσοι από μās, το κοπάδι, όμως, θα επιζήσει. Κι' αυτό είναι το σημαντικότερο».

Δυο πιθήκοι άποσπάρθηκαν σε λίγο από το κοπάδι κι' άρχισαν να κατεβαίνουν το μονοπάτι.

Ο πάνθηρας, ένθουσιασμένος από το θέαμα του κοπαδιού, που θα του εξαπαλάσε την τροφή του για πολλές ημέρες, δεν τους πρόσεξε ή δεν τους έδωσε σημασία. Έτσι, οι δυο μπαμπούνι κατέβηκαν σε ύψος όχτω περίπου μέτρων. Και τότε μ' ένα πήδημα βρέθηκαν πάνω στον πάνθηρα. Ο ένας έσφιξε τα σαγόνια του πάνω στον τράχηλό του. Ο άλλος γρόθηκε από κάτω και τον άρπαξε από το λαιμό.

ΔΥΟ ΗΡΩΪΚΑ ΘΥΜΑΤΑ

Ο πάνθηρας, που δεν περίμενε

αυτή την επίθεση, τάχασε. Αλλά η αντίδρασή του ήταν κεραυνόβολος. Μ' ένα χτύπημα του μπροστινού ποδιού του ξεκοίλιασε τον μπαμπούνι που βρισκόταν από κάτω. Έπειτα, έκανε μιά απότομη κίνηση τού κεφαλιού του, έσφιξε κάτω τον άλλον και τον ξεκοίλιασε επίσης... Αλλά ήταν πιά άσφα. Ο πρώτος από τους μπαμπούνους του είχε κόψει την καρωτίδα με τους κινδονάτες του και το θηρίο σωριασμένο νεκρό πλάι στα δυο θύματα του.

Οι άλλοι μπαμπούνι είχαν μαζευτεί στην άκρη της απόκρημνης πλαγιάς κι' από εκεί παρακολούθησαν την ηρωική πάλη των δυο συντρόφων τους, που είχαν θυσιαστεί για το σόαλο. Τώρα πιά όλα είχαν τελειώσει. Οι μπαμπούνι εξαίματιζαν με τάξη στη σπηλιά, βέβαια ότι κανένας κίνδυνος δεν τους άπειλούσε.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Τα περισσότερα είδη πιθήκων μοιάζουν με τον άνθρωπο και σ' ένα άλλο σημείο: Άγαπών το παιχνίδι κι' επινοούν διάφορα μέσα για να διασκεδάζουν. Οι μπαμπούνι π.χ., που εξημερώνονται πολύ εύκολα, γοητεύονται από διάφορα αντικείμενα, που δεν τα αφήνουν ούτε στον ύπνο τους. Ο Γάλλος κυνηγός Μαρολέ αναφέρει την περίπτωση δυο μπαμπούνων, που διαπληκτίζονταν μεταξύ τους για ένα γιοιστό χοιματάκι ξύλο. Ο ένας απ' αυτούς το πετούσε στον αέρα κι' έπαιζε μ' αυτό. Ο άλλος προσπαθούσε τότε να το αρπάξει κι' επαζοινοθούσαν θυριζικοί άγρονες, μεταξύ των δυο ζώων που φιλοδορούσαν διαγωνιστίες το ένα στο άλλο. Ένας άλλος μπαμπούνος είχε βρη ένα χοιματάκι γυαλί, που του άρεσε να το βάζει μπροστά στον ήλιο και να παρακολουθεί το παιχνίδισμα των ακτίνων του ανάμεσα απ' αυτό.

Είναι γνωστές, εξ άλλου, οι άκροβατικές ικανότητες των πιθήκων. Ο Ολλανδός Βάν Λούν αναφέρει σχετικά τα εξής: «Ένας θηριώδης ούραγκουτάγκος της Σουμάτρα, μόλις το παιδί του μπορούσε να στέκεται όρθιο, άρχισε να του κάνει τραγικές ασκήσεις άκροβάσιες. Ανέβαινε σ' ένα ψηλό δέντρο, έπεφτε μεσούμπα κι' άπλωνε τα χέρια του. Το μικρό πηδούσε τότε αοκτεές φορές, ώσπου κατάφερε να πιασθεί απ' αυτά. Έπειτα άφηνε το δεξί

Οι δυο μπαμπούνι πήδησαν πάνω στον πάνθηρα κι' έχωσαν μέσα στις σάρκες του τα κοφτερά δόντια τους. Το θηρίο τους ξεκοίλιασε και τους δυο, αλλά σωριάστηκε κι' αυτό νεκρό πλάι τους, γιατί ο ένας από τους μπαμπούνους του είχε κόψει την καρωτίδα. Τα δυο ζώα είχαν θυσιαστεί για να σώσουν τους συντρόφους τους.

"Την Ιταλικού Ιππικού μπροστά στο ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας στην Κατοχή."

2 ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΕΣ ΕΝΑΣ ΠΑΛΜΟΣ...

25 Μαρτίου 1941
25 Μαρτίου 1942

25 Μαρτίου 1941.— Λίγες ελεύθερες ημέρες έμεναν ακόμα για την Ελλάδα. Οι χιτλερικές στρατιές είχαν κιάλας καταλάβει τη Βουλγαρία, κι είχαν σταθεί λίγα μέτρα πέρα από την ελληνική μεθόριο. Ο φοβερός σίφουνας, που θα ξεσπούσε εναντίον της πατρίδας μας διαγραφόταν καθαρά στον ορίζοντα. Όμως το Έθνος διατηρούσε ακλόνητη την πίστη και την αισιοδοξία του. Οι Έλληνες ζύπνησαν το πρωί της 25 Μαρτίου 1941 μέσα σ' έναν παροξυσμό ένθουςιασμού, που δεν είχε να επιδείξει ζωηρότερο η παλαιότερη ιστορία μας.

Στό μέτωπο ο στρατός νικούσε. Όχι ως δέκα εβδομάδες ακόμα αν είχε στη διάθεσή του, θα έβριχνε τις στρατιές του Μουσσολίνι στη θάλασσα. Αυτό προκύπτει κι' από τις επίσημες μεταπολεμικές δηλώσεις των Ιταλών στρατιωτικών διοικητών, που κατηύθυναν τις επιχειρήσεις.

Το λακωνικό ανακοινωθέν της ημέρας έλεγε: «...Είς την περιοχή μεταξύ Αψου και Αώου, έχρηκα τοπικά επιθέσεις απεκρούσθησαν, μετά σοβαρών δια των εχθρών απωλειών. Έτερα τοπικά επιθέσεις του εχθρού εις την αυτήν περιοχήν απεκρούσθη επίσης και έσχεν ως αποτέλεσμα, εκτός των απωλειών, ως υπέστη ο εχθρός, ν' αφήσει εις χείρας μας πενήντα αιχμαλώτους, αν δύο αξιωματικούς».

Ένα απεριγράπτο παραλήρημα κυριαρχούσε στους αθηναίους δρόμους από τα δημευόμενα της ιστορικής ημέρας. Τα πλήθη — οι τραυματίες που κατέβηκαν συντεταγμένοι για να παραστούν στη δοξολογία, οι αδελφές, οι αδειούχοι, οι γέροι, τα παιδιά, όσοι αποτελούσαν τον πληθυσμό της Αθήνας — δεν έδειχναν καμμία διάθεση ν' ανησυχήσουν για τη μπάρα, που ήταν βέβαιο πως θα ξεσπούσε, από μέρα σε μέρα.

Η 25 Μαρτίου 1941 γιορτάστηκε από όλους τους ελευθέρους και υποδουλωμένους λαούς. Ο Τσάρτσιλ έστειλε ένα γεμάτο συγκίνησι μύνημα προς τον ελληνικό λαό. Ο Πρόεδρος Ρούζβελτ — της εορταστικής τότε Αμερικής — έστειλε επίσης το θερμό χαιρετισμό του προς τους Έλληνες. Οι Έλευθεροι Γάλλοι πανηγύριζαν στην Αφρική με ένθουςιασμό τις νίκες των Έλλήνων. Οι ραδιοφωνικοί σταθμοί όλου του ελεύθερου κόσμου μετέδιδαν όλη την ημέρα ελληνικά προγράμματα και ύμνους στην ελληνική ανδρεία.

Ο Ντέ Γκωλ τόνισε στο μύνημά του: «Εν όνόματι του φιμωθέντος, αλλά ζών-

τος γαλλικού λαού, οι Έλευθεροι Γάλλοι απευθύνουν χαιρετισμόν προς τον ελληνικό λαόν, μαχόμενον διά την ελευθερίαν. Η επέτειος της ανεξαρτησίας της, εύρισκε την Ελλάδα εις το απόγειον της ηρωικής προσπάθειας της και εις την κορυφήν της δόξης της. Ουδέποτε, από της εποχής της Σαλαμίνος, η Ελλάς υπήρξε μεγαλύτερα και ένδοξωτέρα από σήμερον».

Ο λόρδος Κόδρινγκτον, διςέγγονος του Άγγλου ναύαρχου της ναυμαχίας του Ναυαρίνου, έτόνιζε στο χαιρετισμό του: «Ο πάππος μου ναύαρχος σέρ Έδουάρδος Κόδρινγκτον θα ήσθάντο υπερφάνεια, άλλ' όχι και έκπληξιν, βλέπων, ότι η φλόγα της ελληνικής αγάπης διά την ελευθερίαν, υποδαυλισθείσα εις το Ναυαρίνον, έδάμωσε τα μάτια του νέου επιδρομέως εις τας μάχας των αλβανικών ορέων...».

Την εθνική γιορτή μας δεν την έχασε κι' ο Μουσσολίνι. Νά δ... χαιρετισμός του, όπως περιέχεται στη λακωνική ανακοίνωσι του υπουργείου Δημοσίας Ασφαλείας: «Η εχθρική αεροπορία έδωκε δάρσις χθές το Λιόουριον, άνευ θυμάτων ή ζημιών. Τι φοβόταν από τό... φτωχό Λιόουριό ο Μουσσολίνι και το βομβάρδιζε κάθε τόσο».

25 Μαρτίου 1942.— Χωρίς τις χαιρετιστήριες κανονίες του Λυκαβηττού, χωρίς παράτες, χωρίς επίσημους πανηγυρισμούς, ξημέρωσε ή εθνική επέτειος το 1942. Οι κατακτητή είχαν απαγορεύσει τα πάντα. Ακόμα και τις καμπάνες των εκκλησιών. Δεν επέτρεψαν κανέναν είδους πανηγυρισμό. Ειδικά, άγρια μέτρα έλαβαν εναντίον των φοιτητών, απειλώντας, ότι θα θεωρήσουν... συμποτάς κάθε απόπειρα συγκέντρωσης στα προπύλαια του Πανεπιστημίου ή οπουδήποτε άλλου.

Ο λαός βρισκόταν σε κατάσταση άπογνώσεως, ύστερα από τη φοβερή πείνα του χειμώνα 1941-42. Η επισιτιστική κατάσταση δεν είχε παρουσιάσει καμμία βελτίωσι. Οι άνθρωποι έπεφταν στους δρόμους. Κι' όμως τα πλήθη των σωματικά και ψυχικά πολυθλασμένων ανθρώπων, γέμισαν πρωί-πρωί τις εκκλησίες. Έκει γιόρτασαν την εθνική επέτειο. Έμπνευσμένο κληρικό μίλησαν με ένθουςιασμό για την ηρωική ιστορία του Έθνους. Φοιτητικές ομάδες έδιναν σε κάθε εκκλησία το σύνθημα των εκδηλώσεων με τον εθνικό ύμνο.

Λίγο πριν από το μεσημέρι ξεχύθηκαν στους δρόμους οι ένδοξοι τραυματίες των βορειοηπειρωτικών βουνών. Ίσχυρά τμήματα έφιππης φασιστικής αστυνομίας τους διέλυαν. Μά οι τραυματίες, αφήνοντας τον κίνδυνο, ανασυντάχθηκαν και τράβηξαν, κατά μικρές ομάδες, προς το Μνημείο του Αγνώστου. Η φασιστική αστυνομία τους ξαναδιέλυσε. Τελικά, όμως, παρ' όλα τα άγρια μέτρα, ηρωικά χέρια απέθεσαν πάνω στο μνημείο ένα απλό στεφάνι. Το στεφάνι των ηρώων προς τον αφανή ήρωα...

Ακολούθησε ή ομαδική εξόρμηση των φοιτητών προς το Μνημείο του Αγνώστου. Τα γερμανοϊταλικά αστυνομικά τμήματα χάλασαν τον κόσμο, για να εμποδίσουν τη φοιτητική διαδήλωσι. Τη διέλυαν και μετά δέκα λεπτά την έβλεπαν πάλι να ξεπροβάλλη από ένα άλλο σημείο. Αυτό κράτησε πολλή ώρα. Άρκετοί φοιτητά τραυματίστηκαν. Τό αίμα τους έθαψε τις πλάκες της Πλατείας Συντάγματος και των οδών Σταδίου, Πανεπιστημίου, Βασιλίσσης Σοφίας. Μά και το φοιτητικό στεφάνι έφιας. Μά και το φοιτητικό στεφάνι έφιας. Μά και το φοιτητικό στεφάνι έφιας. Μά και το φοιτητικό στεφάνι έφιας.

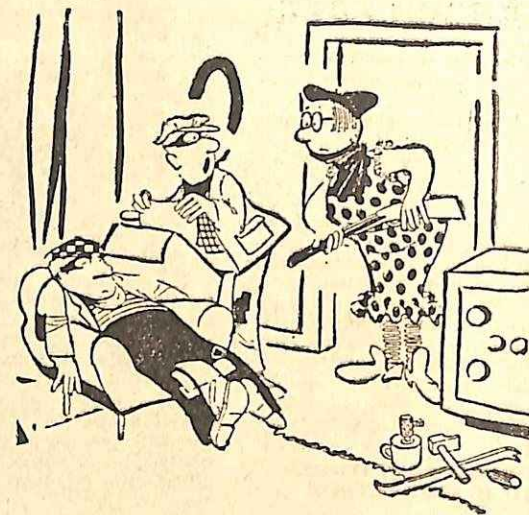
Κ. Π.

«ΓΑΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΣΦΑΧΤΑ...»

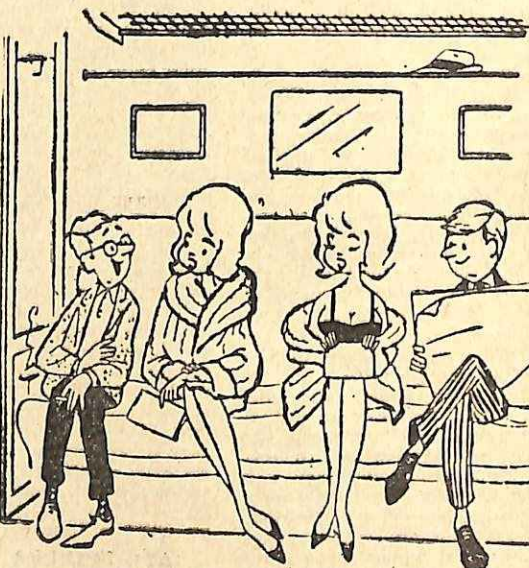
Σε μία μάχη έξω από την Αμφισσα κατά το 1821, ο άρματωλός Θεόδωρος Τράκας είδε το γυνί του σκοτώνεται μπροστά στα μάτια του. Ψάξας, παρ' όλο τον πόνο, που δοκίμασε ή καρδιά του, για να μην αποθαρρύνει τους άντρες του, φώναξε:

— Γάμος χωρίς σφαχτά δέ γίνεται ποτέ!... Έμπρός!...

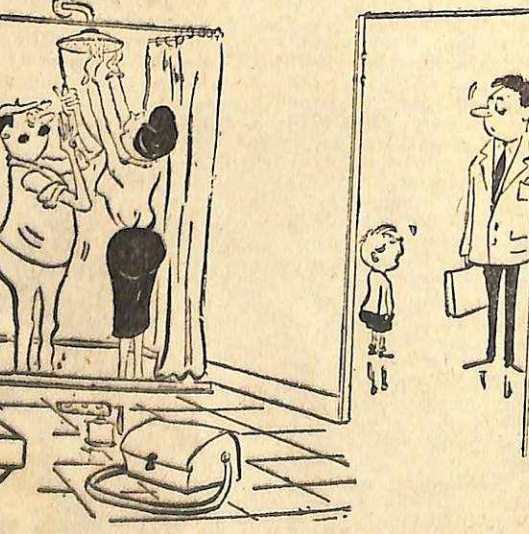
Το χιούμορ δέ εικόνες

— Μοι τον τρώαξες, καυμένη!...

— Έσείς, δεσποινίς, δεν ξεσταθήκατε;

— Η μαμά είναι στέ μπάνιο με τον κύριο Άνδρέα!...

Ο ΓΡΙΒΟΓΙΩΡΓΟΣ κι ο Καραϊσκάκης

Το παλληκάρι
με τό... γαϊδουρινό πείσμα

ΠΟΛΛΑ ξακουστά παλληκάρια ανέδειξε ή 'Ελληνική Έπανάστασι. Ένας απ' αυτούς ήταν κι' ο Γριβογιώργος, από τη μητέρα των λεοντοχάρδων πολεμιστών, την Ρούμελη. Ήταν παλληκάρι άφθαστο. Στη μάχη ερεθιζότανε σαν τό ατι, γινόταν τυφλός, άοργήτος, με τό σπαθί στο χέρι. Ήταν γενναίος, με έιχε και το διάβολο μέσα του. Πεισματάρης, έξυθμος, άγαθε και θύμωνε. Κι' όταν τον έβλεπε το παλαδό μπουράι του, δεν λογάριζε κανένα. Τραβούσε το γαταγάνι, όρμούσε και... άωμοι εν όδω, αλληλούια!

Κοντά στ' άλλα ήταν όφρασι άντρας, σωστός λεβέντης, ψηλός σαν κυπαρίσσι. Κορμί δεμένο, ώμοι τετραγόνοι, στήθος δασωμένο, μάρα ματία, σφιγτό-γυμνόστο μoustάκι, βλέμα που λάδωνε και τρώαζε σαν τό σπαθί του.

Τόν Γριβογιώργο τόν είχε ξετρυπώσει ο Καραϊσκάκης. Σ' έβλεπε σχεδόν τις μάχες κατεπάνος και παλληκάρι, Καραϊσκάκης και Γριβογιώργος πολεμούσαν στην πρώτη γραμμή, πλάι-πλάι.

Πειθαρχία δεν υπήρχε τότε και πολλές φορές ο Καραϊσκάκης εύρισκε τό διάβολό του με τόν άνομιμόντο αυτό παλληκαρά.

Σχετικά με τα γαϊδουρινά πεισματα του Γριβογιώργου είναι και τό παρακάτω ανέκδοτο:

Μία μέρα, ο Καραϊσκάκης μιλούσε στη σκηνή του μ' άλλους όνομαστους κατεπάνους.

Την ίδια ώρα ο Γριβογιώργος, καθισμένος κατάχαμα, είχε βγάλει τό τσαρούχι του και τό μπάλωνε.

Τό φάγανε τό έργο οι κακοτοπιές και τό σουνοράκι! μονολογούσε σε κάθε βελονιά, ποίθαζε στο πέτσουμα.

Ξαφνικά, ένα παλληκάρι έφτασε τρέχοντας.

— Γριβογιώργο! Γριβογιώργο!

— Τι έπαθες, βοέ, και σκουίζεις;

— Σε θέλει ο στρατηγός!

— Δέ μπορώ νάρθω τώρα, πετσώνω τό τσαρούχι μου.

Τό παλληκάρι δαγκώθηκε.

— Μά εν' ανάγκη νά πας, σε ζητάει!...

— Δέ μπορώ, σουπα. Δέ βλέπεις, βοέ καϊβάνι, που πετσώνω τό τσαρούχι μου;

— Έτσι νά το άποκριθώ;

— Έτσι νά το άποκριθής.

Τό παλληκάρι έφυγε, μά σε λίγο αναγύρισε.

— Γριβογιώργο, προστάζει ο στρατηγός νά πας τώρα. Άκούς; Άμείνως!...

Ο Γριβογιώργος θύμωσε κι' έδιωξε κι' αυτή τη φορά τό παλληκάρι.

— Δεν έχω νά πάω πουθενά. Φεύγω από δώ νά μή...

Τρώαξε τό παλληκάρι κι' έφυγε, μά για νά γυρίσει για τρίτη φορά με ρητή προσταγή του Καραϊσκάκη, οητή κι' αδιατηρή.

Ο Γριβογιώργος άναψε πιά και φούντωσε.

Πέταξε πέρα τό τσαρούχι που πέτσωνε και «μονοσάνδαλος» όπως ήταν, τράβηξε προς τη σκηνή του Καραϊσκάκη, τρίζοντας τά δοντία του κι' άφροχοποιώντας.

Μόλις έφτασε εκεί, δέ συλλογίστηκε ούτε τιμωμένο του στρατηγό, ούτε τους άλλους κατεπα-

ναίους. Τρώβηξε τό γαταγάνι του και σήτηξε απάνω στον Καραϊσκάκη, φωνάζοντας:

— Ποιόν προστάζει, βοέ;... Κι' είπε και μία άλλη βαρεία λέξη. Ρίχτηκαν άμέσως οι άλλοι κατεπάνοι και τόν τράβηξαν μακριά. Αν δεν τόν συγκρατούσαν θα σκότωνε ίσως τόν ηρωικό άγωνιστή!

Κι' ο Καραϊσκάκης; Ο ύπεροχος ήρωας δέ θύμωσε. Άλλοι καιροί, άλλες ανάγκες. Ήξερε καλά τόν Γριβογιώργο. Κι' αντί νά όργιστή και νά μεγαλώσει τό κακό, έκανε κάτι άλλο: Έστειλε σε λίγο δώρο στον πεισματάρη πολεμιστή του ένα ζευγάρι φλωροκαπνισμένες πιστόλες!...

Καί φαντάζεστε πιά, αν μετάφωισε ο Γριβογιώργος, για τό φέροσμά του. Φαντάζεστε όμως και πόσο θά εξετίμησε και θ' αγάπησε περισσότερο τόν άσχηγό του.

Ας σημειώσουμε ότι τό γαταγάνι του Γριβογιώργου θύεζε. Μ' ένα χτύπημα έκοβε πέρα-πέρα τό κεφάλι του έχθρου. Κι' όταν έξιχνούσε για τη μάχη, συνήθιζε νά λέη:

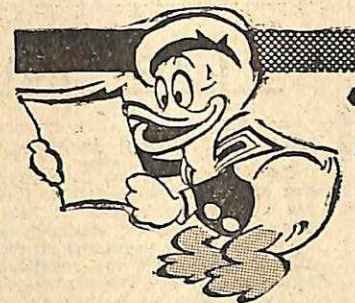
— Πάω νά θερίσω πράσα!

Στην Πελοπόννησο, και ιδίως στον δήμο Όλυμπίας, πριν άκόμη έκρηγή ή 'Ελληνική Έπανάστασι, ήταν έγκατεστημένοι πολλοί Τούρκοι, που έξ αιτίας της μακροχρόνιας παραμονής τους, είχαν συνάψει στενές σχέσεις με τους έχει χριστιανούς. Πολλές φορές μάλιστα συμπθερούσανε μεταξύ τους κι' έτσι τά παιδιά, που γεννιόντουσαν απ' αυτούς τους γάμους έπαίρναν τά περίεργα όνόματα Μαρία του Άλη, Γιαννούλα του Χασάν, Γιακούλης του Δημήτρη κλπ. Οι οικογένειες αυτές, όταν επρόκειτο νά ψήσουν κρέας, χωρίζαν τό ταψί σε δύο μέρη. Και από τό ένα έβαζαν χοιρινό, από τό άλλο τραγίσιο και στη μέση άρετό προζύμι για νά τό χωρίσει. Κι' αν ή γυναίκα ήταν χριστιανή κι' ο άντρας μωαμεθανός, αυτή έτρωγε τό χοιρινό κι' εκείνος τό τραγίσιο, και έτσι κρατούσαν τους τύπους της θρησκείας.

ΑΜΥΝΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΚΟΠΟΙΩΝ

Τό όπλο αυτό, που κατασκεύαζε ο Βρετανός Ντίκ Χάγιν, για νά είναι σε θέση νά άμυνή έναντι των κακοποιών, που τυχόν, θά του έπιέβαντο, χαρακτηρίστηκε παράνομο από ένα δικαστήριο του Λονδίνου. Έκτός από, με τό σύστημα κερούλι, σκόνη πιερίου, στα μάτια του επιδρομέως και τόν τυφλώνει προσωρινά, προκαλώντας φρικτούς πόνο, ένα συγχρόως ένα άνεπίτηλο ύγρο έφαει τό πρόσωπο του, ώστε νά μπορεί εύκολα ν' ανακαλυφθή από την αστυνομία, σε περίπτωση που θά κατορθώνω νά ξεφύγ. Απαντώντας στο δικαστή, που χαρακτήρισε άπάνθρωπο τό άμυντικό του όπλο, ο έφευρτής είπε: «Οι κακοποιοί δεν έχουν παρά νά καθίσουν φρόνιμοι».

ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Λόλα έκανε μήνυσι, της φίλης της Τζούλιας, γιατί... «Άκούς, καλέ, ή κουκουβάγια νά δανειστή τη σεμιζέτα μου μία βραδυά και νά μου την κρατάει δύο μήνες τώρα!... Κι' όταν τη ζητήσω, εκείνη νά με σκυλοβρίση και νά με μη μουστόγρια!»

Η άγανάκτησι της Λόλας ήταν δικαιολογημένη. Άλλά κάθε πράγμα έχει τά όριά του...

Τρομοκρατημένη απ' την κλήσι «...Διά ταύτα καλίσθε όπως έμφανισθήτε ενώπιόν μου, κατηγορούμενη ότι κ.λ.π.» ή Τζούλια έτρεξε στο φίλο της, τόν πασίγνωστο δικηγόρο Προυτάν.

Κι' αφού τούδωσε ένα προκαταρκτικό φιλάκι, τούδειξε την κλήσι και τούπε με τό νι και με τό σιγμα την υπόθεσι. Εκείνος, κουνώντας τό κεφάλι του, μουρμούρισε:

— Χμ... Χμ!...

«Όλοι μας έρόουμε ότι, όταν ο δικηγόρος, άκούγοντας την υπόθεσί μας, μουρμούριζε «χμ... χμ!...» ή κατάσταση είναι σοβαρά. Γι' αυτό, φοβισμένη ή Τζούλια, τόν ρώτησε:

— Λοιπόν, άγάπη μου, τί λές;

— Λέω νά δαγκώσης τη γλώσσα σου και νά με πής μέσα στο δικαστήριο «άγάπη μου! τη συμπούλεψε ο δικηγόρος».

Κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Μά έσύ είσαι καλό κορίτσι!...

ΕΥΘΥΜΙΑ Ιστοριούλα

Πώς δαίμονα σου ήρθε και την έβρισε;

— Η Τζούλια ξάρωσε στην πρόθυμη άγκαλιά του «μαίτρη» της Ήμι-δος, και ψιθύρισε χαδιάρικα:

— Είμαι καλή, μά άμα μου κπή κανείς στο ρουθούνι, αρχίζω και βρίζω σαν βαρκάρης!...

Τότε ο δικηγόρος...

Μά άς μη είμαστε αδιάκριτοι. Τί μας νοιάζει τί επακολούθησε μεταξύ του μαίτρη και της πελάτισσάς του; Άς τούς αφήσουμε, λοιπόν κι' άς έρόουμε στο «ψητό»:

Στό δικαστήριο δηλαδή!...

Άρχίζει ή συνεδρίασι.

Τό άκροατήριο είναι πολυπληθές: Στην πρώτη σειρά των καθισμάτων βρίσκεται ή μνηστρία Λόλα. Είναι γεμάτη φούκρα. Τό καπέλο της κουνιέται άπειλητικά. Ένας Θεός τό έρει πώς συγκρατείται και δεν ρίχνεται νά σπαράξη τη Τζούλια!

Η Τζούλια πάλι κάθεται στο έδωλο της κατηγορουμένης σαν φραγκοπαναγία — δασκαλεμένη από το μαίτρη — φορώντας ή άθεοφόλη τό ίδιο τό... πειστήριο του έγκλήματος! Τη σεμιζέτα, δηλαδή!...

Ο πρόεδρος σηκώνει τό κεφάλι του απ' τη δικαιογραφία και... φταρνιέται. Έπειτα στερεώνει στη μύτη τά γυαλιά και κυττάζει πότε τη μνηστρία και πότε την κατηγορουμένη...

Ο γραμματέας, με φωνή ψάλη θυελλώδους μουσικής, διαβάζει τό κατηγορητήριο. Κι' όταν τό αποτελειώνει, δίχως κανέναν νά τό καταλάβη, ο πρόεδρος φωνάζει:

— Δεσποινίς Λόλα Ντυμπόν!

— Παρών, κύριε εισαγγελέα!...

— Δεν είμαι εισαγγελέας... Λοιπόν, δάνεισε πραγματικά στη Τζούλια ή καρτίκι μέ καλτσοδέτα!...

— Σεμιζέτα ήταν, κύριε εισαγγελέα!...

— «Κύριε πρόεδρε» νά λές... Λοιπόν, καλτσοδέτα — σεμιζέτα τό ίδιο κάνει. Τη δάνεισε πραγματικά!...

— Με όλη μου την καρδιά!...

— Τότε γιατί παρανομείσαι;...

— Νά... Γιατί δεν ένοιεί νά μου την δώσει πίσω... Κι' όταν την εναζήτησα με έπτε και!...

— Καί; Μίλα λοιπόν! Γιατί κόμπιασες;

— Συγγνώμη, κύριε εισαγγελέα... Άλλά!...

— Κορίτσι μου, θάκανες καλλίτερα, αντί νά με προβιάζης, νά έμπανες στο θέμα γρηγορώτερα... Λέγε, λοιπόν, τί σου έπτε;

— Με... «νάσε» «μουστόγρια» και!...

Γέλια άκούγονται από τό άκροατήριο. Ο πρόεδρος δαγκώνοντας τά χείλη του, χτυπάει με κόπο τό κουδούνι.

Η κατηγορουμένη Τζούλια σκύβει τό κεφάλι της με σεμνότητα, ενώ ή μνηστρία Λόλα, προσπαθεί νά την σπαράξη με τά ματία.

Ο πρόεδρος αφιόνοντας τό κουδούνι, παίρνει ένα χαρτί από τη δικαιογραφία. Έπειτα ρωτάει:

— Άς άκούσουμε τους μάρτυρες... Όσο για σάς, δεσποινίς Τζούλια, καθίστε, όσο νά σας ξαναφωναζώ... Ναπολέον Πολισιούρ!

— Παρών!...

Παρουσιάζεται, κομφές, λυγιστός, δαυτηγμένος στη μπράντζα, τήνη ο νεαρός μάρτυς. Κρατώντας τό καπέλλο του στο χέρι, στέκεται μπρος στην έδρα του προέδρου. Και περιμένει με ελπίδα.

— Πώς λέγεσαι;

— Ναπολέον!

— Τί Ναπολέον!

— Νά!... δηλαδή Ναπολέον, κύριε άστυνόμη!

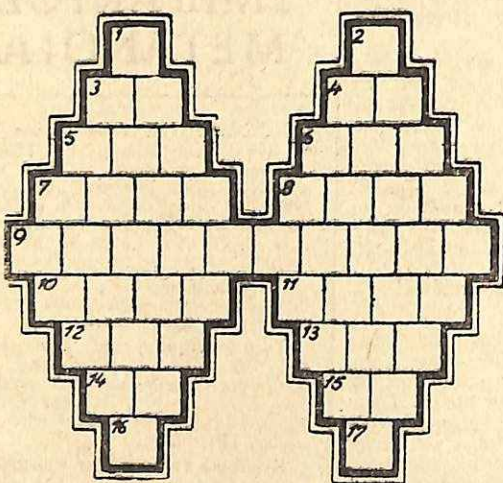
— Δεν είμαι άστυνόμος! Προσέ-

χετε, μάρτυς.
— Με συγχωρείτε, κύριε πρόεδρε...
— Σιωπή... Μή με διακόπτετε...
— Όστε έχεις και προηγούμενα με την αστυνομία;... Λοιπόν, να τελειώνουμε...
— Επάγγελμα;
— Κομμωτής κυριών, κύριε πρόεδρε...
— Ηλικία; Ούφ! «Όρκίζομαι να είπα την αλήθεια και μόνον την αλήθεια...»
— Τό όρκίζομαι!... Τό όρκίζομαι!...
— Τί έχετε για την υπόθεσι αυτή της καλσ... της σεμιζέτας;
— Θα ήτο συκοφαντία, κύριε πρόεδρε, ή διαβεβαίωσις μερικόν Ισχυριζομένων ότι ή ευγενής τέχνη του κομμωτού κυριών... Διότι καθ' ην εποχην ή γενική τάσις προβαίνει αχαλίνωτος προς τήν...
— Μά, μάρτυς, εδώ δεν είμαστε στη Βουλή... Εδώ ενδιαφεραστε για τήν καλσ... να πάρη ή όργη... για τή σεμιζέτα της δεσποινίδος... Λοιπόν, λέγε μας, τί έφερε να τελειώνουμε...
— Κι' ό μάρτυς, πικαρισμένος:
— Λοιπόν, έστω!... Πρό καιρού, ένα χιενίζα στο κομμωτήριο τά μαλλιά της δεσποινίδας Τζουλίτας... θαμμάσια έζαθα καλλία, έζέρετε, χωρίς όζυζενέ... ή δεσποινίς Λόλα περιμενε. Φορούσε γοβάκια λαμέ και πενιούαρ κρέπ-σα-τέν, καί...
— Μά τί μάς ενδιαφέρει, μάρτυς, τό πενιούαρ της Πόλας;
— Ποιός σας μίλησε, κύριε πρόεδρε, για τήν Πόλα; Έγώ μιλούσα για τή δεσποινίδα Λόλα...
— Ούφ! Μας έσκασε, μάρτυς. Λέγε μας, λοιπόν, τί έκανε ή δεσποινίς Λόλα;
— Διάβασε και φορούσε γοβάκια...
— Πήγαινε, μάρτυς, μας φωτί-σες...
— Έδώ ό μαίτρ Προυντάνς κρίνει κατάλληλη τή στιγμή να έπέμψη. Κλείνει τό μάτι... τήν κατηγορού-μένη και τής γνέφει να πλησιάζη. Εκείνη πλησιάζει στον πρόεδρο, του ρίχνει γλυκιές, βελούδινες ματιές και ψιθυρίζει:
— Ω, ... - πρόεδρε... Είμαι πολύ μετανιωμένη... Είμαι έτοιμη να χύσω δάκρυα πικρά, γιατί, χωρίς να θέλω, δυσάρεστησα τήν πιο αγαπημένη μου φίλη... Είμαι πρόθυμη και τή σεμιζέτα της να τής έπιστρέψω και να θυσιάσω άρκετά φράγκα, αγοράζοντας τής μία καινούργια.
— Ο πρόεδρος, μπρός στις προκλητικές, γλυκιές, βελούδινες ματιές τής «μετανούσης Μαγδαληνής», ξεροβήχει και λέει:
— Τα λόγια αυτά σας τιμούν, δεσποινίς... Αυτό λέγεται «έμπρακτος μετάνοια» και σας απαλλάσσει από τις συνέπειες του Νόμου, έκτός...
— Μά εύθους εξαφνιάζεται. Κάθεται ή λαλιά του. Πλάι του πετάχτηκε σαν όχια ή μηνύτρια. Τόν κεραυνό-βολεί με άγριες ματιές, και ξεφωνίζει:
— Και ή «μουστόγρια»... Έσ-χνάτε πώς με είπε και «μουστό-γρια»; Γι' αυτό ποιός με πληρώνει; Και ή μουστρία Τζούλια... δα-σκαλεμένη και νι' αυτό - ψιθυρί-ζει κλαψιόρικα:
— Ποιός θα πιστέψη έκείνον, που θα πη τόν ήλιο «μουτούρη»; και ποιός θα παραδεχτή για μου-στόγρια τήν αγαπημένη μου Λόλα, μόλις τή θα και θαμπωθή από τήν όμορφιά της;...
— Ανάσανε ό πρόεδρος. «Αρπά-ζε τό επιχείρημα και ξεφωνίσε:
— Έμπρακτος μετάνοια!... Α-νάκλησις λοιδορίας έπ' άκροατη-ρίαν... Απαλλάσσεται ή κατηγορού-μένη. Τό δικαστήριο προχωρεί εις τήν έπομένη υπόθεσιν!...
— Μετά τρία λεπτά τής ώρας και στην αλλη τή δικαστήριο, τό 1/3 τών μαλλιών τής «άθωωθείσας» βο-έ-θηκε εξαφνικά στα μανισμένα δά-κτυλα τής εξαγριωμένης, για τήν κομωδία, μηνύτριας!
— Άλλά αυτό άποτελεί θέμα άλλης δικασίμου... κι' έχει ό Θεός!

Για μικρούς

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετραγωνίδια 1 και 2, μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο φωνήεν, συμπληρώστε κατόπιν το σχέδιο με λέξεις των οποίων σας δίνουν πιο κάτω τις σημασίες.
Για κάθε λέξη μέχρι την ένατη, θα χρησιμοποιήσετε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματι-σμένα ή όχι, σ' ένα καινούργιο.
Έν συνέχεια δέ ή κάθε λέξη θα σχηματίζεται με

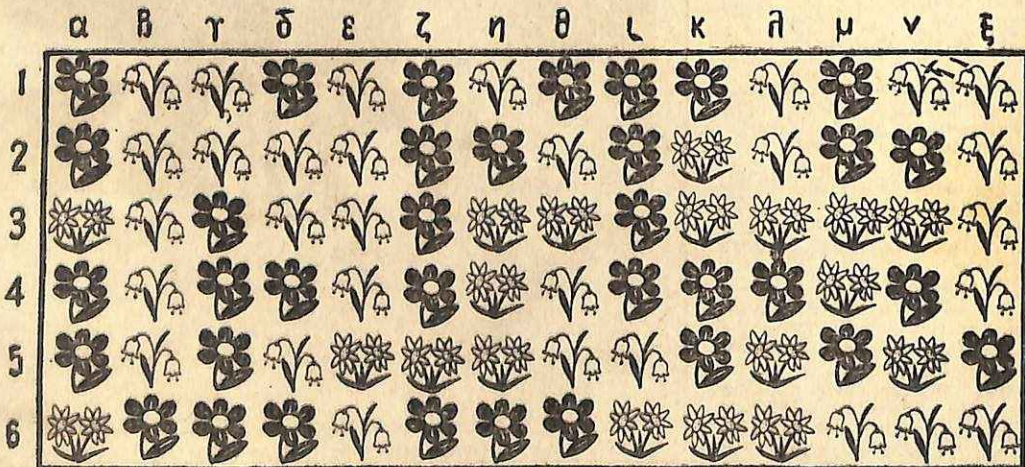

τά γράμματα της προηγούμενης της, μείον ένα, για να φτάσετε στα τετραγωνίδια 16 και 17, μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο φωνήεν, που είχατε δά-λει και μέσα στα δυό πρώτα (1 και 2).

ΟΙ ΣΗΜΑΣΙΕΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Φωνήεν.
- 2) Φωνήεν.
- 3) Λουλούδι.
- 4) Δηλώνει διαταγμό.
- 5) Σύνδεσμος.
- 6) Προσωπική αντωνυμία (α' προσ.).
- 7) Χώρα της 'Ασίας.
- 8) Γυμναστικό παράγγελμα.
- 9) Απαράιτητο για να έκδοθ ή επίταξη.
- 10) Πρόθεσις.
- 11) Εύωδη έλαια.
- 12) Τελικός σύνδεσμος.
- 13) Λέξι, που θα συναντήσετε σε πολλά στρατιω-τικά παραγγέλματα.
- 14) Υποθετικόν.
- 15) Αλυσιπιακή θεότης.
- 16) Φωνήεν.
- 17) Φωνήεν.

Ισάριθμα έμειν λουλούδια σε δύο διασταυρούμενες σειρές

Απ' όλα αυτά τα άνθκια του σχεδίου μας, υπάρ-χει μόνο ένα, που θα ήθε να επαναλαμβανέται ισά-ριθμες φορές στις δυό σειρές (οριζόντια και κάθε-τη), που διασταυρώνονται στο σημείο ακριβώς, όπου βρίσκεται μέσα το σχέδιο αυτό. Π.χ. το μαύρο άν-θακι, που έρισκομε στη διασταύρωσι των σειρών 4-Ζ, υπάρχει 8 φορές στην οριζόντια σειρά 4, ενώ

Μία παροιμία

Α = 1	Ι = 9	Ρ = 17
Β = 2	Κ = 10	Σ = 18
Γ = 3	Λ = 11	Τ = 19
Δ = 4	Μ = 12	Υ = 20
Ε = 5	Ν = 13	Φ = 21
Ζ = 6	Ξ = 14	Χ = 22
Θ = 7	Ο = 15	Ψ = 23
Η = 8	Π = 16	Ω = 24

Βασίζόμενοι στον αριθμό, που αντιστοιχεί στο κάθε γράμμα του άλφαβήτου, στον άνωτέρω πίνακα, προσ-παθήστε ν' ανακαλύψετε τήν παροιμία, που κρύβε-ται κάτω από τους κατωτέρω δημοσιευμένους άρι-θμούς:

11011 — 21197 — 18135
15183 — 51715 — 18491
10151 — 39117 — 718

Ο χωρισμός των αριθμών θα γίνη σύμφωνα με τό ακόλουθο παράδειγμα: 18191 — 21201 — 191 = 18.19.1.21.20.11.9.1 = Σταφύλια.

Επαναφέρατε τήν τάξι

Στην πρώτη στήλη (άριστερά) σας δίνουμε πιο κά-τω τα όνόματα ζώων, φυτών κλπ. και στη δεύτερη (δεξιά) τί ακριβώς αντιπροσωπεύουν οι όνομασίες αυτές. Η σειρά όμως των χαρακτηρισμών στη δεύ-τερη στήλη δεν είναι κανονική. Βάσει των όνοματων τάξι στη δεύτερη, βρίσκοντας σε ποιά ακριβώς όνομα της πρώτης στήλης προσπαθήστε να επαναφέρετε τήν αντίστοιχη ό κάθε χαρακτηρισμός της δεύτερης στή-λης:

1) Άστραπία	Έντομον
2) Μαλαχίτης	Σαρκοδόρο
3) Βαλλιστή-	Σκύλος
4) Άκαθθια	Μαλάκιον
5) Ίνδρα	Πτηνόν
6) Μεφίτις	Σκορπιός
7) Άλιώτις	Μύρμηξ
8) Δίγκο	Ψάρι
9) Άττα	Θεός
10) Βούθος	Όρυκτόν

Λεξιγίριφος

Μιά πρόθεσι, μιά άρρησι κι' ένα φωνήεν φτάνουν, πόλι αρχαία περίφημη, χριστιανική να κάνουν.

Στοιχειόγριφος

Τής Έλλάδος πόλι παίρνεις και τήν άποκεφαλίσεις; Έ, στη μύτη σου τήν φέρνεις κι' ευχαρίστως τή μυρίζεις.

Πόσες είναι οι κόττες;

Στην αλλη ενός σπιτιού υπάρχουν 57 εν όλω κα-τοικίδια πτηνά: κόττες, γαλοπούλες και περιστέρια. Πόσες είναι οι κόττες, που έρισκονται εκεί, αν οι γαλοπούλες είναι κατά 5 λιγώτερες και τα περι-στέρια κατά 8 περισσότερα από τις κόττες;

Η ΜΑΜΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑ ΔΕΚΑΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Ο ΣΤΑΥΡΑΚΗΣ είναι έπτά χρόνων. Ός πριν από μερι-κούς μήνες φαινόταν πώς άγα-πούσε πολύ τήν αδελφούλα του, τήν Έλενίτσα, που είναι τώρα δυό χρόνων. Ήταν ύπομονετικός, προστατευτικός και πολύ περη-φανος γι' αυτήν.

Πριν από λίγο καιρό, όμως, φανεται, ότι δε μπορεί πια να τήν υποφέρει. Έχει γίνει άπτό-μος, άκομη και ρίσιος. Κάθε μέ-ρα κι' ένας καυγάς, δακρυα κι' από τα δυό μέρη, τιμωρίες για τό Σταυράκη...

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Νά τα αποτελέσματα — όχι και τυσο ευχαρίστα. Το μάθημα, που ή μαμά ήθελε να δωση στο Σταυράκη είχε κάθε άλλο παρα ευχαρίστα αποτελέσματα, γιατί ήταν ένα μάθημα άδικο.

Ο Σταυράκης δεν έπρεπε να χτυπήσει τήν αδελφούλα του, μα κι' ή Έλενίτσα δεν έπρεπε να γκρεμίση τον πυργο του Σταυ-ράκη. Η μικρή ηλικία δε δικαιολο-γει κάθε αταξία. Είναι, βέβαια, γεγονός, ότι ο πιο μεγάλος πρέ-πει να είναι πιο λογικός, να δει-χνη περισσότερη ύπομονη. Μά δεν είναι καθόλου αλήθεια, ότι θα πρέπει να υποχωρη και στα πιο παραλογα πείσματα του μικρότε-ρου, όπως υποστηρίζουν πολλές μητέρες. Αυτή είναι μία άπαιτη-σι άδικη, που προκαλεί στις παι-δικές ψυχές τή ζηλία και τή μνη-σικακία, άκομη και στις περιπτώ-σεις, που τό παιδί δεν είναι από τή φύσι του, ούτε μνησικάκο, ούτε ζηλότυπο. Όταν πρόκειται για τή ανατροφή των παιδιών, που είναι ένα χρέος λεπτό και δύσκο-λο, δεν πρέπει ποτέ να διαλογου-με τό «πιο βολικό» σύστημα, άλ-λά τό σύστημα έκείνο, που είναι στην κάθε περίπτωση τό «πιο κα-τάλληλο» και έπομένως τό «πιο δίκαιο».

Στην περίπτωση π.χ. του Σταυ-ράκη, αντί να του ρίχνη πάντοτε άδικο, «επειδή αυτός είναι ό πιο μεγάλος», ή μητέρα του θα έπρε-πε να εξετάση και τό άδικο της πιο μικρής και να τήν έπιπλήξη. Δεν είναι σωστό να τιμωρήση μό-νο τό Σταυράκη για μία φιλονει-κία, για τήν όποια δεν είναι αυ-τός ό μόνος αίτιος. Τό δίκαιο εί-ναι να τιμωρήση και τα δυό παι-διά, ή κανένα.

Γιατί, όταν ό Σταυράκης θα ήταν βέβαιος, ότι «ή μαμά είναι δίκαιη», θα κατέληγε να σκεφθή μόνος του, ότι δεν έπρεπε να χτυ-πήση τήν αδελφούλα του, ακριβώς επειδή είναι μικρότερη κι' έχει ά-νάγκη από τήν προστασία του.

Έτσι, τήν έπομένη φορά, θα ήταν αδύρωνα πιο έπιεικής μα-ζί της. Έκείνο πού, αντίθετα, τόν κάνει να άναγκάση και δημιου-ργεί μέσα του μία έχθρότητα για τή μικρότερη αδελφή του, είναι ή πικρία του για τήν άδικία, που του γίνεται και ή σκέψη, ότι ή μαμά άγαπάει περισσότερο τήν Έλενίτσα.

Προσπαθήστε, λοιπόν, να δίνε-τε στο παιδιά σας τή βεβαιότη-τα για τήν άγάπη σας. Είναι πολ-λύ εύκολο, αλλά και πολύ θλιβε-ρό να κάνετε να υποφέρει από ζηλία ένα παιδί, είτε μικρό, εί-τε μεγάλο.

ΕΙΝΑΙ ΑΣΧΗΜΟ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΜΕΓΑΛΟΣ

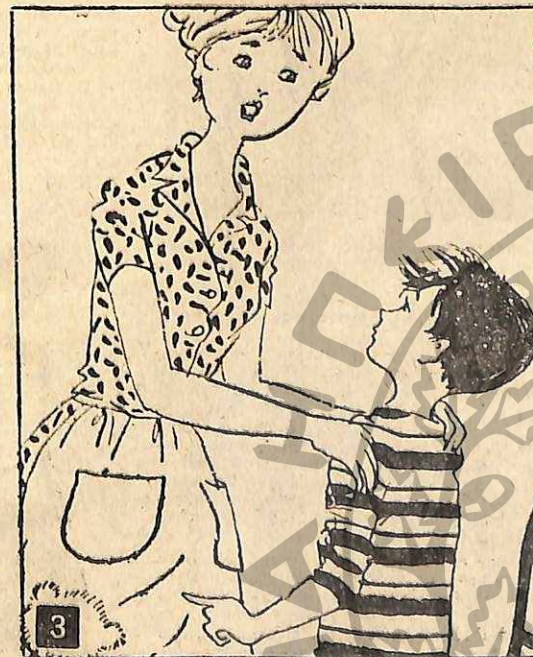

Τα δυό αδελφάκια παίζουν καθισμένα κοντά. Η Έλενίτσα παίζει με δυό γούνινα αρκούδκια, ό Σταυράκης με τα σπιτάκια του. Σε κάποια στιγμή, ή Έλενίτσα, κουρασμένη από τό άκού-δάκια, θέλει να πάρη μέρος στην κατασκευή του πυργου, που χτίζει ό αδελφός της. «Έσύ δεν ξε-ρεις, τής λέει ό Σταυράκης. Άφησε ή ψυχου». Η Έλενίτσα έπιμένει. Κάθε τόσο απλώνει τό χέρι κι' ό Σταυράκης τή σπρώχνει όλο και πιο άπότομα...

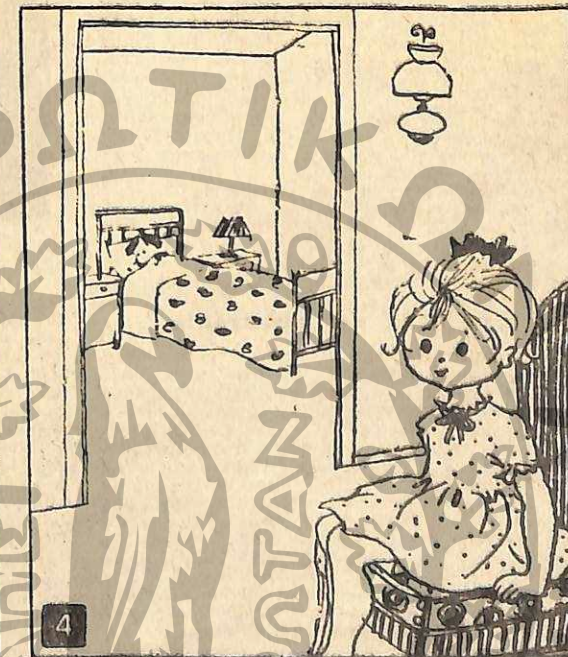

Η Έλενίτσα πεισμώνει, γίνεται άπαιτητική, ό-πως γίνονται συνήθως τα μικρότερα αδελφάκια, σ' αυτή τήν ηλικία. Και, σε κάποια στιγμή, απλώ-νει, θυμωμένη, τα χέρια και γκρεμίζει τόν πυρ-γο, που έχει φτιάξει ό αδελφός της. Και ό Σταυ-ράκης, έξω φρενών, τής απαντάει μ' ένα δυνατό χαστούκι.

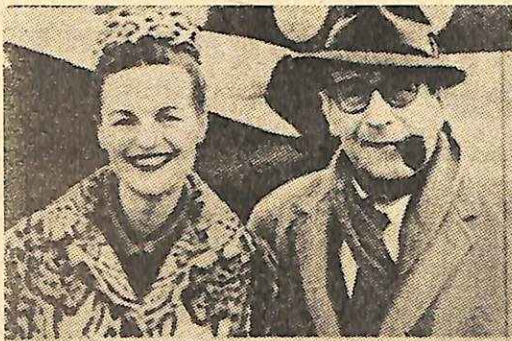
Η Έλενίτσα βάζει τα κλάματα και τρέχει να βρη προστασία στην άγκαλιά της μαμάς της, ουρ-λιάζοντας σε σειρήνα τής Πυροσβεστικής.

«Δεν ντρέπεται; λέει ή μαμά στο Σταυράκη. Δεν ντρέπεται να χτυπήσει τήν αδελφή σου; Κάθε μέρα γίνεσαι χειρότερος. Τα συγχαρητήριά μου!» «Μά μου γκρέμισε τόν πυργο μου! άπανταί ό Σταυράκης, έτοιμος να κλάψη με τή σειρά του. Δέ μ' αφήνει ποτέ να παίζω. Είναι άπελησίσις». «Αυτή είναι μικρή, τού λέει ή μητέρα του, ενώ έσύ είσαι μεγάλος και πρέπει να υποχωρής! Βα-ρέθηκα πια μ' αυτές τις ιστορίες! Άπόψε θα πάς στο κρεβάτι νωρίς, πριν να έρθη ό μπαμπάς σου. Έτσι τή δική σου σχολάτα θα τή φάη ή Έλενίτσα κι' έσύ θα μάθης να μη τή χτυπάς άλλη φορά...»

Μόνος, στο κρεβάτι του, ενώ ή προνομιάχος Έλενίτσα κάθεται στο σαλόνι με τή μαμά, ό Σταυ-ράκης καταπίνει τα δάκρυά του και τήν άγανα-κτησι του. «Η μαμά είναι άδικη, σκέφτεται. Η μαμά άγαπάει περισσότερο τήν Έλενίτσα από μένα. Μά γιατί δηλαδή; Η Έλενίτσα δεν είναι ίκανή για τίποτ' άλλο παρά να παχαίνη και να μου κλέβη τα παιχνίδια. Δεν πρόκειται να ξαναπαίζω ποτέ, μα ποτέ πια μαζί της. Η μαμά λέει, ότι έγω είμαι μεγάλος. Έ, τότε θέλω να ξαναγίνω μικρός, πιο μικρός από τήν Έλενη, να ξαναρχίσω να πιπιλίζω τό δαχτυλό μου! Και τό-τε θα μπορώ να τή δέρω όσες φορές θέλω, χω-ρίς να με στέλνουν στο κρεβάτι...»

Έπ' αν' ω: 'Ο Ζώρς Σιμενόν, πού εικονίζεται άνωτέρω μαζί με τή σύζυγό του, είναι ό παραγωγικότερος από τούς συγγαόνους συγγραφείς. Έχει γράψει ως σήμερα 170 αστυνομικά μυθιστορήματα με τό όνομά του κι' άλλα 200 με ψευδώνυμο. Κ' άνω: 'Ο Γουόλτ Ντίσνεϋ, ό πατέρας τού 'Μίκυ Μάους', έχει πάρει ως σήμερα 24 'Όσκαρ.

Τό εξαιρετικό, τό παράλογο, τό μεγάλο και τό μικρό, τό τερατώδες, τά «άκρα» τής πραγματικότητας, πού απλώνεται γύρω μας, προκαλούν πάντοτε τό ενδιαφέρον τού ανθρώπου. Από τόν 'Ηρακλή ως τόν Γκαγκάριν, από τόν πυργο τής Βαβέλ ως τήν προσπάθεια γιά τήν κατάκτηση τού διαστήματος, ό άνθρωπος δέν έκανε τίποτ' άλλο από τό ν' αγωνίζεται διαρκώς γιά νά ξεπεράσει τόν εαυτό του, γιά νά κατακτήσει καινούργια ρεκόρ. Καί τό ίδιο αγωνίζεται νά κάνει κι' ή φύσις γύρω μας. Καί σ' αυτήν επίσησ υπάρχει πάντα ή τάσις νά δημιουργήσει κάτι τό ασυνήθιστο και τό ξεχωριστό.

Ό μεγάλος γαλλικός οίκος «Ασέτ» συγκέντρωσε τελευταία στό «Βιβλίο τών Άκρων» όλα αυτά τά εκπληκτικά ρεκόρ, είτε από τή φύσι προέρχονται, είτε από τόν άνθρωπο. Από τό βιβλίο αυτό μεταφέρουμε εδώ τά πιό αξιοσημεία.

ΓΕΝΕΙΑΔΕΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ

Η γενειάδα αποτελεί στοιχείο τής προσωπικότητας μερικών ανθρώπων. Θά ήταν π. χ. αδύνατο νά φαντασθούμε τό μακαρίτη 'Αμερικανό συγγραφέα Χεμινγκουέι ή σήμερα τό Φιντέλ Κάστρο χωρίς γενειάδα.

Αλλά τί αξία έχει ή γενειάδα τούς μπροστά σ' εκείνην τού Χανς Ν. Λάνοσεθ, ενός Νορβηγού μετανάστου, πού πέθανε στή Βόρειο Ντακότα λίγο καιρό πριν από τήν έναρξη τού πρώτου παγκοσμίου πολέμου; Ό Λάνοσεθ δέν έκοψε τά γενειά του επί 36 χρόνια. Έτσι, τό 1912 ή γενειάδα του είχε μήκος 3 μέτρων και 30 εκατοστών!

Τά μεγαλύτερα μουστάκια, έξ άλλου, ανήκουν σ' ένα σύγχρονο βραχμάνο, τόν 'Ινδό Μαζουντίγια Ντίν, πού μένει στό Ουτάρ Πραντές. Σέ διάστημα 9 χρόνων, τά μουστάκια του έφθασαν τό καταπληκτικό μήκος τών 2 μέτρων, 55 εκατοστών και 5 χιλιοστών.

Αλλά νά και μερικά άλλα κατορθώματα στό κεφάλαιο τού μήκους και τών διαστάσεων:

Στή Σαγκάη ζούσε ως τό 1910 ένας Κινέζος Ιερεύς, πού επί 27 χρόνια δέν είχε κόψει ποτέ τά νύχια του. Τά νύχια αυτά, πού τά φρόντιζε με ιδιαίτερη προσοχή, έφθασαν σέ μήκος 57 εκατοστών και 5 χιλιοστών κι' έμοιαζαν με αληθινά έγκειρίδια.

Στήν Καϊνιέρεργκ τής Γερμανίας, έξ άλλου, μερικοί γλεντζέδες έφθασαν ένα λουκανικό μήκος 914 μέτρων και 7 εκατοστών! Τό λουκανικό αυτό τό μετέφεραν θειμασθεντικά, σπώνοντάς τό στους ώμους τους, πάνω από 100 ανθρώποι. 'Αλλ' αυτά συνέβαιναν σέ μία εποχή, πού

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΡΕΚΟΡ

τής φύσεως και τού ανθρώπου

Στά όρια τού άπιθάνου και τού άπιστεύτου

οί άνθρωποι ήταν πιό ήρεμοι και πιό καλόκαρδοι, από τούς σημερινούς. Πραγματικά, τό... χιλιόμετρικό αυτό λουκανικό κατασκευάστηκε τό 1601.

Αλλά νά και μία διαθήκη, πού θάπρεπε νάχη κανείς ανέξοκλητή ύπομνη, γιά νά μπορεί νά τη διαβάσει ως τό τέλος. Τήν συνετάξε ή 'Αμερικανίδα Φεντερίκα Κούκ, στις άρχές τού αιώνα μας και άπετέλετο από 4 τόμους, πού περιλάμβαναν 9594 λέξεις! Η πιό σύντομη διαθήκη, τούναντιον, ήταν τού μεγάλου 'Αγγλου μυθιστοριογράφου Ντίκενς. Περιλάμβανε τρεις μόνο λέξεις: «Όλα στή μαμά».

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΜΕΓΑΛΟΜΑΝΙΑ

Η πιό καταπληκτική περίπτωσης γνισίας άμερικανικής μεγαλομανίας ήταν εκείνη τού ζωγράφου Τζών Μπάνδερντ, πού τό 1846 ζωγράφισε τό «Πανόραμα τού Μισισσιππί». Επρόκειτο γιά ένα πίνακα μήκους 4570 μέτρων και ύψους 3μ.56. Η συνολική του επιφάνεια αντίστοιχούσε, συνεπώς, σέ 16.269 τετραγωνικά μέτρα.

Τό έργο αυτό, πού δέν είχε, άλλωστε, καμμία καλλιτεχνική αξία, κατεστράφη από πυρκαϊά.

Ό διάσημος τραγουδιστής 'Ελνός Ποϊσλεϋ κέρδισε ως σήμερα 36 χρυσούς δίσκους.

τό 1891, πριν από τό θάνατο τού κατασκευαστού του.

Νά ένα ακόμη δείγμα τής άμερικανικής μεγαλομανίας. Πρόκειται γιά τήν «Ιστορία τού Νότου» τού Νόρμαν Ρέμινγκτον από τή Βαλτιμόρη, πού εξέτεθη τό 1925 στήν έκθεση τής Βιομηχανίας τών νοτίων Πολιτειών, ή οποία ώργανώθηκε στή Νέα Υόρκη. Πρόκειται γιά ένα βιβλίο ύψους 2μ.08, πάχους 30,5 εκατοστών και βάρους 225 κιλών. Γιά τό δέσμη τού χρησιμοποιήθηκε ολόκληρο τό δέρμα ενός βουδαλιού τού Τέξας. Τό βιβλίο σ' αυτό γίνεται μ' έναν κινητήρα δυνάμεως 12 ίππων!

Τά μεγαλύτερα όνόματα, έξ άλλου, έχουν ένας διάσημος παίκτης κρίκετ, πού τό όνομά του άποτελείται από 56 γράμματα, και μία χαριτωμένη νέα τών νήσων Χαβάι, πού τό όνομά της, αποτελούμενο από 65 γράμματα, είναι ένα μικρό ποίημα.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΩΝ

Ας έλθουμε τώρα στά διαζύγια.

Τό ρεκόρ τών περισσότερων διαζυγίων κατέχεται από τήν 'Ανατολική Γερμανία, ενώ ή χώρα όπου έκδίδονται τά λιγότερα διαζύγια είναι ή Βόρειος 'Ιρλανδία.

Η γυναίκα, πού πήρε τά περισσότερα διαζύγια είναι ή Νίνα 'Αδερν, κάτοικος τού Λος Άντζελες, ηλικίας σήμερα 48 χρόνων. Τόν 'Οκτώβριο τού 1957, διαζεύχθηκε τόν 14ο σύζυγό της! Σήμερα βρίσκεται σ' αυτόν 15ο γάμο της.

Ό μεγαλύτερος συλλέκτης συζύγων, έξ άλλου, δέν είναι κανένας 'Αραβ πρίγκιψ, ούτε κανένας μωσαυλμάνος, άλλ' ένας 'Αμερικανός, ό μίστερ Τζάιμς Ουίλλιαμς, πού γεννήθηκε τό 1883 στό

Τσένταρ Ράπιντς, τής πολιτείας 'Αϊόδα. Συνήψε 16 γάμους, πού τούς διέλυσε κανονικάτα με 16 αποφάσεις διαζυγίων. Τό τελευταίο του διαζύγιο τό πήρε τό 1947.

Ο ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αν εξαίρεσω τόν 'Αβδουλλάχ έλ Σαλίμ άλ Σουμπάχ, έμιορ τού Κουβάιτ, πού άποτελεί μία έντελώς ξεχωριστή περίπτωση, ό πλουσιώτερος άνθρωπος τού κόσμου είναι ό Χάρολντσον Λαφαγιέτ Χούντ, πού γεννήθηκε πριν από 71 χρόνια στο Τέξας. Ό Χούντ είναι ιδιοκτήτης τής 'Χούντ 'Οйл Κόμπανυ» και έχει έτήσιο εισόδημα 50 εκατομμυρίων δολλαρίων (1½ δισεκατομμύριο δραχμών).

Τή μεγαλύτερη βουλευτική άποζημίωσι παίρνουν σήμερα ό βουλευτές τών 'Ηνωμένων Πολιτειών: 19.500 δολάρια (585.000 δραχμές) έτησίως, άπαλλαγμένα φόρων.

Η ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

Καί, έπειδή μιλάμε γιά φόρους, πρέπει ν' αναφέρουμε, ότι εκείνοι πού επιβαρύνονται περισσότερο είναι ό 'Αμερικανοί πολίτες. Οι εισπραττέμενοι από τό δημόσιο φόροι αντίστοιχούν στά 11,3% τού συνολικού εισοδήματος τού πληθυσμού.

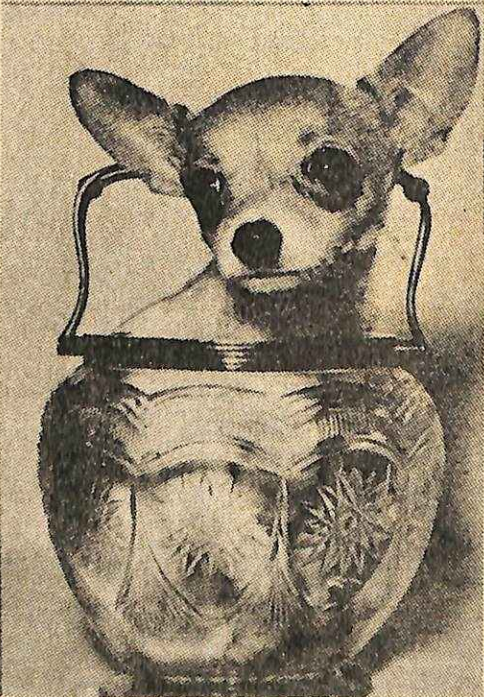
Ένας περίεργος φόρος ύπάρχει στήν 'Ολλανδία, με θέμα τούς αγάμους. Κάθε άγαμέος πρέπει νά πληρώνη, ύστερα από ώρισμένη ηλικία, τά 39,9% τού έτήσιου εισοδήματός τε.

725 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΚΙΝΕΖΟΙ

Από τήν άποψη τού πληθυσμού, ή μεγαλύτερη χώρα είναι ή Κίνα, πού αριθμεί σήμερα 725 εκατομμύρια κατοίκων. Έτσι, οι Κινέζοι αντιπροσωπεύουν τά 24% τού συνολικού πληθυσμού τής Γης. Τό μικρότερο κράτος, έξ άλλου, είναι τό Βατικανό, πού αριθμεί μόνο 970 ψυχές.

Από τήν άποψη τής πυκνότητας τού πληθυσμού, τό ρεκόρ κατέχεται από τό όπερετικό κρατίδιο τού Μονακό, πού αριθμεί 13750 κατοίκους σέ κάθε τετραγωνικό χιλιόμετρο.

Υπερσυνπύκνωση παρουσιάζουν επίσης τά κέντρα τών γυμνασίων, λόγω τών περιορισμών, πού έχουν θεσπίσει τά διάφορα κράτη. Τά πρώτα κέντρα αυτού τού είδους ιδρύθησαν στή Γερμανία τό 1912. Στή Γαλλία, τό σημαντικότερο

Τά μεξικανικά σκυλιά «κίχαγούας», όπως αυτό πού βλέπετε μέσα στό γυάλινο βάζο, ζυγίζουν μόνο μισό κιλό και τό μήκος τους δέν ξεπερνάει τό 16 εκατοστά.

άπ' αυτό είναι τής «Νήσου τής 'Ανατολής», πού, κατά τούς καλοκαιρινούς μήνες, συγκεντρώνει πάνω από 15.000 γυμνιστάς.

225.000 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ

Τή μεγαλύτερη κίνησι αυτοκινήτων, έξ άλλου, έχει ό αυτοκινητόδρομος, πού συνδέει τό Χόλλυγουντ με τήν Καλιφόρνια. Υπολογίζεται, ότι κυκλοφορούν κάθε μέρα πάνω σ' αυτόν 225.000 αυτοκίνητα.

Στις ημέρες μας γίνεται λόγος γιά τό τείχος πού χωρίζει τό ανατολικό από τό δυτικό Βερολίνο. Αλλά τί αξία έχει αυτό τό τείχος έμπρός στό Μεγάλο Τείχος τής Κίνας, πού χτίστηκε από τό 246 ως τό 210 π.Χ., από τόν Τσιν Τσίχ Χουάνγκ-Τί; Τό τείχος αυτό είχε μήκος 2710 χιλιομέτρων, ύψος 4—11 μέτρων και πλάτος 9μ.75.

ΥΠΕΒΛΗΘΗ ΣΕ 410 ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Αλλά νά ένα άλλο καταπληκτικό και άσφαλώς άνυπερέβλητο ρεκόρ. Υπάρχει στόν κόσμο ένας άνθρωπος, πού, σέ διάστημα 9 χρόνων, υπεβλήθη σέ 410 έγχειρήσεις (μία έγχείρησι κάθε 8 ημέρες!). Μία άπ' αυτές, πού τού έγινε στόν έγκέφαλο, διήρκεσε 16 ώρες! Πρόκειται γιά τόν Αυστραλό Λάιονελ ντέ Βίτ, πού τραυματίστηκε τό 1941 στή μάχη τού 'Ελ 'Αλαμείν. Εκτοτε, υπεβλήθη σ' όλες αυτές τις εκατοντάδες τών έγχειρήσεων και, ώστόσο επέζησε.

Κι' έπειδή βρισκόμαστε στό πεδίο τής ιατρικής, πρέπει ν' αναφέρουμε τήν περίπτωση τής 'Αμερικανίδος 'Ελλεν 'Εσπόκίτο, από τό Σικάγο. Τό 1942, σέ ηλικία 7 χρόνων, περιέπεσε σέ κατάσταση νάρκης και από τότε δέν έχει έγρησει. Τό 1956, οι γονείς της τήν μετέφεραν στήν Παναγία τής Λούδης (Γαλλία), αλλά χωρίς τό ταξίδι αυτό νά μεταβάλει τήν κατάσταση της. Η 'Ελλεν είναι σήμερα 28 χρόνων και κοιμάται από 21 γρονία.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ας έλθουμε στις «βασίλισσες» τής μόδας. Από τό 1938 ως τό 1953, κατείχε αυτό τόν τίτλο ή δούκισσα τού Ουίνδσορ. Αλλ' ή τέας κυρία Σίμον είναι σήμερα μία «καλοδιατηρημένη γριά», πού κανείς πιά δέν τήν προσέχει. Κατά τό παρελθόν, διεκδικούσαν μαζί της τά πρωτεία ή κυρία Ουίνστον Γκρούετ, ή κυρία Ουίλλιαμ Πάλεϋ και ή κυρία Ουίλλιαμ Ράντολφ Χρήστ Τζούνιορ. Κάθε μία άπ' αυτές εώδευε κάθε χρόνο γιά τήν γκαρνταρόμπα και τά κοσμήματα της πάνω από 100.000 δολάρια (3 εκατομμύρια δραχμές) τό χρόνο. Η σημερινή «βασίλισσα» τής κομψότητας είναι ή κυρία Κονσουέλο Κρόστι, πού ή γκαρνταρόμπα της περιλαμβάνει 37 νικτιά, 225 ζευγάρια γάντια, 45 ζευγάρια σκουλαρίκια, 250 ζευγάρια παπούτσια και 28 βραδυνές τουαλέτες.

ΣΚΟΤΩΣΕ 2.000 ΤΑΥΡΟΥΣ!

Τό ρεκόρ τού ταυρομάχου με τή μεγαλύτερη δράσι και τά πλουσιότερα κέρδη, έξ άλλου, κατέχεται από τό Λουίζ Μιγκουέλ Ντομινγκούν. Ό διάσημος 'Ισπανός ταυρομάχος άποσύρθηκε από τήν άρένα τό 1953, αφού σκοτώσε 2.000 ταύρους και πραγματοποιήσε κέρδη 2 εκατομμυρίων δολλαρίων.

Ό Ντομινγκούν έμφανίσθηκε άλλη μία φορά στήν άρένα τό 1956, κατά τις περιφημες ταυρομαχίες, πού έγιναν στή Βενεζουέλα και πληρώθηκε γι' αυτή τήν εμφάνισι τού 30.000 δολάρια.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΡΕΚΟΡ

Αλλά νά και μερικά άλλα περιέργα ρεκόρ:

Ό μεγαλύτερος Μαθουσάλας ήταν ό Πιέρ Ζουμπερ, πού γεννήθηκε στις 15 'Ιουλίου 1701, στό Σάρλεσμπουργκ τού Καναδά και πέθανε στό Κεμπέκ στις 16 Νοεμβρίου 1814, σέ ηλικία 113 ετών, 4 μηνών και 4 ημερών.

Ό τραγουδιστής, πού λάνσαρε τά περισσότερα τραγούδια είναι ό Μπίγκνυ Κρόουμπ. Κυκλοφορούν σήμερα 2600 δίσκοι με τραγούδια του (πρωτοεμφανίσθηκε τό 1929). Ακολουθεί ό Ελνός Ποϊσλεϋ, πού έχει έπιτύχει ως σήμερα 36 χρυσούς δίσκους. (Η άποτύτωση πάνω σέ χρυσό δίσκο γίνεται κάθε φορά, πού πουλιούνται πάνω από ένα εκατομμύριο δίσκων από ένα τραγούδι).

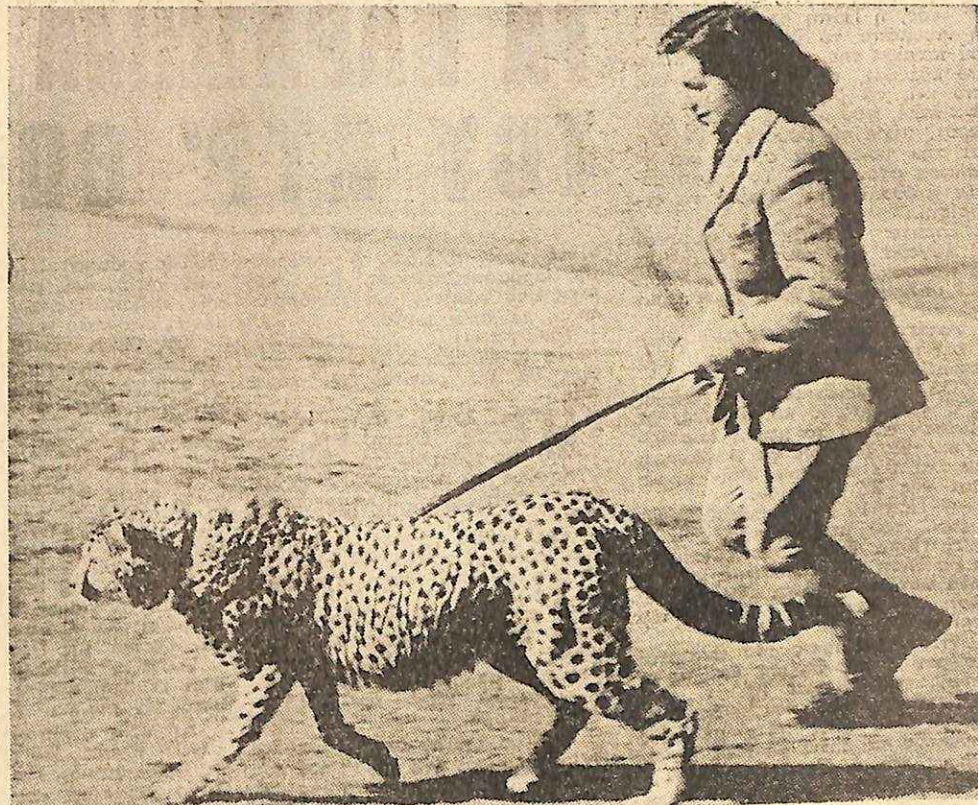
Η 'Ιταλία είναι ή κατ' έξοχην τουριστική χώρα. Κατά τόν περασμένο χρόνο, τήν επισκέφθηκαν πάνω από 20 εκατομμύρια ξένοι. Ακολουθεί ή Γαλλία με 6 εκατομμύρια ξένων έπισκεπτών.

Τά μικρότερα σκυλιά είναι τά «Κίχαγούας» τού Μεξικού. Ζυγίζουν μέλις μισό κιλό και τό μήκος τους δέν ξεπερνάει τά 16 εκατοστά.

Τά περισσότερα «Όσκαρ» έχει κερδίσει ό δημιουργός τών «Μίκυ-Μάους» Γουόλτ Ντίσνεϋ. Από τό 1931 ως σήμερα έχει πάρει 24.

Ό Ζώρς Σιμενόν είναι ό παραγωγικότερος συγγραφέας τής εποχής μας. Γράφει τά μυθιστορήματά του, πού άποτελούνται συνήθως από 200 σελίδες, μέσα σέ 11 μόνο ημέρες. Έχει δημοσιεύσει ως σήμερα 170 αστυνομικά μυθιστορήματα με τό όνομά του και άλλα 200 με ψευδώνυμο.

Τό βιβλίο, πού κυκλοφόρησε στό μεγαλύτερο αριθμό αντίτυπων είναι τό «Θά σέ σκοτώσω» τού Μίκυ Σπιλάιν. Ός σήμερα, έχουν πουληθεί άπ'

Ό γκεπάρδος είναι τό ταχύτερο ζωο. Μπορεί ν' αναπτύξει ταχύτητα 135 χιλιομέτρων.

αυτό 2½ εκατομμύρια αντίτυπα.

Όι 'Ηνωμένες Πολιτείες είναι ή χώρα πού κατέχει τό περισσότερο χρυσάφι. Τό Νοέμβριο τού 1960, αυτό τό χρυσάφι αντιπροσώπευε αξία 18 δισεκατομμυρίων δολλαρίων.

Ό Αυστριακός Γιόχαν Χούσλινγκερ κατέχει τό ρεκόρ τού...Βαδίσματος με τά χέρια. Τό 1901 κάλυψε τήν απόσταση μεταξύ Βιέννης-Παρισιού (1401 χιλιόμετρα) σέ διάστημα 55 ημερών, περπατώντας με τό κεφάλι κάτω και τά πόδια ψηλά, επί 10 ώρες τήν ημέρα (μέση ταχύτης 2½ χιλιομέτρων τήν ώρα).

Τό ρεκόρ τού πηδήματος στό κενό χωρίς αλεξίπτωτο τό έχει ό 'Αγγλος λοχίας τής αεροπορίας Νικόλα Στέφεν Άλκεμπαϊντ. Υπηρετούσε κατά τόν πόλεμο στό Ιταλικό μέτωπο και, στις 23 Μαρτίου 1943, επιβίβασθηκε σ' ένα αεροπλάνο τύπου «Λανκάστερ», γιά νά έκτελέσει μία άποστολή.

Αλλά, κατά τό πέρασμά του πάνω από τις 'Άλπεις, τό αεροπλάνο του, συνεπεία βλάβης, πήρε φωτιά. Ό 'Αλκεμπαϊντ, μ' όλο πού βρισκόταν σέ ύψος 5490 μέτρων και δέν είχε αλεξίπτωτο, δέ δίστασε νά ριχτεί στό κενό. 'Αλλ' είχε τήν καλή τύχη νά πέση ανάμεσα στό πικνό φύλλωμα ενός έλατου και δέν έπαθε τίποτα. Πήδρε κατόπιν στό έσχατος, πού σκεπαζόταν από πυκνότατο στρώμα χιονιού.

Τό μεγαλύτερο θέατρο τού κόσμου είναι τό «Ράντιο Σίτυ Μιούζικ Χάλ» τού Ρεκφέλλερ Σέντερ τής Νέας Υόρκης. Μπορεί νά περιλάβει 6200 θεατές.

Τό ταχύτερο ζωο είναι ό γκεπάρδος (ένδιάμεσος τύπος μεταξύ λιονταριού και πάνθηρος). Μπορεί ν' αναπτύξει ταχύτητα 135 χιλιομέτρων

Ό Χαϊλέ Σελασιέ (άριστερά) ισχυρίζεται ότι είναι ό 224ος άπόγονος ενός γνιού τού Σολομώντα και τής βασιλείας τού Σαβ. Στή μέση ό αυτοκράτωρ τής 'Ιαπωνίας, πού άνάγει τήν καταγωγή του στόν Τζίμμυο Τένο, ό όποιος έζησε κατά τόν 7ον αιώνα π.Χ. Η βασιλισσα τής 'Αγγλίας 'Ελισάβετ (δεξιά) κατέχεται, αλλά μόνο θεωρητικά, από τόν βασιλιά τού Ουέσσεξ 'Εκμπερτ, πού κατέκτησε τό 829 μ. Χ. τις άγγλικές νήσους.

ΟΠΩΣ κάθε χρόνο, έτσι κι' έφε-
τος, η Πόπη ξεκρέμασε από
τη ντουλάπα το μαύρο κοστούμι
του πατέρα της, τ' άπλωσε πάνω
στο κρεβάτι, το γύρισε από δω,
από κεί, να δει μήπως είχε κα-
νένα λεκέ, που να της ξέφυγε από
πέρσι, πήρε τη βούρσα, έδγαλε
και την τελευταία σκόνη και τ'
άπλωσε στον αέρα. Το ρούχο μύ-
ριζε ναφθαλίνη κι' έπρεπε να ξε-
μυρίση...

Έπειτα τράβηξε το συρτάρι
κι' έδγαλε ένα κουτί. Το άνοιξε
με προσοχή και εὐλάβεια. Μέσα
έκει υπήρχαν τὰ τρία παράσημα
του πατέρα.

Αναστένανε, ξανάκλεισε το κου-
τί και το τοποθέτησε πάνω σ' ένα
τραπέζακι.

Όλα ήταν έτοιμα για αύριο.
Ο πατέρας, ο κύρ-Θωμάς, θα
ντυνόταν αύριο το μαύρο κοστού-
μι του, θα φορούσε τὰ παράσημά
του και θα πήγαινε στην παρέ-
λασι της 25 Μαρτίου.

— Πόπη! ακούστηκε ελαφικά
ή φωνή του πατέρα της.

Η Πόπη έτρεξε στο δωμάτιο
να βοηθήσει τον κύρ-Θωμά να ση-
κωθεί από το κρεβάτι του, να του
δώσει τις πατερίτσες και να τον
περιποιηθεί.

Ήταν ανάρτηρος του ανταρτο-
πολέμου ο κύρ-Θωμάς και πολε-
μιστής του 12 και 13.

Είκοσι χρόνων παλληκάρι πο-
λέμησε έθελοντής τότε με τους
Τούρκους και τότε με τους Βουλ-
γάρους και η Παναγία τον βοή-
θησε να γιορτάσει τη νίκη δίχως
να τραυματισθεί πουθενά.

Μα στον ανταρτοπόλεμο—και
έκει πήγε έθελοντής—βγήκε ζη-
μιωμένος από τὰ δυο του πόδια.
Στον πρώτο πόλεμο είχε την
αρραβωνιαστική του κι' έπειτα
γυναίκα του, που τον υποδέχτη-
κε με χαρές και λουλούδια.

Στο δεύτερο πόλεμο είχε την
κόρη του την Πόπη, που του πα-
ραστάθηκε στο νοσοκομείο, γιατί
η γυναίκα του είχε πεθάνει στο
μεταξύ.

Δύο συντάξεις έπαιρνε τώρα ο
κύρ-Θωμάς, μια από το ΙΚΑ και
μια για την αναπηρία του.

Δε δυσανασχετούσε, δεν παρα-
πονιόταν για την τύχη του ο κύρ-
Θωμάς.

Παρ' όλα τὰ έβδομηντα του
χρόνια, κρατιόταν ακόμη καλά και
ζούσε άνετα, περνώντας τις ώρες
της ημέρας του καθισμένος στην
πολυθρόνα με τις μεγάλες ρόδες,
πλάι στο παράθυρο του δρόμου
του ισόγειου σπιτιού του.

Διάβαζε την έφημερίδα του,
συνέχιζε με κανένα περιοδικό, έ-
πινε τὰ καφεδάκια του, έτρωγε,
κοιμόταν και τρεις φορές τη βδο-
μάδα έσπρωχνε το καρροτσάκι του
ή Πόπη, για να τον πάει περί-
πατο.

Όλα γίνονταν ρυθμικά, στην
ώρα τους, και στο σπίτι, η Πόπη
κι' αυτός, συνέχιζαν τη ζωή της
σιωπής, δίχως παράπονο, δίχως
ιδιαιτέρη συζήτηση για το μέλ-
λον. Το μέλλον είχε κλείσει τις
σελίδες του γι' αυτούς, γιατί δεν
είχαν να προσμένουν απ' αυτό τί-
ποτα το καλύτερο και τίποτα το
χειρότερο.

Κι' όμως, άλλοτε αυτό το σπίτι
δεν ήταν, όπως σήμερα, νεκρό. Είχε
δη πολλές χαρές και γλέντια, εί-
χε νοιώσει την ευτυχία ενός ζευ-
γαριού, που αγαπιόταν, είχε νοιώ-
σει το σφρίγος και τὰ νεύματα της
μοναχοκόρης τους της Πόπης.

Όταν γύρισε ο κύρ-Θωμάς νι-
κητής από τον πόλεμο, με πόση
χαρά έδειχνε καμαρωτός τὰ τρία
γαλόνια του. Για τις άνδραγαθίες
του τον είχαν κάνει έπιλοχία.

Τον καμάρωνε κι' η αρραβω-
νιστική του, μα τον καμάρων-
ναν κι' οι φίλοι του. Είχε πη τό-
τε νύμμε στο στρατό. Μά ένας

ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡ' ΘΩΜΑ

φίλος τους, ακριβώς ο πατέρας
της αρραβωνιαστικής του, τον
πήρε στο γραφείο του, ως υπάλ-
ληλο, με καλό μισθό.

Τον προώριζε για συνεταίρο
του στις έμπορικές δουλειές του,
αμα θα παντρευόταν την κόρη
του.

Ρίχτηκε, λοιπόν, στη βιοπάλη
ο κύρ-Θωμάς. Έπειτα από τρία
χρόνια παντρεύτηκε τη νέα, που
αγαπούσε και πήρε προικα το δι-
ώροφο σπίτι, μεγάλο κεντρικό, με
πίσω μικρό κήπο.

Έκει μέσα έγιναν οι γάμοι
τους, έκει γεννήθηκε κι' η Πόπη,
το κορίτσι τους, έπειτα από πέν-
τε χρόνια.

Ο πεθερός του Θωμά τραδή-
χτηκε από τη δουλειά και τότε
μόνος του προσπάθησε να τὰ
βγάλει πέρα, γιατί η δουλειά ή-
θελε πολλά χέρια και ταξίδια
στην έπαρχία.

Ένθουσιαζόταν όμως ο Θωμάς,
όταν μιλούσαν για μάχες και πο-
λέμους. Θυμόταν τὰ δικά του και
δεν άφηνε την ευκαιρία να διη-
γήται διάφορα περιστατικά και
να εκδηλώνει τον ένθουσιασμό του,
σά να βρίσκόταν ακόμη έκει.

Η Πόπη μεγάλωσε, ομορφαινε
κι' έμοιαζε στους ένθουσιασμούς
με τον πατέρα της.

Ο Θωμάς τη σπουδάζε, μα
δεν ήθελε να τη στείλει σε σχο-
λείο παραπάνω από το Γυμνά-
σιο.

Τὰ κορίτσια είναι για παν-
τρεία — έλεγε — κι' όχι για

πολλά γράμματα. Ζωή νάχη, και
μεις υγεία, βρέ γυναίκα, και θά
την καλοπαντρεύω. Φτάνει να
βρεθί ένα καλό παιδί.

Και θάταν παντρεμένη η Πό-
πη, μ' ένα περιήμο νέο, που μέ-
νε στη γειτονία τους και που μό-
λις είχε πάρει το δίπλωμα του
ως γιατρός, αν δεν είχαμε το νέο
πόλεμο με τους Ιταλούς και με
τους Γερμανούς.

Η Πόπη αγαπούσε τον Τάκη
κι' ο Τάκης τρελλαινόταν γι' αυ-
τήν. Τὰ πράγματα όμως εμπλε-
ξαν κι' από τις δυο μεριές.

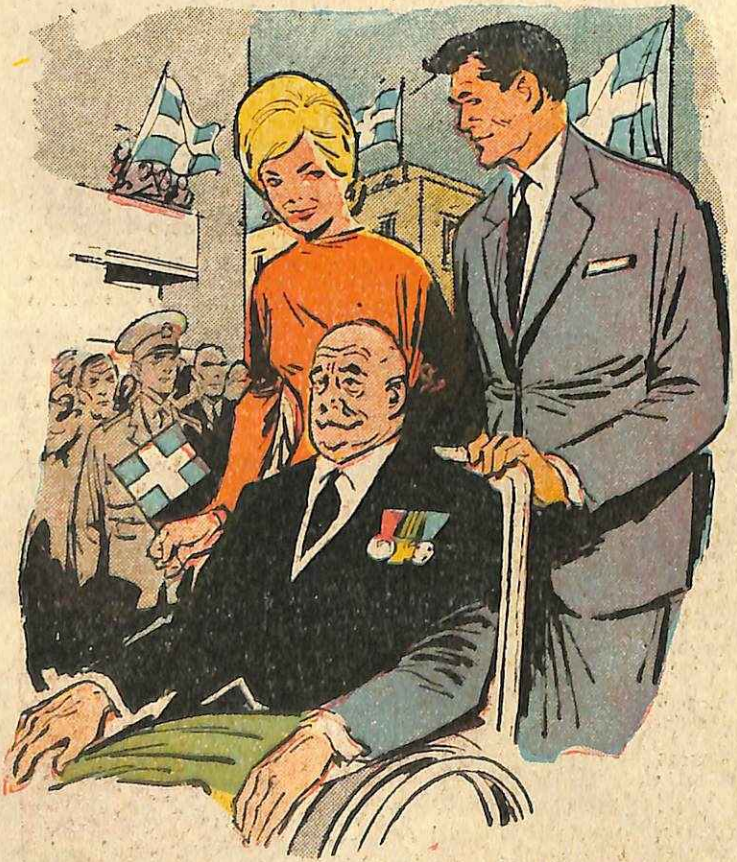
Του Θωμά οι δουλειές έπεσαν
τόσο πολύ, που αναγκάστηκε να
ζη από τὰ έτοιμα, που τάχε με-
τατρέψει όλα σε λίρες, ακόμη και
την προίκα της Πόπης.

Αλλά κι' ο Τάκης έπιστρατεύ-
θηκε κι' έτσι ανέβδαν το γάμο,
μετά τον πόλεμο.

Κι' ήρθε η Κατοχή. Τότε πέ-
θανε η γυναίκα της κι' ο κύρ-Θωμάς
έτσι, δεν κρατιόταν πιά ο Θωμάς.
Λίγο ακόμη να κρατούσε ο πό-
λεμος και θά πήγαινε πάλι έθε-
λοντής. Θά πήγαινε για να σκορ-
πίσει τη λύπη του από το θάνα-
το της γυναίκας του.

Πέρασε όμως κι' η Κατοχή, έ-
λευθερώθηκε η Ελλάδα κι' ο Θω-
μάς ήταν ευχαριστημένος, που
πρόβλεψε να διατηρήσει την περι-
ουσία του σε λίρες και δεν την
έχασε, όπως όλοι, με το χαρτο-
νόμισμα.

Τότε γύρισε κι' ο Τάκης, ως
στρατιωτικός γιατρός.

Την άλλη μέρα στην παρέλασι η Πόπη κι' ο
Τάκης, κρατώντας στο χέρι τους από μια
σημαιοῦλα...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Θωμάς άρχισε κάτι δουλειές
του ποδαριού και ώρισαν τους γά-
μους έπειτα από τρεις μήνες.

Όλα όμως μπερδεύτηκαν ως
τότε, γιατί μπερδεύτηκαν κι' οι
Έλληνες κι' ο Θωμάς, χωρίς κι'
αυτός να το καταλάβει πως, από
ένθουσιασμό, κατατάχτηκε στην
Έθνοφυλακή.

Σαν παλιός έπιλοχίας, με άν-
δραγαθήματα, καμάρωνε τώρα
στο βαθμό του άνδραπασιση, που
τον είχαν τοποθετήσει και υ-
πηρετούσε άλλη μια φορά την
πατρίδα.

Ο γάμος και πάλι ανέβδληθ, κι'
αυτός ο γάμος έμεινε ένα θ-
νειρο πια στην καρδιά της κο-
πέλλας.

Κι' όταν έφεραν τον πατέρα
της σ' ένα νοσοκομείο της Αθή-
νας με τὰ δυο πόδια κομμένα,
τοτε πιά ήταν, που δήλωσε στον
αρραβωνιαστικό της:

— Τάκη, σ' αγαπώ, μα δεν
παντρεύομαι. Το καθίκον μου για
τον πατέρα μου μ' εμπνέει!
Ποιός θά τον κυττάξει; Ποιός θά
τον περιποιηθεί, όταν θά γυρίσει
στο σπίτι;

Έτσι, θυσιάστηκε η Πόπη για
τον πατέρα της κι' ο κύρ-Θωμάς
καμάρωνε, όταν γύρισε στο σπι-
τί του με δυο παράσημα και μ'
ένα, πουχε πάρει στον άλλο πό-
λεμο, τρία!

Κάθε άλλη ευτυχία, είχε λεί-
ψει πιά γι' αυτόν. Και ζούσε με
τὰ παράσημά του.

Κάθε χρόνο, την 25η Μαρτίου,
που γινόταν η παρέλασι στην Α-
θήνα, φορούσε το μαύρο κοστούμι
του, άραδιάζε και τὰ τρία του
παράσημα και πήγαινε στην πα-
ρέλασι με το καρροτσάκι του.

Ζητωκραύγαζε, φώναζε και ζα-
ναγύριζε σπίτι του ένθουσιασμέ-
νος.

Κι' η Πόπη ξαναξεσκόνιζε το
μαύρο κοστούμι, τόβαζε στη
ντουλάπα με ναφθαλίνη και το-
ποθετούσε τὰ παράσημα στο κου-
τί γιά το χρόνο.

Έκείνο το πρωινό της παραμο-
νής, ο Θωμάς ξύπνησε συλλογι-
σμένος. Δυο μέρες πριν είχε έρ-
θει στο σπίτι ο Τάκης και του
ξαναμίλησε για την Πόπη.

— Δε θ' άφίσω την Πόπη να
πεθάνει γεροντοκόρη — τούχε πη-
λήν αγαπώ και εξ αιτίας της δεν
παντρεύομαι κι' εγώ.

Έτσι, εκείνο το πρωί της πα-
ραμονής, αφού ήπιε τον καφέ του
ο Θωμάς, μίλησε στην κόρη του:

— Σε πήρα στο λαιμό μου με
την αναπηρία μου και τὰ παρά-
σημά μου, Πόπη. Άρκετά παιδεύ-
τηκες μαζί μου... Ξέρεις, ο Τά-
κης θέλει νάρθη μαζί μας στην
παρέλασι. Θέλει να σπρώχνετε
από τη μία μεριά εσύ κι' απ' τη
άλλη αυτός, το καρροτσάκι
μου... Κι' εγώ δέχτηκα, γιατί ξέ-
ρω, ότι τον αγαπάς ακόμη. Δε
θα χωρίσουμε, Πόπη. Μοίρασε την
αγάπη σου, γιατί σου αξίζει ένα
καλύτερο μέλλον. Το άπαιτεί η α-
γάπη σας.

Η Πόπη, γονατιστή μπροστά
στην πολυθρόνα του πατέρα της,
άρχισε να κλαίει, με δάκρυα ευ-
τυχίας!

Την άλλη μέρα, στην παρέλα-
σι, συνώδεψαν τον κύρ-Θωμά ο
Τάκης και η Πόπη, κρατώντας
στά χέρια τους από μια σημαι-
ούλα.

Ήταν η πιο ευτυχισμένη ήμέ-
ρα της ζωής τους!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

Η ΜΟΔΑ καθιέρωσε φέτος για την άνοιξη το
λευκό ως κύριο χρώμα για τὰ νέα μοντέλα.
Είμαι, βέβαια, κάπως δύσκολο και χρειάζεται
πρόσθετος κόπος, για να διατηρήσετε την άσπρη
γαρνταμούρα σε άσπρη πάντα κατάσταση. Άλ-
λά τί δεν κάνει η γυναίκα, που περιποιείται την
εμφάνισή της, για να είναι σύμφωνη με τις α-
παιτήσεις της νέας κάθε φορά μόδας;

Αν αποφασίσετε, λοιπόν, να ανανεώσετε τὰ
φορέματά σας, διαλέγοντας το λευκό ως βάση
για τὰ νέα μοντέλα σας, πρέπει να πάρετε την
απόφασι ότι χρειάζεται ιδιαίτερη φροντίδα, τα-
κτική περιποίηση και μεγάλη προσοχή. Αν είστε
πολύασχολη, είτε στο γραφείο, είτε στο σπίτι
ή αν είστε λίγο... όκηνη, καλύτερα να δια-
λέξετε ένα άλλο ανοιχτό χρώμα της μόδας, της
αρεσκείας σας (π.χ. το κίτρινο, το ρόζ, το τυ-
κούζ) παρά το λευκό. Δεν υπάρχει τίποτε το
πιο άποικιστικό από ένα φόρεμα άκαθορίστου
χρώματος, που άλλοτε ήταν... άσπρο!

Το άσπρο φοριέται από το πρωί ως το βρά-
δυ, από τη μικρή «ρεντινγκότα» από μάλλινο
ύφασμα και σε απόρροσι «άσπρο-κρέμ» μέχρι
το ταγιέρ από βαμβάκερο «ματελασε» σε από-
χρωσι «λευκό-κίτρινο» και από το μακρύ φόρε-
μα χρώματος «άσπρου-έμελινας» ως το μαντί
με χοντρή ύφανσι σε «λευκό-βαμπί» τόνο.

Η ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ 1963

Η γενική γραμμή, όπως είπαμε ήδη, δεν πα-
ρουσιάζει καμιά επαναστατική αλλαγή, αν
εξαίρεσουμε ένα σημείο της γυναικείας σιλουέ-
τας, τους γοφούς, που οι μεγάλοι παρισινοί
όλοι μόδας φαίνεται ότι τους έχουν προσέξει
ιδιαίτερα αυτή τη φορά. Άλλά για τη γυναίκα
με γοφούς θά σάς μιλήσουμε άλλη φορά...

Ένα πράγμα, όμως, είναι βέβαιο: Η γραμμή
της γυναίκας του 1963 είναι πιο σύμφωνη με
τη φυσική πλαστικότητα του σώματός της.
Αντί, λοιπόν, στους εύκολοφύρετους, αλλά
λίγο άτημέλητους «σάκκους»! Αν δεν το ξέ-
ρετε, η νέα μόδα σάς πληροφορεί: Έχετε μέση
και θά τη σεβάσχετε! Τὰ ρούχα σας θά την
τονίζουν —λίγο ή πολύ, αυτό εξαρτάται από
το γούστο σας!— στη φυσική της θέσι.

Οι άμμοι είναι μικροί και οριζοί. Οι τσέπες,
που υπογραμμίζουν το ύψος στήθους στο μπου-
στο του φορέματος ή της μπλούζας, τοποθε-
τούνται άρκετά ψηλά (στο ύψος της μασχά-
λης) και είναι συνήθως χωνευτές. Τὰ μανίκια
είναι —κυρίως στα πιο «άμμιγιε» μοντέλα—
φαρδνά, σε σχήμα «ξικλώ», «αμπάνας» ή «μον-
γκολιέρ».

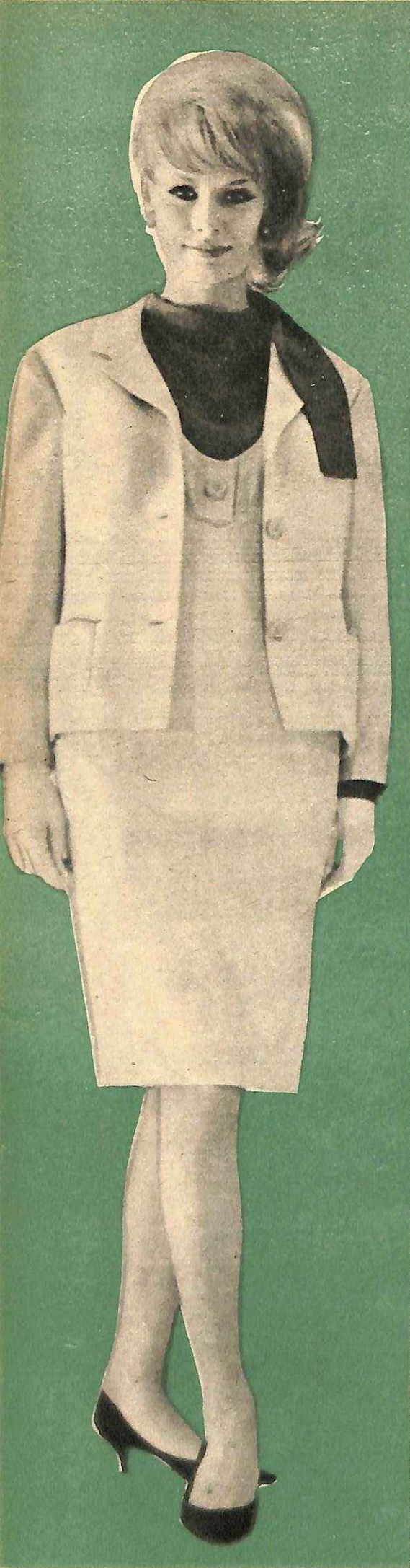
ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΣΤΑ ΤΑΓΙΕΡ

Τὰ ταγιέρ έχουν «εξεχειλωμένο» και πιο μικρό
γιακά από τον περυσινό και παρουσιάζουν τον
ακόλουθο νεωτερισμό: Στην πλάτη είναι λίγο
πιο μακρόν ή ανεπαίσθητα «μιομπε» και στο
μπροστινό μέρος κάπως φορμαρισμένα.

Μπορείτε να αποκτήσετε μια έντελώς νέα
εμφάνισι μ' ένα από εκείνα τὰ μοντέλα, που
παρουσιάζουν το πλεονέκτημα να μην άπαιτούν
πολλά έξοδα: Με λίγο κόπο και ελάχιστη δα-
πάνη (για καινούργια, τετράγωνα κομμάτια και
λουσάτη φόδρα) θά μετατρέψετε το περυσινό
σας ταγιέρ σε ταγιέρ της τελευταίας μό-

Σύνολο με «ζακέτα - μπολερό». Έφ φούστα
τελειώνει με ψηλή μέση. Το μπολερό είναι
κομμένο άσύμμετρα.

Ένα νεανικό σύνολο για τις δρασερές μέρες: φόρεμα με δηληλή μέση σε κρέμ ή άσπρο μάλλινο ύφασμα. Η ζακέττα είναι σε άσπρη-ρο άνδρικό στυλ, το φόρεμα χωρίς μανίκια και με μεγάλο ντεκολτέ. Μια μπλούζα από σκούρο σαντούγγι με μανίκια σεμίζιέ και ντραπάρια στο λαιμό, συμπληρώνει το σύνολο.

δας. Δεν έχετε παρά να... κόψετε τη ζακέττα (που θα κρατήσει τα παλιά «κοκέτα» μανίκια της, όχι όμως πιο κοντά από τρουά-κάρ, γιατί το μοντέλο αυτό χάνει με πολύ κοντά μανίκια). Θα την κόψετε δε με τον ακόλουθο τρόπο: Θα αφήσετε την πλάτη λίγο πιο μακριά από τα μπροστινά μέρη (περίπου ως την αρχή των γοφών). Δεν πρέπει η ζακέττα να είναι πολύ φαρδιά. Θα έχει μόνο κάποια χάρι.

Ο παλιός, γιακάς σας είναι άχρηστος και θα τον ξηλώσετε. Και τώρα προσοχή: Τα μπροστινά μέρη τελειώνουν στη μέση με μια γραμμή, που ξεκινάει στα πλάγια από τους γοφούς και φτάνει λίγο πιο κάτω από το στήθος. Η ζακέττα είναι μπροστά σταυρωτή (όσο πιο πλάγια φτάνει το κάθε μπροστινό μέρος, τόσο το καλύτερο), κοιμπάνει με τρία κοιμπά και έχει στο δεξί μέρος μια λοξή, ψεύτικη τσεπούλα.

Το ίδιο, άλλωστε, πολύ κομψό μοντέλο γίνεται και από νέο ύφασμα. Γι' αυτήν την περίπτωση σας συνιστούμε να το κόψετε με διαφορετικό τρόπο. Θα αποκτήσετε έτσι όχι ένα ταγιέρο, αλλά μια πρωτότυπη ρεντινγκότα.

Κόψετε, λοιπόν, την πλάτη μονοκόμματη και τα μπροστινά με τέτοιο τρόπο, ώστε ναδώσετε την εντύπωση του «γτέ-πιές» (ψηλής φούστας και μπλοκέρ ή φορέματος και μπλοκέρ), αλλά να είναι στην πραγματικότητα μια ρεντινγκότα! Η ραφή της «φούστας» στην αριστερή πλευρά (συνέχεια από τα κοιμπά του μπλουστου) θα μείνει άνοιχτη και το δεξί φύλλο θα σπρώχνεται μόνο στη μέση μ' ένα κρυφό κοιμπά.

Θα δώσετε γενικά σ' όλα τα ταγιέρο σας της ξεπερασμένης μόδας «σύγχρονη» όψη με απλό τρόπο: Ξηλώστε τους γιακάδες, κόψετε το άνοιγμα στο λαιμό, ώστε το ντεκολτέ να είναι μεγάλο (όσο μεγαλύτερο τόσο το καλύτερο!) και φτιάξτε από τον παλιό σας γιακά ένα πολύ στενό, άνοιχτο μπροστά, καινούριο γιακάδα.

Αν το παλιό σας ταγιέρο έχει εξωτερικές τσέπες, ξηλώστε τις και τοποθετήστε τις ψηλά (πάνω από τη μέση).

Όσο εξοφρενικό κι' αν σας φαίνεται, δοκιμάστε τη νέα μας πρόταση: Γνωρίστε το παλιό σας ταγιέρο, τα μπροστινά μέρη πίσω και την πλάτη μπροστά! Αυτό μπορείτε, βέβαια, να το κάνετε μόνο, αν το παλιό σας ταγιέρο είναι φαρδύ ή ριχτό και αρκετά κλειστό στο λαιμό.

Το «νέο» σας ταγιέρο δεν κοιμπάνει μπροστά, αλλά πίσω ή λίγο προς την αριστερή πλευρά (τα ασύμμετρα σχήματα έχουν φέτος προτεραιότητα!). Σ' αυτό το μοντέλο θα χρησιμοποιήσετε τρία ή τέσσερα μεγάλα κοιμπά. Η πλάτη θα είναι λίγο γυφτή, το ντεκολτέ μεγάλο και στρογγυλό και ο γιακάς, που «τελειώνει» στο άνοιγμα των κοιμπών, άνοιχτος και στρογγυλός.

Αν το ύφασμα του παλιού σας γιακά δεν φτάνει για να κόψετε το νέο στρογγυλό γιακά, τότε μπορείτε, χωρίς πολλές τύψεις, να παραλείψετε εντελώς το γιακά σ' αυτό το μοντέλο (που φοριέται και χωρίς γιακά).

Σ' αυτήν την περίπτωση πλουτίστε το «νέο» ταγιέρο σας με μανικέτια, που μπορούν να γίνουν αρκετά φαρδιά, αν βέβαια, υπάρχει ύφασμα.

Θα περαιοποιηθεί φέτος, περισσότερο από κάθε άλλο χρόνο, τη φόρα του ταγιέρο. Δεν είναι πια μόνο απλή «φόρα», αλλά είναι επί πλέον κι' ένα στόλισμα του ταγιέρο. Αναγεώστε λοιπόν το παλιό σας ταγιέρο με απλό τρόπο: Όταν θα φτιάξετε μια νέα μπλούζα ή ένα γιλέκο (σε άνδρικό στυλ) της μόδας, πάρτε λίγο παραπάνω από το ίδιο ύφασμα της υφολούδας (όσο ακριβό κι' αν είναι) και αντικαταστήστε την παλιά φτηνή φόρα του ταγιέρο με το καινούριο ύφασμα. Έτσι θα έχετε ένα λουσάτο νέο σύνολο.

Έχετε όμως υπ' όψη σας ότι δίπλα σ' αυτά τα μοντέλα φοριούνται επίσης οι ζακέττες με μακριά ίσιο γιακά σε σχήμα καλζάρας.

Κίτρινο ταγιέρο σε «γραμμή καγκουρού». Η ζακέττα κοιμπάνει πίσω. Το μανίκι είναι σχεδόν άνυπαρκτο. Το καπέλλο από το ίδιο ύφασμα.

Ένα τέτοιο σύνολο φοριέται, βέβαια, και το βράδυ, αν είναι από πολύ καλό ύφασμα και με ανώλογη «κοίτη» του φορέματος και της ζακέτας.

Ένα κομψό ιταλικό μοντέλο είναι από λεπτό μάλλινο ύφασμα. Το φόρεμα είναι πολύ απλό, με μια βαθειά πιάττα πίσω στη φούστα και με ψηλό ντεκολτέ μπροστά.

Όλη η γορντιούρα του συνόλου στολίζει τη ζακέττα: Δύο φαρδιές εσάρπες από γυαλιστερό μεταξωτό δέρονται χαμηλά στην πλάτη και τελειώνουν μ' ένα είδος μεγάλης φούντας. Δύο ιδιες φούντες μπροστά αποτελούν τα «κοιμπά».

Το ντραπάρια στις δύο μεταξωτές εσάρπες γίνεται με τον εξής τρόπο: Είναι στερεωμένες πάνω στον ώμο. Οι ραφές, όμως, στους ώμους μένουν άνοιχτες και κάθε εσάρπα περνάει μέσα από μια «ραφή» και συνεχίζει κάτω από τη ζακέττα ως τις μεγάλες κοιμπότριπες της, απ' όπου βγαίνει σαν ένα είδος κοιμπιού-φιόγκον.

Ένα άλλο βραδυνό φόρεμα-ζακέττα χρησιμοποεί, πάνω στο φόρεμα, μπροστά αυτή τη φορά, ένα μεγάλο ντραπάρια (από τους γοφούς προς τη μέση) κι' έχει μια κοντή ριχτή ζακέττα, που τα μπροστινά μέρη της έχουν σε όμαλές διαστάσεις ψηλές πλάγιες παιτιούλες.

Για το σύνολο αυτό θα διαλέξετε ένα πολύ λουσάτο ψηλό μάλλινο ύφασμα. Γίνεται επίσης και για τις πιο ζεστές μέρες από βαρύ μεταξωτό.

ΤΑ ΜΑΝΤΩ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα μαντώ δείχνουν φέτος πάλι κάπως τις γραμμές του σώματος, τουλάχιστον στο μπροστινό τους μέρος.

Η τυπική γραμμή είναι η λεγόμενη «γραμμή καγκουρού» (που ισχύει, άλλωστε, και για πολλά ταγιέρο). Ο περιφημος ιταλικός οίκος μόδας Λαντσέτι δίνει (όχι μόνο στα μαντώ και στα ταγιέρο, αλλά και στα φορέματά του) ιδιαίτερη σημασία στην πλάτη. Είναι στρογγυλή, με απλό κύρτωμα, που το υπογραμμίζουν ακόμη περισσότερο οι ελάχιστοι σχεδιασμένοι όμοι και τα πολύ κοντά μανίκια, που ενώνονται σχεδόν με τη μασχάλη.

Η «γραμμή καγκουρού» δεν είναι άλλωστε

Δύο κομψά βραδυνά σύνολα με πρωτότυπο στόλισμα. Η ζακέττα του αριστερού μοντέλου είναι γορντιομένη με δύο μεταξωτές εσάρπες και το φόρεμα του δεξιού συνόλου έχει ένα ντραπάρια μπροστά στη μέση.

τίποτ' άλλο παρά η εξέλιξη μιας τάσεως, που παρατηρήσαμε στην «κοίτη» των χειμωνιάτικων μοντέλων!

Μην ξεχάσετε να δώσετε στα μαντώ σας με κρυφή γραμμή της πλάτης κάποια χάρι στα μπροστινά μέρη, που θα είναι, ελαφρώς βέβαια, αλλά άπωσδήποτε ελαφρώς —αν μπορεί να ονομάσει κανείς έτσι την απλή χιαστίστη γραμμή του ύφασματος, που ακολουθεί άκριστα το γενικό σχήμα του σώματος.

Τα μαντώ έχουν φέτος κατά προτίμηση πολλά και μικρά κοιμπά.

ΧΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Υπάρχουν στις ανοιξιάντικες κολλεξιόν ώραία νέα ύφασματα από μαλλί «ντοϊμπλ-φάς», σε δρασερά χρώματα, (όπως είναι εκείνα των διαφανών φουτών), που θα δημιουργήσουν όμως πάντα κάποια αντίθεση. Έτσι προτιμούνται οι έξις συνδυασμοί: κίτρινο-άσπρο, φιστιλιό-ροζ και ρόζ, ροδακινί-κρέμ.

Εκτός από το λευκό σε όλους τους «τόνους» του, τα νέα ύφασματα έχουν, λοιπόν, φανερά προτίμηση για λεπτές αποχρώσεις, όπως είναι το κίτρινο «βατραχίου», το κίτρινο «ήλιου», το ροδίνο της λεμονιάς, το φιστικί, το τυρκουάζ και το άνοιχτο μπλε-σιέλ.

Το μαύρο, ωστόσο, δεν έχει χάσει το γόνι-

τό του. Θα φορεθεί φέτος κυρίως το καλοκαιρι(!) σε φορέματα από λινό. Ένα άλλο χρώμα, που επίσης δε χάνει ποτέ τη δημοτικότητά του, είναι το κλασσικό μπλε-μαρέν. Το κίτρινο φουτόνι σπάνια στις νέες κολλεξιόν, έχει όμως πάντα μια γότα του πορτοκαλιού, του αστακού ή του ρόζ-ακονιού.

Όσο για τα έμπριμέ, είναι φέτος πιο απλά από άλλες χρονιές, εκτός από τα «σουρά», που έχουν, πάνω σε μαύρο φόντο, σταμπαρισμένα τριαντάφυλλα και παπαρούνες και που μοιάζουν με την κινέζικη λάκα.

Για τα σεμίζι ισχύουν τα ίδια γεωμετρικά σχέδια, όπως τα έχουμε από τα περσινα μοντέλα. Ξαναγύρισαν και τα τεράστια πουά (μαύρα ή άσπρα).

Τα μάλλινα ύφασματα για μαντώ έχουν ά-νάγλυφη ύφανση, στον τύπο του χωριάτικου ύφαντου ή είναι από ελαφρό τούνη ή ακόμη από μαλακό «ντρα».

Για τα ταγιέρο θα προτιμήσετε «τουά» από μαλλί στρωτό ή «εσπρό» και την πάντα πρακτική γκαμπαντίνια.

Για τα φορέματα την πρώτη θέση έχουν το λινό, έπειτα το σαντούγγι και τέλος το «σουρά» ή το μεταξωτό φουτό.

Για το βράδυ οι κομψές τουαλέτες ράβονται συνήθως από βελούδα «γυαφρέ», από μεταξωτό, σταμπατο βελούδο-σιφόν και κρέμ.

ΚΑΠΕΛΛΑ ΚΑΙ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Τα πιο σπουδαία άξεσουάρ, είναι φέτος το καπέλλο και τα παπούτσια. Αυτά θα δώσουν την τελευταία γότα στην εμφάνισή σας.

Τα μεγάλα καπέλλα σε στυλ «τορέρο» ή «κάνουμπού» με υψηλή και σκληρή καλόντα φουτούριον φέτος δίπλα σ' άλλα με στρογγυλή καλόντα και άσχημο μπόρ.

Πολύ θα φορεθούν επίσης μικρές «κασέες» και στρογγυλά «μπερέ», με ελεύθερες πτυχές (θα τις φτιάχνετε, δηλαδή, κάθε φορά που θα φοράτε το μπερέ σας, σύμφωνα με την εμπνευσή σας της στιγμής).

Όπως βλέπετε, υπάρχουν μοντέλα για κάθε γούστο, κάθε τύπο και κάθε... τσέπη στις νέες κολλεξιόν των καπέλων!

Τα παπούτσια παρουσιάζουν φέτος ένα έντελως καινούριο σχήμα: Έχουν άρκετά στρογγυλή μύτη. Τα περισσότερα μοντέλα έχουν τακούνι ίσο, τετράγωνο, ύψους 5 πόντων.

Αντίο, λοιπόν, τα γναστά και άγατητά τόσα χρώνα μοντέλα με τη «μύτη ξίφους» και το τακούνι-δοντογλυφίδα!

Ένας χαριτωμένος νεωτερικισμός είναι τα παπούτσια στο ίδιο ύφασμα του φορέματός σας, κι' αυτό όχι μόνο για το βράδυ! Στη θέση των σανδαλιών, που είναι ντεμοντέ, θα φορε-

Μιά μπερτα για το μωρό σας από μαλλί παντοφίλι.

Οχι ρομμένες πέννες δίνουν στη μπερτα το σχήμα της. Πάνω από τις πέννες θα ράψετε μια «φάτσα», που είναι γκαζας και έσορπα μαζί. Δένεται μπροστά στο λαμύ. Η μπερτα δέν έχει άνοιγμα για να περνά το μωρό τα χέρια του. Έτσι θα ζεσταθή καλύτερα. Μπορείτε να στολίζετε την ομορφη μπερτα μ' ένα μονόχρωμο ή δίχρωμο γαλόν και να μαρκάρετε μ' αυτό δυο λοξές τσεπούλες.

Θα δοήτε σήμερα επίσης μερικά άλλα ευχάριστα μοντελάκια, που ταιριάζουν τόσο στο μικρό κοριτσάκι, όσο και στο αγοράκι. Δεν έχετε παρά ν' αλλάξετε την πλευρά για τα κομμάτια. Όλα τα μοντέλα είναι από μάλλλινο ύφασμα σε μικρά κομμάτια ή σε «πυ-ντε-πούλ».

Οι ραφές σε στυλ «κροσές», που στολίζουν το παλτονάκι, διακόπτονται από δυο άρκετά μεγάλες τσέπες με ρεβέρ και ένα κομμάτι στη μέση. Θα κόψετε τις τσέπες με λοξό το ύφασμα, για να αποτελέσουν κάποια αντίθεση με το ίδιο σχέδιο του παλτού. Η πλάτη έχει στη μέση μια βαθειά κορυφή πιέττα, που φτάνει από πάνω ως κάτω. Ο γκαζας σε στυλ «ταγκέρ» αφήνει ένα μικρό μόνο άνοιγμα. Το παλτονάκι αυτό κλείνει με τρία κομμάτια.

Η βέστα, που πέφτει με άνετες γραμμές, είναι οριζή και ταιριάζει επίσης σε λίγο μεγαλύτερα κορίτσια ή αγοράκια. Έχει μια χαριτωμένη λεπτομέρεια: Οι πλαϊνές ραφές είναι είτε ανοιχτές στους 10 τελευταίους πόντους τους ή ανοίγουν πάνω σε μια κορυφή πιέττα, που θα είναι ορατή μόνο στους τελευταίους 10 πόντους της. Κλείνει ως επάνω σ' ένα μικρό γαζαδάκι.

Οι τρεις τσέπες είναι πάλι φτιαγμένες από το λοξό ύφασμα. Η βέστα έχει σχέτα μανίκια, χωρίς μανσέτες. Ταιριάζει για παιδάκια από 3 μέχρι 6 χρόνων. Θα χρειαστήτε για τα μικρά παιδάκια 70 πόντους ύφασμα (με φάρδος 1,40) και για τα μεγαλύτερα παιδάκια 80 πόντους.

Το κομψό και πολύ πρακτικό μακρύ παντελόνι θα ενθουσιάσει τόσο την κόρη όσο και το γιό σας, που παροτιόησαν φέτος στο σχολείο. Σας χρειάζονται για την κατασκευή του 80 πόντοι (για εξάχρονα παιδάκια). Οι τσέπες είναι προσθετες κομωπατες και μεγάλες. Η ζώνη κομωπαίνει επίσης, μπροστά στη μέση, κι έχει στα δυο πλάγια λαστιχο, για να μη σφιγγη το παιδί. Αποτελεί, μαζί με τη βέστα, που περιγορεύουμε παραπάνω, ένα πολύ κομψό σύνολο για το παιδάκι.

Θα το συμπληρώσετε με μια απλή μπλουζίτσα: Το μοντέλο, που σας παρουσιάζουμε σήμερα, είναι κι' αυτό σχεδιασμένο για κορίτσια και αγοράκια. Είναι από ανοιχτόχρωμη πολίνα μ' ένα είδος πλάστρον μπροστά, που είναι στερεωμένο με δυο κομμάτια και γαργιόρεται με διπλή ραφή. Τα μανίκια είναι κοντά ή μακρόντα. Σας χρειάζεται για την κατασκευή της μπλουζίτσας 1 μέτρο ή 1,10 μ. ύφασμα (φάρδους 90 πόντων), σύμφωνα με την ηλικία του παιδιού.

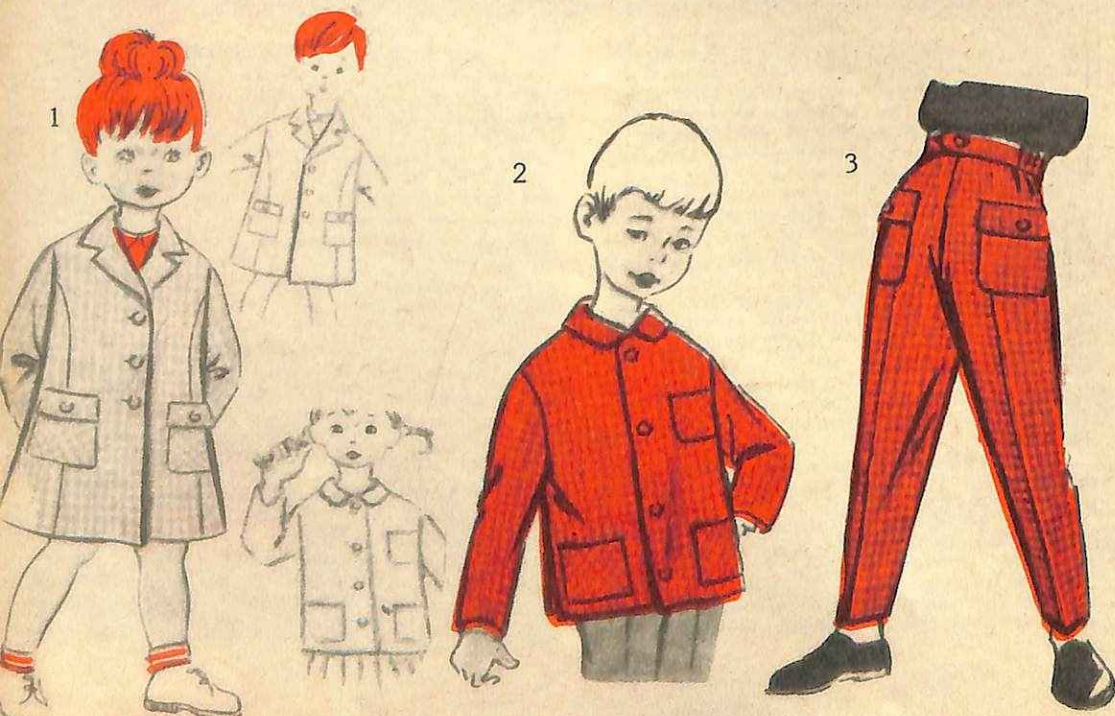
ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Ενώ σχεδόν όλοι οι οικιοι μόνος χρησιμοποιούν μικρά κομμάτια, μερικοί ράφτες στη Φλωρεντία στολίζουν τα μαντά και τα ταγιέρ τους με παρόξενα κομμάτια, που δέν θυμίζουν διάλουν... κομμάτια! Είναι μεγάλα και κορμαστά και μοιάζουν με πόμολα για σουτάκια!

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Για τον ποτό περίπατο του μωρού σας μπορείτε εύκολα να φτιάξετε μια κομψη μπερτα από μάλλλινο ύφασμα με μικρά κομμάτια. Στην πλάτη και μπροστά, μικρές μαρκωρισμένες μόνο κι

1. Παλτό για μικρό παιδί. 2. Η ανοιχτήρινη βέστα για το αγοράκι ή το κοριτσάκι. 3. Το κομψό και πρακτικό πανταλόνι για το εξάχρονο παιδί.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Τα παπούτσια

Ακόμη κι' αν τα καθαρίζετε και τα γυαλίζετε κάθε μέρα, αυτό δε σημαίνει ότι έχετε να κάνετε με τέχνη αυτή τη δουλειά. Νά το σύστημα, που χρησιμοποιεί ένας μεγάλος υποδηματοποιός. Η μέθοδος αυτή είναι λίγο παράξενη, αλλά φαίνεται τέλεια. Με μια βορτσα ή μ' ένα ύφασμα, ξεσκονίζονται καλά τα παπούτσια και ύστερα δέονται με ελαχιστο άχρωμο βερνίκι (τα παπούτσια γυαλίζουν, γιατί τρίβονται και όχι επειδή ρίχνουμε πάνω τους δόκκληρα κομμάτια βερνίκι). Το βασικό μυστικό του καθαρίσματος των παπουτσιών, είναι να χρησιμοποιήτε πάντα το ίδιο ύφασμα, τόσο για α' απλώς, για να την υποβάλει της δολοφονίας της κοπέλλας, τον βοηθάει όμως ο βοηθός εισαγγελέας Χόλντινγκ, να αποδείξει την αθωότητά του. Ύστερα του προτείνει με τρόπο να βοηθήσει το δικαστή Χάρρισον της αντιπολιτεύσεως στον άγωνα για το δώδεμο του δημάρχου και των συνεργατών του, που είναι διεφθαρμένοι και πουλημένοι στον Κρήντ του παδγιόν ήταν η Τέλλμα Κούβιν, μια ήθικη κοπέλλα, πωλήτρια στη «Σχολή Κεραμικής» του Μάρκου Χάν. Όταν γυρίσει στο δωμάτιό του ο Μπράντον, το βρίσκει ανύστατο. Το φακελλάκι έχει εξαφανιστή.

Οι πινάκες

Καταστρέφονται με τις σκόνες και τη ζέση. Στο εμπόριο υπάρχουν διάφορα λάδια, που, με μια επάλειψη, ξαναδίνουν στον πίνακα λάμψη και φρεσκάδα. Είναι, όμως, καλύτερα να μην καταφύγετε σ' αυτό το σύστημα, γιατί δέν αποκλείεται να καταστρέψετε τον πίνακα, από άγνοια. Καλύτερα να προτιμήσετε ένα άλλο σύστημα καθαρισμού, που μπορεί να μη δίνει τα θαυμάσια αποτελέσματα, αλλά είναι αποδοτικότερο περισσότερο σίγουρο: Κόψετε ένα κρεμμύδι στη μέση και περάστε το ελαφρά πάνω από τον πίνακα.

Τα σκουριασμένα μαχαίρια

Τα μαχαίρια ή ατσάλινα αντικείμενα, που έχουν σκουρθεί, ξαναδίνουν τη λάμψη τους, αν τα τρίψετε δυνατά με μια σκληρή γομολαστιχη (της μελάνης) κι' ύστερα τα περάσετε με διάλυμα παραφίνης σε πετρέλαιο. Τ' αφήνετε έτσι 24 ώρες κι' έπειτα τα τρίβετε με μια φανέλλα.

Ξεθωριασμένα έπιπλα

Αν το πετόι ενός έπιπλου έχη χάσει το άρκετο του χρώμα, λιαστεί με μπαίν - μαρί (μακρύ απ' τη φωτιά) 300 γραμμάρια κίτρινο κερί σε 75 γραμμάρια νεφτί, προσθέστε 75 γραμμάρια τριμμένο κολοφόνιο και 100 γραμμάρια άχρα και τρίψετε το δέρμα μ' αυτό το μίγμα. Φυλάτε το υγρό αυτό σε μπουτίλιες έρμητικά βουλωμένες, σε μέρος στεγνό.

Λινό ή βαμβάκι;

Θέλετε να διακρίνετε αν ένα ύφασμα είναι από καθαρό λινό ή ανακατεμένο με βαμβάκι; Βουτήχτε ένα κομματάκι του σε λάδι, στεγνώστε το ανάμεσα σε δυο φύλλα χαρτί και κρατήστε το μπροστά στο φώς. Οι λινές κλωστές φαίνονται τότε διαφανείς, ενώ οι βαμβακερές μένουν άδιαφανείς και σκούρες.

Για τα μαλλιά

Θα βράσετε μέσα σ' ένα λίτρο νερό: 275 γραμμάρια ξερά φύλλα φασκομηλιάς και 10 γραμμάρια δενδρολίβανο. Μετά το βράσιμο, δά τ' αφήσετε να μουskέψουν επί 3 μέρες και κατόπιν θα τα σουράσετε.

Για το πρόσωπο

Αν το πρόσωπό σας είναι «κομμένο» θα βράσετε μια κατσαρόλα νερό, θα ρίξετε μέσα σ' αυτό μια κουταλιά της σούπας καμφοροχο οινόπνευμα και θα μείνετε επί μερικά λεπτά πάνω από τον άτμό.

Για ν' άντεχουν οι κάλτσες

Πριν φορέσετε ένα ζευγάρι καινούργιες κάλτσες, βουτήχτε τις σε χλιαρό νερό κι' αφήστε τις να στεγνώσουν, απλωμένες πάνω σ' ένα τραπέζι. Ύστερα τρίψτε τις μύτες και τις φτέρνες τους με λίγο κερί ή παραφίνη. Έτσι ενισχύονται τα μέρη αυτά, που φθείρονται συνήθως πιο γρήγορα, και οι κάλτσες διατηρούνται περισσότερο καιρό.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΪΜΣ ΤΖΕΪΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Μάργκοτ Κρήντ τηλεφώνησε στο Μπράντον ότι, όπως εξακρίβωσε, ο Σέπτ δεν είχε πάει ποτέ στη «Λέσχη Μουσικεταίρ». Πού είχε βη λοιπόν το φακελλάκι με τα σπέρτα; Ο Μπράντον το εξετάζει προσεχτικά. Στο πίσω μέρος υπάρχει η διαφημισή μιας «Σχολής Κεραμικής». Και τα σπέρτα είναι όλα αριθμημένα. Ο Μπράντον τα κρύβει προσωρινά κάτω απ' το χαλί. Ο αστυνομικός Κάτνερ στέλνει να τον συλλάβουν, για την υπόθεση της δολοφονίας της κοπέλλας, τον βοηθάει όμως ο βοηθός εισαγγελέας Χόλντινγκ, να αποδείξει την αθωότητά του. Ύστερα του προτείνει με τρόπο να βοηθήσει το δικαστή Χάρρισον της αντιπολιτεύσεως στον άγωνα για το δώδεμο του δημάρχου και των συνεργατών του, που είναι διεφθαρμένοι και πουλημένοι στον Κρήντ του παδγιόν ήταν η Τέλλμα Κούβιν, μια ήθικη κοπέλλα, πωλήτρια στη «Σχολή Κεραμικής» του Μάρκου Χάν. Όταν γυρίσει στο δωμάτιό του ο Μπράντον, το βρίσκει ανύστατο. Το φακελλάκι έχει εξαφανιστή.

Προχώρησα προς το μέρος της, δρασκελίζοντας τα ξαλωμένα χορμιά.

Έκείνη με χιττάζε, με μια εμφραση λίγο δύσπαστη στο χαριτωμένο πρόσωπό της. Μου χάρισε το ίδιο ελαφρό χαμόγελο, όπως και στην πρώτη μας συνάντησι.

Είσατε ο κ. Μπράντον... δεν είν' έτσι; μου είπε.

«Ασφαλώς... εκτός αν μουβλεψε κανείς το πετόι μου!... Είναι πράγματι η κ. Κρήντ, πίσω απ' τα πελώρια αυτά γυαλιά;»

Γέλασε κι' έβγαλε τα ματογυαλιά της. Ήταν αληθινά πενταμορφη, αυτή η κοπέλλα. Το χομύ της ήταν θαύμα, μ' εκείνο το άσπρο μαγιώ, και το πρόσωπό της δέν είχε το παρικομφο έλλειμμα.

Κάθησε λίγο, μου πρότεινε. «Εκτός αν είσατε άγχα!»

Κάθησα δίπλα της, στην κανή άμμο. Τη βεβαίωσα πως ήμουν τελείως ελεύθερος και πρόσθεσα:

— Σας ευχαριστώ που θελήσατε να με βοηθήσετε, χιές το βράδυ. Δεν το περιμένα...

Έδεσε τα δάχτυλά της γύρω απ' τα γόνατά της και είπε, κυττάζοντας τη θάλασσα:

— Βρισκόμουν στη λέσχη. Καταλάβαινα πως δε μπορούσα ν' άδιαφορήσω. Τάχαρι πάντα χιτί το νοσηρό έλκυστικό σε κάθε ύποθεσι δολοφονίας...

Ξαναφόρεσε τα μαύρα γυαλιά

ταν απ' το πρόσωπό της. Ήταν η Μάργκοτ Κρήντ. Και με χαλούσε να πάω κοντά της.

Είδατε σήμερα τις πρωινές έφημερίδες; ρώτησα, ενώ ξαπλωνόμουνα στην άμμο.

Γύρισε το κεφάλι της και με χιττάζε.

«Εννοείτε το δεύτερο έγγλημα!... Ξέρετε ποιά είναι το θύμα; Αυτή είχε βη με το φίλο σας; Αυτή τον είχε πάει στο παδγιόν;»

— Ναι, αυτή.

— Τι μυστηριώδης ύπόθεσι, τελοσπάντων! Έχει γίνει το γενικό θέμα συζητήσεως.

Πήρε τη μεγάλη τσάντα της κι' άρχισε να ψαχνόμει μέσα, όπως όλες οι γυναίκες.

— Ναι, μ' άσως να υπάρχει μια απλοοστήρι έξληρησι, αλάντρησι.

Οι αλογερές άχτίδες του ήλιου άρχισαν να μ' ένοχλούν. Γύρισα μπρομύτα και γλίστρησα λίγο χιτί απ' τη σιά της άμπελλας.

Ετσι, υπορούσα να χιττάζω το πρόσωπό της μες Κρήντ. Κι' αυτό ήταν κάτι που θάθελα να το κάνω συνεχώς, άνοητα, μέρα και νύχτα.

— Αέισε αληθινά τον κόπο, γιατί ήταν η γονητικώτερη κοπέλλα που είχα δει στη ζωή μου.

— Αποκλείεται να αυτοκτόνησε; μου έλεπε.

— Ίσως. Μά δέν είναι πολύ πιθανόν... Γιατί ν' αυτοκτόνησε μ' ένα σουβλί; Τάχαρουν άλλα, πιο πρακτικά μέσα.

— Μά αν είχε σκοτώσει αυτή το φίλο της;... Ίσως να ένοιωσε την άγχα, να τιμωρήθη, πεθαίνοντας με τον ίδιο τρόπο... Οι έφημερίδες λένε πως ήταν πολύ θρησκα.

ΤΟ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ ΜΕ ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΣΠΕΡΤΑ

της—μια μεγάλη μου λύπη, γιατί ήταν τόσο τεράστια, ώστε κοβότανε το μισό πρόσωπό της.

— Όταν με ρωτήσατε αν ο φίλος σας είχε πάει στη λέσχη, ανέχισε, ήμουν βέβαιη πως δε θα είχε πάει. Μά έροπε να πεισθώ κι' αυτό. Βέβαια, είναι πολύ δύσκολο να μπη στη λέσχη όποιος δέν είναι μέλος της. Άλλά...

Είδατε σήμερα τις πρωινές έφημερίδες; ρώτησα, ενώ ξαπλωνόμουνα στην άμμο.

Γύρισε το κεφάλι της και με χιττάζε.

«Εννοείτε το δεύτερο έγγλημα!... Ξέρετε ποιά είναι το θύμα; Αυτή είχε βη με το φίλο σας; Αυτή τον είχε πάει στο παδγιόν;»

— Ναι, αυτή.

— Τι μυστηριώδης ύπόθεσι, τελοσπάντων! Έχει γίνει το γενικό θέμα συζητήσεως.

Πήρε τη μεγάλη τσάντα της κι' άρχισε να ψαχνόμει μέσα, όπως όλες οι γυναίκες.

— Ναι, μ' άσως να υπάρχει μια απλοοστήρι έξληρησι, αλάντρησι.

Οι αλογερές άχτίδες του ήλιου άρχισαν να μ' ένοχλούν. Γύρισα μπρομύτα και γλίστρησα λίγο χιτί απ' τη σιά της άμπελλας.

Ετσι, υπορούσα να χιττάζω το πρόσωπό της μες Κρήντ. Κι' αυτό ήταν κάτι που θάθελα να το κάνω συνεχώς, άνοητα, μέρα και νύχτα.

— Αέισε αληθινά τον κόπο, γιατί ήταν η γονητικώτερη κοπέλλα που είχα δει στη ζωή μου.

— Αποκλείεται να αυτοκτόνησε; μου έλεπε.

— Ίσως. Μά δέν είναι πολύ πιθανόν... Γιατί ν' αυτοκτόνησε μ' ένα σουβλί; Τάχαρουν άλλα, πιο πρακτικά μέσα.

— Μά αν είχε σκοτώσει αυτή το φίλο της;... Ίσως να ένοιωσε την άγχα, να τιμωρήθη, πεθαίνοντας με τον ίδιο τρόπο... Οι έφημερίδες λένε πως ήταν πολύ θρησκα.

Μπορεί να σκέφθηκε πως έτσι μονάχα θα μπορούσε να εξλιεωθή.

Την χιττάζε, κατάαλκτος.

— Διάβολε! φώναζε. Διη σας μονάχα είναι αυτή η ιδέα;

— Οχι, έντελως. Κουβέντιασα με διάφορους. Κάποιος λοιπόν διατύπωσε την ύπόθεσι αυτή κι' ένω σκέφθηκαν ύστερα πως είχε ίσως δικη.

— Αν ήμουν στη θέσι σας, δε θάπαθα το κεφάλι μου για μια ύπόθεσι που άφορά την άστυνομία.. Το θύμα εργαζόταν σ' ένα κατάστημα του Άρρουν Πόιντ, στη «Σχολή Κεραμικής». Έχετε πάει ποτέ εκεί;

— Μα ναι, βέβαια. Πηγαίνω συχνά. Μ' άρεσουν εξαιρετικά τα έργα του Χάν. Είναι ένας θαυμάσιος τύπος. Την περσινή βδομάδα, άγόρασα ένα αγαλματάκι του.

— Είγατε δη ποτέ αυτή την κοπέλλα στο μαγαζί του;

— Δε μπόρω να τη θυμηθώ. Τάχαρουν τόσες πολλήτριες εκεί μέσα!...

— Απ' όσα άκουσα, είχα την έντύπωση πως το κατάστημα αυτό είναι για τους τουρίστες...

— Από μια πλευρά, ναι. Μά άπαχως και μια δεύτερη άθουσα, πίσω, όπου ο Χάν έλάμβανε τα ωραιότερα έργα του. Έκεί μπαίνουν μόνο οι καλύτεροι πελάτες του.

— Άστε δουλεύει καλά το μαγαζί του;

— Φυσικά. Και το άέζει! Είναι αληθινά μεγάλος καλλιτέχνης.

Βλεπόντας την, μάντευα πως ήταν έλκυστική. Ο ένθουσιασμός φώτιζε το πρόσωπό του.

— Σκεπτόμουν να πάω να ρέω μια ματιά στο μαγαζί του, μ' άπ' αυτές τις μέρες. Θέλετε να πάμε μαζί, μες Κρήντ;... Θα έπιθυμούσα να δω τα άριστογνήματά του.

Δέν είμαι άνοηστής, βέβαια, αλλά μ' ένδιαφέρει πολύ η καλλιτεχνική άγγελιοπλαστή.

Η κοπέλλα σόπασε για λίγο. Δέν ήξερα αν δίσταζε ή αν σκεπτότανε...

— Ναι, απάντησε έπιτέλους. Όταν πρόκειται να ξαναπαύ, θα σας είδοπομω. Μένετε πάντα στο «Αντέλα»;

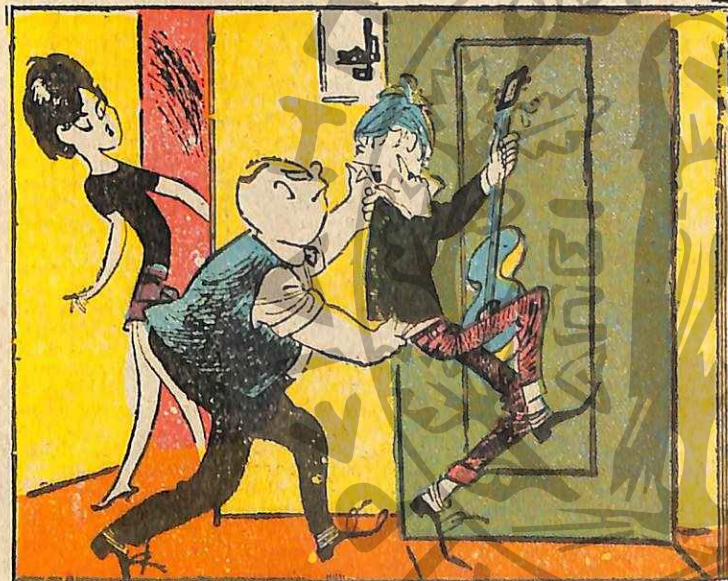
— Α, αλήθεια! Πως έξοατε δτι είχα μείνει σ' αυτό το ξενοδοχείο, όταν μου τηλεφωνήσατε χιές το βράδυ;

«Η μες Κρήντ έβαλε τα γέλια. Είχε δοντια θαυμάσια, χαρμονικάτα και άσπρα σαν το χιόνι στον ήλιο. Το γέλιο της δέν ήταν μια απλή γκομιάσα, όπως τόσων και τόσοων γυναικών. Μούφερονε μια έλαφοει άνατοχίλα στη σαροκοκαλία...»

Μ' ένθουσίαζε κυριολεκτικά αυτή η κοπέλλα. Ποτέ άλλος δέν είχα νοήσει έτσι τον έαυτό μου, απ' την εποχή του ποότου μου έρωτικού ραντεβού, έδω και 15 γούνα...

— Ρώτησα την κ. Χιμερσον, κι' έμεινε άσπαση. Αυτός δά έξοει όλη κι' έχει πάντα έτοιμη απάντησι για κάθε τι.

— Α, καλά! Γιατί δε μπορούσα να καταλάβω πως με άνακαλώνατε... Άλλ' άς ξαναγυρίσουμε στο θέμα μας. Οχι, δε μένω πιά στο

— Θέλω να σας δώ να μου χιττάτε κανένα αυτόνοασο, όταν θα γίνω άργότερα διάσημος...

Διά Ρευματισμούς 'Αρθρικά 'Ισχυαλγίαν...

...σας συνιστώ υπευθύ-
ως την συσκευήν:

**ΦΙΛΙΠΣ
infraphil**

Είς τας άνω-
τέρω περιπτώσεις ή έ-
φαρμογή τής θερμότη-
τος επιτρέπει την κα-
τάπαυσιν του πόνου και
εύνοει την θεραπείαν.
'Η εύεργετική αυτή θερ-
μότης σας παρέχεται με
τόν άποτελεσματικώ-
τερον τρόπον από την
συσκευήν **infraphil**

Θεραπεία διά τής θερμότητος
ΑΡΧ. 350

**ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ INFRAPHIL
ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ**

ΔΙΑΝΟΜΗ ΦΑΜΑΡ Δ.Ε.

Συμπληρώσατε και αποστεί-
λατέ μας τό κάτωδι δελτίον

Πρόν την ΦΙΛΙΠΣ Δ.Ε.
Ταχ. Θυρίκ 113 - ΑΘΗΝΑΙ
'Αποστείλατέ μου ΔΩΡΕΑΝ, άνευ
ούδεμιός υποπρεώσεως έκ μέρους
σου, τό αναλυτικόν τεύχος διά τής
συσκευής infraphil.
ΟΝΟΜΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

**ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ
ΠΕΠΕΙΡΑΜΕΝΟΙ**

Ειδικοί δι' έρευνάς-πληροφορίας έ-
πι πάσης φύσεως ιδιωτικών έμπιστευ-
τικών ύποθεσών, γάμων, διαζυγίων,
επιτηρήσεως ανηλίκων, ανάκτησεως
πραγμάτων υπό κατάσχεσιν κλπ. Διε-
θνές Γραφείον Πληροφοριών «Α-
THENES», Παρισσού 2 (πλατεία
Κλαυθμώνος), τηλ. 227.709. Την σφ-
ραρότητα των εργασιών μας έγγρα-
ται ή πολυετής εδóκιμος δημοσία
πρόηγησής μας.

«Αντέλφι». Με παρακάλεσαν να
τους άδειάσω τή γυνίκα... Βλέπε-
τε, μου έκανε τσες επισκέψεις ή
άστυνομία, στην κάμαρά μου. Ώ-
στε ή διευθύνσι του ξενοδοχείου
άνησυχησε στά σοβάρα. Φοβάται
μήπως φαντασθούν οι πελάτες πώς
γίνονται συνεχώς άστυνομικές έφο-
δοι... Πρόπει να βρω κάποια άλλη
στέγη, ως τό βράδυ.

— Δέ θάβι εύκολο, αυτή την
εποχή.
— Κι' όμως πρέπει να ταχτο-
ποιηθώ γάπου, άποσδιόποτε.
— Μπορείτε να τ' άγιάτε πέ-
ρα μόνος σας, χωρίς ύπηρεσία;
— Τί έρώτησι! Μήπως φαντά-
ζεσθε πώς έχω ύπηρετικό προσω-
πικό, στο σπίτι μου;... Μά γιατί
μέ ρωτάτε; Έχετε τίποτα υπ' ό-
ψι σας;

— 'Ισως δέν είναι αυτό που ή-
τάτε... Έχω μία βιλίτσα, στο
'Αρρόον Μπέν. Άναγκάστηκα να
τή νοικιάσω για δύο χρόνια. Δέν
τή χρησιμοποιώ πιά καθόλου. Άν
θέλετε, μπορείτε να μείνετε σ'
αυτή.

Την κούταξα, κατάπληκτος.
— Άστεια τό λέτε;

— Μά όχι, καθόλου. Σας την
παρουσιάζω, άν σας ενδιαφέρει. Εί-
ναι έπιλωμένη, έχει ό,τι χρειάζε-
ται. Έχω ένα μήνα να πατήσω τό
πόδι μου εκεί, την τελευταία ύμω
φορά που πήγα, ήταν όλα εν τά-
ξει. Δέ θάχετε παρά να πληρώσε-
τε τό λογαριασμό του ήλεκτροικού.
«Όλα τ' άλλα είναι κανονισμένα.

— Δέν ξέρω πώς να σας εύχα-
ριστήσω για την καλωσύνη σας,
μίσ Κοήντι!

— Άν είσατε έλεύθερος, τό
βράδυ, μπορούμε να πάμε μαζί ως
εκεί. Θά φάω έξω, άπόψε. Θέλετε
να συναηθούμε μετά τις 10; Στο
μεταξύ, θάχω φροντίσει για τή
σύνδεσι του ήλεκτροικού και του νε-
ρού. Και θά σας φέρω τό κλειδί.

— Μά, μίσ Κοήντι... Δέν ξέρω
τι να πώ... Να ένοχληθήτε τόσο,
για έναν άγνωστο;... Δέ θάθελα
να κάνω κατάχρησι τής εύγενείας
σας...

— Δέν πρόκειται καθόλου για
ένόχλησι, απάντησε.

Θάβινα ότιδήποτε, για να μπο-
ρέσω να δώ τό μάτι της, πλώ
άπ' τά μεγάλα γυαλιά... 'Ημωνα
βέβαιος πώς θά καταλάβινα πολ-
λά πράγματα άπ' την έκφρασί
τους.

Κύτταξε τό ρολόι της.

— Πρόπει να φύγω τώρα, δη-
λωσε. Θά φάω με τό μπαμπά. Και
δέν του άρέσι να περμένη.

— Καλλίτερα να μή του ήπτε
πώς θά με φιλοξενήσετε! τής σύ-
στησα, ενώ την κούταξα να φορά
ένα έλαφρό φουστάνι πάνω άπ'
τό μαγιό της. Έχω την έντύπωσι
πώς δέν του άρέσω καθόλου. Μπο-
ρεί να σας μεταπειση.

— Δέ δίνω ποτέ άγαφορά στο
μπαμπά τί πρόκειται να κάνω...
Θέλετε να συναντηθούμε στις 10
μυροστά στη «Λέσχη Μουσικε-
ταίος»; Άπό κεί, θά πάμε στη βιλ-
λίτσα μου.

— Ό κεύ!

Μου χαμογέλασε γλυκά κι' άπο-
μαζώνηκε, ενώ έγώ την παρα-
κολουθούσα με τό μάτι. Νομίζα
πώς είχα περάσει πρό πολλού την
ήλικία που με συγκινούσαν οι χα-
ρές. Μά τώρα, κοιτάζοντας τό
πέλλες, αντιτάζοντας τή και τόν
καυτωμένο περπάτημά της και τόν
κυματισμό των γοφών της, έννοι-
θα πώς ξανάβινα 20 χρόνια...

*
'Αφού έφαγα σ' ένα μπαρ, έα-
ναγνώρισα στο ξενοδοχείο κι' έστία-
ξα τις βιλίτσες μου. Κανόνισα με
τό Τζέι, τό γκαρμόν, να στείλι τά
πράγματα του Σέπεν στη γυνίκα
του. Έπειτα τής έγραψα λίγα λό-
για, συνοδεύοντας τό γράμμα μου
μ' ένα τσέκ 100 δολλαρίων κι' έ-
ξηγώντας τής πώς θά έξέπερτα
την προκαταβολή αυτή άπ' τό συ-

νολικό ποσό που θά τής πλήρωνε.
Έίχε έρθει πιά ή ώρα να πάω
στη δίκη. Είπα να κατεβάσω τις
βιλίτσες μου στη Μπαρνα και πλη-
ρώσα τό λογαριασμό μου. 'Ο
Μπαρνούερ μου ζήτησε και πάλι συ-
γγνωμή γιατί χρειάζονταν τό δω-
μάτιό μου, του είπα όμως πώς εί-
χα βρή να μείνω άλλου και πώς
δέν ύπηρε λόγος να στενοχωριέ-
ται για μένα.

Έπειτα κατέβηκα στο γραφείο
του Γκρήβς. Τόν βρήκα να γυαλί-
ζι τά παπούτσια του με μία φα-
νέλλα. Τόν ρώτησα άν θάρζότανε
στη δίκη.

— Μ' έχουνε καλέσει, είπε πε-
τώντας τή φανέλλα μέσα σ' ένα
συστάρι.

Διόρθωσε τή γραβάτα του, πήρε
τό καπέλλο του και πρόσθεσε:

— Νάρθω με τ' αυτοκίνητό σας,
ή να πάρω τό λεωφορείο;

— Νάρθιτε εύχαριστως, απάν-
τησα.

Στό δρόμο, τόν ρώτησα άν είχε
δih τό πτώμα τής Τέλια Κούζινς.

— Κανείς δέ μού τό ζήτησε, ά-
πάντησε. 'Ο Ράγκιν δέ δίνει πεν-
τάρα για μένα. Κάλεσε μονάχα τό
Μπαρνούερ. Φαντασθήτε! Αυτόν που
θάταν άνίκανος ν' αναγνωρίσι την
ίδια τή μάννα του, άν την έβλεπε
έξαλωμένη στο μάμαρο του γε-
ροστομίου! Σημειώσατε δέ πώς
δέν ήταν καθόλου εύκολη ή ανα-
γνώρισή του θύματος! 'Οπως την
είχαμε δη, με τό καπέλλο της και
με τό μαύρο γυαλιά της, έμοιάσε
μ' όποιοδήποτε άλλη κοπέλλα με
μαύρη περούκα.

Άπόφυγα να του πώ πώς είχε
γελαστή στο ζήτημα τής περούκας.
Γιατί να τόν κακοχαρώδισα;
Βοήκαμε μονάχα εννιά πρόσωπα
στην αθούρα του δικαστηρίου. Τά
έξι άπ' αυτά ήταν οι συνθημιέ-
νοι άργόστολοι που σγινάζουν στις
δίκες. Τ' άλλα τρία όμως τράβη-
ξαν την προσοχή μου.

Τό πρώτο ήταν μία νέα γυναι-
κα, με γυαλιά χωρίς σκελετό. Έίχε
την άσπρη και άπαθή έκφρασι
τής τέλειας γραμματούς. 'Ηταν
κομψή, μ' ένα φόρεμα από γκοφό
τοιά με άπλετες γαργιτούδες. Κα-
θότανε στο βάθος και στενοχω-
ρούσε όσα λέγονταν.

Πρόσεξα επίσης δύο κυρίες, ά-
ψωγα ντυμένες και καλοθεμέ-
νους, που κάθονταν άντίκρου στον
«κόρονο». 'Ο τελευταίος τούς
γαργέτσε μπαίνοντας, καθώς κι'
όταν τελείωσε ή συνεδρίασι.

'Ο «κόρονο» έδειχνε πώς βα-
νούσανε τομερά, μ' όλη αυτή την
ιστορία. Μου σύστησε να συνταμέ-
ψω την κατάθεσί μου. Άκουσε ά-
σηρημένα τις φλυαρίες του Μπα-
ρνούερ. Δέν κάλεσε καθόλου για έ-
ξέτασι τό Γκρήβς. Και φέοθηκε
ξεοά στο φύλακα των παιδιών.

Μόνο όταν ο Ράγκιν σηκώθη-
κε και δήλωσε πώς ή άστυνομία
συνέχιζε την έρευνα και πώς ή-
τούσε μία μικρή αναβολή, ο «κό-
ρονο» φάνηκε επιτέλους πώς έυ-
πνοδσε. Έδωσε άμέσως αναβολή
8 ήμερών κι' έφυγε γρήγορα άπ'
την πόρτα του βάθους.

'Αφού έδωσα κατάθεσι, είχα
Ξαναγνωρίσει στη θέσι μου, δί-
πλα στο Γκρήβς. Τόν ρώτησα τό-
τε άν ήξερε τούς δύο καλοντυμέ-
νους κυρίες.

— Έργάζονταν στο γραφείο
του Χέσκι, μού είπε. Είναι ο
σπουδαιότερος δικηγόρος τής Κα-
λιφορνίας.

— Μήπως αναλαμβάνει τις ύ-
ποθέσεις του Κοήντι;

— Άκριβώς.

— Κι' εκείνη ή Ξανθεία, με
τό μολύβι, στη μύτη, ποιά είναι;

— 'Ο Γκρήβς δέν ήξερε να με
πληροφορήσει.

Πρόσθεσε πώς θά γνώριζε στο
«Αντέλφι» με τό λεωφορείο.

— Έλάτω να μή μ' άφίσετε
χωρίς ειδήσεις σας, είπε.

Μούφαξε τό χέρι κι' έφυγε.
Φύγαμε όστερα κι' οι δύο κυρίες
κι' έμεινα μονάχος με τό Ράγκ-
ιν. Πήγα τότε κοντά του και
τόν ρώτησα:

— Έχετε νεώτερα;

— Όχι, απάντησε με κάποια
δυσφορία. Όχι άκόμα... Δέν έχω
ανακαλύψει ως την ώρα τίποτα
για κείνο τό σουβί... Τώρα προσ-
παθούμε να εξακριβώσουμε τό πα-
ρελθόν τής κοπέλλας. 'Ισως ν'
ανακαλύψουμε κανένα συνταρακτι-
κό μυστικό τής ζωής της.

— Σοβαρά;... Δέν κάνετε μία έ-
ρευνα και στον ιδιωτικό όίό του
Κοήντι; 'Ισως να μην πάη χα-
μένος ο κόπος σας... Τόν αντι-
προσωπεύαν εκείνοι οι δύο κύριοι;

— Έίχαν έρθει άπλώς να ρί-
ξουνε μία ματιά, για να περά-
σουν την ώρα τους. Έχουνε μία
υπόθεσι που θά δικαστή σε λίγο,
και ήσαν κάπως νωριότερα.

— Έβόλα να γέλια.

— Ά, έτσι σας είπανε; Και
οείς τό χάρατε;

— Άκούστε, μού είπε ξερά ο
Ράγκιν. Δέ μπορώ να χαλαρώ-
ρησω. Έγώ δουλεύω. Πρόπει να
φύγω.

— Άν τυχόν με χρειαστήτε,
θά μείνω στο 'Αρρόον Πόιντ.
Βρήκα εκεί μία βιλίτσα.

Με κούταξε παρόξενος.

Δέν ήμουν παρά μία διλ-
λίτσα στο 'Αρρόον Πόιντ, μού εί-
πε. Νομίζα πώς άνήκε στη Μάρ-
γκωτ Κοήντι.

— Πραγματικά, είναι δική της.

Άλλά τή νοικιάσα έγώ.

Με κούταξε πάλι, άνοιξε τό στό-
μα του για να πη κάτι, αλλά με-
τάνοισε, με χαρέτσε κι' έ-
φυγε.

Βγήκα κι' έγώ και πήρα τ'
αυτοκίνητό μου.

Η ώρα ήταν 4½. Πρώτσα έ-
να πόλισμαν που δούροκνταν τά
γραφεία του «Ταχυδρόμιου». Μι-
δωσε την πληροφορία, σάν να
μυόχανε καμιά σπουδαία χάρη.
Έφτασα στην έφημερίδα γα-
τά τις 5 παρά τέταστο. Είπα
στην κοπέλλα που ύποδεχότανε
τούς επισκέπτες, πώς ήθελα να δω
τό Ράλ Τούυ, και τής έδωσα την
χάρτα μου.

Άφού περιμένα πέντε λεπτά,
με δόχηγσε σ' ένα μικρό γρα-
φείο, όπου εργαζόταν ένας άν-
τρας με την πλά του στο στό-
μα. 'Ηταν ψηλός, εύσωμος, με
γκρίζα μαλλιά, τετράγωνο σαγό-
νι και ξεθωριασμένο μάτι. Μού
άπλωσε εγκάρδια τό χέρι του,
πάνω άπ' τό άκατάστατο τραπέ-
ζι του.

— Καθίστε, κύριε Μπαρντον,
μού είπε. Έχω άκούσει για σας.
Μου τηλεφώνησε ο Χόλντινγκ και
με προσέδοποίησε για την πιθανή
έπισκεψή σας.

Κάθησα άντίκρου του.

Δέν έχω να σας πώ πολ-
λά πράγματα για την ώρα, κύριε
Τούυ. 'Ηθελα να σας γνωρίσω
όμως. 'Ισως, σε λίγο καιρό, θά
έχω κάτι για σας. 'Ο κ. Χόλ-
ντινγκ μού είπε πώς άν σας φέ-
ρω ενδιαφερόουσες πληροφορίες,
θά τις δημοσιεύσατε.

Χαμογέλασε, δείχνοντας τά ά-
σπρα και λαγονικά δόντια του.
Έγώ δημοσιεύω πάντα την
αλήθεια και μόνο την αλήθεια,
απάντησε. Αυτή είναι ή δουλειά
μου! Είμαι εύχαριστημένος για
τή γνωριμία σας... Θά σας κα-
τατοπίσω για ό,τι συμβαίνει στην
πόλι μας. Άφού άκούσατε τό
Χόλντινγκ, ήθελε τώρα κι' ή σει-
ρά μου.

Ξαλωθήκε στην πολυθρόνα του,
έστειλε ένα συννεφάκι καπνού
προς τό τιάβι και συνέχισε:

— Σ' ένα μήνα, θάχουμε δη-
μοσιεύσει έλλογές. Πρόπει να έξα-
φανιστή τότε ή κλίμα, που κρα-
τάει την έξουσία εδώ και πέντε

χρόνα. Κι' ο μόνος τρόπος για
να την έξουδετερώσουμε, είναι να
τή κόψουμε τό «λοιφέ»!

Πρόπει να έξερετε ότι τό Σαιν
Ραφαέλ είναι μία άπ' τις πλουσι-
ότερες πόλεις τής άκτής του Ει-
σηνίου. Είναι ή εύνοσημένη δια-
μογή των εκατομμυριοχών. Που-
θενά άλλου, εκτός άπ' τό Μαϊά-
μι, δέν υπάρχουν τσες διασκε-
δάσεις για τούς τυχερούς τής
ζωής.

Όστόσο, ή πόλι μας δούκεται
στά χέρια των γκαλγκστερς. 'Ο-
ση δύναμι κι' άν έχη άποχτήσει
ο Κοήντι με τά λεφτά του, δέ
θά μπορούσε ποτέ, άκόμα κι' άν
τό ήθελε, ν' άπαλλάγη άπ' τούς
ήλστες και τούς εκδιαιτές. Μά
ούτε και τόν ενδιαιφέρει, φτάνει
μονάχα να χροδίζη πολλά... Δέν
είναι κακός άνθρωπος ο Κοήντι,
κύριε Μπαρτον. Μόνο που είναι
άπιστος και θέλει ν' αποδίδουνε
τά λεφτά του. Άν τόν βοηθάνε
σ' αυτό οι γκαλγκστερς, δέν έχει
καμιά άντίρρησι. Δωροδοκεί δέ ο-
λα τόν κόσμο, στη Δημαρχία, στην
άστυνομία, για να μην έχουν άν-
τίρρησι κι' οι άλλοι.

— Κι' ο δικαστής Χάρρισον
σκαπεύει να καθορίση αυτή την
κόπο του Άνγελίου;

— 'Ο Τούυ άνυσήκωσε τούς ώ-
μους του.

Αυτό έχει ύποσχεθι να κά-
νι, άν έλκενι. Μά δέ θά κάνει
τίποτα, στην πραγματικότητα. Δέ
λέω πώς δέ θά γίνη ένα κάποιο
εξαθάβισμα. Μά, σ' ένα-δύο μή-
νες, θάχουμε πάλι τά ίδια. 'Ο δι-
καστής θ' ανακαλύψη πώς φου-
σκωσε μυστηριωδώς ο λογαρια-
σμός του στην Τράπεζα. Τότε
θα κάποιος θά του χαρίση μία
Κάντιλλακ. Και στο τέλος θά
ζοήνη πώς είναι εύκολότερο ν'
άφισι να κινάνε τά πράγματα,
χωρίς να έμπευθαίνι. 'Ο Χάρρι-
σον θ' άντικαταστήση τόν Κοήν-
τι. Κάθε άνθρωπος είναι τίμιος
ως ένα σημείο. Πάντα μπορεί να
γείναι νά τόν εξαγοράση, άν του
δώση πολλά λεφτά.

— Είχα την έντύπωσι πώς ο
Κοήντι διευθύνει όλες αυτές τις
δωμάκες καμίνες. Άν δέν είν
αυτός, τό άφεντικό, ποιος είναι
λοιπόν;

— 'Ο Τούυ τράβηξε μερικές ρου-
φιές με την πλά του, πριν ά-
παντήσει:

Είμαι εκείνος που χρησιμο-
ποιεί την περιουσία του Κοήντι
και που κυβερνάει πραγματικά την
πόλι: ο Κορντέξ, ο ιδιοκτήτης τής
«Λέσχης Μουσικεταίος». Αυτός θά
μείνη πάντα στη θέσι του, κι' άν
άκόμα ήττηθι ο Κοήντι κι' άντι-
κατασταθι άπ' τό Χάρρισον.

Δέν έχουμε μάθει πολλά πρά-
γματα γι' αυτόν. Ξέρουμε μονά-
χα πώς έφτασε μία μέρα άπ' τή
Νότιο Άμερική και πώς είναι τε-
τραπέρατος, ικανός να βγάλι λε-
φτά με κάθε είδους κομπίνα. 'Ο
Κοήντι είναι άγγελουδι, μπισοτά
στον Κορντέξ... Άν μπορούσε
κάποιος να τινάξη στον άέρα τόν
Κορντέξ, τό Σαιν-Ραφαέλ θά
γλύτωνε όριστικά άπ' όλους τούς
γκαλγκστερς. Κανείς όμως δέν
έχει τή δύναμι να τό κατορθώση.

Όστε ή «Λέσχη Μουσικε-
ταίος» δέν είναι ή μοναδική έπι-
χείρησι του Κορντέξ;

— 'Ο Τούυ χαμογέλασε πικρά και
κούνησε τό κεφάλι του.

— Άσφαλώς όχι. Κάνει ν' ά-
ποδίδουνε για λογαριασμό του τά
λεφτά του Κοήντι. Παρά για πα-
ράδειγμα τό καζίνο. 'Ο Κοήντι
χορηγοδότησε τό καζίνο του και
εισπράττει τό νοίκι. Μά ο Κορ-
ντέξ παίρνει 25 τοίς 100 άπ' τά
έσοδα. Άν άρνούτανε να του τό
δώσουνε, θά τούς τινάξε στον άε-
ρα με μία μπουλά... Τό ίδιο γί-
νεται και μ' όλα τά νυχτερινά
κέντρα, τό θέατρο, τούς κινημα-

τογράφους. Σκίζουν όλοι τό κε-
φάλι και πληρώνουνε.

Σκέφτηκα ένα λεπτό αυτά που
είχα μάθει. Δέν ήταν καινούργια.
Τά ίδια γίνονταν στη Νέα Τόρ-
κη, στο Λος Άντζελες, στο Σάν
Φρανσίσκο, παντού.

Μήπως ο Σέπεν είχε ανακαλύ-
ψει κάτι που μπορούσε να ένο-
χλήση τόν Κορντέξ στις κομπί-
νες του;

Ήταν άριστο λαγωνικό,
ο μακαρίτης, μυριότοτα άμέσως
κάτι τέτοιες δουμίες.

— Προσπάθησα να σας δώσω
μία ιδέα τής καταστάσεως, συ-
νέχισε ο Τούυ. Έτσι έχουν τά
πράγματα... Σας συνιστώ έξ αλ-
λου να φυλάγεσθε άπ' τό Χόλ-
ντινγκ! Μή του έχετε καθόλου
έμπιστοσύνη. Έφόσον παίξετε τό

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

Τού ύποσέθηκα να προσέχω.
Ώστερα του έξηγησα τις ύπο-
θέσεις μου πώς μπορούσε να ύπό-
χρη κάποιος δεσμός μεταξύ του
Σέπεν και του Κοήντι. Τού έ-

παιχνίδι του, σας παίρνει με τό
καλό. Φτάνει όμως να κάνετε μία
κίνησι που δέν την έγκρίνει, για
να σας γνωρίση την πλάτη και να
σας εξακαταλήψη στην τύχη σας.

δωσα όλες τις λεπτομέρειες. Τού μύησα επίσης για το μυστηριώδες φαελλάκι με τα σπύρια.

— Έγώ υποθέτω, πρόσθεσα στο τέλος, πως ο Κορντέλ κάλεσε το Σέπευ, για να παρακολουθήσει τη γυναικία του, ή για κάτι παρόμοιο. 'Αλλ' ο Σέπευ άναγκάστηκε τυχαίως κάτι πολύ σοβαρό, άσχετο με τον Κορντέλ... 'Ισως να κάνω λάθος, αλλά δε φαντάζομαι πως ένας τύπος σαν

τόν Κορντέλ μπορεί νάβγαλε να δολοφονήσουν κάποιον!

— Ο Τρούφ κουνήσε το κεφάλι του. — Έχετε δίκιο, ποτέ δε θα κανε ένα τέτοιο πράγμα. Μπορεί να χτυπήσει αλλού, άποιοι στέκεται εμπόδιο στο δρόμο του, όχι όμως να τον δολοφονήσει.

— Έγερσε πίσω στην πολυθρόνα του και πρόσθεσε:

— Το άσχημο είναι πως δε μπορούμε άκόμα να δημοσιεύσουμε τίποτα, άπ' όλη αυτή την ιστορία... Μά ελπίζω να βρούμε κι άλλα πράγματα, άν ψάξουμε...

Προειδοποιήσεις του 'Επιστ. 'Ινστιτούτου Αισθητικής ΚΑΣΤΡΙΩΤΗ

Προς το γυναικείον φύλον

Προειδοποιούμε τις υπερτριγυλικές 'Αλτιδές μας ότι άνεύθυνα πρόσφατα προβαίνουν σε άπορητικές εντός κομμωτηρίων, μηδενίζον σχέσιον έχοντων με την αισθητικήν, μετατρεπούσας αυτές σε πειραματώζωα ή εντός αμφιθέλων ποιότητος και προσελύσεως αυτοκαλουμένων κατ' ευφημισμόν 'Ινστιτούτων. Ως έχομεν καταγγείλει ενάποιν του 'Εξοχ. κατ' ουρου 'Υγιεινής, τόσο προφορικώς όσον και ένυπογράφως δι' άναφοράς, εϋρόντες πλήρη κατανόησιν, ως και διά τού τύπου, τα άποτελέσματα της θραστηριότητος των άνω προσώπων είναι δυσπεριγρηπτά. 'Η αισθητική πρέπει να άσκήται ό π ευθύνως εντός των 'Ινστιτούτων Αισθητικής μερικά των όποιων είναι έντως εράμιλλα των καλλιτέρων ευρωπαϊκών και όχι λάθρα και ανεξέλεγκτα, άκδη και με το έσολιστικόν κατ' οίκον.

Είς την Γενικήν Αισθητικήν Προσώπου—Σώματος και ειδικά ως προς την 'Αποτρίχωσιν, το 'Ινστιτούτον μας θεωρείται έκ των πρώτων εις τά Βαλκάνια και Μέση 'Ανατολή, διότι άσκήται αυτοπροσώπως από πεπειραμένον διπλωματούχου έπιστημόνου Αισθητικού από 20 ετίας με πλήρη έπιστήμη, εύσυνειδήσει. 'Η 'Αποτρίχωσις είναι ΡΙΖΙΚΗ 100%, χωρίς να καταλείπεται το ελάχιστον έχνος και ενεργείται με καταπλησσούσαν ταχύτητα, άνώδυνα, ώστε να καθιστάμεθα παντελώς άκαταγώνιστοι. 'Η πληθώρα των ενθέρων ένγρφων εύχαριστήριον καθηγών (Παν) μίου, ισάφρων και άλλων έπιστημόνων, ως και έξεχουσών προσωπικοτήτων του τόπου μας είναι ό καλύτερος κριτής.

Δεχόμεθα: 9—1.30' και 4.30'—8 μ.μ. 'Ηρακλείτου 6 Κολωνάκι, Τηλ. 612.010. Αι συμβούλαι μας παρέχονται δωρεάν.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ
ΕΠΙΛΕΙΩΝΑ
Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΛΙΤΟΥ

Η ΑΘΗΝΑ
ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΑ
(1830 — 1900)

Πολυτέλης έκδοσις, εικόνες έντός κειμένου, 150 σελίδες. Τιμή δραχμαί 60.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Σκουφιάς 28 (παρά την 'Ομόνοϊαν) 9—2 και 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

καμιά βραδυή έφημερίδα.

Μου την έφερε, μαζί με τη υπόμνηση, μέσα όλες τις λεπτομέρειες για το δεύτερο έγκλημα και μια φωτογραφία του Ράναν με πόσα Σέλοζ-Χόλμς. Στην τελευταία σελίδα, ύπoχρε ή φωτογραφία της Τέμα Κορνίν. 'Από κάτω έγραφε πως ή άστυνομία συνέχιζε τις έρευνές της για τη δεύτερη μυστηριώδη δολοφονία του παθιγόν του Ματθ—Μητς.

— Ένώ κίτταζε άκόμη τις φωτογραφίες, μπήκε ό Γκορής κι ήθελε να καθήσει απέναντί μου.

— Άφου παράγγειλα και γι' αυτόν μια μπύρα, του έξηγησα πως σκόπευα να μωό κορυφή στη 'Δέσχη Μουσικαίω' και τον ρώτησα άν μπορούσε να με βοηθήσει σ' αυτό. Με κίττασε σαν ν' άμφεβαλε για τα λογικά μου.

— Πιό έγκολο είναι να μπήκε στο Λεικό Όιζο! μου έλεπε.

— Δεν είμαι βέβαιος γι' αυτό... Μου είπαν πως ή λέσχη βρίσκεται στον τελευταίο όροφο του 'Ρίτζ—Πλάζα'. 'Εσείς, που έχετε δουνέψει εκεί, θα έξερετε τα κατάρτα!

— Ο Γκορής σούφηξε τη μισή μπύρα του, άφισε το ποτήρι και σκούπισε τα χείλη του με την άναποδη του χερσιού του.

— Δε θα σας έξηγηρετούσαν σε τίποτα οι πληροφορίες μου, έλεπε. 'Η λέσχη καταλαμβάνει όλοκληρο το τελευταίο πάτωμα κι' έχει δύο ιδιαιτέρα άσανσέρ. Μπαίνει κανείς στο ξενοδοχείο, διασχίζει το χόλλ και άκολουθεί ένα διάδρομο, άφιστά. Στην άκρη αυτού του διαδρόμου βρίσκεται μια καγκέλλοπορτα, που κι τη φυλάνε δύο κέρβεροι.

— Άν δε σας γνωρίζουνε, δεν άνοίγουνε. Άν σας άναγνωρίζουνε, άνοίγουνε την καγκέλλοπορτα και σας βάζουν να ύπογράψετε σ' ένα βιβλίο. 'Τότερα άνεβαίνετε με το ένα άσανσέρ...Δεν έξω τι συμβαίνει έπειτα, γιατί δεν έχω άνεβεί ποτέ... Άν θέλετε να μ' άκούσετε, μην έμπεριχέστε άδιστα να μπήξε στη λέσχη. Θα χάσετε τον καιρό σας.

— 'Ταράχει ρεστωράν στη λέσχη; Φυσικά! Λένε μάλιστα πως είναι το καλύτερο του Σάν Ραφάελ. Δε μπορώ να το βεβαιώσω, άφου δεν έφαγα ποτέ σ' αυτό. Μά τί σχέση έχει!...

— Δεν πιστεύω να περνάνε άπ' τα μεγάλα χόλλ του ξενοδοχείου τα κορέα κι' οι κασέλες με τα νάγια, που προορίζονται γι' αυτό το ρεστωράν!

— Έξωσε τ' ατί του κι' άπάντησε: — Πους σας έλε τοίτο πράγμα; 'Ολ' αυτά, τα περνάνε άπ' την πίσω πόρτα του ξενοδοχείου, που βλέπει σ' ένα άδιέξοδο δρομάκι. Τα μαγειρεία του ξενοδοχείου βρίσκονται στο δέκατο όροφο, όπισ και το ρεστωράν.

Χαιρογέλασα με ίκανοποίησι.

— Αυτό φανταζόμουν κι' έχω, έλεα. Άν άνέβαινα λοιπόν κι' έχω από κεί, για να παραδώσω ένα πακέτο με τούφωμα, θα μου δινόταν ή ευκαιρία να ρίξω μια ματιά στη λέσχη. Δεν έξερετε κανένα άπ' το προσωπικό, που θα δεχότανε να με βοηθήσει; Θα του δώσω 50 δολάρια.

— Ο Γκορής σκέφθηκε πολλή ώρα κι' έλεε ύστερα:

— Έξω κάποιον που εργαζόταν εκεί. Λέγεται Χάρου Μπενάνο. 'Ηταν μάφια, νομίζω... Δεν έξω άν είναι άκόμη. Πάντως, βοίσκεται διαρκώς άλάνταρος, γιατί παίξει στις κούρσες... 'Ισως δεχτή να σας βοηθήσει.

— Τηλεφωνήστε του, άν θέλετε. Κι' άν εργαζεται άκόμη εκεί, πείτε του πως μπορεί να κερδίσει 50 δολάρια χωρίς να παρακωλύει στην πόρτα. Παράγγειλα μια μπύρα και ρώτησα το μάφια άν είχε

πονη βέστα και μαύρο παντελόνι. Βγήκα άπ' το άσανσέρ και του χαιρογέλασα.

— Διαιτρέχετε μεγάλο κίνδυνο! Μπορεί να σας προσδώσει ό Μπενάνο και να βοηθε πολύ άσχημη ύποδοχη!

— Τόσο το χειρότερο για μένα... Φροντίστε, σας παρακαλώ.

— Ο Γκορής άνασχηκωσε τους ώμους του και πήγε να τηλεφωνήσει. Ξαναγύρισε σε πέντε λεπτά.

— Έν τάξει, δήλωσε. Τον βοηθα και μου έλετε πως έχει τούση άνάγκη από λεφτά, ώστε θάπινε τη γυναικία του για 50 δολάρια... 'Οστόσο, έχω στη θέσι σας δε θα τον έμπούμεύομαι. Μπορεί να πάη να βοηθή το διευθυντή της λέσχης και να σας πουλήσει για 55 δολάρια.

— 'Ε, κι' ύστερα; Το χειρότερο που μπορεί να πάθω, είναι να με πετάξουν έξω με τις κλωτσιές... Τού είπατε την ώρα;

— Να! Θα σας περιμένη κοντά στο άσανσέρ. Φοβάμαι όμως πως, άφου πάση τα λεφτά, θα σας παρητήση στην τύχη σας.

— Δεν πρόκειται να πάση τίποτα, άν δεν ιδω πρώτα ό,τι θέλω... — Σταθήτε μια στιγμή! έλεπε ό Γκορής, σαν να του έβριζε κάποιον ιδέα.

Σηκώθηκε, έλειψε μισή ώρα κι' ύστερα ξαναγύρισε, κρατώντας ένα πακέτο. Τ' άφισε πάνω στο τραπέζι και μου έξηγησε:

— Έξω κάποιον που έμπούρε να κινάει. Θάβειε πολύ να διαθήση το είδος του στη λέσχη. Τού είπα λοιπόν πως θα μπορούσατε σεις να παρουσιάσετε ένα δείγμα στο διευθυντή. Και μούδωσε αυτό έδω το μουκάκι... Για το Θεό όμως, μην το δοκιμάσετε, γιατί θα πάθετε έλκος... Νά, πάρετε και μια χάρα το μαγαζιού. Και καλά έμπεροδύματα!

Φύλαξε την χάρα στο πορτοφόλι μου έλε. Το ρεστωράν, από δώ... Τί άλλο θέλετε να δήτε; — Θάβειε να πάρω ένα ένθύμιο...

— Άπο κεί είναι τα γραφεία, μου έλε. Το ρεστωράν, από δώ... Τί άλλο θέλετε να δήτε; — Θάβειε να πάρω ένα ένθύμιο...

— Άπο κεί είναι τα γραφεία, μου έλε. Το ρεστωράν, από δώ... Τί άλλο θέλετε να δήτε; — Θάβειε να πάρω ένα ένθύμιο...

μια μποτίλια άπ' το έλεγκτό κοινά μας. Δοκιμάστε το. Μπορεί να σας άνδιαφέρει.

— Πως μπήκε έδω; ρώτησε ό Γκορής το Μπενάνο.

— Εκείνος άνασχηκωσε τους ώμους του.

— Με βοηθε στο διάδρομο, έλεπε. Ζήτησε να σας μιλήση.

— Άνέβηκα με το άσανσέρ, πρόσθεσα έχω. 'Ο γέρος, στην έ-ξοπορτα, μ' άφισε να περάσω. Άσχημα έβγα!

— Δε δέχομαι ποτέ πλάσιέ, πα-οά μόνο με ραντεβού.

— Με συγχωρήτε, δεν το έξε-ρα, κύριε Γκορής! Θέλετε να μου δείξετε ένα ραντεβού για αύριο; Στο μεταξύ, μπορείτε να δοκιμά-σετε το κοινά μας. Κι' αύριο θα τα πούμε.

— Θα τα πούμε τώρα άμέσως, πρόσφερε κορτά μια φωνή, πίσω μου.

— Ο Γκορής κι' ό Μπενάνο πά-γωσαν. 'Οσο για μένα, ή καρδιά μου χορηπήθηκε στο στήθος μου. 'Εροίκα μια ματιά πάνω άπ' τον όμο μου. Ένας άντρας ψη-λόλιγος, πολύ μελαχρινός, με άφωρο σμόκιν και με μια άσχημη καμεία στη μπουντιέρα, στεζό-τανε 5—6 μέτρα μακριά μου. Εί-χε στενό πρόσωπο, γαμνή μύτη, λεπτά χείλια και ματιά μαύρα κι' εύκιντα. 'Ηταν ό τύπος του Νο-τιοαμερικανού, που έστρελλάνει τις γυναικείες και προκαλεί κάποια διασπασία στους άντρες.

Κατάλαβα πως ήταν ό Κορ-γιές. 'Αλλοιώς, δε θάκανε τούση έντύπωση στους άλλους δυό ή ευ-φάνισι του.

Προχώρησε και πήρε την χά-ρα που κρατούσε άκόμα ό Γκορής. Της έοριξε μια ματιά.

— Κι' αυτό... ρώτησε, δείχνον-τας το πακέτο που έλα άφισι πάνω στο πάτω.

— Ο Γκορής το ξετύλιξε διαστι-κά κι' έδειξε στον Κορντέλ τη μποτίλια. 'Εκείνος διάβασε την ε-τικέτα. 'Τότερα στράφηκε σε μένα. Σας είχα πη ότι, έδω κι' ένα μήνα! γαγγίσε. Δεν καταλα-βαίνετε τί θα πη ότι;

— Ά, με συγχωρήτε, δεν τώ-ξερα, δικαιολογήθηκα. Είμαι καινούργιος σ' αυτό τον τομέα.

— 'Ε, τώρα που το μάθατε, ξεφορτωθήτε με!

— Ναί, ναί, φεύγω... μουμού-ρισα, σαν τροπασιμένη. Άν σας άφίνα όποσο τη μποτίλια... Εί-ναι περίφημο κοινά! Και θα σας το δώσωμε φτηνά!...

— Δρόμο, έλεα!

Προχώρησα γρήγορα προς την πόρτα. Μα, μόλις είχα κάνει λίγα βήματα, παρουσιάστηκαν τρεις άντρες με σμόκιν και στάθηκαν μπροστά μου, κλείνοντάς μου το δρόμο. Οι δυό άπ' αυτούς μου ήταν άγνωστοι. 'Ο μεσιανός δ-μως ήταν ό Χέρτς! Τα γόνάτα μου λυγισαν, όταν τον είδα να με κιντάει μ' ένα άγριο σαρκασμό.

— Γεία σου, δομομοσιούνε! πρόσφερε σιγά. Με θυμάσαι;

— Ποτέ δε φανταζόμουν πως θα τον εύρισκα μπροστά μου... Περι-μένα πως θάβριγα καμιά κλω-τσιά, πως θα με πετούσαν έξω... όχι όμως πως θα κινδύνευα να με πετσόκοψη το ένοράι του Χέρτς!

— Μά τί συμβαίνει; ρώτησε νευρικά ό Κορντέλ.

— Αυτό το χάραμα λέγεται Μπράντον, έξηγησε ό Χέρτς. Εί-ναι ιδιωτικός ντετεκτιβ, συνεται-ρος εκείνου του παλιότομαρου, του Σέπευ.

— Ο Κορντέλ με κίτταξε παγω-μένα, άνασχηκωσε τους ώμους του και τραβήξε προς την πόρτα του γραφείου του, λέγοντας στο Χέρτς:

— Διώχτε τον από δώ.

— Πολύ εύχαρίστος, άπάντησε εκείνος χαμογελώντας. Κάνετε τόπο, παιδιά. Ως περπονηθώ μο-νάχος μου τον κύριο!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

Το υπεραυτόματο
Ταχυ-Σεβονάρ
Presto

ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ
ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ!

Νέαι άρχαι • Νέα Τεχνική
Νέαι έκπληκτικαί λειτουργ-
γίαι • Δέκα νέαι τελειοποι-
ήσεις • Πέντε νέαι αυτό-
ματα • Στέγνωμα σε δέκα
πέντε λεπτά

Μετατρέπεται σε Βαπέρ...!
Μετατρέπεται σε Χλιαράν...

ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ

με PRESTO τα ριουδιόποτε άλλου τύπου
χρησιμοποιούμενα Ίεσουάρ σας. Δέν
σας έξυπηρετούν... Δέν σας χρειάζονται
πλέον...

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΒΑΛΣΑΜΗΣ & ΒΑΛΣΑΜΗΣ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 6 (ΥΠΟΦΕΙΩΝ ΣΤΟΑΣΙΤΗΛ. 536.568 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΧΥΔΡΩΜΗΣΑΤΕ - ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑΤΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ ΣΑΣ!

ΟΠΩΣ κάθε βράδυ, η Μάργκοτ έκανε τὸ «νούμερό» της, ψηλά στὸν ἀέρα, πάνω ἀπ' τὴ στρουγγυλή πίστα τοῦ τσίρκου. Ἀπόψε όμως, ὁ λαϊκὸς της εἶχε στεγνώσει ἀπ' τὸ φόβο.

Τὰ γυμνασμένα χέρια τοῦ ἀντρα της τὴν ἐπίασαν ἀπ' τοὺς ἀστραγάλους, τὴν κούνησαν ἐμπρός-πίσω καὶ τὴν τίναξαν ὑπερὰ πρὸς τὸν τρυφερό φίλο της, ποὺ περιέμενε γιὰ νὰ τὴν πιάσει. «Ἦταν κι' οἱ τρεῖς τὸν ἀκροβάτης καὶ συνεργάζονταν ἀπὸ καιρὸ στὸ τσίρκο.

Μόλις κρεμάστηκε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Τόνι, ἡ Μάργκοτ τοῦ ψιθύρισε βιαστικά:

— Τὰ ξέρείς ὅλα!

— Εἰσαι σίγουρη; ρώτησε μὲ ταραχή ὁ φίλος της.

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι, ἐκείνη γύρισε τὰ μάτια της πρὸς τὰ κάτω, σὰ νὰ τοῦ ἔδειχνε τὸ μέρος, ὅπου ἦταν τετυωμένο τὶς ἄλλες φορές τὸ δόχτυ, κάτω ἀπ' τὶς κούνιες τους. Ἀπόψε, ὁ Τζέσε, ὁ ἀντρας της, εἶχε ἀπαιτήσει νὰ τὸ βγάλουνε.

«Γιὰ νὰ κάμῃ περισσότερη ἐντύπωσι τὸ νούμερό μας», εἶχε δικαιοδογή.

— Κύτταξε καὶ τὰ μάτια σου!... πρόσθεσε ἡ νέα γυναίκα. Ἐπειτα ἔσκιε πάλι τὸν ἀέρα, ξαναγυρίζοντας στὰ χέρια τοῦ Τζέσε, ποὺ ἐπρεπε νάιναι ἀνοιχτά γιὰ νὰ τὴν πιάσουν, ἦσαν όμως σφιχτοκλεισμένα. Πάνω ἀπ' αὐτὰ, τὰ μάτια τοῦ ἀντρα της τὴν κτύπαζαν εἰρηνικά.

Τὴν τελευταία στιγμή ὥστόσο, τὰ μακριὰ δαχτύλα τοῦ τετυωθῆκαν, τὴν ἀρπάξαν καὶ τὴν ταλαντεύσανε, γιὰ νὰ τὴν δώσουν φόρα καὶ νὰ μπορέσῃ ν' ἀνεβῇ κι' αὐτὴ στὴν κούνια, μαζί του, ἐνῶ ὁ Τόνι συνέχισε μονάχος του τὸ νούμερο.

— Τί θεὸς νὰ κάνης; Νὰ μὲ σκοτώσης; τὸν ρώτησε λαχανιασμένα ἡ Μάργκοτ.

«Ὅχι ἀκόμα, πρόσφερε ξερὰ ἐκεῖνος. Γιὰ τὴν ὥρα, διασκεδάω! Καὶ τινάχτηκε, μὲ τὴ σειρά του, ἀπ' τὴν κούνια, γιὰ νὰ συναντηθῇ στὸν ἀέρα μὲ τὸν Τόνι. Ἡ νέα γυναίκα τοὺς παρακολουθοῦσε μ' ἀγωνία. Καθὼς ταλαντεύονταν μαζί οἱ δύο τους, εἶδε πὼς ὁ Τζέσε μιλοῦσε στὸ φίλο της...

Ξαναῆθε ἔπειτα ἡ δική της σειρά νὰ βουτήξῃ στὸ κενό. Ἐμπιστεύθηκε πάλι τὴ ζωὴ της στὰ χέρια τοῦ Τζέσε, κάνοντας μέσα της μιὰ σιωπηλὴ προσευχή...

Ἐνα λεπτό ἀργότερα, βρισκόταν πάνω στὴν κούνια τοῦ Τόνι, κτυπάζοντας τὸν ἀντρα της, ποὺ ἔκανε μονάχος τὶς ἀκροβάσεις του.

— Εἶναι τρελλός! τρούλιζε ὁ Τόνι. Μοῦ εἶπε πὼς θὰ σὲ σκοτώσῃ, πὼς θὰ σ' ἀφίσῃ νὰ πέσης, στὸ τελευταῖο νούμερο, στὴ διπλὴ τούμπα!

Ἡ Μάργκοτ τὸν κτύπαζε μὲ περιέργεια, γιὰτὶ δὲν εἶχε διπλὸ τόσο ταραγμένο.

— Δὲν καταλαβαίνει; πρόσθεσε ἐκεῖνος ζωηρά. Πρέπει νὰ σταματήσῃς ἀμέσως! Βρῆς μιὰ πρόσφισι... πὼς στρουμπουλῆξες τὸ χέρι σου, ἂς ποῦμε!

— Ἀδύνατο, δήλωσε ἡ Μάργκοτ. Ποτέ δὲ θάκανα μιὰ τέτοια ἀπάτη. Ὁ κόσμος πληρώνει γιὰ νὰ μᾶς δῇ. Ἐχομε ὑποχρεώσεις ἀπέναντί του.

Κύτταξε ἀπὸ ψηλὰ τοὺς θεατὲς καὶ πρόσθεσε, πρὸς σιγὰ:

— Ἀπόψε, θὰ δοκιμάσουμε μιὰ συγκίνησι, ποὺ δὲν τὴν ἔχουμε ξανανοίσει ποτέ...

— Δὲν ἀστετεύεται, σοῦ λέω! ἐπιμένει ὁ Τόνι. Θὰ τὸ κάμῃ, αὐτὸ ποῦ εἶπε!

— Τὸ ξέρω... Ὑπάρχει ὥστόσο μιὰ ἐλπίδα... Ἀκούσε! Βλέπεις τὴν κάτω κούνια; Αὐτὴν ποὺ

ΟΙ 3 ΑΚΡΟ- ΒΑΤΕΣ

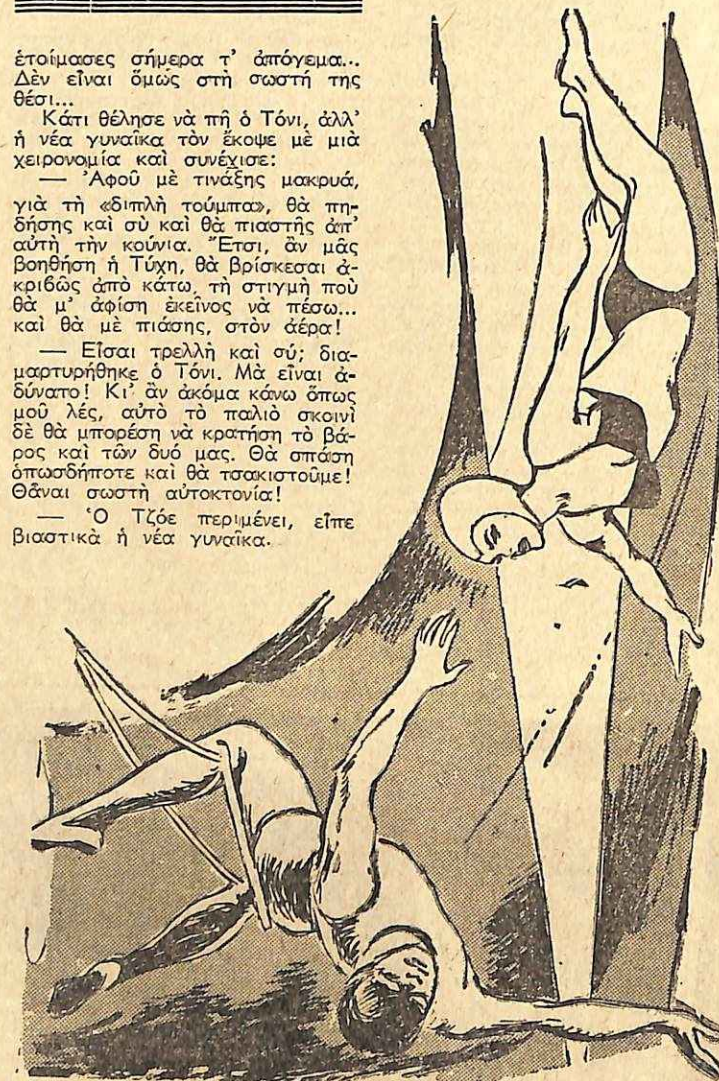
ἐτοιμάσες σήμερα τ' ἀπόγευμα.. Δὲν εἶναι ὁμῶς στὴ σωστὴ της θέσι...

Κάτι θέλησε νὰ πῇ ὁ Τόνι, ἀλλ' ἡ νέα γυναίκα τὸν ἔκοψε μὲ μιὰ χειρνομία καὶ συνέχισε:

— Ἀφοῦ μὲ τινάξεις μακριὰ, γιὰ τὴ «διπλὴ τούμπα», θὰ πηδήσῃς καὶ σὺ καὶ θὰ πιαστής ἀπ' αὐτὴ τὴν κούνια. Ἐτσι, ἀν μὲς βοηθήσῃ ἡ Τύχη, θὰ βρισκῇσαι ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω, τὴ στιγμή ποὺ θὰ μ' ἀφίσῃ ἐκεῖνος νὰ πέσω... καὶ θὰ μὲ πιάσῃ, στὸν ἀέρα!

— Εἰσαι τρελλή καὶ σὺ; διαμαρτυρήθηκε ὁ Τόνι. Μὰ εἶναι ἀδύνατο! Κι' ἀν ἀκόμα κάνω ὅπως μοῦ λές, αὐτὸ τὸ παλιὸ σκονίει δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ κρατήσῃ τὸ βάρος καὶ τὸν δύο μας. Θὰ σπάσῃ ὁπωσδήποτε καὶ θὰ τσακιστοῦμε! Θάιναι σωστὴ αὐτοκτονία!

— Ὁ Τζέσε περιμένει, εἶπε βιαστικά ἡ νέα γυναίκα.

Ἡ νέα γυναίκα τετυώθηκε πάλι καὶ συνέχισε τὸ «πέταγμα» της πρὸς τὸν Τόνι.

Κι' ἐτοιμάστηκε ν' ἀρχίσῃ τὰ καινούργια γυμνάσματά της, ποὺ θὰ καταλήγανε στὴ θεαματικὴ «διπλὴ τούμπα».

Καταλάβαινε καὶ δικαιολογοῦσε τὸ φόβο τοῦ Τόνι... Κι' ἀν ἀκόμα ὁ φίλος της ἔδρανε ἐγκαίρως στὴν κάτω κούνια, ἦταν αἰμώδης, καθὼς θάπερτε σὰ βολίδα. Μὰ, κι' ἀν τὸ κατάρθανε, θὰ τὸν παρέσυρε κι' ἐκεῖνος στὸ πέσιμό της, μὲ τὴν ὀρμὴ της, ἢ θὰ σπάζανε τὰ σκονιὰ τῆς κούνιας!

Τώρα βρισκόταν καὶ πάλι στὰ χέρια τοῦ Τζέσε. Κύτταζε τὸ πρόσωπό του καὶ τὴς φάνηκε πὼς εἶχε ἡρεμῆσει κάπως. Τὸν ἰκέτεψε μὲ τὰ μάτια της νὰ χαμογελάσῃ, γιὰ νὰ δειθῇ πὼς ἦταν ὅλα ἕνα ἀσχημὸ ἀστεῖο. Σὰ νὰ κατὰλαβε ἐκεῖνος, κούνησε ἀργὰ τὸ κεφάλι του καὶ τὴν τινάξε ὑπερὰ μα-

κριὰ, γιὰ τὴν προτελευταία ἀκροβάσι.

Ἡ νέα γυναίκα μάζεψε τὸ κορμί της, σὰ μπάλλα, ἔκανε μιὰ τούμπα στὸν ἀέρα, ὑπερὰ πεν-τὴθηκε πάλι καὶ συνέχισε τὸ «πέταγμα» της πρὸς τὸν Τόνι.

Τὰ χέρια τοῦ φίλου της γλυσπορούσαν ἀπ' τὸν ἰδρώτα, ἢ φυσιογνωμία του ἦταν τετωμένη. Ὁποῖο, τὴν ἐπίασε ἀπ' τοὺς καρπούς τὸν χεριῶν κι' ὑπερὰ ἀπ' τοὺς ἀστραγάλους.

— Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν; τῆς ψιθύρισε. Αὐτὸ ἀκριβῶς θέλει κι' ἐκεῖνος. Ἐλπίζει πὼς θὰ ἐπιχειρήσουμε αὐτὴ τὴν τρέλλα καὶ πὼς θ' ἀποτύχουμε, φυσικά!

Βαθεῖα σιωπὴ ἀπλωνόταν στοὺς θεατὲς. Ἡ Μάργκοτ ἔκρινε μιὰ, δύο τούμπες καὶ συνέχισε τὸ «πέταγμα» της πρὸς τὸν ἀντρα τῆς.

Ἐκεῖνος στεκόταν ὀρθὸς στὴν κούνια του, μὲ τὰ χέρια του ἀπλωμένα μπροστά, γιὰ νὰ τὴ δε-χτῇ.

Τὰ δαχτύλα τοὺς ἄγγιξαν, ἀλλ' ὁ ἀντρας δὲν ἔκανε καμιά προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ! Ὁ-περτε τώρα, ἀνέμεσε στὰ μπρῶ-στα του!... Ὁ Τόνι θὰ τὴν περιέ-μενε, στὴ χαμηλότερη κούνια. Θὰ προλάβαινε, ἄραγε, νὰ τὴν ἀρ-πάξῃ;

Μὰ, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Μάρ-γκοτ εἶδε πὼς ὁ φίλος της δὲν εἶχε πηδήσει... δὲν εἶχε κουνήθῃ καθόλου ἀπ' τὴ θέσι του. Δὲν εἶ-χε δοκιμάσει κανί!

Δὲν ἤθελε νὰ διακινδυνεύῃ τὴ ζωὴ του, γιὰ νὰ τὴ σώσῃ! Ὁ-πέβαινε ἡ Μάργκοτ, γιὰ χάρι ἐ-νὸς δειλοῦ, ἐνὸς ἀνδρὸς ἐγωί-στη!

Ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις πέρα-σαν σὰν ἀστραπὴ ἀπ' τὸ μυαλό της. Ὁ κόσμος ἐδόξαε μιὰ τρο-μαγμένη κραυγὴ, βλέποντας πὼς εἶχε ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Τζέσε...

Μὰ, τὴν ἄλλη στιγμή, τὰ δυ-νατὰ αὐτὰ χέρια, τὴν ἀρπάξαν ἀπ' τοὺς ἀστραγάλους καὶ στα-ματήσανε τὸ πέσιμό της!

Ἐμεινε γιὰ λίγο κρεμασμένη μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ξαντλημένη ἀπ' τὴ δυνατὴ συγκίνησι. Ὑστε-ρα ὁ Τζέσε τὴν ἀνέδρασε στὴν κού-νια, διπλά του.

Εἶχε παίξῃ περίφημα τὸ παι-χνίδι του. Τῆς εἶχε ἀποδείξει τὴ ἀξίει στὴν πραγματικότητα ὁ φί-λος της, πὼς τὴν κορόιδευε, λέ-γοντάς της, ὅτι τὴν ἀγαποῦσε!

Ἐνῶ ὁ κόσμος ξέσπαζε σὲ βροντερὰ χειροκροτήματα, ὁ Τζέσε ἀγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση τὴν γυναι-κα του, τὴν ἔσφιξε πάνω του καὶ τῆς εἶπε, χαμογελώντας:

— Ὁραῖο ἦταν αὐτὸ τὸ νού-μερο. Νὰ τὸ παρουσιάσουμε πρὸ συχνά.

— Κι' αὐτὸ... μουρμούρισε ἐ-κείνη, κολλώντας τὰ χεῖλιά της στὰ δικά του.

ΠΙΤ ΧΑΜΕΡΤΟΝ

Ο ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΛΗΚΙΟΣ ΠΑΡΑΣ

Ὁ Κολοκοτρώνης κι' ὁ Κα-ραϊσκάκης, οἱ δύο ἐρασιμαγενοὶ ἀρ-χηγοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21, ἐκτός ἀπὸ τὸ στρατηγικὸ τους δαιμόνιο, ἦταν καὶ δεινοὶ ἀνεκδο-τολόγοι. Εἶναι ἀμέτρητα καὶ ἀνέκ-δοτα, τὰ ἐπιγράμματα καὶ τὰ ἐ-ξυμνα ἀστεῖα, ποὺ εἶπαν στὶς πρὸ δραματικὲς στιγμὲς τοῦ ἀγῶνα.

Σταχυολογοῦμε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικά:

Στὴν Τριπολιτσά ἔγραψαν μιὰ σάτυρα κατὰ τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τὴν τοῖχοκόλλησαν στὴν ἐκ-κλησία. Ἦταν Κυριακὴ καὶ μα-ζεύτηκε πολὺς κόσμος καὶ τὴ διά-βαζε. Ὁ Γέρος τοῦ Μωριά, ποὺ πῆγαινε ἐκεῖνη τὴν ὥρα νὰ λει-τουρηθῇ, εἶδε τὸ συναγμένο κό-σμο κι' ἔστειλε τὸ γραμματικὸ του νὰ δῇ τι τρέχει.

Ὁ γραμματικὸς γύρισε μουνδι-σμένος καὶ δὲν ἤξερε πὼς νὰ τοῦ τὸ πῇ. Ὅταν, τέλος, ὁ Κολοκο-τρώνης ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, βῆκε ἔξω ἡρεμὸς, ἐξέκολλησε τὸ χαρτί κι' ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία, τὸ ἔδωσε στὸν παπά καὶ τὸν ὕ-ποχρέωσε νὰ τὸ διαβάσῃ στὸ λαό, μεγαλόφωνα.

Ἐπειτα εἶπε:

— Κρίνεται ἂν μὲ βρίζουν δι-καίσι!

Καί, ὅταν τὸ ἀκροατήριό ἐξ-εσπασε σὲ θερμὲς ἐκδηλώσεις γιὰ τὸ Γέρο τοῦ Μωριά, ἐκεῖνος πρό-σθεσε:

— Ὁ κἀλικιὸς παρὰς μένει στὸ νοικοκύρη του!

Ἀπὸ τὶς τραγωδίες τῶν Φιλικῶν

ΣΤΙΣ ἀρχὲς Δεκεμβρίου τοῦ 1820 οἱ πρόκοιτοι τῆς Πελο-ποννήσου εἶχαν συναχθῇ στὴν Τρι-πολιτσά γιὰ νὰ ὑποδεχτοῦν τὸ νέο διοικητὴ Χουρσίτ πασά.

Μετὰ τὴν ὑποδοχὴ, ποὺ τὴν ἔ-καναν ὅσο τὸ δυνατόν θερμότερη γιὰ νὰ τοῦ ἀποκοιμίσουν τὶς ὑπο-ψίες, ὅσοι ἦταν κατηχημένοι στὰ μυστήρια τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς πόλεως μαζεύθηκαν στὸ σπίτι τοῦ προύχοντα Κοσμᾶ. Ἐκεῖ σκέφθη-καν κι' ἔκριναν καλὸ νὰ κατηχή-σουν καὶ τὸν κοτζάμπαση (κοινο-τάχην) τῆς ἐπαρχίας ὅλης, Σωτή-ριο Κουγιά. Ἀνάθεσαν, λοιπόν, στὸν Κανέλλο Δεληγιάννη αὐτὴ τὴ δουλειά. Μὰ ὁ Δεληγιάννης, γνω-στὸς ἀνθρώπος, ἀνέβηκε.

Πετάχτηκε ὀρθὸς καὶ εἶπε:

— Τὸ μυστήριό τοῦ Ἐθνους δὲν τὸ φανερώνω στὸν Κουγιά, γιὰ νὰ γίνω κι' ἐγὼ ὁμιῶς τοῦ προδότη!

— Πῶς προδότης; τὸν ρώτησαν οἱ ἄλλοι.

— Νά, αὐτός, μόλις τὸ μάθη, θὰ τρέξῃ εὐθὺς νὰ τὸ μαρτυρήσῃ στὸ φίλο του, τὸν Ναζιπ ἐφέντη. Αὐτὸς θὰ τὸ κοινοποιήσῃ σ' ὅλους τοὺς ἀγάδες. Θὰ μᾶς θανατώσουν ὅλους καὶ τὸ ἔθνος θὰ χαθῇ!

— Ὁ Κουγιάς εἶναι φιλόπατρις καὶ θὰ τοῦ μαρτυρήσουμε τὸ μυσ-τήριό, τοῦ ἀπάντησαν.

— Θὰ ζάνετε κοιταμάρα, ποὺ θὰ μετανοήσετε γι' αὐτὴν πιρὰ!

Ἐγὼ φεύγω!... Κι' ὁ Δεληγιάννης καβάλλησε σ' ἄλογό του κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴν Τριπολιτσά.

Τότε οἱ πρόκοιτοι ἀνέβησαν τὴν ἐντολὴ στὸν Παναγιωτᾶ Ζαφει-ρόπουλο, πρὸς τὸ τοῦ χωριοῦ Φα-νάρι. Αὐτὸς δέχτηκε. Πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Κουγιά. Τὸν πῆρε σὲ ξε-χωριστὴ κάμαρα κι' ἄρχισε ἔτσι:

— Ἀρχοντα πρέπει καὶ σὺ νὰ γνωρίζῃς τὸ μεγάλο καλὸ, ποὺ θὰ γίνῃ γιὰ τὸ Γένος μας καὶ νὰ τὸ συνδράμης.

— Τί θέλεις νὰ πῇς; ρώτησε ὁ Κουγιάς.

— Εἶναι ἕνα φοβερὸ μυστήριό!

Ἦρθα νὰ σοῦ τὸ φανερώσω, ἀλ-λά πρέπει πρῶτα νὰ δοκιμήσῃς.

Συναγνημένους ὁ Ζαφειρόπουλος προχώρησε στὸ εἰκονοστάσιο, πῆρε τὸ εἰκόνασμα τῆς Παναγίας καὶ τὸ παρουσίασε στὸ Σωτήρι Κουγιά.

— Βάλε τὸ χέρι σου ἀπάνω! τοῦ εἶπε. Ὁρκίσου ὅτι δὲ θὰ τὸ μαρτυρήσῃς!

Ἀλλ' ὁ Κουγιάς ἀρνήθηκε νὰ δοκιμήσῃ. Τότε ὁ Ζαφειρόπουλος τὰ ἔχασε, γλώσσα κι' ἔμεινε γιὰ λί-γες στιγμὲς ἄφωνος. Ὅταν συ-νῆλθε, παρακάλεσε τὸν κοτζάμπα-ση νὰ μὴ μαρτυρήσῃ σὲ κανένα τῆς συνομιλίας τους κι' ἔφυγε ταραχ-μένος. Ὁ Κουγιάς, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, χτύπησε τὰ παλαμάκια.

— Γιάννη! φώναξε στὸν ὑπηρε-τή του, φέρε μου τὸ μινίσι μοι!

Ὁ Γιάννης τοῦ ἔφερε τὸ γούνο-ν ἐπανωφόρι τοῦ κι' ὁ Κουγιάς ἔτρεξε γρήγορα στὸ σπίτι τοῦ Να-ζιπ ἐφέντη, ὅπου ἦταν κι' ἄλλοι ὁμόθητοί του συναγμένοι καὶ τοὺς λέει:

— Ἀγάδες, ἀνοίχτε καλὰ τὰ μάτια σας! Οἱ οἰαγιάδες ἐτοιμά-ζονται νὰ χάνουν ἐπανάστασι καὶ νὰ σὰς σφάζουν ὅλους σὰν τραγιά!

Κι' ὁ ἱστορικὸς ἀναφέρει:

«Κι' ἀπὸ τότε πλεόν ἐκεῖνοι ἐν-νόησαν τὰ σῶτα-φρέτα τῶν Ἑλ-λήνων. Ἀλλὰ τοῦτο ἐδιασκέδασθη πρὸς καιρὸν. Ἐργάζαν δὲ καὶ οἱ κοτζαμπάσηδες εἰς τὰ ἴδια... Κατ' ἐκείνας δὲ τὰς ἡμέρας ἐπαρουσιά-σθη καὶ ἡ Ἐπανάστασις τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ τῆς Ἡπείρου. Καὶ ἐνεκα τοῦ γεγονότος τούτου, οἱ Ἕλληνες ἐ-

ΚΟΥΓΙΑΣ Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

Ἡ τιμωρία του μετὰ τὴν ἄλωσι τῆς Τριπολιτσᾶς

δικαιολογοῦντο, καὶ μάλιστα οἱ ἐν-τός τῆς Τριπολιτσᾶς ἔλεγαν ὅτι, ὅσα ἀκούονταν περὶ ἐπαναστάσεως, εἶναι σπερμολογήματα τοῦ ἀποστά-του Ἀλῆ Πασᾶ.

Στὸ μεταξὺ τὰ μέλη τῆς Φιλι-κῆς Ἐταιρείας, ἐξακολουθοῦσαν δραστήρια τὶς ἐνεργείες τους. Στὴν Τριπολιτσά οἱ Φιλικοὶ συγκεντρώ-νονταν σ' ἀπόκεντρα σπίτια τῶν «ἀδελφῶν» καὶ ἔκαναν συμβούλια.

Πλησίαζε ὁ Μάρτης τοῦ 1821. Μία μέρα ποὺ οἱ Φιλικοὶ ἦταν συγ-κεντρωμένοι στὸ σπίτι ἐνὸς συγ-τροφῶν τους, ὁ Σωτήριος Κουγιάς

τρέχει στοὺς κατκτηνῆτες καὶ τοὺς εἰδοποιεῖ. Ἐκεῖνοι ἔκριναν τὸ σπῆ-τι, χτυποῦν τὴν πόρτα, ποὺ τὴν εἶ-χε ὁμοῦ ἀμπαρώσει ὁ οἰκοδεσπότης ἀπὸ μέσα. Οἱ Φιλικοὶ, μόλις εἶδαν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοσοῦς ἔχθρους, κατάλαβαν τὴν προδοσία κι' ἐνοιώσαν ὅτι ἦταν χαμένοι.

Ἐχθροὺς, κατάλαβαν τὴν προδοσία κι' ἐνοιώσαν ὅτι ἦταν χαμένοι. Πὰρ' ὅλ' αὐτὰ διατήρησαν τὴν ψυ-χωραμία τους. Καὶ γρήγορα-γρήγο-ρα ἀποφάσισαν, γιὰ νὰ ξεγελά-σουν τοὺς ἄλλους καὶ νὰ κούνη-σιν τὸν ἀληθινὸ σκοπὸ τῆς συγκεντρώ-σεώς τους, νὰ προσποιηθῶν ὅτι...

ἔχουν βαπτίσαι.

Εὐτυχῶς ἔτυχε νὰ βρίσκονταν

μαζὶ τοὺς δύο παπάδες Φιλικοὶ, ποὺ ἄρχισαν εὐθὺς νὰ ψέλνουν, ἐνῶ ἡ οἰκοδέσποινα ἐξεφάσκιανε τὸ μο-ρὸ της, τάχα γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ στὰ χέρια τοῦ κομπάρου. Βέβαια, τὸ μορὸ ἦταν βαφτισμένο, αὐτὸ ὁ-μως δὲν τὸ ἤξεραν οἱ κατκτηνῆ-τες... Ὁ οἰκοδεσπότης ἀνοίξε τέ-λος τὴν πόρτα, οἱ ἐχθροὶ μῆλχαν μέσα ἄγριοι, μὲ γυνὰ γιγατὰ-νια. Κι' ὁ Ναζιπ ἐφέντης ρώτησε:

— Τί ζάνετε, φερε ἔσεῖς, ἐδῶ;

— Τὸ ἀγόσι μου βαπτίζουμε, ἀ-γάδες μου!... Καλῶς ὠρίσατε στὸ φτωχικό μου!... ἀπάντησε προση-κωνώντας ὡς κατὸ οἰκοδεσπότης.

Οἱ ἀγάδες καθίσαν νὰ παρακο-λουθήσουν τὴν τελετὴ. Κι' ἔτσι τὸ παιδί βαπτίστηκε γιὰ δεύτερη φορὰ.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἱεροσυνάγω-δα αὐτὴ καὶ οἱ ἀγάδες ἐφευγαν, ὁ Ναζιπ ἐφέντης εἶπε στοὺς ἄλ-λους:

— Ἰσαάλα! Αὐτὸς ὁ φίλος μου ὁ Κουγιάς εἶναι βωδι!...

— Μπουνταλᾶς! Μπουνταλᾶς! πρόσθεσαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀγάδες κι' ἔφυγαν ἠσυχασμένοι.

Ἦθε καὶ ἡ 25η Μαρτίου 1821. Βρόντηξε τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγίας

Ἦρθα νὰ σοῦ φανερώσω ἕνα φοβερὸ μυστήριό, ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ δοκιμήσῃς... τοῦ εἶπε ὁ Ζαφειρόπουλος.

Λαῶρας, ἀγάψε τὸ τουφέκι καὶ οἱ κατκτηνῆτες ἔτρεξαν νὰ κλειστοῦν μέσα στὴν ὠχυρωμένη Τριπολιτσά.

Μὰ ἀρχὸς ἀμέσως ἡ πολιτορχία τῆς ἀπὸ τὸν Κολοκοτρώνη καὶ τοὺς ἄλλους ἀρχηγούς. Ὅσο δὲ στένευαν τὰ προμάτια, τόσο ὁ Κου-γιάς ἔτρεμε, γιὰτὶ ἤξερε τί τὸν περιέμενε.

Μαζὶ μὲ τοὺς πολιορκητὲς ἦταν καὶ ὁ ὀπλαρχηγὸς Ἰωάννης Δα-γρές, ἀπὸ τὶς Κασεὲς τῆς Ἀργο-λίδας. Μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐται-ρείας ἀπὸ τοὺς πρώτους γενναίους ἀγωνιστῆς, εἶχε μαζί του 300 παλ-ληκάρια Ἀργίτες καὶ Τσιπανί-τες. Ὁ Δαγρές, ὅσον καιρὸ βα-σιτοῦσε ἡ πολιτορχία, εἶχε τὸ νοῦ τοῦ στὸν προδότη Κουγιά.

Στὶς 26 Σεπτεμβρίου 1821, ἡ Τριπολιτσά ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Ἑλλήνων. Περωνώντας μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες, ὁ Γιάννης Δαγρές ἔ-φτασε στὸ σπίτι τοῦ Σωτήρι Κου-γιά, μῆλκε μέσα καὶ τὸν βόηξε τριτοπρόσωπο σ' ἕνα ὑπόγειο.

— Προδότη! τοῦ φώναξε.

— Καί μὲ μιὰ σπαθιά, τοῦ πῆρε τὸ κεφάλι!...

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ

ΔΥΟ ΕΡΣΤΕΥΜΕΝΩΝ

Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνιο, ἕνας νέος Γερμανός, ὁ Φόιτς Σουμάχερ, βρή-κε δουλειὰ ὡς μάγειρος στὸ φορ-τιγὸ «Μερακούριους». Ἐνῶ λοιπόν, ἔκανε τὸ πρῶτο ταξίδι του, στὸ ρωσικό λιμάνι τοῦ Ἀρχαγγέλου,

γνώρισε κι' ἀγάπησε τὴν Ρωσίδα 19 χρονῶν, τὴν Ὀλγα Ζεγόροβα. Τῆς πρότεινε νὰ παντρευτοῦνε κι' αὐτὴ δέχτηκε. Ἀλλ' οἱ γονεῖς τῆς κοπέλλας δήλωσαν στοὺς ερωτη-μένους πὼς ἦταν ἀδύνατος ὁ γά-μος τους, γιὰτὶ οἱ σοβιετικὲς ἀρ-χές δὲ θὰ ἐπιτρέψανε ποτέ στὴν Ὀλγα νὰ παντρευτῇ ἕνα ξένο καὶ νὰ φύγῃ ἀπ' τ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

‘Ο καλός στρατιώτης

ΜΙΑ φορά κι ‘έναν καιρό, ζούσε ένας βασιλιάς σωστός τύραννος. “Ακαρδός, σκληρός και τσιγκουνής όπως ήταν, είχε καντήθει να μη τον συμπαθή καθόλου ο λαός του.

Μια μέρα διάταξε να διώξουν απ’ το παλάτι έναν παλιό στρατιώτη, γιατί, όπως έλεγε, έρωγε το ψωμί του «χαράμι». ‘Ο γενναίος αυτός στρατιώτης είχε λάβει μέρος σε πολλές μάχες κι’ ακόμη ήταν και τραυματίας. Γι’ αυτό, με δυσκολία έκανε τις δουλειές, που του είχε αναθέσει ο βασιλιάς.

‘Ο στρατιώτης, λοιπόν, μόλις άκουσε τη διαταγή του αφέντη του, χωρίς κακία στην ψυχή του, έτοιμάστηκε να φύγει. Πήρε μαζί του ένα σακκούλι με λίγο ψωμί, το παγούρι του γεμάτο νερό, λίγα χρήματα στην τσέπη και ξεκίνησε για εκεί όπου θα τον οδηγούσε η μοίρα του.

Λίγο πιο έξω απ’ το κάστρο, αντίκρινε κάποιον γεροντάκι, που με λυπητερή φωνή του είπε:

— Καλό μου παλληκάρι, δώσε μου κάτι να φάω... Περίνω από την πείνα!

‘Ο στρατιώτης στάθηκε λίγο σκεπτικός. Τι να δίνει στο γεροντάκι που δεν είχε τίποτα άλλο από ψωμί και νερό; Μα’ η καλή του καρδιά δεν τον άφησε να διστάσει. Κι’ απλώνοντας το χέρι στο σακκούλι, πήρε το ψωμί και δώσε στο γεροντάκι μαζί με τα μισά χρήματά του. “Επειτα συνέχισε το δρόμο του.

Περπάτησε, ώρες πολλές. Άλλα σε μία στιγμή ένιωθε κορώσει και δίψα. Σήκωσε, λοιπόν, το παγούρι του για να φέρει τα χείλη του. Δεν πρόφτασε όμως να πιάσει την πρώτη γουλιά, όταν ξαφνικά άκουσε έναν βαθύ στεναγμό κοντά του. Κατέβασε άμέσως το παγούρι απ’ το στόμα κι’ έβριξε εκεί γύρω τη ματιά του. Και τότε είδε ένα γεροντάκι να κείται σ’ ένα χαντάκι και να τον κυτάζει ικετευτικά:

— Λυπήσου, παλληκάρι μου, του είπε, ο λαιμός μου καίγεται από τη δίψα. Δός μου κι’ έμένα λίγο νεράκι!

‘Ο στρατιώτης πρόθυμα βρόδισε τη δίψα του με το νερό του παγουριού του. Τούδωσε μάλιστα και τα υπόλοιπα χρηματά του. Το γεροντάκι ευχαριστημένο, εύλογησε το παλληκάρι κι’ αυτό συνέχισε το δρόμο του.

Είχε πιά νυχτώσει. Κουρασμένος, πενσιμένος και διψασμένος ο στρατιώτης στάθηκε σ’ ένα σταυροδρόμι. “Εκεί αντίκρισε ένα άγαλμα της Παναγίας. “Εκανε το σταυρό του και ξαπλώθηκε κοντά του για να κοιμηθεί, ζητώντας την προστασία της.

‘Ο στρατιώτης αποκοιμήθηκε άμεσα. Μα’ στον ύπνο του είδε ένα παράξενο όνειρο: Είδε, τάχα, πως δυο γεροντάκια στάθηκαν πλάι στο κεφάλι του, τον εύλογησαν και του είπαν:

— Παλληκάρι μου, πενσιμένος εσύ, βοήθησε την πείνα μας... Διψασμένος εσύ, έσθυσέ τη δίψα μας... Κι’ εκτός από αυτό, έδωσες ό,τι είχες και δεν είχες στί- τσέπες σου, σε δυο φτωχά κι’ άγνωστα γεροντάκια... Ξέρουμε ότι είσαι έρμος στον κόσμο. Κι’ άγνωστος ακούει γυρίζεις από πόλη σε πόλη με μόνο στηρίγμα την ελπίδα του Θεού... Τι ζητάς τώρα από μας;... Πές μας κι’ έμεις θα σε βοηθήσουμε σ’ ό,τι μπορούμε!

‘Ο στρατιώτης τότε τους αποκρίθηκε:

— Θέλω μία πίπα που να καπνίζω και να μη σώνεται ποτέ ο καπνός της. Αυτό, κι’ η καλή καρδιά, μου φτάνουν και παραπάνω!

“Αμέσως το ένα γεροντάκι του έδωσε μία μικρή πίπα, ενώ το άλλο του είπε:

— Κι’ εδώ, παιδί μου, φάνηκες γενναίος. Ζήτησες ένα τόσο μικρό πράγμα, ενώ άξιζε να σου δώσουμε πολύ περισσότερα. Λοιπόν, την πίπα στη δώσαμε... Την καλή καρδιά την είχες κι’ από πριν... Και τώρα, δεν μένει τίποτ’ άλλο παρά να εύλογησουμε το σακκούλι σου... Γι’ αυτό, ό,τι θάχει ο νους σου κι’ ό,τι πειθεί η καρδιά σου, θα το έρσις άμέσως μέσα σ’ αυτό!...

Τα δυο γεροντάκια χάθηκαν τότε, ενώ ο στρατιώτης γύριζε απ’ τ’ άλλο πλευρό.

Το πρωί που έβλινε, τρίδοντας τα μάτια του θυμήθηκε τ’ όνειρό του.

— Τι καλά που θάτανε να δίνανε αληθινό τ’ όνειρό μου! μωρίςε.

Ξαφνικά μπουδιά καπνού του χτύπησε στη μύτη. Γύρισε τότε και είδε πλάι του μία μικρή πι-

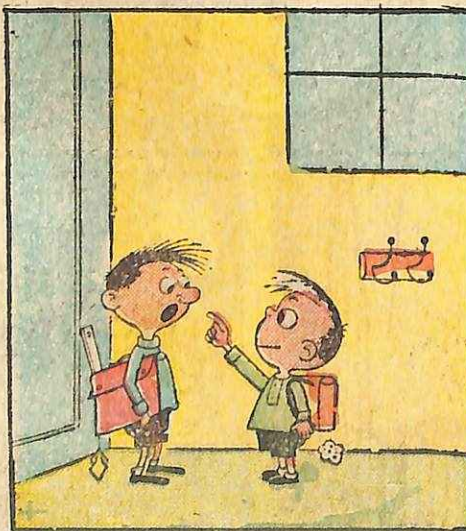

— Καλό μου παλληκάρι, δώσε μου κάτι να φάω... τοί είπε το γεροντάκι.

πα αναμένη κιόλας! Την πήρε στο χέρι και ρούφηξε με λαχράνη! Τον καπνό της, Μα’ στη ώρα ρουφούσε, είδε πως η φωτιά της δεν έσβησε.

— Φαίνεται πως θα έβη αληθινό τ’ όνειρο, ξαναείπε. Και με την πείνα και τη δίψα πούχω, τι καλά που θάτανε να έχω λίγο ψωμιούρι!

Και την ίδια εκείνη στιγμή είδε το σακκούλι του να φουσκώνει! Τ’ ανοίξε και έβλεπε μέσα ένα καρβέλι και δυο μεγάλα κομμάτια ψητό κρέας. Χορτάτος τώρα σηκώθηκε κι’ άρχισε να σκέφτεται κατά πού να τραβήξει. “Η καλή του όμως καρδιά τον έκανε να τη μέρα του: “Γιατί να μη ξαναγορίσω στην πατρίδα μου;... “Εκεί ο λαός υποφέρει απ’ την κακή διοίκηση του βασιλιά. Το σακκούλι μου δε θ’ άρξη να γεμίσει από καρβέλια,

— Βρέ, τι μεγάλη σουβούνια έχεις, Γιαννάκη!

— Τα δουλεύω χρόνια τώρα με το δαχτυλό. Γνωμάχη, γι’ αυτό μεγάλωσαν!

δταν εγώ θελήσω να το προστάξω. “Ετσι θα χορτάσω όσους πεινάνε!

Πήρε λοιπόν το δρόμο του γυρισμού. Σαν έφτασε όμως εκεί, έβριξε την πολύ ανάστατη. Κόσμος ήταν μαζεμένος στο παλάτι κι’ έδελεπε τους γιατρούς να πηγαϊνοέρχονται.

— Τι γίνεται εδώ; ρώτησε το φρουρό, που ήταν παλιός του φίλος.

— Θες να μάθεις τί γίνεται, φίλε μου; του αποκρίθηκε εκείνος. Νά, ο βασιλιάς μας τρελλάθηκε. Διάταξε σήμερα να σφάζουν τους μισούς υπηκόους κι’ αύριο τους άλλους μισούς! Κι’ η καμένη ή βασιλίσσα, για να τον ημερέψει, του υποσχέθηκε πως θ’ άρχισι από αύριο να εκτελούνται ή διαταγή του. Στό μεταξύ οι καλύτεροι γιατροί τον εξετάζουν...

— Άλλοίμονο, τρελλάθηκε ο άτυχος βασιλιάς μας! είπε λυπημένος ο στρατιώτης. Πώς άραγε να τον σώσω;

— Έσύ να τον σώσεις; ξεφώνησε ο φρουρός. Αύτος σ’ έδωσε σαν άχρηστο ακούλι, ύστερ’ από τόσων χρόνων θυσίες σου κι’ έσύ τον λυπάσαι; Δεν αφήνεις καλλίτερα να τον έρωδν τρελλό οι γιατροί και να τον κλείσουν κάπου να ψοφήσι; “Αρκετά τόσα χρόνια μας τυραννάει...

‘Ο πονηρός όμως στρατιώτης, χωρίς ν’ άκούση το φίλο του, μπήκε στην κάμαρα της βασιλίσσας. Τα δακρύα της του ράγισαν την καρδιά. Κι’ αφού την προσκύνησε, της είπε:

— Βασιλίσσα μου, εγώ θα σώσω τον αφέντη μου. Άλλά θέλω να μου δώση- το λόγο σου, πως έμα γίνει καλά ο βασιλιάς, θ’ άγαπήση το λαό του σαν καλός και δικαίος άνθρωπος. Θα πάγη να τον τυραννά, και θα φροντίξη για την ευημερία του!...

“Η βασιλίσσα ήταν τόσο άπειλισμένη, που αντί τα λόγια του στρατιώτη να την άγριψουν, πρόσταξε να τον άφησουν να κάνει ό,τι ήθελε για να σωθή ο άντρας της.

“Ετσι, ο στρατιώτης πήγε και στάθηκε στο κατώφλι της κάμαρας του βασιλιά. “Ανοίξε το σακκούλι του και κυττώντας τον θάνασιμένο από την τρέλλα βασιλιά, μωρμούρισε:

— “Η άδικη, η σκληρή, η τυραννική ζωή σου σε γέμισε από διαβόλους, αφέντη μου... “Επειδή όμως θάνασις έφτανε, άς φύγουν τώρα από πάνω σου κι’ άς μπουν στο σακκούλι μου! “Αμέσως ένα σωρό νυχτερίδες άρχισαν να βγαίνουν απ’ το στόμα του βασιλιά και να τρυπώνουν στο σακκούλι του στρατιώτη.

Μα’ μόλι- εκείνος έκλεισε το σακκούλι, κάτι σαν σεισμός κλόνισε το παλάτι. “Ηταν ο αρχιδιάβολος, που παρουσιάστηκε μπροστά του και του φώναξε:

— Ξέρεις καταραμένε, πως θα τα ανάφέρω αυτά στο Θεό; Μού φυλάκισες τους υποτακτικούς μου στο σακκούλι σου και μού έρρωσες την Κόλαση... Ποιος θα φροντίξη τώρα εκεί κάτω για τα καζάνια της πίσσας;

Τότε ο στρατιώτης τούδειξε μία καρέκλα και κάθισε κι’ αυτός αντίκρισε τον στόν καναπέ. Κι’ αφού τούδωσε την πίπα να καπνίση, του είπε:

— Τους υποτακτικούς σου καλά τους σιγύρισα... Πρόσεξε, γιατί θα πάθεις κι’ έσύ τα ίδια, εκτός αν μού υποσχεθής κάτι... Λοιπόν, θα τους άφησω ελεύθερους, γιατί χρειάζονται κι’ αυτοί... “Αν ήταν άχρηστοι, κι’ αυτοί κι’ έσύ, τότε, ο Θεός θα σάς είχε κερανώσει... Δε θα έαναπατήσεται, λοιπόν, το τραγοπόδαρό σας εδώ μέσα, γιατί θα χεστε να κάνετε μαζί μου!

Κατατρομαγμένος ο αρχισταναός, ζητώντας να κρύψη την ταραχή του στον καπνό της πίπας, ύποσχεθηκε στο στρατιώτη ό,τι του ζητούσε. Τότε εκείνος άνοιξε το σακκούλι, κι’ οι νυχτερίδες φτερούγισαν από τ’ άνοιχτο παράθυρο!...

Κι’ από τη στιγμή εκείνη ο βασιλιάς σταμάτησε τα τρελλά του λόγια και τις τρελές του διαταγές... “Η βασιλίσσα έλείποντας αυτό το θαύμα, ξεσηκώσε το λαό σε μεγάλο πανηγύρι. “Ανοίξε τις πόρτες του παλατιού και ζήτησε να σφάξουν τραπέζια με πλούσια φαγητά και ποτά, για να φάνε και να πιουν οι υπήκοοι στην όγεια το βασιλιά. Και πρώτα απ’ όλους κάλεσε τον καλό στρατιώτη για να τον άναμειψη. Μα’ ο στρατιώτης δε δέχτηκε ούτε τιμές ούτε πλούτη από τον μετανοημένο βασιλιά του. “Ισα-ίσα, έφυγε κρυφά απ’ το παλάτι για ν’ αποφυγή τις περιπολίες του. Κι’ από τότε, άόρατος απ’ όλους, άδελτος από Θεά Χάρι, γυρίζει νύχτα-μέρα την πατρίδα, σκορπίζοντας τα καλά του και παρακολοθώντας αν ή βασιλίσσα κόπησε το λόγο της κι’ αν ο βασιλιάς δε χη τ’ άγαπή, καλωσύνη και δικαιοσύνη στους υπηκόους του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΕΟ ΡΙΣΗΣ... ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ

— “Ελα μέσα, Ρισή... Μια και έχεις ένα σπουδαίο επαγγελματικό ραντεβού, θα σοι σιδερώσω λίγο τη γραβάτα και θα σοι φρεσκάρω το σακκάκι...

— Είσαι πολύ καλή, Νίνα... Το ραντεβού αυτό πρόκειται πραγματικά να παίξη σπουδαίο ρόλο στη ζωή μου.

— Μπα!... Τι έπαθες το σιδερό μου;... Δε ξεσταίνεται...

— Σε μια στιγμή- μή θα στο έχω διορθώσει...

— Θα έπρεπε ίσως να το βγάλεις προηγούμενος από την πρίζα...

ΜΠΡΡΡ... ΝΤΑΚ...

— Πώ!... Πώ!... Κάηκε ή άσφάλεια!

— Κάπου γίνεται ένωση... Περίμενε και όλα θα διορθωθούν. “Ας άνάψω ένα σιρίτο...

— Πρόσεξε, Ρισή... Θα βάλεις φωτιά στην κουζίνα μου και είναι από ναύλον!...

ΑΑΑΧ!...

— Τρέχω να φέρω νερό!...

ΓΚΛΟΤΠ.

— Γεήγορα, να περπατάσουμε να τη σβήσουμε...

— Κι’ εγώ, όταν θα έχω ανάγκη από σιδερώμα θαόχομα σε σενα, Νίνα...

— “Αλλη φορά, όταν θα χαλάη το σιδερό, έσένα θα φωνάξω, για να μου το φτιάξης...

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΜΑΡΚΟΝΙ

Ο εφευρέτης του ασυρμάτου τηλεγράφου

Ο Ιταλός φυσικός Γουλιέλμος Μαρκόνι γεννήθηκε στη Βολωνία της Ιταλίας το 1874. Από μικρό παιδί ο Μαρκόνι έδειχνε μεγάλη κλίση προς τη φυσική και τον ηλεκτρισμό.

Τις ανώτερες σπουδές του τις έκανε στα πανεπιστήμια του Λιόρνου και της Βολωνίας.

Το 1895, διαβάζοντας τις θεωρίες, που είχε γράψει ο Κλάουζ Μάουερ σχετικά με τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα και τα σχετικά πειράματα, που έκανε ο Χέρτς, σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να πραγματοποιήσει ένα σύστημα τηλεγραφίας δίχως σύρμα.

Κι' επέτυχε στα πειράματά του. Έτσι, το 1896 έφυγε για την Αγγλία, όπου έκανε τις επιδείξεις του και πήρε το πρώτο δίπλωμα ευρεσιτεχνίας.

Το 1897 ιδρύθηκε στο Λονδίνο η «Ασώματος Τηλεγραφική Εταιρεία Μαρκόνι». Και το 1898 εγκατεστάθηκε ασύρματη επικοινωνία μεταξύ Αγγλίας και Γαλλίας.

Ο Μαρκόνι προχώρησε κατόπιν στις μελέτες του και στις σπουδές του κι' έγινε διδάκτωρ των Φυσικών Έπιστημών και κατόπιν, τιμής ένεκεν, επίτιμος διδάκτωρ των Πανεπιστημίων της Οξφόρδης, και πολλών άλλων πανεπιστημίων.

Η πιο μεγάλη τιμή που του απονεμήθηκε, ήταν όταν η «Ακαδημία της Σπουδολογίας» τον ξεχώρισε και του έδωσε το βραβείο Νόμπελ των Φυσικών Έπιστημών, το 1909, αναγνωρίζοντας μ' αυτό τον τρόπο τις υπηρεσίες που πρόσφερε με τον ασύρματο τηλεγράφο.

Το 1914 ο Μαρκόνι εξελέγη στην «Ιταλία γερουσσής».

Το 1929 ο βασιλεύς της Ιταλίας τον τίμησε με τον τίτλο του μαρκησίου.

Το 1930 εξελέγη πρόεδρος της «Ιταλικής Ακαδημίας».

Το 1931, έκανε μια σπουδία επιδείξεως της επινοήσεως και ικανότητος του. Στο Σίδνεϊ της Αυστραλίας θα γίνονταν τα εγκαίνια μιας μεγάλης εκθέσεως.

Ο Γουλιέλμος Μαρκόνι πέθανε

Ο Γουλιέλμος Μαρκόνι.

ότι θα μπορούσε από μια τόσο μεγάλη απόσταση, δηλαδή, ενώ αυτός θα βρισκόταν στη Γένοβα, ν' ανάψει τα φώτα της εκθέσεως στο Σίδνεϊ. Και το πέτυχε!

Το 1932 ο Μαρκόνι ήθελε στην Αθήνα. Κι' εδω οι δημοσιογράφοι του έκαναν την εξής ερώτηση:

— «Η Έπιστημη θα μπορούσε να οδηγήσει τον άνθρωπο στη λύση των προβλημάτων της ζωής;

Ο Μαρκόνι, σαν αληθινός επιστήμονας, απάντησε:

— Πιστεύω ότι η Έπιστημη θα βοηθήσει σημαντικά. Η μηχανή είναι καρπός της Έπιστημης και οι πνευματικές τάσεις της ανθρωπότητας, δε θα είχαν καμιά ενόγληση από αυτήν, αν χρησιμοποιείτο ως υπηρετής του ανθρώπου και όχι ως αφέντης του.

Ο Μαρκόνι ήταν πιστός Χριστιανός. Τα πρώτα λόγια, που έλεγε όταν εισήγαγε στη λαοφιλία τα βραβεία κύματα, ήταν τα λόγια της Κυριακής προσευχής. Δόξαζε πάντα τον Θεό, για τις εφευρέσεις του:

«Οι ούρανοι διηγούνται δόξα Θεού. Έλεγε με τον ασύρματο, τα δε αϊθέρια κύματα των ουρανών με ακατάλαστες δοξολογίες».

Ο μεγάλος αυτός επιστήμονας διακήρυξε ότι μόνη της η επιστήμη δεν μπορεί να ερμηνεύσει πολλά μυστήρια και προσάπτει τον μυστήριον της ύπαρξός μας.

Ο άνθρωπος από τότε που άρχισε να σκέπτεται, ασχολήθηκε με την έρευνα των προβλημάτων, που χωρίς την πίστη, μένουν άλυτα.

Πιστεύω στη δύναμη της πίστης, έλεγε και διακηρύσσοντας ότι είναι πιστός. Πιστεύω όχι μόνο ως Χριστιανός, αλλά συγχρόνως και ως επιστήμονας.

Ο Γουλιέλμος Μαρκόνι πέθανε στη Ρώμη το 1937.

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Των μικρών αναγνώστών μας

— Πώς λεγόταν ο πατέρας της σίας Φιλοθέης;
— Άγγελος Μπενιζέλος.

— Τι ήταν ο Μιχαήλ Άγγελος Μπουναρόττι, τότε και πότε γεννήθηκε και πότε πέθανε;
— Ο Μιχαήλ Άγγελος γεννήθηκε το 1475, κοντά στη Φλωρεντία της Ιταλίας. Ήταν μεγάλη καλλιτεχνική μεγαλοφυΐα κι' έγινε ένας από τους διασημότερους γλύπτες, ζωγράφους και αρχιτέκτονες του κόσμου. Πέθανε στις 18 Φεβρουαρίου του 1564.

— Πότε ανέκρινε την αυτονομία της ή Βόρειος Ήπειρος και ποιος έγινε πρόεδρος της πρώτης Κυβερνήσεώς της;
— Η ανακήρυξη της αυτονομίας της Β. Ήπειρου έγινε στις 17 Φεβρουαρίου 1914 και πρόεδρος ήταν ο Γ. Χ. Ζωγράφος.

— Τίνος κόρη και τίνος σύζυγος ήταν η Άλκηνη;
— Ήταν κόρη του Ήλεκτρουνα και σύζυγος του Άμφιτρονα.

— Τι είναι η Άμαθος;
— Πόλις της Κύπρου.

— Το δράμα του Γκαίτε «Φάουστ» ποιος μουσικοσυνθέτης το έκανε μελοδράμα;
— Ο Γκούναυ.

— Τι ήταν ο Γλάδστων;
— Ένας μεγάλος Άγγλος πολιτικός, που άγαπούσε την Ελλάδα. Αυτός πρωτοστάτησε να δοθεί η Έπτανησος στην Ελλάδα.

— Με ποιόν τίτλο πέθανε ο εξερευνητής και θαλασσοπόρος Βάσκο ντε Γκάμα;
— Με τον τίτλο του αντιβασιλέως των Ινδιών, σε ηλικία 55 ετών, στο Κοχίν, στις 24 Δεκεμβρίου του 1524.

— Η γιαγιά πήρε μαζί της το Δημητράκη, για να επισκεφθεί μια φίλη της. Σε λίγη ώρα, ο μικρός, που άρχισε να βαρύνεται, ρώτησε δυνατά τη γιαγιά του:

— Δε φεύγουμε, γιαγιά;
— Η γιαγιά του έριξε δυο άγριες ματιές και μουρμούρισε σιγά:

— Γιατί δε φέρνειςαι ευγενικά, Δημητράκη;
— Κι' εκείνος, μ' όλη του την απλότητα, ξαναρώτησε, με ευγένεια:

— Σάς παρακαλώ, γιαγιά, δε φεύγουμε;
— Η κ. Τασία δέχεται σπίτι της ένα κοριτσάκι, που της έστειλε μια φίλη της να την προσλάβει ως υπηρέτρια, κι' αφού τη βάσει να καθήσει, τη ρωτά:

— Πώς σε λένε, κορίτσι μου;
— Γαρουφαλιά, κυρία.
— Και πού κάθεται;
— Στην καρέκλα!

— Η μητέρα: Παιδιά μου, θλίψω να καθαρίσετε τ' αχλαδιά που σάς έδωσα να φάτε.
— Τα παιδιά: Και βέβαια, μαμά!

— Και τί τις κάνατε τις φλούδες;
— Τις φάγαμε ύστερα, ξεχωριστά!

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Δίδυμη διπλή πυραμίδα

1) Α. 2) Α. 3) ΙΑ. 4) ΜΑ. 5) ΚΑΙ. 6) ΜΑΣ. 7) ΚΙΝΑ. 8) ΜΑΡΣ. 9) ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ. 10) ΑΝΤΙ. 11) ΜΥΡΑ. 12) ΙΝΑ. 13) ΑΡΜ. 14) ΑΝ. 15) ΡΑ. 16) 17) Α.

Μία παροιμία

Χωρίζοντας τους αριθμούς ως ακολουθίας:
1.10.1.12.1.19.7.18 — 13.5.15.18 — 3.5.17.15.18 — 4.9.1.10.15.13.9.1.17.7.18.

Διατάξτε την παροιμία: «Άκα μάρτης νέος γέρος διακονιάρης».

Έπανάφερατε την τάξη
Η σωστή σειρά των χαρακτήρων στη δεύτερη στήλη είναι η ακόλουθη: 1) Πήνόν, 2) Όρκετόν, 3) Ψάρι, 4) Έντομον, 5) Θεός, 6) Σαρκοδόν, 7) Μαλάκιον, 8) Σκύλας, 9) Μύρμηξ, 10) Σκορπιός.

Λεξιγρίφος

Αντίχαια (Αντί—Όχι—Α).
Στοιχειόγριφος
ΞΑΝΘΗ—ΑΝΘΗ.

Πόσες είναι οι κότες:
18 κότες (Χ—5+Χ+Χ+8 = 57).

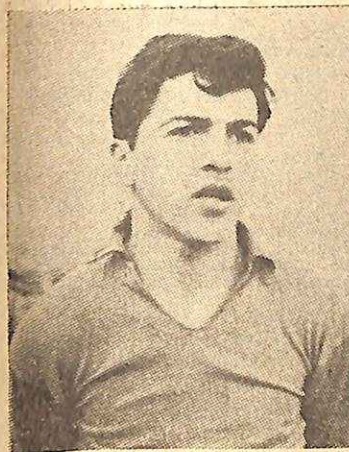
Ισάριθμα έθνια λευλούδια σε δυο διασπαρνούμενες σειρές
Το άσπεράκι των Άλπεων, που βρίσκεται στη διασταύρωση των σειρών 4—Μ, υπάγεται δυο φορές στην οριζόντια σειρά 4 και επαναλαμβάνεται επίσης δυο φορές στην κάθετη σειρά Μ.

Η λύσις του υπ' αριθ. 945 σταυρολέξου
Οριζόντιως:
1) ΠΑ—ΟΜΑΔΕΣ, 2) ΚΑΠΡΙ—ΦΩΚΙΣ—ΜΑ, 3) ΔΟΣ—ΜΟΝΟΙ—ΡΕΑΙ—ΩΤΑ, 4) ΔΙΣ—ΜΟΝΟΙ—ΠΡΑΣΑ, 5) ΟΣΤΡΑΚΟΝ—ΜΕΛΑΝΟΝ, 6) ΑΥΛΟΣ—ΔΑΣΕΙΑ, 7) ΑΣΠΙΣ—ΑΠΑΙΤΩ—ΣΑΜ, 8) ΚΡΙΟΣ—ΠΟΝΟΙ—ΦΙ, 9) ΑΓΑΣ—ΑΠΟΣΕΙΩ—ΠΑΡΑ, 10) ΣΙ—ΠΟΡΟΙ—ΤΟΝΟΙ, 11) ΤΑΣ—ΜΑΡΙΝΑ—ΠΑΛΙΑ, 12) ΑΜΑΛΙΑ—ΛΟΦΟΣ, 13) ΝΟΤΑΡΑΣ—ΠΑΡΟΙΚΙΑ, 14) ΑΚΥΡΑ—ΛΕΡΟΣ—ΑΝΤ, 15) ΑΡΩ—ΟΞΙΡΙΣ—ΑΠΙΑ, 16) ΟΝ—ΣΟΡΟΣ—ΙΣΤΟΣ, 17) ΚΑΝΑΤΑ—ΩΝ.

Καθ' εώς:

1) ΚΑΔΟΣ—ΚΑΣΤΑΝΑ, 2) ΠΑΓΙΣ—ΑΡΓΙΑ—ΟΚΑ, 3) ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ—ΣΑΤΥΡΟΙ, 4) ΡΣ—ΡΥΠΟΣ—ΜΑΡΩΝ, 5) ΟΙ—ΜΑΛΙΣ—ΜΑΡΑ, 6) ΔΟΚΟΣ—ΑΠΑΛΑ, 7) ΑΛΩΝΟΣ—ΠΟΡΙΣΜΟΣ, 8) ΔΡΩΝ—ΑΠΟΡΙΑ—ΣΟΚ, 9) ΕΚΕΙ—ΠΟΣΩΝ—ΛΙΡΑ, 10) ΣΙΑ—ΔΑΝΕΙΑ—ΠΕΡΟΝ, 11) ΣΙΑΜΑΙΟΙ—ΛΑΡΙΣΑ, 12) ΕΣΤΙΩ—ΠΟΡΟΣ, 13) ΠΛΕΩ—ΤΑΦΟΣ—ΙΑ, 14) ΜΩΡΑΙ—ΠΟΛΟΙ—ΛΣ, 15) ΣΑΤΑΝΑΣ—ΑΝΑΣΚΑΠΤΩ, 16) ΑΣΟ—ΑΦΡΟΙ—ΙΝΙΟΝ, 17) ΑΝΟΜΙΑΙ—ΠΑΤΑΣ.

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΙΑΤΡΟΥ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Πλουσίως εικονογραφημένη
Σελίδες 320
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΔΙΑ ΤΗ ΔΙΔΙΟΠΩ. ΛΕΙΑ. Αποστέλλεται παντού συστημένο με ταχυδρομική επίταξη 60 ες την διεύθυνση του συγγραφέως ΣΕΚΕΡΗ 8, Αθήναι. Τιμή βιβλίου διά το εξωτερικόν Δολλάρια 5.

Ο Άνδρ. Κοητικός.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΑΝΔΡ. ΚΡΗΤΙΚΟΣ

Ταλέντο κυνηγού

Η ΕΘΝΙΚΗ Όμάδα Νέων δίνει την ευκαιρία σε πολλά νέα ταλέντα ν' αναδειχθούν. Χωρίς αυτή ίσως δε θα ήξεραν οι πολλοί ποδοσφαιριστές είναι εξελιγμένοι και έλπιδοφόροι για το μέλλον. Έτσι, η Εθνική Όμάδα Νέων είναι, μπορεί να πη κανένας, μία έπαυλη απ' όπου κάνουν την προβολή τους στην επιφάνεια του ποδοσφαίρου οι αριστεροί ασσοί.

Ανάμεσα σ' αυτούς συγκαταλέγεται και ο Άνδρας Κοητικός, που σήμερα ανήκει στην «ΑΕΚ» Αθηνών. Ο νεαρός ποδοσφαιριστής (γεννήθηκε το 1944) έπαιξε, για πρώτη φορά, επίσημα, στον «Πανιώνιο» Καισαριανής, το 1958, που ήταν τότε στην γ' κατηγορία «Αθηνών». Σ' όλες τις επιθετικές θέσεις ήταν καταλλήλως και ικανός. Ο «Πανιώνιος», στο μεταξύ, ανέβαινε (σήμερα ανήκει στην Α2 κατηγορία) και μαζί του έκαναν πύο αίσθητη την παρουσία τους και οι παίκτες του.

Έτσι, το μικρό Άνδρ., παρακολουθώντας αρκετοί ενδιαφερόμενοι σύλλογοι του κέντρου, που έβλεπαν, ότι έχει μέλλον μπροστά του. Ίδιαίτερα είχαν στρέψει επάνω του το ενδιαφέρον τους ο «Παναθηναϊκός» και ο «Απόλλων». Τελικώς, όμως, κατακυρώθηκε στην «ΑΕΚ». Αποφασιστικό ρόλο στην έκλογή έπαιξε και ο ίδιος, γιατί το αίσθημά του — όπως μάς είπε — ήταν εξ αρχής «ενωσιτικός».

Σήμερα είναι από τα τακτικά στελέχη της αναπληρωματικής ομάδας της «ΑΕΚ» και φυσικά της εφηβικής, έφ' όσον η μικρή του ηλικία το επιτρέπει. Ένώ παίζει σ' όλες τις θέσεις της επίθεσως, και κυρίως μέσα αριστερά, ο προπονητής του κ. Γ. Νταϊσπάγγος, τον τοποθετεί έξω αριστερά. Έχει αρκετή ταχύτητα, ντρίπλα και γερά πόδια για σούτ.

Στην Εθνική Νέων είχε κληθεί από καιρό και έλαβε μέρος σ' όλες τις μορφές της προετοιμασίας της. Ο πρώτος επίσημος αγώνας του με τα εθνικά χρώματα, έγινε στις 2 Φεβρουαρίου εναντίον της Εθνικής Νέων Αυστρίας. Αυτό το μάτς το κέρδισε η ελληνική ομάδα με 1—0. Ο Κοητικός ήταν από τους πιο δραστήριους και συνετέλεσε αρκετά στην επικράτηση της ομάδας του.

Όνειρό του τώρα είναι να πά-

Αθλητικά παραβλήματα

ρη μια θέση στην πρώτη ομάδα της «ΑΕΚ», που λατρεύει από μικρός. Καταλαβαίνει, ότι αυτή η φιλοδοξία του είναι δύσκολο να

Πάντως, η «ΑΕΚ», καίτοι έπληγε με τον «Ολυμπιακό», θα εξακολουθήσει να κινείται για την ανασυγκόλλησι του ΠΟΚ.

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ

Η Εθνική Όμάδα Νέων, που νίκησε στο Νέο Φάληρο, με 2—1 και αναδείχθηκε ισόπαλος με την τουρκική 1—1, στην Άγκυρα, προκρίθηκε να μετάσχη στους ημιτελικούς αγώνες του πρωταθλήματος Ευρώπης, που θα γίνουν στο Λονδίνο, από 10—17 Απριλίου.

Η Εθνική μας ομάδα θα αγωνισθεί στον όμιλό της με τις ομάδες της Δυτ. Γερμανίας, της Σκωτίας και της Ελλάδας. Όποια ομάδα κερδίσει την πρώτη θέση θα παίξει στα τελικά.

Ο αγώνας-ρεβάνς της Άγκυρας ήταν δραματικός, από την αρχή μέχρι το τέλος, και έγινε μέσα σε μία ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Οι Τούρκοι προηγήθηκαν στο 62' με γκολ του Βαχίτ και οι Έλληνες ισοφάρισαν στο 76', με τέρμα του Χατζήωννου.

Την υπεροχή διετήρησαν οι Τούρκοι.

Ο «ΑΠΟΛΛΩΝ» ΣΤΙΣ Η.Π.Α.

Η ποδοσφαιρική ομάδα του «Απόλλωνα» Αθηνών θα περιοδεύει από 10 Ιουλίου — 10 Αυγούστου, στις Ην. Πολιτείες Συγκροτημένα, η αθηναϊκή ομάδα θα δώσει αγώνες στην Νέα Υόρκη, το Σικάγο, τη Βοστώνη.

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΣΤΑΔΙΑ

Το Συμβούλιο Αθλητισμού διέθεσε τα εξής ποσά για διάφορα στάδια: Εθνικό Στάδιο Πατρών 4.000.000, Εθνικό Στάδιο Καβάλλας 2.500.000, Κορίνθου 1.000.000, Βόλου 800.000, Κερκiras, Μυτιλήνης, Τριπόλεως, Κομοτηνής ανά 500.000, Λαρίσης, Σερρών ανά 1.000.000, Αλεξανδρουπόλεως 600.000 και Κατερίνης 300.000. Δηλαδή σύνολο 13.200.000. Έντος του έτους θα διατεθούν κι άλλα ποσά, για τα υπόλοιπα στάδια.

ΔΙΕΘΝΗ ΜΑΤΣ

Μια αντιπροσωπευτική ομάδα από επιλεκτούς παίκτες θα αγωνισθεί στις 14 Απριλίου, στη Λισαβόνα, με την Εθνική Νέων της Πορτογαλίας και στις 17 Απριλίου στην Τουλούζ με την Εθνική Νέων της Γαλλίας.

ΔΙΕΘΝΗ ΜΑΤΣ

Μια αντιπροσωπευτική ομάδα από επιλεκτούς παίκτες θα αγωνισθεί στις 14 Απριλίου, στη Λισαβόνα, με την Εθνική Νέων της Πορτογαλίας και στις 17 Απριλίου στην Τουλούζ με την Εθνική Νέων της Γαλλίας.

ΔΙΕΘΝΗ ΜΑΤΣ

Μια αντιπροσωπευτική ομάδα από επιλεκτούς παίκτες θα αγωνισθεί στις 14 Απριλίου, στη Λισαβόνα, με την Εθνική Νέων της Πορτογαλίας και στις 17 Απριλίου στην Τουλούζ με την Εθνική Νέων της Γαλλίας.

ΔΙΕΘΝΗ ΜΑΤΣ

Μια αντιπροσωπευτική ομάδα από επιλεκτούς παίκτες θα αγωνισθεί στις 14 Απριλίου, στη Λισαβόνα, με την Εθνική Νέων της Πορτογαλίας και στις 17 Απριλίου στην Τουλούζ με την Εθνική Νέων της Γαλλίας.

ΔΙΕΘΝΗ ΜΑΤΣ

Μια αντιπροσωπευτική ομάδα από επιλεκτούς παίκτες θα αγωνισθεί στις 14 Απριλίου, στη Λισαβόνα, με την Εθνική Νέων της Πορτογαλίας και στις 17 Απριλίου στην Τουλούζ με την Εθνική Νέων της Γαλλίας.

ΔΙΕΘΝΗ ΜΑΤΣ

Μια αντιπροσωπευτική ομάδα από επιλεκτούς παίκτες θα αγωνισθεί στις 14 Απριλίου, στη Λισαβόνα, με την Εθνική Νέων της Πορτογαλίας και στις 17 Απριλίου στην Τουλούζ με την Εθνική Νέων της Γαλλίας.

ΔΙΕΘΝΗ ΜΑΤΣ

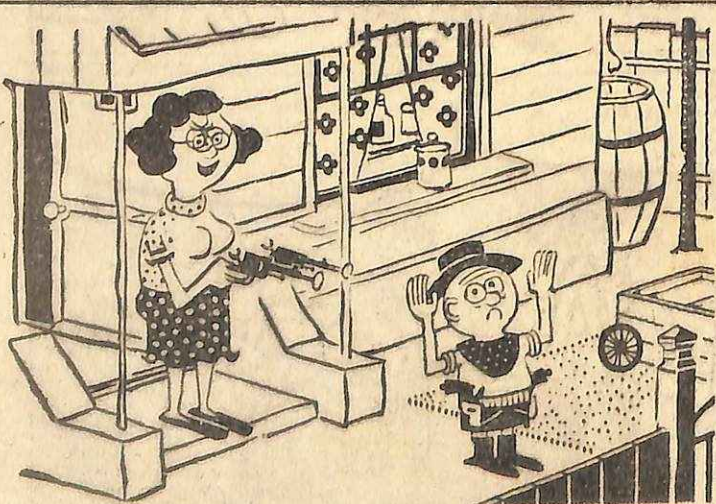
Μια αντιπροσωπευτική ομάδα από επιλεκτούς παίκτες θα αγωνισθεί στις 14 Απριλίου, στη Λισαβόνα, με την Εθνική Νέων της Πορτογαλίας και στις 17 Απριλίου στην Τουλούζ με την Εθνική Νέων της Γαλλίας.

ΔΙΕΘΝΗ ΜΑΤΣ

Μια αντιπροσωπευτική ομάδα από επιλεκτούς παίκτες θα αγωνισθεί στις 14 Απριλίου, στη Λισαβόνα, με την Εθνική Νέων της Πορτογαλίας και στις 17 Απριλίου στην Τουλούζ με την Εθνική Νέων της Γαλλίας.

ΔΙΕΘΝΗ ΜΑΤΣ

Μια αντιπροσωπευτική ομάδα από επιλεκτούς παίκτες θα αγωνισθεί στις 14 Απριλίου, στη Λισαβόνα, με την Εθνική Νέων της Πορτογαλίας και στις 17 Απριλίου στην Τουλούζ με την Εθνική Νέων της Γαλλίας.

— Ψηλά τα χέρια και πίσω στην κουζίνα γρήγορα να πηξ το μουρουνόλαδό σου!...

Η ελληνογραφία μας

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Φλώρα και η Μόνικα Κυριακίδου, Κωστή Παλαμάς No 8, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική και γαλλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Χριστίνα Μπακοπούλου, (17 χρόνων), η Τζούλια Ρίβενς, (19 χρόνων), και η Ελένη Τζώνης, (18 χρόνων), Αγίας Σοφίας 9B, Λεμεσός, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική, αγγλική, γαλλική και γερμανική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η Φαίδουλα Παναγιώτου, (19), Αγίου Γεωργίου 19A, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλο τον κόσμο, ηλικίας 15—20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η Δροσούλα Γούναρη, (Αναγεννηθείσα 33, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και άγνης φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Νίκος Ξελευθερίου, Λεωφόρος, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 15—17 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Π. Στάυρου, Νικηφόρου Φαίκα No 12, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή κάρτ - ποστάλ.

Ο Κοσμάς Ανδρέου, Μορφωτική, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και τα νησιά, ηλικίας 14—20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Σάββας Παπαμυχαήλ, Προύσης No 4, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 14—18 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Κωνσταντίνος Μενελάου, (18 χρόνων), Κάμπρος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας μέχρι 18 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Αγάπιος Σωκράτους, Σωκράτους No 1, Παλαιολογιστής, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 14—20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Χριστόκης Ιωάννου, Τεβέλλα 10, Κτήμα, Πάφος, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Χ. Χρίστου, Παλαιολόγου No 9, Αγίου Παύλου, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Νίκος Σουλιάτης, Γρίβα Διγενή, Καϊμακλή, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλο τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Τέσσερες φίλοι, ο ANTONIOS PROTOPAPAS, ο IOANNIS MOUTAFIS, ο THEODOROS SAMBRAKOS και ο I. CHARALAMBOS, S/S WORLD CHARITY, Co NIARCHOS LONDON LTD 41/43 PARK STREET, LONDON W.1, ENGLAND, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες, κατά προτίμηση απ' όλη την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο IOANNIS THEODOROU και ο M. CONSTANTINOY, S/S COSMIC TRITON SHIP, INC 26 BROADWAY NEW YORK 4, N.Y. USA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 18—22 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο ATHANASIOS CHRISTOPOULOS (18 χρόνων) S/S GOLDEN EAGLE 61 ST. MARY AXE LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Αθήνα.

Ο PANAYIOTIS ANDREOU, ο CONSTANTINOS PAPADOPOULOS και ο G. CONSTANTINIDES (20 χρόνων και οι τρεις) S/S ATLANTIC PRINCE, HERMANOS LOPEZ S.A. EDIFICION LUZ 2 FLOOR

TAMPICO, MEXICO, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 15—22 χρόνων.

Ο GERI LOUIS και ο NTIN MARTIN, S/T OLYMPIC VALOUR, Co OLYMPIC MARITIME S.A. 17 AV. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση απ' όλη την Πειραιά, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο NICK KARNEZIS, S/S NATA Co STATHATOS LTD, 51 BISHOPSGATE LONDON, E. C. 2, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες, ηλικίας 20—22 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο GEORGIOS PRIAMOS, S/T KYMO, Co ANDREADIS, U.K. LTD, 52 LIME STREET, LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες ηλικίας 18—28 χρόνων. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο COSTAS NICOLAOU, S/T OLYMPIC CHALLENGER, Co OLYMPIC MARITIME S.A. 17 AV. DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νεοσύζυγες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 18—22 χρόνων.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία Δρχ. 300
Εξέδικο 150
Τρίμηνο 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετησία Δρχ. 7
..... Δολλάρια 20
..... Φρ. Βελγ 1000
..... Φρ. Γαλλ. νέο 1000
..... Φρ. Έλβ 90
..... Μάρκα Γερμ 90

Εμβόσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταξης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τούαυτης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ». Δραγασανίου 4. (Πλατεία Κλαυδίου).

ΑΘΗΝΑΙ

Διευθυντής, Διαχειριστής και υπεύθυνος κατά Νόμον ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΚΑΤΖΗΣ
Εκδοτική Έταιρεία «ΑΛΛΑΓΗ»
Διηθητική και Ίδρυμα Ιστογραφίας
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΤΟΥΝΤΑΣ
Νοταδών 24, Παλαιόν Ωχληρον

Ο DIMITRIOS MATSOULAS (19 χρόνων) και ο GEORGIOS SKARINAKIS (18 χρόνων), S/S PARDIS, ORION Co, 29 BROADWAY, NEW YORK, N.Y., USA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο DIMITRIOS VASIS, M/V PHEOBOS, Co LTRAS BROS ST. 9 CAMOMILE LTD, LONDON E.C. 2, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλη την Αμερική, ηλικίας 17—23 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο IOANNIS PAPAULIAS και ο GEORGIOS VALIDES, S/T GOLDEN EAGLE Co GOULANDRIS BROTHERS LTD, 61 ST. MARY AXE, LONDON E.C. 3, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο MARCOS THEODOROU, S/S ATLANTIC SUNBEAM Co MARITIME BROKERS 52 BROADWAY, NEW YORK 4, N.Y., USA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλο εξωτερικό κατά προτίμηση απ' όλη την Αμερική, ηλικίας 16—18 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο ARIS EL. LARGO και ο IOAN EL LOBO, S/S GLORIA Co MAMBISAS SHIP, AGENT, P.O. BOX 1785 HAVANA, CUBA, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 17—20 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής φιλίας και την ανταλλαγή κάρτ - ποστάλ.

Ο GEORGIOS DOURDOULAKIS, S/T ATLANTIC CONQUEROR, S. LIVANOS SHIP, BROKERS TRENT HOUSE 55—57 MARY AXE LONDON E.C. 3, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και το Κάιρο, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο GRIGORIOS FOUNTOULIS και ο GEORGIOS BIRBIPOPOULOS M/V ANACREON Co M.C. FRED HUNTER 34 GREAT ST. HELLENS LONDON E.C. 3, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση απ' όλη την Πειραιά, ηλικίας 16—20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας και ό,τι άλλο ήθελε επακολουθήσει.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Η IRMA και η VERA, 91 CHOUIMOURIA ST. CAIRE, EGYPT, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν, η πρώτη μ' ένα σοβαρό κούρι, ηλικίας 37—40 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα με σκοπό το γάμο. Η δεύτερη επιθυμεί να γνωριστεί μ' ένα σοβαρό κούρι, ηλικίας μέχρι 38 χρόνων, με σκοπό επίσης τη γνωριμία και το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η ELIZABETH VICKERS 10 ASHTON PLACE PRITCHARD, LIVERPOOL, NSW, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες απ' όλη τον κόσμο, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η TINA NORS, 227 LTNN RD., WISBECH CAMBS, ENGLAND, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Αθήνα και το εξωτερικό, ηλικίας 22—25 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η ANNA και η KIKI IOANNIDOU (17 χρόνων), 9 CHELSEA ALE LESSI No 9, SALAH EL DINE ALEXANDRIE, EGYPT, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η M. KYRIAKOU, και η A. PARASKEVA, 5 LORENZO ST., LONDON W.C. 1, ENGLAND, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλη τον κόσμο, ιδιαίτερος από την Ελλάδα και την Κύπρο στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η MARIA DELA PAZ ROSADO SANCHEZ, CALZADA MEXICO TACUBA 978, COL. TORRE BLANCA, MEXICO, 17 D.F., θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής φιλίας.

Η ANNITA CHILDS, 11,100 SAMES MORRICE ST. MONTREAL P.Q., CANADA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλη τον κόσμο, ηλικίας 23—30 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων. Η DEMY CHILDS, ίδια διεύθυνση, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη τον κόσμο, στην αγγλική και ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή σκέψεων.

Η EVA GEORGIADOU, TEPELUSTU TURK BEY SOK. TAN AP. 74/2, ISTANBUL, TURKIYE, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Η SILVANA MAESTRI, P. SO BUSCHERI, VIA SER VECCHIO 15, PALERMO, ITALIA, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με ευκαταστάτους κούρους, ηλικίας 30—35 χρόνων, με σκοπό ό,τι ήθελε επακολουθήσει.

Τρεις φίλες, Η SELMA GRAMMATOPOULOU, Η ALIKI A. NAGNOSTOPOULOU και Η SELMA STEFANAKI, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλη την Ελλάδα, κατά προτίμηση απ' όλη την Ρόδο. Παρακαλούν όσους απαντήσουν να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η MIRVA VERIOTOU, (17 χρόνων), RUE GUICHARD No

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΤΟ ΑΣΚΟΠΟΝ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

Υπό του Ευαγγελικού Ιεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Η γενεά μας από τη χαρακτήριζεται: «Από την πίστη ή την απιστία της». Αν ο Χριστός βρίσκεται ανάμεσα μας, άραγε λέγε τίποτε το διαφορετικό από το «Ω γενεά άπιστος...».

Ένας πατέρας βρήκε μία μέρα τους μαθητάς του Χριστού συζητούντας με τους γραμματείς. Τι άλλο παρά θεολογική συζήτηση... Οι Γραμματείς, ως εκπρόσωποι του Ιουδαϊσμού, έθεσαν στους μαθητάς του Χριστού, επίκαιρους αλτρετικούς.

Είχε ένα παιδί άρρωστο. Έσέλνιναίτο. Δε μπορούσε κανείς να το θεραπεύσει. Ακούοντας όμως τους μαθητάς του Χριστού να μιλούν με τόση έδουσία για τον Κύριο τους και για την υπερασφική και θαυματουργή έρησκεία τους, προέβαλε μία πρόκληση: «Αποδείξτε το υπερασφικό της θρησκείας σας, θεραπεύοντας τον άρρωστον υιόν μου». Δε μπόρεσαν να το κάμουν οι μαθηταί. Έξερκούθησαν λοιπόν τη συζητήσιν των με τους Γραμματείς. Θα έπρεπε μάλλον να σταματήσουν. Να στραφούν στον πονεμένο πατέρα και να τον παρηγορήσουν τούλαχιστον, αφού δε μπόρεσαν να θεραπεύσουν το παιδί του. Τίποτε. Συνέχεια ή συζητήσις. Πόσο άσκοπη. Το ίδιο, πολλές φορές κάνουμε κι έμεις οι σημερινοί μαθηταί του Χριστού. Ατέμνητες θεολογικές συζητήσεις κάνουμε χωρίς να έντρεψώμεθα για την άδυναμία μας να θεραπεύσωμε τις άσθενείας των πονεμένων συναδωτών μας. Αν δε μπορούμε να θεραπεύωμε, τούλαχιστον, δε παρηγορούμε αντί να συζητούμε άτέμνητα μ' εκείνους που θεωρούμε μακριά της πραγματικής Εκκλησίας του Χριστού.

Με τι συντηρή καρδιάς ο Χριστός, ο αντίμετρίσις της καταστάσεως αυτής, όταν κατέβηκε από το ουνό αποφασισμένος να περάσει στο σταυρό για την αμαρτία μας. Μπροστα του ο Γολγοθας και οπίκα του η ασυνμία και άδυστορία των μαθητών του. Πόσο πληγώσαμε την καρδιά του Θεού, και άσέλα μας, ήμεις που λεγομαστε μαθηταί του...

«Φερτε το παιδί σε Μέναν» — λέγει ο Χριστός. Δέν στρέφεται στους μαθητάς του να τους καμνί, οτι θα έπρεπε να ήσαν. Η καρδιά του εστράφη κατ' άρχην στο παιδί που ήταν σε άπενανσην κατάστασιν. «Ω, γενεά άπιστος...». Δέν έξερω ποτε θα γίνωμν οι μαθηταί μου, όπως τους θέλω, αλλά δε δούμ το παιδί πρώτα. Δέν μ' ένδιόφερε το ποίος θα βγή νικητής στη συζητήσι. Το παιδί να σώσωμε.

Ένας Ιερέας διαφωνών με το διοικητικό συμβούλιο ενός Ορφανοτροφείου που δοσείταί τακτικά από την Αμερικανική Άποστολήν, δια τους Έλληνας, της όποιας με την χάριν του Θεού ηγούμαι, και λαβών άφορμην από μία επίσκεψί μου μεταξύ των όφωτών, έγραψε: «Είναι χίλες φορές προτιμώτερο να γυρίσωμν κι έμεις και τα όρφανα μας... με τούκαρά και με κουρέλια, παρά να τρώμε τα δηλητηριώμενα άφάρτα ψωμάκια τους (δηλαδή ήμών των φιλανθρωπων αλρετικών), και τα γάλατα και τις κονσέρβες ή να φορούμε μολυσμένα ένδυματα και παπούτσια πλάτων και αλρετικών». Ίδου οι μαθηταί του Χριστού...

Η άπάντησις στον Ιερέα έδωθ από κάποιον Ορθόδοξο δημοσίωγράφο: «Η Εκκλησία της Ελλάδος, δέν προέβαλε καμμία αντίρρησιν και άσυνμία δέχεται άφάρτα από το Παγκόσμιον Συμβούλιον των Εκκλησιών, εις τρέπον άσπεύσει Ιερέσι, φορούν όράς άφάρτα από έτεροδόξους. Διαιτά άπαγορεύει εις τα όρφανα υς

φορούν ρουχαλάκια, που δέν έχουν κανένα... μικρόδιον αλρετικόν ή δέν έχουν περισσότερα τυχόν μικρόδια από τα ράσα των παπάδων».

Και συνεχίζει ο δημοσίωγράφος: «Ο διαπρεπής δίδασκαλος της Εκκλησίας μας, άλλοτε έπίσκοπος Κερνίκης και Καλαβρύτων, ήλιος Μηνιάτης, πριν 250 χρόνια, όταν ήτο Ιεροκήρυς εις το Ναύπλιον, έν έν έκφωνησιν έναν άφαιότατον λόγον, κατά την πρώτην Κυριακήν των Νηστειών, περί της αλθινης και ούσιαστικής Ορθοδοξίας, των έργων και όχι των λόγων».

Πιο κάτω όμως, συνεχίζει ο δημοσίωγράφος, ο Ιεροκήρυς εκφράζει την λύπην του δια την κρατούσαν κατάσταση, και άπενανώνμενος προς τους Άποστόλους, τους επινυνύσους στρατιώτας του Αγίου Πνεύματος και Πατέρας της Εκκλησίας, λέγει: «Αχ... Και να ήταν δυνατόν να στραφεί πάλιν εις τον κόσμον... Να κηρύσσει πάλιν την πίστιν εις τους πιστούς, να μαρτυρήσει πάλιν την Ορθοδοξίαν εις τους Ορθόδοξους...».

Οι ή πλέον να πολεμήσετε τους έκβρους της πίστωσης, αλλά να κηρύσσετε πάλιν τα τέκνα της πίστωσης. Διότι ή πίστις του Χριστού δέν πολεμάται πλέον από την αλρετικην πολέμησιν και την άσέβειαν, πολεμάται όμως υπό των Χριστιανών την άμέλειαν και την κακίαν... Πίστις άγιωτάτη, πίστις του Χριστού, όπου μίαν φοράν έλαμψε ώσαν ήλιος ανάμεσα εις τα σύννεφα της έθνικής πλάνης, έξηγήσας ώσαν ρόδον άνάμεσα εις τάς πολυπλόκους άκάνθας των αίρέσεων, έβρίσκει άπέναντος άνάμεσα εις τους πολέμους των διωγμών τώρα πόσον είσαι σκετεινισμένη, μαρμαμένη, καταπατημένη μέσα εις την πολιτείαν των Χριστιανών, όπου μάλιστα έπρεπε περισσότερον και να θριαμβεύει και να άνθις και να λάμψει εις την πράξιν της άγιότητός σου!...».

Ο πατέρας πονά. Το παιδί του άφρίζει. Χρειάζονται μαθηταί του Χριστού που αντί να συζητούν, να συμπαθούν και να παρηγορούν. Τέτοιοι με την χάριν του Θεού έλουμε να γίνωμν. Κι' ο κόσμος θα έλκυσθι στον Χριστό όχι με τις συζητήσεις μας, αλλά με το τι μπορούμε να κάνωμν για τον πόνο του, τον ψυχικό και τον σωματικό.

Τη βρήκε τελικά τη θεραπεία του το παιδί. Τη βρήκε στον Χριστό τον Ίδιον. Εκεί και μόνον εκεί, θα βόης και τη δική σου ψυχική σωτηρία. Η προσευχή μου είναι όμως, οι άδυναμίες ήμών των μαθητών του Χριστού, δέν εά σ' έμποδίσουν και άπομακρύνουν να έλθης προσωπικά στον Ίδιον τον Χριστό. Εκεί θα βόης την άνάπαυσί σου... Σπεύσε...

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ο επιθυμούν να λάβη ένα τούχος με την σειράν των άρθρων «Το Κήρυγμα της Κυριακής» διακλήρου του προηγούμενου μηνός ή δορσάν την Κατην Διαθήκην εις άπλήν νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μας γράψη στην διεύθυνσιν: Δημοσίευσς «Ο ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ» — Γραμματιστής 387, Αθήνας.

MENTIOYM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΑΟΥ

Της Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών (Βραβείον Τηλεπαθείας μακράς άπόστασεως), άίχεται καθ' έκάστην 9—1 π.μ. και 5—8 π.μ. όδός Μεταφού 25 Α άρρο (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

6. ISMA-ILIA, EGYPT, UAR, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλο τον κόσμο, στην ελληνική γλώσσα. Φωτογραφία απαραίτητη.

Η VASOULA ARVANITI, SCH-ARNAUSER STR. 11, BERNHAUSEN KREIS ES-SLINGEN GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέους απ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας, καθώς επίσης και την ανταλλαγή γραμματισμών και κάρτ - ποστάλ.

Η EVELYN PAPADOPOULOU, 3A HAYLARD CLOSE CANDALE LONDON N.W. 9, ENGLAND, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλη τον κόσμο, ηλικίας 20—28 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισμών και την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία εύτεροδεκτη.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ο DIMITRIS AGRITELIS, RABAK, SUDAN, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα.

Ο NICOLAOS KOURTIDES, DINSLAKEN 422, SUDSTR. 13, GERMANY, επιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άποφοίτους Γυμνασίου απ' όλη την Ελλάδα, με σκοπό το γάμο. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο TELIS VAI-ANOS, 478 LIPPSTADT WEST, BECKUMER ST. 87, GERMANY, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλο εξωτερικό και το έσωτερικό, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο D. CONSTANDELAN, E-LISA VILLE, KATANGA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας άνω των 15—20 χρόνων, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας και την ανταλλαγή γραμματισμών και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

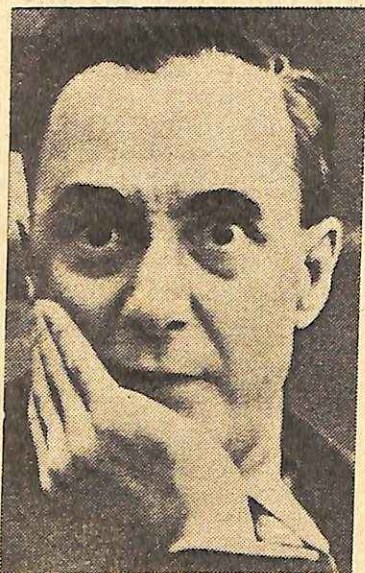
Ο JOHN ZYGOURAS (26 χρόνων), JUSKATLA VIA SANDSPIT B.C., CANADA, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλη την Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη και απ' όλη την Ελλάδα, ηλικίας 16—23 χρόνων, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Το ίδιο έπιθυμεί και ο A-GOSTOLOS TZOTZOULIS, για τον όποιον ίσχυει ή ίδια διεύθυνσις.

Ο NICK KANELAKIS, LABUREL TEA ROOM, 420 UMBILO ROAD, DURBAN-NATAL, S. AFRICA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες.

Ο G. DIMITRIOU, 29 EALING PARK GARDENS, LONDON W. 5, ENGLAND, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες που βρίσκονται στην Αγγλία, ηλικίας 16—19 χρόνων. Το ίδιο επιθυμεί και ο EMILIOS GEORGIOU, για τον όποιον ίσχυει ή ίδια διεύθυνσις.

Ο IOANNIS KARABOUNIS (27 χρόνων) και ο GEORGIOS RIGAS, 363 REMSCHEID VULKAN ST. 6, GERMANY, επιθυμούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες κατά προτίμηση απ' όλη την Ηπειρο, Μακεδονία και Θεσσαλία, ηλικίας άνω των 17 χρόνων.

Ο NICK-SOTIRIOU, 11 STRATHMORE, TORONTO ONT. CANADA, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη σύναψη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Φωτογραφία απαραίτητη.

Ο Πιέρ Ζακκού κατά τη διάρκεια της δίκης του τον Ιανουάριο του 1960. Σήμερα ο Ζακκού είναι πενηνταεπτά ετών.

ΣΤΗΝ Έλβετία, δυο γυναίκες περιμένουν να βγύ από τη φυλακή ένας εγκληματίας. Η μία φοβάται. Είναι η Λίντα Μπώ, η γυναίκα, για την οποία ο φυλακισμένος, ο δικηγόρος Πιέρ Ζακκού, σκότασε. Η άλλη, η σύζυγός του, έλπιζει, ότι η απειλή θέρωσι του Πιέρ θα σημάνει την αρχή μιας νέας ζωής, αλλά φοβάται κι' αυτή, φοβάται για το μέλλον του άντρα της.

Η Λίντα Μπώ, όμως, έχει κυριολεκτικά αναστατωθεί και η φωνή της, μία όμορφη βαρεία φωνή, τρέμει καθώς λέει: «Φοβάμαι, νοιώθω, ότι οι έφιπλτες θα ξαναρχίσουν».

Έχουν περάσει ακριβώς τρία χρόνια από την ημέρα, που ο Πιέρ Ζακκού, ένας από τους περιφημότερους ποινικολόγους της Έλβετίας, δικάστηκε σε έπτα χρόνια φυλακής. Μά οι έλβετικοί νόμοι προβλέπουν, ότι οι φυλακισμένοι, που δείχνουν καλή διαγωγή, ύστερα από μερικά χρόνια, μπορούν να ελευθερωθούν «επί ενγυήσει». Οι δικαστές, που εξέτασαν την περίπτωση του Πιέρ Ζακκού, δέχτηκαν την αίτηση: του δικηγόρου του. Έτσι, ο ποινικός ποινικολόγος θα βγει από τη φυλακή στις 30 Μαρτίου.

Ποιν από τρία χρόνια, την έποχή της δίκης του, η ποιή που είχε επιβληθεί στον Ζακκού, είχε προκαλέσει πολλές συζητήσεις. Έπτα χρόνια, έλεγαν, είναι λίγα για ένα δολοφόνο και είναι πολλά για έναν άθωο. Αποτελούν ένα «συμβιβασμό» και οι συμβιβασμοί αβίνουν πάντα μία γεύση πικρή στο στόμα, ιδιαίτερα όταν μία εγκληματική υπόθεση δημιουργή τόσο θόρυβο, όσο η «υπόθεση Ζακκού». Η διπλή κατηγορία για την οποία δικάστηκε ο Έλβετος δικηγόρος από το κακουροδικείο της Γενεύης, ήταν φόνος και απόπειρα φόνου.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ «ΠΟΥΠΕΤ»

Το θύμα του Ζακκού, ονομαζόταν Σάρλ Ζουμπάχ και το μοναδικό του σφάλμα ήταν, ότι είχε ένα γυιό, τον Άντρέ, που ήταν εξατεμένος με την Πουπέτ (αυτό ήταν το χαϊδευτικό όνομα της Λίντα Μπώ).

Η Λίντα δεν ήταν πολύ νέα. Είχε περάσει τα τριανταπέντε, μά ήταν όμορφη, ευγενική και νοσητική. Το άγαλμα της, της γραμματέως του Ραδιοφωνικού

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙ ΤΟΥ ΖΑΚΚΟΥ

Τη σύζυγο του περιφήμου εγκληματία δικηγόρου

Σταθμού της Γενεύης, ήταν τέτοιο, που την βοηθούσε να συγχάξει σ' ένα περιβάλλον κομψό και εκλεκτό. Από δέκα χρόνια ήταν η διακριτική φίλη του Πιέρ Ζακκού, του διασημότερου δικηγόρου της Γενεύης, ενός άντρα με δυναμική και τέλεια ισορροπημένη προσωπικότητα.

Υστερα, συνέθεσε κάτι, που χάλασε αυτή την ισορροπία, παρέσυρε τα πάντα, κατέστρεψε αυτόν και μαζί μ' αυτόν και πολλές άλλες ζωές. Κι' αυτό, προκάλεσε ένα πραγματικό κλονισμό στους Έλβετους, που είναι περήφανοι για την ηρεμία τους και το σκεπτικισμό τους.

Εκείνο, που έγινε αίτια να ξυπνήσει το ζώο, που κοιμόταν μέσα στο Ζακκού, ήταν η εμφάνιση ενός νεαρού τεχνικού, του Άντρέ Ζουμπάχ, που έρωτεύθηκε την Πουπέτ και την έκανε να ελπίσει, ότι μία ζωή πιο καθαρή και περισσότερο αγωνιώδη από εκείνη, που την ανάγκαζε να ζή ο Ζακκού. Γιατί ο διάσημος δικηγόρος ήταν παντρεμένος και δεν ήθελε, για κανένα λόγο, να ενοχληθεί η οικογενειακή του γαλήνη από τις φήμες για το δεσμό του με την Πουπέτ.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΒΡΑΔΥ

Μά, όταν εμφανίστηκε ο Άντρέ, ο Πιέρ έγινε ξαφνικά φοβερά ζηλιάρης. «Νοιώθω να γίνεται

τρελλός στη σκέψη, ότι θα έχανε τη Λίντα και δε διάσασε να καταφύγει σε ταπεινά μέσα, για να την έχει και πάλι μόνο δική του.

Έστειλε στον Άντρέ γράμματα και φωτογραφίες, που εξέθεταν άσχημα την Πουπέτ. Υστερα, κάποιο βράδυ (ήταν 1η Μαΐου 1958) αποφάσισε να πάει να ξαναπαρή από το σπίτι του Άντρέ όλο το υλικό, γράμματα και φωτογραφίες, που μπορούσαν να εκθέσουν κι' αυτόν. «Ήξερε, ότι ο Άντρέ, εκείνο το βράδυ, δε βρισκόταν στο σπίτι του και νομίζει, ότι θα κατόρθωνε να μπη στο σπίτι του και να βρή το δεματάκι, που τον ενδιέφερε στο δωμάτιο του νέου, χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς. Μά δεν το κατόρθωσε. Καθώς έφαχνε διαστικά, κάποιος θόρυβος, που προκάλεσε χωρίς να το θέλη, τον πρόδωσε.

Ένα λεπτό αργότερα, οι γονείς του Άντρέ παρουσιάστηκαν μπροστά του. Τότε, το μυαλό του Πιέρ Ζακκού, του διασημού ποινικολόγου, βόλωσε στη σκέψη του σκανδαλού, που θα ήταν έπομένο να δημιουργηθεί, όταν θα γινόταν γνωστό, ότι είχε μπη τη νύχτα σαν κοινός διαρρήκτης, στο σπίτι των Ζουμπάχ. Θα αναγκαζόταν να ομολογήσει την αίτια, που τον είχε οδηγήσει εκεί και αυτή η ομολογία θα αποτελούσε μία άλλη αίτια σκανδαλού. Αυτές οι σκέψεις τον έκαναν να χάσει και το τελευταίο ίχνος λογικής. Δεν

απόμεινε στο θολωμένο μυαλό του παρά μόνο η επιθυμία να εξαφανιστεί τους δυο μάρτυρες, που θα μπορούσαν να τον καταστρέψουν.

Όταν, σε λίγο, έφυγε από το σπίτι των Ζουμπάχ, άφησε πίσω του δυο ανθρώπινα σώματα, που έπλεαν στο αίμα τους. Ο Σάρλ Ζουμπάχ ήταν νεκρός, χτυπημένος με τέσσερες μαχαίριες και τέσσερες σφαίρες από ρεβόλβερ. Και η σύζυγός του κοιτόταν αναισθητη, με το σώμα γεμάτο πληγές. Ο δολοφόνος θα την είχε νομίζει νεκρή, αλλά η γυναίκα ήταν μόνο βαρύν τραυματισμένη.

Αυτή ήταν η «σκηνη του εγκλήματος», όπως τουλάχιστον την παρουσίασε η κατηγορία στη δική του Ζακκού. Εκείνος, όμως, δεν παραδέχτηκε ποτέ την ενοχή του.

Μετά το εγκλημα, έφυγε για ένα ταξίδι στη Στοκχόλμ, κι' εκεί έμαθε, ότι η αστυνομία τον καταζητούσε για τη δολοφονία του Σάρλ Ζουμπάχ και των τραυματισμού της σύζυγού του. Τότε, ο διάσημος ποινικολόγος κινήθηκε μ' έναν τρόπο, που δυνάμωνε τις υποψίες της αστυνομίας κι' έδωσε νέα επιβαρυντικά στοιχεία στους κατηγορούς του. Προσπάθησε να αποφυγή τη σύλληψη και έβαψε τα μαλλιά του ξανθά, για να μην αναγνωρίζεται. Τον συνέλαβαν όμως, ύστερα από ενάμισυ μήνα. Μά ο Πιέρ Ζακκού δήλωσε πάντα, ότι ήταν άθωος. Παραδεχόταν μόνο, ότι αγάπησε τη Λίντα και ότι έστειλε στον Άντρέ Ζουμπάχ τα ανώνυμα γράμματα και τις φωτογραφίες.

Η ΝΕΑ ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΙΝΤΑ

Η Λίντα Μπώ ήταν η κυριότερη μάρτυς κατηγορίας στη συντακτική δίκη της Γενεύης. Αναγκάστηκε να μιλήσει για τα δέκα χρόνια, που είχε ζήσει στη σκιά του Ζακκού και να αναφέρει λεπτομέρειες, που την πλήγωναν.

Για αρκετούς μήνες, ύστερα από τη δίκη, δεν κατόρθωνε να βρή ησυχία. Οι φωτογραφίες και οι δημοσιογράφοι την κυνηγούσαν παντού, κάνοντάς της τις πιο άδικαιες ερωτήσεις. «Εκείνη την εποχή, κάποιος της έδωσε την ιδέα να γράψει τα απομνημονεύματά της και η Λίντα παραδέχτηκε, ότι ήταν μία σκέψη πολύ καλή και, το κυριότερο, επικερδής. Τα απομνημονεύματα της Πουπέτ, όταν κυκλοφόρησαν στην Έλβετία, σημείωσαν τεράστια επιτυχία, ανάλογη με το θόρυβο, που είχε προκαλέσει η δική του Ζακκού και απέδωσαν στη συγγραφέα τους μυώδη κέρδη.

Στη φυλακή, ο Πιέρ Ζακκού διάβασε την αφήγηση της πρώην φίλης του και υπέβαλε μόνυσι εναντίον της για τις δυσφημιστικές ανακρίσεις, που υπήρχαν στην αυτοβιογραφία.

Είναι, λοιπόν, εύκολο να καταλάβει κανείς πόσο τρέμει η Λίντα στη σκέψη, ότι ο Πιέρ θα βγύ από τη φυλακή και, δηλητηριασμένος από τα τρία χρόνια, που πέρασε στο καλλί του, θα προσπαθήσει να εκδικηθεί με όλα τα μέσα, που θα του εμπνεύσει η γο-

Ο Πιέρ Ζακκού και η σύζυγός του Έρνα σε μία εκδρομή στην εξοχή, πριν από αρκετά χρόνια.

ΦΟΒΙΖΕΙ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

της Γενεύης και την «Πουπέτ» τη φιλενάδα του

νιμη δικηγορική φαντασία του.

Τώρα, η Λίντα, αφού κέρδισε ότι είχε να κερδίσει από τη θλιβερή εκείνη ιστορία της, με τη δημοσίευση της αυτοβιογραφίας της, δεν επιθυμεί τίποτ' άλλο — όπως λέει η ίδια — παρά μόνο να ζήσει ησυχία στο πλευρό του συζύγου της. Γιατί η «Πουπέτ» παντρεύτηκε πριν από μερικούς μήνες. Ο σύζυγός της ονομάζεται Ζακ-Ρενέ Ρουά. Είναι ένας νεαρός με αθλητικούς ώμους και μαλλιά κομμένα «βούρτσας». Είναι τριανταεπτά χρονών — δηλαδή κατά δέκα χρόνια νεώτερος από τη σύζυγό του — αλλά έχει στις πλάτες του μια ζωή πολυτάραχη και περιπετειώδη. Πρώην δημοσιογράφος, πρώην λεγώνάριος, έχει δοκιμάσει την τύχη του σε πολλά επαγγέλματα και σήμερα κανείς δεν είναι σε θέση να πει τι δουλειά κάνει ακριβώς. Φαίνεται, μάλλον, ότι πρόκειται για έναν άνθρωπο που η ζωή του έχει αρχίσει άσχημα, μά η Πουπέτ είναι αποφασισμένη να μην αφήσει να της ξεφύγει αυτό το κομμάτι της ευτυχίας, που κατόρθωσε να κλέψει από το πεπρωμένο.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

Στο μεταξύ, ο άνθρωπος, που έγινε δολοφόνος για τον έρωτά της, περνάει τις τελευταίες μέρες της ποινής της τελευταίας μέρες της ποινής του στις φυλακές του Μπελσέ, κοντά στο Φριδούργι. Πληγούμενος είχε κλειστεί στις φυλακές της Γενεύης και κατά τη διάρκεια της διαμονής του εκεί αποπειράθηκε πολλές φορές να αυτοκτονήσει. Κάθε φορά, όμως, κατόρθωναν να τον σώσουν. Μά, πριν από λίγο καιρό, φαίνεται να ξαναβρήκε το θάρος του. Εκείνο που τον έμψυχώνει, δεν είναι τόσο η σκέψη, ότι πλησιάζει η ημέρα της ελευθερίας, όσο η έλπιδα, ότι θα πετύχει την αναθεώρηση της δίκης του και, μ' αυτήν, την απόλυτη αθώωσή του.

Στην πρώτη δίκη, πριν από τρία χρόνια, την υπεράσπισε την είχε αναλάβει ο μεγαλύτερος Γάλλος ποινικολόγος, ο Ρενέ Φλοριώ. Τώρα, ο Ζακκού έχει για σύμβουλο τον Όρας Μαστρονάντι, ένα διάσημο ποινικολόγο της Βέρνης.

Αυτές οι τελευταίες μέρες της φυλακίσεως του Ζακκού, είναι — όπως είπαμε και πιο πάνω — μέρες αγώνιας, όχι μόνο για την Πουπέτ, αλλά και για την Έρνα Ζακκού, την πενηντάχρονη σύζυγο του Πιέρ, που του έχει δώσει τρία παιδιά: τον Αλαίν, που εργάζεται τώρα στη Βραζιλία, τη Σιλβάν, που είναι βοηθός σε επιστημονικό εργαστήριο, και τη Μαρτίν, που είναι μόλις δεκαοχτώ χρονών και πηγαίνει ακόμη σχολείο.

Η Έρνα, τόσο κατά το διάστημα της δίκης, όσο και σ' αυτή τα τρία δύσκολα χρόνια, φέρθηκε με τέτοια δικαιοσύνη και ευαισθησία, που της χάρισαν τη συμπάθεια και το σύζυγό της για το δεσμό του με τη Λίντα και πιεσμένη απόλυτα στην αθώωσή του. Η ανησυχία της δεν έχει λόγους εγωιστικούς.

Η Έρνα δε φοβάται για το

μέλλον το δικό της και των παιδιών της, αλλά για το μέλλον του συζύγου της. Η απόφαση, που έχει πάρει είναι να προσπαθήσει να τον πείσει να φύγουν μαζί για τη Βόρειο Αφρική, όπου ο Πιέρ θα μπορούσε να βρή δουλειά σαν ειδικός στις υποθέσεις πετρελαίων. Φαίνεται, μάλιστα, ότι του έχουν γίνει μερικές προτάσεις από την αλγερινή κυβέρνηση.

Για να βοηθήσει το σύζυγό της να πληρώσει τα τεράστια έξοδα της δίκης (ο Φλοριώ πώλησε σα λιοντάρι για να υπερασπίσει το συνάδελφό του, αλλά δεν το έκανε βέβαια δωρεάν) και για να αποζημιώσει την οικογένεια Ζουμπάχ, η Έρνα αναγκάστηκε να πουλήσει τα πάντα, ακόμη και τα χαλιά, τους πινάκες και τα επίπλα του πολυτελούς του σπιτιού της και ξανάρχισε να εργάζεται. Βρήκε μία θέση ιδιαιτέρως καλή, για να ενισχύσει τον προϋπολογισμό της, νοικιάζει ένα διαμέρισμα, το μεγαλύτερο γυός της εργάζεται, όπως είπαμε, στη Βραζιλία, αλλά δε μπορεί ακόμη να βοηθήσει τη μητέρα του και τις αδελφές του.

ΘΑ ΑΥΤΟΕΞΟΡΙΣΤΗ

Ποιός θα πληρώσει τη νέα δίκη; Και, πριν απ' όλα, που βασίζει ο Ζακκού τις ελπίδες του;

Οι δημοσιογράφοι, που συζητήσαν τόσο με την Έρνα, όσο και με τον Άντρέ Βαννέρ, διαχειριστή μιας τεραστίας εμπορικής επιχείρησης, στον οποίο η δικαιοσύνη έχει αναθέσει την επιτήρηση του Πιέρ Ζακκού, δε μπορούσαν να πάρουν συγκεκριμένες πληροφορίες.

«Εγώ δε θα είμαι υπεύθυνος για όλες τις πράξεις του Ζακκού — είπε ο Βαννέρ. Δε μπορώ π.χ. να του απαγορεύω να ζητήσει

την αναθεώρησή της δίκης του, αν θα βρή νέα στοιχεία, που να μπει να τον βοηθήσουν να αποδείξει, ότι είναι άθωος. Εγώ, έχω μόνον το καθήκον να «επιτηρώ» τη μελλοντική κατοικία του και τη μελλοντική του εργασία.

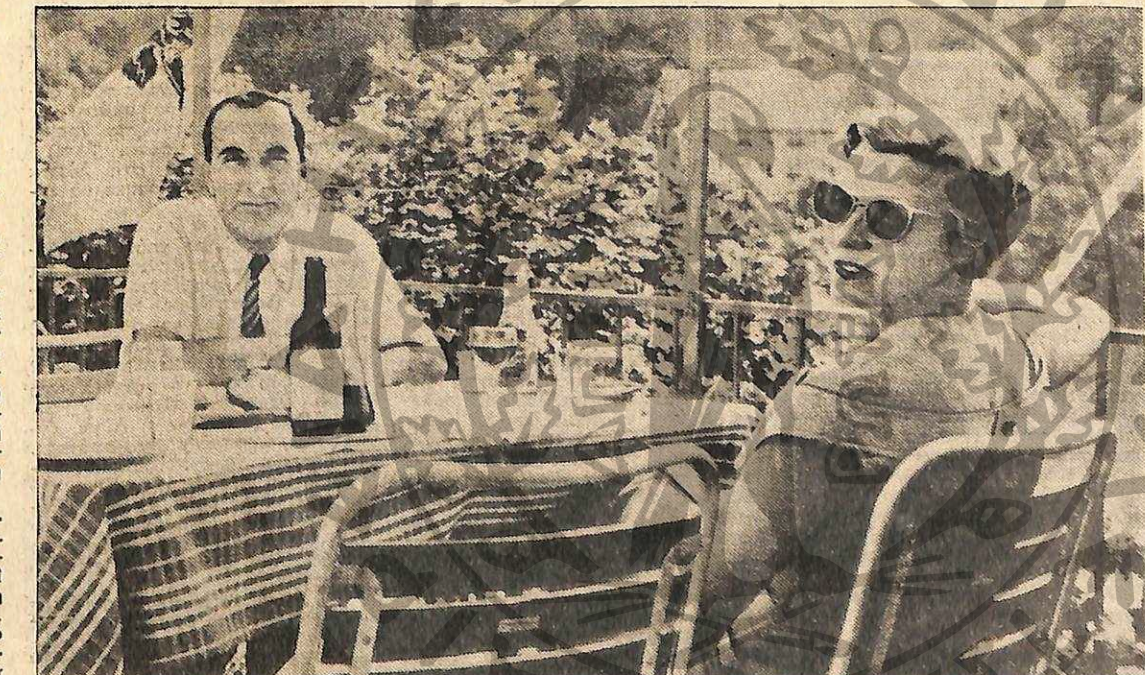
Αλλά, τόσο ο Βαννέρ, όσο και πολλές άλλες προσωπικότητες της Γενεύης, δε διατάζουν να δηλώσουν, ότι θα ήταν προτιμότερο να αποφυγή ο Ζακκού το νέο σκάνδαλο, που θα προκαλέσει μία καινούργια δίκη. Όλοι έχουν το σκοπό να τον συμβουλευθούν να προτιμήσει την εξορία.

Μόνο η Έρνα Ζακκού, καταπνίγοντας τις προσωπικές της ανησυχίες, φαίνεται να συμφωνεί, όπως πάντα, με τις αποφάσεις του συζύγου της.

Ο δικηγόρος Μαστρονάντι έχει προχωρήσει πολύ, είπε στους δημοσιογράφους. Πιστεύει, ότι κρατάει στα χέρια του καλά χαρτιά...

Γιατί είδους «χαρτιά» πρόκειται, δε μπορεί κανείς να ξέρει, αφού οι ενδιαφερόμενοι, δε θέλουν να μιλήσουν. Το πιθανότερο είναι να ζητηθεί να γίνει μία επανεξέταση σε ώρισμα περιστατικά. Το σπουδαιότερο απ' αυτά είναι, ότι η Μαρία Ζουμπάχ δεν αναγνώρισε στο Ζακκού το δολοφόνο, παρ' όλο που είχε όλα τα στοιχεία να τον δη καλά. Και ύστερα, οι μάρτυρες κατηγορίας, που κατέθεσαν στην πολυκροτή δίκη του Ιανουαρίου του 1960, δε συμφωνούσαν όλοι μεταξύ τους.

Η Λίντα Μπώ και η Έρνα Ζακκού είναι δυο γυναίκες, που θέλουν να ξεχάσουν. Ο Πιέρ Ζακκού, όμως, είναι ένας άντρας, που έχει κάθε διάθεση να δημιουργήσει ακόμη θόρυβο γύρω από τον εαυτό του, στον απειλημένο αγώνα του για να αποκτήσει και πάλι αυτά που έχασε.

Μία πρόσφατη φωτογραφία της «Πουπέτ» με τον σύζυγό της, που είναι πιά νέος απ' αυτήν κατά δέκα χρόνια.

Ο ΜΙΑΟΥΛΗΣ

καί οι ξένοι του

Κάποτε ο ναύαρχος του Ένωμένου στόλου των Δυνάμεων, που είχε έρθει για να βοηθήσει την Ελληνική Επανάσταση, θέλησε να σκοτώσει μία φάρσα εις βάρος του περίφημου θαλασσομάχου Ανδρέα Μιαούλη, ίσως για να γελάσει, μά ίσως και για να τον ταπεινώσει. Κάλεσε λοιπόν άπαντα στη ναυαρχίδα του τον Έλληνα ναύαρχο για να γευματίσουν. Τη στιγμή όμως που ο Μιαούλης ανέβαινε τη σκάλα, εκπυρσοκρότησαν ξαφνικά όλα μαζί τα τηλεβόλα. Η ναυαρχή τραντάχτηκε από το φοβερό κρότο. Άλλα ο Υδραρτος ούτε καν ταραχτηκε.

Τ' άλλο βράδυ, θέλοντας να ανταποδώσει τα ίδια, προσκάλεσε τους ξένους αξιωματικούς άπαντα στη γαλέρα του, όπου είχε στρώσει μεγάλο τραπέζι και είχε τοποθετήσει ισάριθμους με τους προσκεκλημένους καρέκλες. Στη μέση αβύσσου του τραπέζι, είχε βάσει ένα βαρέλι ανοιχτό από πάνω και γεμάτο μπαρούτι.

Τί πράγμα είν' αυτό, καπετάνιε; ρώτησαν οι ξένοι. Μήπως τρέχεις για να αποδοθείς αυτό το βαρέλι;

«Όχι, απάντησε αδιάφορα ο Μιαούλης. Το βαρέλι είναι γεμάτο μπαρούτι».

Οι αξιωματικοί κάθισαν, μά ήταν άνησχοι γιατί ήξεραν πως κάποιο κίνδυνος τους απειλούσε. Υποψιάζονταν ότι κάποιο άσχημο άστρο θα τους σκάρωνε ο διαβόλεμος εκείνος θαλασσινός.

Μά δεν έχει φόβ, καπετάνιε; Η θα φάμε με το φως του φεγγαριού; ρώτησε το Μιαούλη ένας από τους ξένους αξιωματικούς.

Ο Μιαούλης ατάραχος πήρε ένα κερύ, τ' άναψε και το έμπηξε μέσα στο μπαρούτι του βαρελιού.

Σε μισή ώρα θα μας φέρονται. Γιατί αναρίθμητο κρασί, είπε. Τρώτε με την ησυχία σας...

Υστερ' απ' αυτό όμως, καταλαβαίνεται τι συνέβη. Οι ξένοι αξιωματικοί σηκώθηκαν όλοι κάτω και κατατρομαγμένοι, έτοιμοι να τρέξουν στο πόδι!

Μά ο Μιαούλης ήταν καλόκαρδος, κι' αφού ικανοποιήθηκε από την προφορά που τους προσέβησε, έσβυσε το κερύ, διάταξε να πάρουν απ' το τραπέζι το βαρέλι με το μπαρούτι και το γεύμα συνεχίστηκε ευθιμα.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ

Τὰ σπαθιά τους άστροφροκοπούσαν στην έρημη άκρογιαλειά...

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ της, ο ξακουσμένος κουρσάρος Άντάρας, δεν αγαπούσε τίποτα περισσότερο στον κόσμο απ' αυτήν. Κι είχε δίκιο. Η Αύγη δεν ήταν μονάχα όμορφη, αλλά και γενναία σαν το πιο αντρείωμένο παλληκάρι. Όσο, έκείνο που έκανε τον Άντάρτα να λατρεύει την κόρη του, ήταν γιατί η Αύγη έμοιαζε πολύ της μητέρας της. Όλοι μιλούσαν με θαυμασμό για την εξωτική όμορφη εκείνης της κρεολής, που την έλεγαν Ζοφεΐνα. Έδώ και δεκαεφτά χρόνια, ο καπετάν Άντάρας την άρπαξε από ένα έγγλεζικο καράβι και την έρωτευτηκε τόσο, που δε δίτασε να την παντρευτεί. Την έποχε εκείνη, ο άρχικουρσάρος δεν ήταν παραπλανη από σαράντα χρόνων και η Ζοφεΐνα μόλις είκοσι.

Μετά το γάμο τους, που έγινε σ' ένα παραθαλάσσιο μοναστήρι της αλλίας, ο καπετάν Άντάρας πήρε τη Ζοφεΐνα στο καράβι του κι' εξακολουθούσε να γυρίζει τις θάλασσες, κουρσάρεντας. Όσο, ένας γέρος πειρατής, που τούχαν δώσει το παρατσούκλι «ο Μπαρμπα Φρόνιμος», γιατί ήταν ο πιο γνωστός από όλους και γιατί είχε τό θάρρος να ληη την αλήθεια, είπε, μία μέρα, στον άρχηγό του:

— Καπετάνιε, αν θέλεις, άκουσε το λόγο μου. Η Ζοφεΐνα θα μιάς κάνει καμιά λαχτάρα. Οι γυναίκες είναι για τό σπία, δεν είναι για τό καράβι. Άφσε την στη μάννα σου...

Μά ο άρχιπειρατής, που λάτρει την κρεολή του, τον έκοψε άπότομα:

— Έμένα τό σπία μου, γέρο, είναι τό καράβι μου. Άν την ξεμαρκαρώ, θα τη χάσω. Έδώ την έχω ασφαλίσμένη...

Ο γέρος-πειρατής κούνησε θλιμένα το κεφάλι του και σώπασε. Ο καπετάν Άντάρας δε σήκωσε άλλη κουβέντα. Ωστόσο, ο πολύπειρος θαλασσολόγος, κάτι ήξερε, για να μιλήσει έτσι στον άρχηγό του. Και να που δεν έπεσε έξω στους φόβους του.

Το πρωτοπαλληκάρου του Άντάρτα, ο πειρατής Τρομάρας—έτσι τον έλεγαν για την αγριότητα και την τόλη του—μόλις είδε την κρεολή στο καράβι, έχασε τα μυαλά του. Ένας τρελλός, ένας άκατανίκητος έρωτας τον έκανε μέρα-νύχτα για την όμορφη Ζοφεΐνα. Ο καπετάν Άντάρας, που πίστευε στην άφασίωση της γυναίκας του, δεν πήρε είδησι πώς η Ζοφεΐνα δεν ήταν άδιάφορη στον έρωτα του Τρομάρα. Για να την καταπλήξει με την παλληκάρια του, ριχνόταν στις πιο επικίνδυνες περιπέτειες, για να νάχη έπειτα την ευχαρίστησι να σωριάσει μπροστά στα πόδια της χρούφτες τό χρυσάφι και τό διαμάντια, που άρπαζε από τό κουρσάμενα καράβια.

Η όμορφη Ζοφεΐνα, που έλαμπε μέσα στα είκοσι χρόνια της, τον άγκάλιαζε τρελλά και, τούλεγε τό πιο τρυφερά λόγια: «Όταν ο Άντάρας άπόκτησε ένα κοριτσάκι με την κρεολή του, έλεγε πως ήταν ο πιο εύτυχισμένος άνθρωπος τό κόσμου. Μά, μέσα στο μεθύσι της εύτυχίας του, δεν πρόσεξε πώς η Ζοφεΐνα τον κοίμιζε με την ψευτική αγάπη της. Ο Τρομάρας, που ήταν ένα ψηλό σφιχτοδεμένο παλληκάρι είκοσιεσσάρων χρόνων, κατάφερε με τό άγθισμένα νείατα του και με την άγρια τόλη του να ευπνήσει μέσα στην καρδιά της κρεολής την πιο όλογηρη αγάπη.

Έτσι, μία νύχτα, που φύλαγε

βάρδια ο Τρομάρας κι' οι άλλοι πειρατές κοιμόντουσαν μεθυσμένοι, η Ζοφεΐνα έβαλε ναρκωτικό στο κρασί του συζύγου της και, αφού τον άποκόιμισε κι' έριξε μία θλιδερή ματιά στη μικρούλα, που άνάσαινε άπαλα μέσα στην κούνια της, έφυγε, άκολουθώντας τον άγαπημένο της.

Την άλλη μέρα ο Άντάρας, ξυπνώντας ζαλισμένος, έμαθε τη φοδερή είδησι.

— Κάμε πίσω! φώναξε άγρια στον τιμονιέρη.

Όλη μέρα έψαχναν την πλατεί θάλασσα, ζητώντας τους δυο φυγάδες, που τόχαν σκάσει με μία βάρκα. Μά η νύχτα έπεσε, χωρίς να βρούν τίποτα. Τότε ο άρχιπειρατής, μέσα στη λύσσα του θυμού του, ώρκίστηκε να έκδικηθί σκληρά.

Πέντε όλόκληρα χρόνια ο Άντάρας έψαχνε, γυρίζοντας όλες τις θάλασσες κι' έλπίζοντας ν' ανακαλύψι το καταφύγιο του Τρομάρα και της Ζοφεΐνας, χωρίς ποτέ να κατορθώσει να βρη τό ίχνη τους. Ύστερα άπελπίστηκε και έριξε όλη του την έγνοια στη μικρή. Τά χρόνια περνούσαν γοργά. Όσο μεγάλωνε η Αύγη, τόσο την αγαπούσε περισσότερο. Την αγαπούσε, γιατί έμοιαζε πολύ με τη μητέρα της. Είχε την όμορφη της, μαζί με την άδάμαστη παλληκάρια του πατέρα της. Όλοι μέσα στο κουρσάρικο καράβι την αγαπούσαν και τη θαύμαζαν.

Η Αύγη, από μικρή, συνήθισε στη σκληρή και γεμάτη κινδύνους ζωή των πειρατών. Στα μεγάλα όμορφα της, πάντα πλάι στον πατέρα της, με την κουνισμένη στολή της. Όταν έγινε δεκαεφτά χρόνων, με τό κομμέ-

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

να μαλλιά, τις πιστόλες και τό σπαθί στη μέση της, δεν την ξεχώριζε κανείς από τό άλλα παλληκάρια.

Μιά άνοιξιάνικη μέρα, που είχαν άράξει σ' ένα έρημο νησί του Ειρηνικού, η Αύγη βγήκε έξω μονάχη της να περπατήσει στο γραφικό άκρογιάλι. Η όμορφη πειρατοπούλα τραγουδούσε ένα εύθυμο σκπό, όταν, ξαφνικά, μέσα από τό διπλανό δάσος, πρόβαλε ένας άντρας.

Ο μεσόκοπος, ο ήλιοκαμένος αυτός άντρας προχώρησε άφοδα προς τό μέρος της. «Ήταν κι' αυτός ντυμένος όπως όλοι οι πειρατές.

— Ποιά είσαι έσύ, όμορφούλα μου; τη ρώτησε, μ' ένα προκλητικό γέλιο.

Και πήγε κοντά της. Μην κάνει βήμα παραπάνω, αν θέλεις τη ζωή σου! του φώναξε εκείνη. Είμαι η κόρη του καπετάν Άντάρτα!...

Τραβήχτηκε γρήγορα πίσω και γύμνωσε τό σπαθί της.

— Ό! έκανε ο μεσόκοπος πειρατής. Γι' αυτό είσαι τόσο όμορφη, σαν τη μητέρα σου!

Άπλωσε τό χέριο του να την άγκαλίσει, μά η Αύγη του έξέσκιζε τό ποκάμισο με τό σπαθί της. Ο ήλιοκαμένος άντρας τραβήξε κι' εκείνος τό σπαθί του γελώντας.

— Κατέβασε αυτό τό παιχνιδάκι, κοριτσάκι μου, κι' άφσε με να σε φιλήσω!

— Δοκίμασε και θα δής!

Νόμισε πως μπορούσε να την άφοπλίσει μ' ένα χτύπημα, μά, σε λίγο, άλλαξε γνώμη. Είδε πως είχε να κάνει μ' ένα επικίνδυνο αντίπαλο. Τά σπαθιά άστροφροκοπούσαν στην έρημη άκρογιαλιά.

Ξαφνικά, πηχτό αίμα πήδησε από τό λαιμό του άγνώστου. Έβγαλε ένα πνιχτό βογγητό και σωριάστηκε νεκρός, πάνω στην άμμο.

Ο καπετάν Άντάρας και τό παλληκάρια του, άκούγοντας τη φασαρία, πήδησαν σε μία βάρκα κι' έτρεξαν όσο μπορούσαν πιδ γρήγορα στ' άκρογιάλι. Μά, όταν έφτασαν, η Αύγη είχε βάλει στη θήκη του τό ματωμένο σπαθί της.

— Τον γνωρίζεις αυτόν τον άνθρωπο, πατέρα; τον ρώτησε, δείχνοντας του τό πτώμα του άγνώστου.

Ο άρχιπειρατής έσκυψε κι' άφψε μία φωνή γεμάτη έκπληξη: — Ναί, ψιθύρισε, είναι ο άθλιος εκείνος, που σου στέρησε τη μητέρα σου... Η τύχη βέλησε να τον έκδικηθί έσύ!

A. KINCK

ΒΟΛΙΑ ΚΑΙ ΜΠΑΡΟΥΤΙ

Κατά τον Άπρίλιο του 1824, συνήθε στην Άμφισσα η τοπική συνέλευσι της Ανατολικής Ελλάδος, στην όποια μεταξύ των άλλων, έλασαν μέρος και ο Μαυροκορδάτος μαζί με τό Νέφρη.

Μόλις οι δυο αυτοί πολιτικοί έφτασαν στον τόπο της συνελεύσεως κι' έχαιρέτησαν τους παλιούς καπετάναιους, που καθόντουσαν κάτω από μεγάλα δέντρα, ο Άνδρότσος σηκώθηκε και τους ρώτησε για τό σκόπο του έρχομού τους.

— Ηρθαμε να σας βοηθήσουμε και ν' αγωνιστούμε κι' έμεις μαζί σας, άπάντησαν εκείνοι.

— Από καλαμαράδες δεν χρειάζομαστε βοήθεια στον πόλεμο! τους είπε τότε άπότομα ο Άνδρότσος. Έμεις θέλουμε τασούρια, ψωμί, βόλια και μπαρούτι. Μας φέρετε άπ' αυτά;

Και τους έδωσε.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

ΟΙ προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ περίοδο 21 - 27 Μαρτίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Μιά ιδέα σας θα ένθουσίαση στενούς συνεργάτες και προϊσταμένους. Γενικά η εργασία σας εξασφαλίζει ικανοποιήσεις και βελτίωσι των οικονομικών. ★ Επιμεινείτε και μη εγκαταλείπετε τό σχέδιό σας μπροστά στο πρώτο έμπόδιο.	★ Ο Κρόνος έπηρεάζει δυσμενώς τον άισθηματικό τομέα και θα άπαιτηθούν εκ μέρους σας προσοχή και διπλωματία, για ν' άποφύγετε προστριβές και παρεξηγήσεις. ★ Μόνο με την τρυφερότητα θ' άπομακρύνετε σοβαρό κίνδυνο.	★ Τά έντερα παρουσιάζουν μεγάλη ευαισθησία και μία σχετική άδράνεια, που πρέπει όπωσδήποτε να καταπολεμηθί. Συμβουλευθήτε ένα καλό γιατρό και μη πάρετε φάρμακα, που δε σας συνέστησε. ★ Τυχρό τό 9.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Βασιστήτε περισσότερο στον εαυτό σας και στις ικανότητές σας, παρά στις υποσχέσεις, που σας δίνουν. ★ Πρόσωπα, που δε θέλει τό καλό σας, θα προσπαθήσουν να σας έπηρεάσουν. Ύπερμνηστή των συμφερόντων σας.	★ Ενόνηκή περίοδος. Η νέα σελήνη θα υποδοθή την έξομάλυνσι των άισθηματικών σχέσεων και οι σύζυγοι θα δούν να διαλύονται τά νέφη, που είχαν συσσωρευτή στον όρίζοντα της εύτυχίας τους. ★ Κακόδομος διαδόσεις.	★ Άν νοιάζεστε μία γενική άδιαθεσία και δε μπορείτε να εξακριβώσετε τό αίτια, που την προκαλεί, κάνετε μία άνάλωσι ούρων και αίματος. ★ Με τη νέα σελήνη η όλη κατάσταση θα παρουσιάζει βελτίωσι.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Άπαιτείται μεγάλη προσοχή, γιατί η έπίδρασι των άστρων επί της εργασίας είναι κάθε άλλο παρά ενοήκη. Άποφύγετε τις μεγάλες δαπάνες και τις έπευσιμένες άποφάσεις. ★ Προστριβές με συνεργάτες και προϊσταμένους.	★ Ο μόνος κίνδυνος προέρχεται από τό γεγονός ότι τά άστρα έπηρεάζουν δυσμενώς το χαρακτήρα σας. Κι' όμως δεν πρέπει, για κανένα λόγο, να δυσχεραστήτε άγαπημένο πρόσωπο, που τό περιβάλλουν μεγάλοι πειρασμοί.	★ Άποφύγετε την πολυφαγία, ιδίως τά ερόδους. Θά πληρώσετε άκριβά μία άδυσφορία σας στη σύστασι αυτή. ★ Τόσο τό στομάχι, όσο και τό σκυώτι έπιδάλλουν να διαγράψετε τό ηγανητά από τό διατολόγιό σας.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η τύχη ενοεί τον έπαγγελματικό τομέα. Η διπλωματία πάντως θα έξυπηρετήσι τα συμφέροντά σας καλύτερα από την άδυσωλασία. ★ Η εργασία θα σας φανί πιο εύχάριστη και θα εργαστήτε με περισσότερο κέφι.	★ Τόσο στον έρωτα όσο και στη φιλία, πρέπει να μάθετε να δίνετε και όχι μόνο να ζητάτε. Τις ημέρες αυτές ιδίως θα άναγκαστήτε να δώσετε περισσότερα άπ' όσα θα δεχθήτε σε άντάλλαγμα. Μη διαμαρτυρόστε.	★ Τ' άστρα και ιδιαιτέρως η νέα σελήνη έπηρεάζουν ενοήκα την υγεία. Όσοι δεν άπέφυγαν την ύγρασια θα ύποφέρουν κατά τις ημέρες αυτές από ρευματικούς πόνους. ★ Τό ρουμπίνι σας φέρνει τύχη.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Θά χρειαστήτε να πάρετε μία σοβαρή άπόφασι. Ίσως σας γίνη μία έξαιρετικά βελεαστική πρότασι. Πρέπει πάντως να σκεφτήτε και να μελετήσετε προσεκτικά τό ύπερ και τό κατά, πριν την άποδεχθήτε.	★ Άγαπημένο πρόσωπο περιμένει άπό σας, κατά την περίοδο αυτή, μία χειροπιαστή άποδείξι της αγάπης σας. Μη του την άφνηθήτε, αν θέλετε να διατηρήτε άμετάκλητη τη δική του αγάπη. ★ Ευχάριστη Κυριακή.	★ Προσέξτε πολύ κατά τις μετακινήσεις, γιατί ένα άτύχημα άπειλει με τραυματισμό τό άκρο σας. Ίδιαιτερη προσοχή άπαιτείται όταν άνεβαίνετε ή κατεβαίνετε σκάλες. ★ Μη έλαττώσετε τις ώρες ύπνου.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ένδιαφέρουσα περίοδος, κατά την όποια είναι πολύ πιθανόν να πάρη η έπαγγελματική σας δραστηριότητα ένα καινούργιο προσανατολισμό. ★ Φροντίστε να μη δυσχεραστήτε πρόσωπο, του όποιου η βοήθεια σας είναι πολύτιμη.	★ Νέφη έμφανίζονται και πάλι στον όρίζοντα της άισθηματικής ή συζυγικής σας ζωής. Δε θα δυσκολευτήτε, πάντως, να τά διαλύσετε με λίγη διπλωματία και τρυφερότητα. ★ Φροντίστε να μη καθυστερήτε στα ραντεβού σας.	★ Στους νέους και στους ήλικιωμένους η διατροφή άπαιτεί κατά τις ημέρες αυτές, μεγάλη προσοχή, γιατί άπειλει να τους προκαλή άνωμαλίες στη λειτουργία διαφόρων όργάνων. ★ Μη έλαττώσετε τις ώρες ύπνου.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Μην άναλαμάνετε εύθυνες και ύποχρεώσεις, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. ★ Μάθετε να περιμένετε την κατάλληλη στιγμή. Η άναμονή θα σας έξυπηρετήσι καλύτερα από τη έιασύνη. ★ Ένδιαφέρουσα πρότασι.	★ Ο Άρης έπηρεάζει δυσμενώς τις σχέσεις με τό άλλο φύλο και σας παρασύρει σε σφάλμα, για τό όποιο θα μετανοήσετε πικρά. ★ Μη προσήτε σε καμιά ένέργεια, πριν εξακριβώσετε τό βεσπιο των ύποψιών σας.	★ Ευαισθησία στο λαιμό έπιδάλλει ν' άποφύγετε τις άπότομες έννοαλές θερμολασιές. Μη θγαίνετε έπίσης στο ύπαυρο με τό μαλλιά όρεγμένα. Γενικά ένα κρυολόγημα θα παρουσιάζει δυσχερείς έπιλοκές. ★ Τυχρό τό 13.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η έπιτυχία, που θα σημειώσετε δεν πρέπει να σας κάνει ν' άναγκάσετε τις προσπάθειες, ούτε και ν' άναθέσετε σε άλλους μία εργασία, που μόνο έσείς θα μπορούσατε να ολοκληρώσατε. ★ Η σταθερότης έπιδάλλεται.	★ Οδύερος από άισθηματικής πλευράς, ο Ούρανός σας άρνησι έλευθερία στη σύστασι των άισθηματικών σας προθέσεων. Άν άποφύγετε την άσθηρη κριτική, θα περάσατε άξέχαστες στιγμές κοντά σε άγαπημένο πρόσωπο.	★ Ύγεια καλή στο σύνολό της. Πρέπει όμως να προσέξετε τό νευρικό σύστημα, γιατί μία ύπερμετρη νευρικότητα θα γίνη πηγή διαφόρων άνωμαλιών. Άποφύγετε κάθε σπατάλη δυνάμεων και αύξήστε τις ώρες άναπαύσεως.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Τά άστρα σας ώθούν στην άποθάρρυνσι. Πρέπει όμως ν' αντιρροώσετε, γιατί κατά τις ημέρες αυτές άκριβώς θα χρειαστή να δώσετε μία σκληρή μάχη. Άλλως νέος, επικίνδυνος αντίπαλος άπειλει να σας παραγκωνίση.	★ Άνωμαλή και παραγμένη περίοδος. ★ Χωρίς να έπηρεάζετε από τά γεγονότα κανένα έναν έλεγχο συνεύσεως και παραδεχθήτε τά σφάλματά σας. Η έλλεικρινεία σας θα συγκινήσει και θα προδοποιηθούν να σας συγχωρήσουν.	★ Λίγη συστηματική γυμναστική κάθε πρωί, μπροστά σ' ένα άνοιχτό παράθυρο, θα ώφέλουσε πολύ την υγεία. Πρέπει γενικά ν' άποφύγετε την άκίνησι α κάνοντας συχνούς περιπάτους στην έξοχή. ★ Χρώμα σας τό μπλέ.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Μην άφίνετε τίποτα στη μέση. Πρέπει να τελειώνετε κάθε εργασία με την ίδια έπιμέλεια, με την όποια την άρχισατε. Μόνο έτσι θα σταθεροποιήτε την έπαγγελματική σας θέση και θα εριαβεύσατε πάνω στους αντίπαλους.	★ Οι σχέσεις με τό άλλο φύλο παρουσιάζουν μία έντελως άπροσδοκήτη άναταραχή. Όλα όμως θα καταπονηθούν, αν δείξετε σε άγαπημένο πρόσωπο την τρυφερότητα και κατανόησι, που περιμένει. ★ Ένδιαφέρον γράμμα.	★ Μικροενοχλήσεις στο σκυώτι θα σας κάνουν ν' άνησυχήτε. Θά έξασφινιστούν αν άποφύγετε τρία πράγματα: τό οινόπνευμα, τό λίπη και τό ηγανητά. ★ Τρώτε έλαφρά τό ερόδυ και περισσότερο τά γλακά.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ενόνηκή για την εργασία περίοδος. Η νέα σελήνη σας εξασφαλίζει μία ένδιαφέρουσα πρότασι συνεργασίας ή μία ώλάγια, που θα συμβάλει στη βελτίωσι των οικονομικών σας. ★ Φίλος πρόθυμοποιείται να σας βοηθήσει.	★ Ευκαιρία για μία εύκολη κατάκτησι, που οι διαταγμοί θα σας κάνουν εύσως να χάσετε. ★ Πρέπει πάντως να προσέξετε πολύ, γιατί άγαπημένο πρόσωπο κατά ύποψιάζεται και παρακολουθεί κάθε σας κίνησι.	★ Τά άστρα έπηρεάζουν δυσμενώς την υγεία και την έκθέτου σε κινδύνους. Έπιδάλλεται γι' αυτό αθένησι των προφυλάξεων. ★ Έχετε άναγκή από τρυφερό πλοήσεις σε ύπατινες. ★ Τό Σάββατο ενοήκα για τυχερά παιχνίδια.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Ο ένθουσιασμός με τον όποιο σας προκίζουν τό άστρα, θα σας βοηθήσει να φτάσατε πιδ γρήγορα στην έπιτυχία. ★ Ζήτημα, που σας άπασχολούσε από καιρό, παίρνει μία εύχρήστη τροπή. ★ Η έλλεικρινεία έπιδάλλεται.	★ Πολλοί σας κάνουν τό φίλο, λίγοι είναι όμως έλλεικρινείς. Φροντίστε να εξακριβώσετε τους πραγματικούς φίλους και άποφύγετε τη συναναστροφή εκείνων, που μόνο από ύπερδούλους ύπολογισμούς παραμένουν κοντά σας.	★ Τό στομάχι και τά έντερα άπειτούν όλη σας την προσοχή. Άποφύγετε τελείως τά βαρετά και δυσόλογοινα φαγητά. ★ Προφυλάξτε τά μάτια από τό δυνατό φως και κοιμάστε μέσα σε άπόλυτο σκοτάδι.

—Ανών, η γυναίκα μου!.. Πάρε
γρήγορα το φτερό, Μαρία και κάνε
πως ξεκονίζεις!..

ΓΑΛΛΙΑΣ